

1 NEW YORK TIMES'IN EN ÇOK SATAN YAZARINDAN
HABERCİ SERİSİNİN FİNALİ SİZLERLE!

JENNIFER L.
ARMENTROUT

ASALET

VE

İHTİŞAM

DE
X

HABERCİ 3

**DÜNYA ÇAPINDA TANINAN HABERCİ SERİSİ,
JENNIFER L. ARMENTROUT'UN KALEMİNDEN
KALPLERİ ÇALAN BİR HİKÂYEYLE SONLANIYOR!**

Tehlike, ihanet ve baştan çıkarıcı yasak aşk sizi tuzağa düşürecek...

Trinity Marrow savaşın ilk kısmını ve Koruyucusunu kaybetti.
Hem iblisler hem de Gardiyanlar onun tarafında olsa bile,
Haberci'ye karşı verdiği zorlu mücadeleyi kazanamayabilir.

Lucifer'ı onların safında savaşması için
dünyaya geri getirmek muhtemelen çok kötü bir
fikir ama başka seçenekleri yok.

Dünyanın en büyük düşmüş meleği,
savaşın nihai sonucunu etkileyebilecek kadar
güçlü olan tek varlık o...

Trin ve Zayne, daha tehlikeli yeni bir bağ kurmaya çalışıyorlar.

Lucifer hâkimiyeti altındaki Cehennem'i
dünyanın üstüne salıyor, kıyamet yaklaşıyor ve
dünya sonsuzluğun sonuna doğru sallanıyor.

Kazansalar da kaybetseler de artık kesin olan bir şey var.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

JENNIFER L.
ARMENTROUT

ASALET
VE
İHTİŞAM

Çeviren: Merve Özcan

DE
X

Ninova

Hayatlarını ve sevdiklerinin hayatlarını riske atarak, can kurtarmak ve marketleri, eczaneleri, hastaneleri açık tutmak için durmaksızın gece gündüz çalışan tüm sağlık çalışanlarına, ilk müdahale ekiplerine ve temel hizmet emekçilerine sonsuz minnetle. Sizlere teşekkür ederim.

Düzenleme
Ny.ozlem

Zayne benden sadece birkaç adım uzakta duruyordu. Mevsime ters düşen serin temmuz rüzgârı çıplak omuzlarına gelen sarı saçlarını uçuşturuyordu.

Belki de bunu gördüğümü *düşünüyordum*.

Sonuçta yavaş yavaş kör oluyordum. Görüşüm zaten ciddi miktarda kısıtlıydı, çevresel görüşüm neredeyse hiç yoktu. Günün birinde geriye sadece bir iğne ucu kadar görüş alanı kalacaktı. Görmemi daha da zorlaştıran diğer sorun her iki gözümde de katarakt olmasıydı. Bu yüzden merkezi görüşüm bulanıklaşıyor ve gözlerim ışığa karşı daha hassas oluyordu. Retinitis pigmentosa hastalığının genetik ilerlemesini damarlarımda dolaşan melek kanı bile engelleyemiyordu. Üstelik parlak ışığı görmemi zorlaştırıyordu ama loş ışık da çok farklı sayılmazdı. Gece vakti etrafımdaki her şey gölgeli ve seçilmesi güç hale geliyordu.

Yani, arkamdaki yürüyüş yolunu sadece Rock Creek Park'ın içindeki sokak lambaları aydınlatırken, gördüğümü sandığım şeyi aslında görmüyor olmam fazlasıyla mümkündü. Birkaç gün önce psikopat başmelek Gabriel, diğer adıyla Bitmek Bilmez Nutukların Habercisi tarafından destansı bir dayak yemiş ve Cehennem'e

yakışır bir travma yaşamıştım. Yani gözlerimin akıbetini yalnızca Tanrı biliyordu.

Ya da beynimin.

Karşımda duran Zayne, aslında beyin hasarı veya üzüntüden kaynaklı bir halüsinasyon olabilirdi. Bu ihtimal, gördüklerimden daha mantıklı görünüyordu. Nasıl şimdi karşımda olabilirdi? Zayne... Aman Tanrım, o ölmüştü ve bedeni her ölen Gardiyan gibi çoktan toza dönüşmüştü. Bizi birbirimize bağlayan, onu benim Koruyucum yapan, ikimize de güç ve hız veren bağ; ona ne kadar âşık olduğumu gerçekten anladığım anda aleyhimize dönmüştü. Zayne fiziksel olarak zayıflamıştı ve Gabriel bunu bir fırsat olarak görmüştü. Onun son sözlerini duymak zorunda kalmıştım. *Her şey yolunda.* Son nefesini almasını izlemiştim. Koruyucu ve Asilkan olarak bizi birleştiren bağın koptuğunu hissetmiştim.

Ölmüştü.

Ölüydü.

Gerçi o tam orada, önümde duruyordu ve ben taze yağmış kar ve nane kokusu alıyordum... *kış nanesi*. Kokusu eskisinden daha kuvvetliydi, yaz havası kışa bırakılmıştı sanki.

Bu koku yüzünden, bir an Zayne'in ölüp diğer tarafa geçmiş bir ruh olup olmadığını merak ettim. Diğer tarafa geçen ruhlar sevdiklerini ziyarete geldiklerinde, insanlar genellikle ölen kişiyi hatırlatan bir koku alırlardı. Parfüm. Diş macunu. Puro. Şenlik ateşi. Bu koku her şey olabilirdi çünkü Cennet... Cennet'in kendine has bir kokusu vardı. Kişinin en çok arzuladığını yanı gibi kokardı ve ben Zayne'in hayatta olmasını her şeyden daha çok istiyordum.

Şu anda Cennet'i kokluyordum.

Ancak kötü görüşüme rağmen Zayne'in bir ruh olmadığı açıktı. Zayne etten ve kemikten, *parlayan* etten ve kemiktendi. Teninde daha önce olmayan hafif bir ışıltı vardı.

Artık soluk mavi olmayan gözlerine baktığımda başım döndü. Artık gözleri yoğun ve canlı bir renkteydi, günbatımının hemen öncesindeki o kısa anlarda gökyüzünün aldığı derin safir tonunu andırıyordu. Gardiyanların gözleri böyle olmazdı, hatta çocukken

Jada'nın tavan arasında bulduğu o eski *Glo Worm* bebekleri gibi parlamazdı da.

Ayrıca Gardiyanların kanatlarının şu anda Zayne'in geniş omuzlarından çıkanlarla kesinlikle alakası yoktu. Bu kanatlar, bana hep işlenmiş yumuşacık deriyi hatırlatan Gardiyan kanatlarına benzemiyordu. Ah, hayır. Şimdi kanatları tüylüydü; beyaz renkli, kalın ve ilahi ateşle, *asaletle* parlayan altın çizgilerle kaplıydı.

Bu dünyada ve ötesinde, içinde böylesine kudretli ve her şeye hükmeden *asaleti* Tanrı dışında yalnızca iki şey taşıyordu. Onlardan birisi bendim.

Ancak Zayne benim gibi bir Asilkan değildi. Soy ağaçlarında melek olduğu için hayalet ve ruhlar gören veya farklı psişik yetenekler sergileyen sulandırılmış, daha az güçlü bir *asalet* taşıyan nadir sayıdaki insanlardan biri de değildi. Hayatım boyunca bana, bir melek ve bir insanın ilk nesil çocuğu olan tek Asilkan olduğum söylenmişti ama bu tam anlamıyla doğru değildi. Gabriel'in oğlu Sulien de bir Asilkan'dı ama Zayne onu öldürmüştü, yani sanırım yine eşsiz sayılırdım. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi çünkü Zayne bir Gardiyan'dı.

Bu tür bir *asalet* ve kanatlara sahip olan tek varlık meleklerdi ama Zayne bir melek değildi.

Oysa artık melek kanatları, *asaletle* parlayan tüylü melek kanatları vardı.

"Trin..." dediğinde nefesim kesildi. Aman Tanrım, bu onun sesiydi. Vücudum bir titremeye sarsıldı. Kısa süre önce Zayne'in sesini tekrar duyabilmek neyim var neyim yok verebilirdim ve şimdi duyuyordum.

Çekinerek bir adımla öne çıktım.

"Seni... hissedebiliyorum." Sesinde bir şaşkınlıkla bana baktı.

Koruyucu bağından mı bahsediyordu? Farkındalığın vızıltısını, bana ait olmayan duygu izlerini aradım. Hiçbir şey bulamadım. İp yoktu. Hiçbir bağ yoktu.

Zayne artık Koruyucum değildi.

Yumuşak bir sesle tekrar, "Trinity" dediğinde bu kez onu duydum. Ses tonunu. Garipti. Sesinde şaşkınlıktan başka bir şey vardı. "Bu isim... bir anlam ifade ediyor."

Kalbim bir an için durdu. "Çünkü bu benim adım."

Başını eğince yüzü gölgelerde kayboldu ama bakışlarını hâlâ hissedebiliyordum. Zayne beni... hatırlamıyor muydu cidden? Kaygılanmaya başlamıştım. Nasıl geri döndüğünü, neden bir meleğe benzediğini bilmiyordum ama hafızasını etkileyecek bir şey olduyorsa ona yardım ederdim. Birlikte çözerdik. Önemli olan Zayne'in hayatta olmasıydı. Bir adım daha öne çıktım, kolumu kaldırdım...

Bir an için birkaç adım ötemde duruyordu, bir sonraki anda ise tam karşıma geçmişti ve o inanılmaz kanatlar arkasındaki dünyayı benden gizliyordu. Zayne herhangi bir Gardiyan'dan daha hızlı hareket ediyordu, hatta benden bile.

Şaşkınlıkla irkilerek başımı geriye çektim. Aklımın bir köşesinde, görüşümün nasıl çalıştığını ve hareketlerini takip etmenin benim için ne kadar zor olduğunu bildiği için Zayne'in böyle hareket etmeyeceğini biliyordum. Hafızasında bir sorun vardı ve...

Zayne elimi tuttu, çenesini eğip derin bir nefes aldı ve ürperip başını kaldırdı. Gözlerim kocaman açıldı. Bu kadar yakından yüzünün tanıdık hatlarını ve açılarını görebiliyordum ama... her nasılsa onları daha net görüyordum ve bu da mantıklı değildi. Kanatları ay ışığını kesiyordu ve etraftaki sokak lambalarının parıltısı Zayne'i bu kadar net görebilmemi açıklayacak kadar yakın değildi. Yüz hatları çok belirgindi ve... teninde gerçekten bir parıltı vardı.

"Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun küçük nefilim?" diye sordu.

Bekle bir saniye. Ne?

Ona bakarken bütün duyularım yüksek alarma geçti. "Küçük ne..."

Beni göğsüne çekince iyileşmekte olan derim ve kaslarım sızlayarak alev aldı. Kolu çelik bir mengene gibi belimi kavramıştı. Tutuşu güçlüydü ama benimkine temas eden vücudu içimde bir şok

etkisi yaratıp düşüncelerimi dağıtmıştı. Zihnimde yüksek sesle ötmeye başlayan uyarı çanları sustu. Başını bir kez daha yana eğince tüm vücudum beklentiyle gerildi. Şu an yaşadıklarımız acayip garipti ama beni öpmek üzereydi ve buna itiraz edeceğim gün...

Yüzünü saçlarıma gömüp bir kez daha derin nefes aldı. "Kokun... tamdık geliyor. Beni çağırıyor. Neden?"

"Belki beni tanıdığın içindir, ne dersin?" diye hatırlattım.

"Belki" diye mırıldandı. Bir anlığına bana sarıldığında bunu iyi bir işaret olarak aldım. "Ama sen... *Asaletini* tanıyorum. *Asaletin* güçlü. Bir *başmeleğinki* gibi" derken çaresiz bir hastalıktan söz ediyormuş gibi tiksiniyordu.

Kutsal Cehennem aşkına, neler oluyor?

Başımı çevirdim, iki yanımda sıkışmış halde oldukları için kollarımı kaldıramıyordum. "Benim Zayne" dedim olup biteni anlamaya çalışarak. "Trinity."

Zayne dondu kaldı. "Önemli bir şey var. Adın, kokun..." diyerek sözümü kesti, bir kez daha titreyince etrafımdaki kavrayışı yumuşadı. "Çok fazla hissediyorum. Bütün bu açgözlülüğü ve oburluğu, nefret ve kini. *İçimdelere*, beni dolduruyorlar."

Sözleri... hiç de iç açıcı değildi.

"Ama sen çok güzel kokuyorsun. Sarhoş edici. Tanıdık geliyor" diye tekrarladı. Başını çevirdiğinde dudaklarını çenemde hissettim.

Savaşan hislerin patlamasıyla duyularım altüst oldu ve nefesim kesildi. Vücudum yakınlığından çok memnundu ama beynim ve kalbim itiraz ediyordu. "Beni bırak ve neler olduğunu çözelim."

Zayne bırakmadı.

Güldü.

Bu kahkaha... sevdiğim ve değer verdiğim o sese hiç benzemiyordu. Tüylerimin ürpermesine neden olan bu histe hiç eğlenceli ve iyi bir yan yoktu. Gülüşü soğuktu, hatta acımasızdı ama onun acımasız tek bir noktası bile yoktu. "Beni bırak Zayne."

"Bana böyle seslenmeyi kes."

Kalbim tekledi. "Adın bu."

“Benim adım yok.”

“Evet, var. Adın Zayne...”

“Seni canım istediğinde bırakacağım” diye sözümü kesti. “Devamını tahmin et küçük nefilim. Bırakmak istemiyorum.”

Pekâlâ. Onu bütün varlığımla seviyordum, her şeyden çok seviyordum. Ancak şimdilik ruhsal durumu konusunda da aşırı endişeliydim. Ona yardım etmek istiyordum ve bunu yapacaktım ama beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı.

“Bana *küçük nefilim* demeyi kes” diye uyardım.

“Gerçek doğan bu.”

“Ben bir Asilkan’ım ama bunların ikisi de benim adım değil. Adım Trinity veya Trin.” Kıvranarak elinden kurtulmaya çalıştım. Boğazından kısık ve hayvansı bir ses yükseldi. “Beni yere indir yoksa Tanrı’ya yemin ederim...”

“Tanrı mı?” Tanrı’ya mı yemin ediyorsun?” Tekrar güldü. “Tanrı hepimizi terk etti.”

Tüm vücudum bir anlığına duygularla doldu. Rahatlama, şaşkınlık, öfke ve çok daha güçlü, sarsıcı bir duygu içimde çılınca bir karışım oluşturdu. Zayne’i tanıdığımdan beri ilk kez kollarımdayken korkuyordum.

Vücudum buz kesti, kişisel alarm sistemim korku dalgasına tepki verdi. İçimde bir yerde *asaletim* parladı.

Zayne tısladı. Cidden *tıslamıştı*; öfkeli, vahşi bir kedi gibi. Öfkeli, kocaman, yabani bir kedi gibiydi ve *asaletim* içimde titreştiğinde tıslamıştı. Bu çok tuhaftı.

İçgüdülerim devreye girdi. Geri döndüm, iyileşmekte olan yaralarımın acısını umursamadan dizimi bacak arasına geçirdim.

Ya da en azından denedim.

Zayne bu hareketi fark etti ve dizim uyluğuna isabet etti. Bir öfke dalgası ve hızla büyüyen bir panik dalgası kamçı gibi içime yayılırken *asaletim* özgür kalmak için bastırdı ama ona direndim. Zayne’in kafası karışık ve melek kanatlarıyla daha yeni ölümden geri dönmüştü. Ona *çok* zarar vermek istemiyordum ama *asaletim* biraz yaralayıp geri çekilmezdi. Onu tamamen öldürürdü.

Kolumu kurtarmayı başarıp çenesine yumruk attım, sırtımda bir acı dalgası yaratacak kadar sert bir hamleydi. Zayne buna sadece gülümsedi. Ona hiç yumruk atmamışım gibi gülümsüyordu ve dudaklarının kıvrımı da çok yanlıştı. Buz gibiydi, hiç insana benzemiyordu.

“Ah” diye mırıldandı. “Bundan daha iyisini yapman gerek.”

Avucumla çenesinin altına bir darbe indirdim. Beni bir kenara iterken... hayır, fırlatırken acıyla homurdandı. Birkaç metre geriye sendeleyerek keskin bir çığlıkla yere düştüm. Hâlâ derin bir şok içinde vücudumdaki yeni acı dalgasının sızısını bastırmaya çalışırken başımı kaldırıp ona baktım ve durumu sonunda idrak ettim.

Karşımdaki Zayne'di ama o değildi.

Zayne beni asla bir frizbi gibi havaya fırlatmazdı. Hak etsem bile. Tanrı biliyordu ki bazen aşırı zorlayıcı olabiliyordum ama Zayne asla bunu yapmazdı. Tam suratının ortasına bir tekme indirsem bile bana zarar vermek için parmağını bile kıpırdatmazdı.

Acıyı ve şaşkınlığı üzerimden atarak dizlerimin üzerinde doğruldum.

Altın rengi ten ve kanatlar takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ederek bulanıklaştı, tişörtümün yaka kısmından kavrandığını hissettim. Zayne beni zeminden alıp havaya kaldırmıştı, yerden bir metre kadar yukarıda sallanıyordum.

Kahretsin.

Kanatları yükselerek açıldı. Çok büyük ve güzellerdi. Ayrıca şu anda gerçekten çok korkutucuydular. Beni öfke nöbeti geçiren bir çocukmuşum gibi havada tutuyordu! Küçük bir çocuk gibi.

Bu da içimdeki çirkef yanı ortaya çıkardı.

Ona bir tekme savurdum, karnına isabet etti. Tişörtümdeki tutuşu aniden gevşedi ve havada *uçmaya* başladım.

Karnımın üstüne düşerek bir kez daha zemine çarptım. Akciğerlerimdeki hava hızla boşalırken kaburgalarımda bir ağrı baş gösteriyordu. Pekâlâ... Frizbi gibi fırlatılmak asıl *böyle bir şey* olsa gerek. Artık farkı biliyordum, öğrendiğime sevinmişim. İnleyerek döndüm ve doğrulup oturmaya çalıştım ama çok uzağa gide-

medim. Zayne tam karşımda duruyordu, yüzü gözlerimin önündeydi. O parlak mavi gözleri adeta birer buz parçasıydı. Bakışları tenimi, ruhumu donduruyordu.

“Zayne lütfen...”

Çenemi kavrayınca parmakları etime gömüldü. “Bana böyle seslenmeyi bırak.”

“Adın bu...”

“Hayır, değil.”

“O zaman sana ne diyeyim?” diye bağırdım. “Pislik herif mi?”

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “Bana ölüm diyebilirsin. Bu nasıl?”

Bedenimi büyük bir korku sarsa da ondan gizledim. “Nasıl mı? Kulağa çok saçma geliyor.”

Yüzündeki sırıtiş dondu.

Yumruğumu ona savurdum.

Eli aniden uzanıp bileğimi yakaladı. Gözlerini benden ayırmamıştı bile, çenemi hiç bırakmamıştı. “Bu bana tanıdık geliyor.”

“Söylediğın bir şeyin saçma olduğunu söylemem mi? Çünkü öyle olmalı...”

“Hayır.” Gözleri kısıldı. “Bundan bahsediyorum, kavga etmekten.”

“Çünkü birlikte antrenman yapardık! Biz dövüşürdük” dedim telaşla, panik ve öfkemi yenmeye çalışıyordum. “Birbirimize zarar vermezdik. Asla birbirimize zarar vermezdik.”

“Asla birbirimize zarar vermezdik” diye yavaşça tekrarladı. Bu sözcüklerin nasıl birlikte söylendiğini anlayamıyormuş gibiydi. Başını yana çevirip gözlerini kapattı. “Bu değil...” Parmakları tenime öyle sertçe gömüldü ki çenemin ellerinin altında parçalanacağını sandım. “Beni tanıyorsun. Sen önemlisin.”

Korkuyu yutkunarak bastırdım. “Çünkü... birbirimizi tanıyoruz. Biz beraberiz. Bunu yapmazsın sen. Bana zarar vermezsin.”

“Vermez miyim?” Daha da kafası karışmış göründü. “Neden? Sen bir nefilimsin. Bir başmeleğın *asaletini* taşıyorsun.”

“Bunun önemi yok. Bana zarar vermezsin çünkü beni seviyor-

sun" diye fısıldadım titrek bir sesle. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Nedeni bu."

"Seviyor muyum?" Elleri yanmışçasına irkildi ve çenemi bıraktı. "Seni seviyor muyum?"

"Evet. Evet! Birbirimizi seviyoruz Zayne. Başına ne her geldiyse bunu düzeltebiliriz. Bunu birlikte çözebiliriz ve..."

"Birlikte mi?" Parmakları boğazıma dolandı, tutuşu sadece biraz daha sıkı olsa her şey sona erebilirdi. "Biz diye bir şey yok. Zayne diye biri yok" dedi tükürürcesine. "Ben bir *Sürgün*'üm."

Bu sözlerin herhangi bir zarara yol açması ya da bir anlam ifade etmesi için yeterli vakit yoktu. Elini aradan yalnızca çok az miktarda hava geçebilecek kadar boynuma sarmıştı. Tamamen sıkıp sıkmayacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer öyleyse... Sırf beni öldürmek için mi ölümden dönmüştü? İronik de olsa uygun gelmişti bu düşünce bana. Zayne gerçekten bunun için geldiyse, sonunda kesinlikle aşırı ölü ve öfkeli olmanın yanında kalbim de paramparça olurdu. Çünkü Zayne bu şaşkınlıktan kurtularak kendine geldiğinde, yaptığı şeyin farkındalığı onu tekrar öldürdü.

Bunu hak etmiyordum.

Zayne de etmiyordu.

Sonraki hareketimin nedenini açıklayamazdım. Ellerim bilinçli bir düşünce olmadan kalktı. Titreyen parmaklarımı yanağına koydum ve diğer avucumu göğsüne bastırdım. Tene ten.

Zayne gözlerini kırptırdı ve boğazımı bırakıp geri çekildi. Ben yana dönerken, parlak gözlerinde beliren kısa bir şaşkınlık gördüm ve o harika oksijeni ciğerlerime doldurdum. Beni bırakmasına neyin sebep olduğunu, biraz daha baskı uygulamasını neyin engellediğini bilmiyordum. Sadece tekrar nefes alabildiğim için çok mutluydum, nasıl olduğunu pek umursamıyordum.

Eliyle omzumu tutunca gerildim ama tek yaptığı beni sırtüstü yatırmak oldu. Dokunuşu neredeyse şefkatliydi.

"Ne..." Tekrar başını sallayınca sarı saç tutamları savruldu. "Bana neden saldırmadın? Neden bana dokundun? İçindeki gücü

hissedebiliyorum. Bana direnebilirsin. Mücadeleyi kazanamazsın ama direnmeden yerde uzanmaktan daha iyidir.”

Seni öldürmekten iyidir, demek istedim ama bunu söylemenin bir anlamı olmadığını ben bile anlayabiliyordum. Mantık yürütmenin bir faydası olmayacaktı. Onu sevdiğimi tüm gücümle haykırabilirdim ama bir fark yaratmazdı. Buradan uzaklaşmam, neler olup bittiğini anlamak için güvenli bir yere gitmem gerekiyordu. Yapmak üzere olduğum şeyden nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Uyluğuma uzanarak, tişörtümün altına sakladığım demir hançeri çıkardım.

“Neden benimle dövüşmüyorsun?” diye sordu. “Sen düşmansın. Benimle dövüşmelisin.”

Bana düşman demiş olmasına inanamadım. “Seni sevdiğim için seninle dövüşmeyeceğim, seni sersem herif.” Hançerin sapını kavradım. Zayne’in yüzüne anlayamadığı bir şey yaptığımda sık sık ortaya çıkan o ifade yerleşti. Bunu görmek kalbimi paramparça etmişti.

“Üzgünüm” diye fısıldadım.

Zayne başını tekrar yana eğdi. “Bunun için...”

Toprak ve çimlerin üzerinden fırlayıp kolumu geniş bir yay çizerek savurdum. Bıçağın keskin kenarı çenesinin altını çizdi. Saldırıyı hızlı ve yarayı yüzeysel tuttum, onu sersemletmeye yetecek kadar.

Zayne geriye sendeledi, güzel yüzü öfkeyle kasıldı. Yaralı boğazına elini bastırıp ruhuma kadar beni ürperten bir sesle kükredi. Ayağa fırlarken hiç tereddüt etmedim ve Şeytan beni kovalıyormuş gibi koşmaya başladım.

Durmadan koştum, trafiği kör halde geçerken spor ayakkabılarım kaldırımı dövdü ve sayısız insanı ezmenin çok kez kıyısından döndüm. Nasıl bir arabanın altında kalmadığımı kim bilebilirdi ki? Vücudumun her yeri ağrıyordu ama hiç yavaşlamadım. Hatta nereye gittiğimi bile bilmiyordum...

Beni takip et.

Bana ait olmayan bir ses etrafımda yankılanınca sendeledim. Güçlkle nefes alarak yavaşladım. Güçlü sarı sokak lambaları kaldırımlara tekinsiz gölgeler atıyordu. Yüzler ve bedenler, korna seslerinin yankılandığı ve insanların bağırıldığı caddedeki şekilsiz siluetlerden ibaretti.

Beni takip et Asilkan.

Şu anda ya aklımı kaçıırıyordum –ki bu benim mütevazı ve tarafsız fikrime göre şu anda gayet anlaşılabilirdi– ya da gerçekten kafamın içinde bir ses duyuyordum.

Gerçi kafada sesler duymak da delirmek anlamına gelmiyor muydu zaten?

Beni takip et Michael'ın çocuğu. Senin için düşeni geri getirmek, tek umudun bu.

Aniden yeryüzüne düşen bir yıldıza benzeyen bir görüntü belirdi gözlerimin önünde. *Zayne*. Bu *Zayne*'di.

Sürgün.

Sürgün olduğunu söylemişti.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama mümkün olamazdı.

Beni takip et.

Ses... kulağa güçle dolup taşıyormuş gibi geliyordu. Hayal edebileceğim türden bir şey değildi. Kuruyan boğazımı yutkunarak ıslattım, gözlerim çılgınca etrafta gezindi ama hiçbir şey göremedim. *Hayvan Mezarlığı*'ndakine benzer şekilde dirilen *Zayne* melek kanatlarıyla geri dönmüştü ama sonuçta geri dönmüştü. Karşılaştığım kişi *Zayne*'di ve yeniden hayattaydı, bu yüzden kafamın içinde gerçekten de bir ses duyuyor olabilirdim.

Bu noktada her şey mümkündü.

Fakat ses gerçekse, göremediğim bir şeyi nasıl takip edebilirdim ki?

Bu düşünce biter bitmez, *Asaletine güven*, diye cevap verdi ses. *Nereye gideceğini biliyor. Zaten yolu yarıladsın.*

Asaletime mi güvenecektim? Nefesim yetse bir kahkaha atardım. Zaten gitmen gereken yolu yarılarmış mıyım? Yaptığım tek şey koşmaktı...

Körü körüne koşuyordum.

Hiçbir bilinçli düşünce olmadan koşuyordum. Zayne'e dokunduğumda olduğu gibi. Her iki seferde de içgüdülerim ön plandaydı ve içgüdüyle *asalet* aynı şeydi.

Zayne'e ne olduğunu anlamamı sağlayacak her şeyi denemeye hazırdım.

Hızımı artırarak koşmaya başladım ve düz ilerleyip sola saptım. Bunun için hiçbir neden yoktu. Ben sadece bir sokağa dönüp koşmaya devam ettim. Sağa yöneldiğimde yağmur başladı, ardından hızla sağanağa evrildi. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kalp atışlarım kaburgalarımda yankılanırken dar, kalabalık bir köşeden daha döndüm. O sesi bir daha duymamıştım ve artık onu hayal etmiş olmaktan korkmaya başlamıştım ki... karşı kaldırımdaki kiliseyi gördüm. Görüntü gittikçe netleşiyordu. Kilise taştan yapılmıştı ve çok sayıda kuleyle süslenmişti, tam anlamıyla ortaçağdan fırlamış gibi görünüyordu. Her bir parçam oraya götürüldüğümü biliyordu. Ama nasıl ve neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Yanan iki sokak lambasının arasından geniş merdivenleri tırmanırken kilise bana biraz tanıdık geldi. Saint Patrick's gibi bir yer miydi acaba? Ay ışığı kapının üstündeki haçtan yansıyor ve bir an için kutsalmış gibi hissettiren bir ışıkla parlıyordu.

Saçağın altına adım atarken derin bir nefes aldım. Yağmur yüzümden aşağı akıp giysilerimi ıslatıyordu, ağzımda kurumuş kan vardı. Benim miydi? Zayne'in mi? Emin olamıyordum. İçimden bir ses yeni iyileşmiş bir kaburgamı çatlatmış olabileceğimi söylüyordu ama canım yanmıyordu. Belki de o kadar çok şey hissediyordum ki vücudumun bir ara vermek için yalvarmasına fırsat kalmıyordu.

"Hadi bakalım" diye mırıldanarak kapıya yaklaştım ve önünde durdum.

Tüylerim diken diken olduğunda huzursuzluk içimde yükseldi, yutkunmakta zorlandım. Neyle karşılaşacağımı bilmeden ağır kapıları açarak iki yüzyıl önce inşa edilmiş binanın içine adımımı

attım. Tenimden ani bir elektrik dalgası geçti, ait olmadığım bir yerde bulunduğuma dair bir uyarıydı bu.

Kutsal olan her şey uğruna savaşmak için yaratılmış olsam bile bir meleğin, hele ki bir başmeleğin çocuğu olmak başlı başına büyük bir yasaktı. Bütün içgüdülerimin dönüp buradan gitmemi istemesine hiç şaşırmamalıyım.

Ancak gitmedim.

Sağ tarafımdaki küçük kapı gıcırdayarak açıldığında kaslarım kilitlendi. Kırmızı şeritli beyaz cübbe giymiş genç bir rahip dışarı çıkıyordu.

Başıyla bana selam verdi. "Bu taraftan lütfen."

Beklendiğim için minnet mi duymalıyım yoksa korkmam mı gerekiyordu bilmiyordum ama rahibin peşinden yürümeye başladım. Ses çıkarmadan onu dar bir koridorda takip ettim. Birlikte yürürken her birkaç adımda bir durup mumlar yaktı. Eğer yakmasaydı muhtemelen doğruca bir duvarın üstüne yürürdüm.

Kilisenin ana girişinde denizci Aziz Brendan'ın heykeli vardı. Bir elinde bir kayık, diğerinde de bir 'asa tutuyordu. Karşısında Azize Brigid duruyordu, eli kalbinin üstündeydi.

Rahip beni mabede götürürken heykellerin beni izlediğine dair ürpertici bir hisle dolup taşım. Gözlerim etrafımdakileri yavaş yavaş bir görüntü haline getirince sendeledim.

Dört taş melek, kanatlarını sırtlarına yapıştırmış halde zeminde diz çökmüştü. Elllerinde kutsal suyla dolu olduğunu tahmin ettiğim çanaklar vardı, yağmur suyu topladıklarını sanmıyordum.

Rahip bir kenara çekilip ilerlememi işaret etti. Kalbim hızla atarken mabetten içeri girdim. Tam karşımdaki ana sunakta, hem çarmıha gerilmiş hem de dirilmiş İsa'yı taşıyan on metrelik bir haç asılıydı.

Dondurucu bir esinti tenimde gezindi, nefesim buğulu halde havaya dağıldı. Bu his... tuhaftı. Soğuk havaya eşlik eden sandal ağacının zengin kokusu da öyle. Arkamı döndüğümde rahibin gitmiş olduğunu gördüm, ortadan kaybolmuştu.

Harika.

Saygısızlık falan yapmak istemezdim ama burası yalnız kalmak isteyeceğim bir yer sayılmazdı. Taş meleklerin yanından geçerek ilerlemeye devam ettim.

Hep birlikte eğik başlarını kaldırıp kaplarını öne uzattılar.

Aman Tanrım, bu bir kova dolusu kâbustu. Taşlar sürtününce mideme bir şey oturdu ve arkamı dönüp koridora koşma isteğime direndim. Meleklerden birinin eli çanakdan ayrılıp yavaşça sunağın sağına uzandı. Tüylerim diken diken olurken onunla birlikte döndüm ve...

Nefesim kesildi.

Adam sunağın önünde duruyordu, üstünde kimsenin Amazon'dan satın alamayacağı türde bir beyaz tunik ve pantolon vardı. Vücudunun dış hatları tamamen katı cismine bürünürken ışıldıyordu. Beyaza çalan sarı buklelerinin uçlarından zeminin üstündeki çıplak ayaklarına kadar gördüğüm en güzel yaratıktı.

Konuşmak için ağzımı açtığım anda kanatları hareketlendi. O görkemli kanatlar iki yana doğru en az iki metre olacak şekilde uzandı. Aşırı parlak ve beyaz renkteydiler, loş ışıktaki parıldıyorlardı. Açılırken hiç ses çıkmasa da güçleri havayı hareketlendirmiş ve aramızda birkaç metre olmasına rağmen saçlarımı geriye savurmuştu. Gözlerimi kısarak öne eğildim. Her bir kanadın ucunda ne vardı? Sanki...

Aman Tanrım.

Kanatlarının ucunda gözler vardı. Yüzlerce!

Bakışlarımı tekrar yüzüne götürdüğümde tüylerim diken diken oldu ama hemen bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Bu canımı yakmıştı, güzelliğinin saflığı tenimi deliyor ve şu ana kadar sahip olduğum her karanlık düşünceye ışık tutuyordu.

Onun ne olduğunu, ne tür bir melek olduğunu biliyordum.

Bir Taht.

Tahtlardan birine bakmak, sahip olunan tüm sırları açığa çıkarmak ve her biri için yargılanmak anlamına geliyordu. Ben şu anda yargılanıyordum. Meleğin başını yana eğişinden parlak mavi gözlerinin tenimi ve kaslarımı delip geçen bakışına kadar; karşımdaki her hali, her tavrı bana *her şeyi* gördüğünü söylüyordu.

Hiç etkilenmemişti.

O kristal gözlerde ölüm vardı. "Hayattaki bir sonraki aşamaya geçmek" ya da "İncili Kapılar'ın önünde durmak" gibi bir ölüm değildi... son ölümün sonsuz boşluğu, ruhun ölümüydü.

Konuşmak için derin bir nefes aldım.

Ancak melek ağzını açtı.

Kilisede vitray pencereleri ve sıraları titreten kulak delici bir çığlık yankılandı, öyle tizdi ki bir insanın bu perdeden ses çıkarması ya da buna dayanması mümkün değildi. İki büküm olarak kulaklarımı kapattım. Binlerce borazan aynı anda çalınıyordu adeta, iliklerime kadar sarsılmıştım. Ses, kutsal alanın içinde yankılanıp kafatasımın içinde dolaşıp durdu; başımın her an patlayacağından emindim. Islak bir sıcaklık kulaklarımdan akarak ellerime yayıldı.

Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda ses kesildi.

Titreyerek kanlı ellerimi indirdim ve başımı kaldırdım. Kanatları sessizce hareket eden melek bana acımasızca baktı.

"Bu çok özeldi" dedim boğuk bir sesle.

Konuşmadı, uzayıp giden sessizlik dayanılmazdı.

"Beni buraya sen çağırdın" derken kendimi bir başka doğaüstü feryada hazırladım. Ancak yeni bir çığlık ya da bir yanıt gelmedi. "Zayne'e yardım etmenin tek yolunun bu olduğunu söyledin."

Yine tepki vermedi.

İşte o anda sabrım taşıtı. Bütün acı, korku, keder, hatta Zayne'i tekrar görmenin verdiği sevinç bile içimden dışarı aktı. "Kafamda konuşan sendin, değil mi? Bana gelmemi söyledin."

Melek ses çıkarmadı.

"Beni duymuyor musun? Kendi çığlığın kulak zarlarını mı patlattı? Yoksa bundan keyif mi alıyorsun? Nedeni bu mu? Gabriel'in bu dünyayı ve Cennet'i sona erdirmeye çalışması seni yeterince eğlendiremedi mi? Lanet olsun!" diye bağırdım boğazımı acıtacak kadar yüksek sesle. "Pekâlâ. Öylece burada dikilip bana bakmak mı istiyorsun? Ben de aynısını yapabilirim. Hatta daha iyisi, dışarı çıkıp karşılaştığım her insana meleklerin gerçek

olduğunu anlatmama ne dersin? Üstelik bunu kanıtlayabilirim. *Asaletimi* göstermem yeterli. Sonra onları birkaç iblisle tanıştı-
rım ve işim bittiğinde...”

“Buna gerek kalmayacak.” Konuştuğunda sesi olabildiğince melodikti, sonsuz bir nezaket taşıyordu ama içinde insanlığa dair en ufak bir iz bile yoktu. Kendisiyle çelişen durumuna karşı irkildim. “Onun için buradasın, seni korumak uğruna ölen için.”

Bu sözleri yüzünden irkildim. “Evet. Ama o yaşıyor.”

“Biliyorum.”

“O normal değil.”

“Elbette değil.”

Titredim, her parçam titredi. “Ona ne oldu? Nasıl burada olabiliyor?”

Taht başını hafifçe yana eğdi. “Yardıma koşarak özveri ve fedakârlık gösterdi. Bunu sevgilerin en safıyla yaptı. Eski İhtişam’ına kavuştu.”

“Eski İhtişam mı?” Bahsettiği şeye dair hiçbir fikrim yoktu.

Taht başıyla onayladı. “Ama o seni seçti. Düşmeyi seçti.”

Düzenleme

Ny.ozlem

Taht'ın söylediklerini anlamaya başlayınca oda etrafımda dönüyormuş gibi hissettim. Bu mantıklı değildi ama melek, Zayne'in bir Sürgün olmayı seçtiğini söylerken neyi kastettiğini biliyordum. Zayne bana Sürgün olduğunu söylerken neden bahsettiğini biliyordum.

Nasıl olabiliyordu ki bu?

Birkaç derin, sakinleştirici nefes aldıktan sonra ancak konuşabildim. "Zayne bir Gardiyan'dı ve benim Koruyucumdu. Asla melek olmadığı halde nasıl Sürgün olabilir?"

Başmeleğin kanatları yükseldi, sonra tekrar aşağı indi. "Gardiyanlar taşa hapsedilmeden önce neydi sence? Yaratıcı'nın can sıkıntısından onları aniden var ettiğine mi inanıyordun?"

Kaşlarımı çattım. Evet, tam olarak buna inanıyordum.

"Hayır. Tanrı'nın sadece canı sıkılmamıştı. Gardiyan dedikleri kişiler bir zamanlar insanlığın Gardiyanlarıydı, çok yüceydiler ama sonunda başarısız oldular. Günahın ve kötülüğün cazibesine kapıldılar. Sürgün edildiler."

"Anlamıyorum. Bana söylenenlere göre..."

"Sürgünler, Gardiyanlar tarafından bu dünyadan silindi mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Tarihlerini baştan yazdılar. Utançlarını gizlemek istedikleri için onları suçlayabilir misin?" diye sorarken su-naktan indiği için gerildim. "Yaptıklarını o kadar derine gömdüler ki gerçek tarihini bilmeyen birçok nesil doğdu ve Cennet'e yükseldi. Sürgünlerden bazılarının kanatları ve *asaletleri* başmelekler ve Alfalar tarafından alındı. Diğerleri de Cehennem'e kaçtı. Ancak kaçmayanlar ve günahlarını kabul edenler cezalarını çekti. Taşlara gömüldü."

"Canlı canlı mı?" diye fısıldadım.

"Kötülüğün her yerde olduğunu ve hiç kimsenin, hatta Tanrı'nın meleklerinin bile bundan muaf olmadığını gösteren birer ibret olduk-lar."

"İlk taş çörtenler onlardı." Nefesim kesildi, herhangi birinin taşa dönüştürülmüş olması düşüncesiyle dehşete düştüm. "Ne ka-dar süredir?"

"Yüzyıllardır" dedi omuz silkerek.

Ağzım açık kalmıştı. Yüzyıllarca taşın içinde esir miydiler? O durumdan akıllarını yitirmeden nasıl çıkmışlardı ki?

"Ama iblis nüfusu artmaya başlayınca Tanrı müdahale etti ve Alfalar taşa gömülenlerden bazılarına bir seçim sundu: Serbest ka-lıp iblislerle savaşıyor insanları koruyacaklardı ya da taşta kalma-ya devam edeceklerdi."

Bu bana pek özgürlük ya da gerçek bir seçim gibi gelmemişti ama durum beni aşıyordu.

"Seçimi kabul edenler ilk Gardiyanlar oldu, gerçek taş formla-rı bir hatırlatıcı olarak kaldı ve arasına karışabilmeleri için insan formları onlara geri verildi. "*Asaletleri* alındı, böylece isyan riski olmayacaktı. Sonunda bu şekilde insanları koruyup Tanrı'nın ira-desine hizmet etmeye devam edecek bir soy oluşturabildiler" diye açıkladı. "Gardiyanların gerçek doğası bu."

Birdenbire, evcil hayvanı Bambi'yi geri almak için cadılar mec-lisine gittiğimiz gün iblis prensin bana söyledikleri geldi aklıma. *İyi ki Gardiyanlar, Sürgünleri çağlar önce yok etmiş, ha?* Roth sanki be-nim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi kıkırdamıştı. O iblis ger-

çeği biliyordu! Gardiyanlar hakkında sürekli alaycı yorumlar yapmasının sebebi buydu anlaşılan.

“Bir saniye. Peki ya seçimi kabul etmeyenler? Ya da bir seçenek verilmeyenler?” diye sordum. “Onlara ne oldu?”

“Bunun cevabım zaten biliyorsun.”

Keskin bir nefes aldım. Biliyordum. Sadece bunun doğru olmasını istemiyordum. “Hâlâ taşa gömülüler.”

“Evet.”

Yüce Tanrım.

Taht beni izliyordu. “Bir Gardiyan ölünce yargılanıyor. Sonunda ebedi huzura kavuşuyor ya da kendisine İhtişam bahşediliyor. Bir zamanlar oldukları gibi yeniden doğuyorlar.”

Gardiyanların nasıl var olduklarını öğrenmek aşırı şaşırtıcıydı ve çok fazla sorum vardı. İblisler bunu nasıl saklayabilmişlerdi? Eğer Roth gerçeği biliyorsa –ki bahse girerim biliyordu– başka iblisler de biliyor olmalıydı. Ama şu anda önemli olan tek konu Zayne’di. “Zayne’in, Eski İhtişam’ına kavuştuğunu söyledin, o bir... melek mi oldu?”

Taht başıyla onayladı.

“Zayne’in kanatları vardı. Büyük, tüylü melek kanatları ve *asaleti* vardı. Çok fazla. Sürgünlerin kanatları ya da *asaleti* olduğunu bilmiyordum.” En azından bana hep böyle söylenmişti, Roth bile öyle söylemişti. Sadece Lucifer’in kanatları ve *asaleti* vardı çünkü Tanrı alınmaları gerektiğini fark etmeden önce Cennet’ten kovulmuştu.

“Herkes kefaret verilmez. Sadece gerçekten layık olanlar veya işe yarayanlar Eski İhtişam’a kavuşur; *asaletleri* ve kanatları onlara geri verilir. Zayne bunun için seçildi” diye tekrarladı Taht. “Zayne, İhtişam’ına kavuştu.”

Ağzımı açtım ama konuşamadım çünkü nihayet durumu gerçekten kavramıştım. Zayne bir melek olmuştu, gerçek bir melek. Sonra da düşerek bir Sürgün olmuştu...

Bunu nasıl yapabilmişti?

Parka dönmek, onu bulup suratına tokat atmak istedim. Minnettar olmadığımından değildi, Zayne’i geri istiyordum. Ölüm

Meleği'ne gidip ne yapabileceğimi görmeye hazırdım ama o Cennet'te bir melek olmuştu. Melekler genelde büyük resimde pek işe yaramazlardı ama yine de meleklerdi. Safkan meleklik nasıl bir histi bilmiyordum ama muhteşem olmalıydı. Eve dönmek gibi hissettirmiş olmalıydı.

Onu asla böyle bir şeyden koparmazdım. Boğazım düğümlendi, gözlerim yaşlarla dolup yandı. Bakışlarımı kaçırıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu kadar ağladıktan sonra nasıl hâlâ gözyaşım olabilirdi? Zayne bunu nasıl yapabilmişti? Onu bu gece görmek benim için gerçekleşen bir rüya gibiydi ama ne pahasına? Zayne... o benim için Sürgün olmayı seçmişti ve artık kim olduğumu bile bilmiyordu.

"Ağlamak istemen normal" dedi melek yumuşak bir sesle.

Başımı hızla meleğe çevirdim. Sesinde ve gülümsemesinde beliren derin hüznün karşısında sarsılmıştım. Şimdiye kadar hep meleklerin duygusuz olduğuna inanmıştım ama onun sözlerindeki duygular gerçektir.

"Zayne çok az kişinin tek başına yapabildiği bir işi başardı" diye açıkladı. "Ben olsam Cennet'te kalırdım. Cennet'in bir daha asla erişilemez hale gelmesini sağladım, herhangi bir yozlaşmış ruh içeri sızmadan önce kapıları mühürlerdim."

"Kapıları mı mühürlerdin?" Islak gözlerimi kırıştırdım.

Taht başıyla onayladı. "Çoğumuz bu dünyanın" dedi kollarını iki yana açarak. "Kaybedilmiş bir dava haline geldiğini hissediyoruz. Gabriel'ı hiçbir şey durduramayacak. Yapabileceğimiz tek şey zehrinin bize ulaşmasını engellemek."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Cennet'i dünyadan izole etmek mi istiyorsunuz?"

"Evet ama işte buradayım" diye cevapladı. İsmi Gabriel olan kendi berbat sorunlarına dair sorumluluklarını reddetmek isteyen meleklerin varlığını bu hareketiyle mazur gösteriyormuş gibi davranıyordu.

Meleklerin ne kadar sinir bozucu olduğu gerçeğinden dikkatimi uzaklaştıran tek şey sonraki sözleriydi.

“Zayne’e birçok seçenek sunuldu. Ebedi huzura kavuşabilirdi. Yeniden doğduğunda, kapıları korumak için Cennet’te kalabilirdi. Ordularımızla çalışmayı, Gabriel ne yaparsa yapsın en sonunda yaşanacak o son savaş için yanımızda durmayı seçebilirdi. Doğru zamanda, en çok ihtiyaç duyulacağı anda dünyaya dönmeyi seçebilirdi. Ama o şimdi ve sonsuza kadar senin yanında savaşmayı seçti. Üstelik geri döndüğü takdirde bir Sürgün olacağını ona söylememize rağmen.” Bana dağlarda esen rüzgârı andıran kısa bir kahkaha attı. “İstedliğini bu kadar açıkça dile getirmemiş olsa ya da biz ona böyle seçenekler sunmamış olsak bile, senin yanına dönmenin bir yolunu mutlaka bulacağını biliyorduk.”

Zaten bana bunun sözünü vermemiş miydi? Ne olursa olsun, bir yolunu bulup bana geri dönecekti.

“Bu yüzden düştü. Çünkü bir Sürgün’ün kanatları ve *asaleti* ancak dünyaya indikten sonra alınabilir” diye açıkladı Taht. “Fakat böyle bir şeye gücü yeten hiçbir melek bu dönemde böyle bir şeye kalkışmaz.” Bir sessizlik oldu. “Ayrıca, Sürgün bir melek olarak bile, onun... işe yarayacağını umduk. Kalbinin derinliklerinde kim olduğunu koruyacağını ve Gabriel’ı alt etmemize yardım edebileceğini düşündük. Onu tekrar girerken yanacağı konusunda uyardık.”

“Bu tam olarak ne anlama geliyor? Tekrar girerken yanmak?”

“Düştüğü sırada İhtişam’ını kaybetti ve insan ruhunun en kötü özelliklerine maruz kaldı. Açgözlülük. Şehvet. Oburluk. Tembellik. Kibir...”

“Öfke. Kıskançlık. Tamam, anladım” diyerek sözünü kestim. Daha önce Gabriel’la yüzleşmemiş olsam ve babam başmelek Michael olmasaydı Taht’ın bana attığı bakıştan korkardım. “Çok fazla hissettiğinden bahsetti. Tam olarak neyi kastettiğini bilmiyorum. Benimle ilgili bazı şeyleri tanıdık buldu ama hissettikleri onu engelliyormuş gibiydi. İçimdeki *asaleti* hissedebiliyordu. Bana saldırdı.”

“Çünkü düştüğünde sadece insanlığın günahlarına tanıklık etmekle kalmadı, kendisinden önce düşenlerin öfke ve kinine de maruz kaldı.”

Söyleyecek söz bulamayınca ağzımı tekrar kapattım. Daha yaşananları kavrayamazken Zayne'in ne hissettiğini anlamam imkânsızdı.

"Düştüğünde duyularının aşırı yüklenebileceği ve kimliğini silebileceği konusunda onu uyardık ama senin için herhangi bir iblis kadar kötü ve uğursuz bir şeye dönüşme riskini göze aldı."

Sözleri kalbime bir hançer gibi saplandı.

"Bu gece seni görünce *asaletini* hissetti. Saflık, bulanık kanına rağmen onu çağırdı" dediğinde bulanık kan kısmına gücenecek enerjiyi bile kendimde bulamadım. "İhtilaflı hali ve kendisinden önce düşenlerin öfkeyle kinleri yüzünden muhtemelen seni, kendisini Cennet'ten atan kardeşlerden biri olarak gördü. Gardiyanları da aynı şekilde görecektik. Bu halde ne kadar uzun süre kalırsa, her gözeneğine sızan şiddete kendini teslim etme ihtimali o kadar artar. Sadece sana ya da Gardiyanlara değil; insanlara, masumlara da bir tehdit haline gelecek." Derin bir iç çekti. "*Asaletli* bir Sür gün, kalbi ve zihni ne kadar temiz olursa olsun, çok tehlikeli bir düşmandır. Zarar görmeden döneceğini umduk ama yanıldık. Durum bundan ibaret."

Son sözleri çok netti.

Göğsüme dayanılmaz bir ağırlık çöktü. Kalbimin mümkün olan tüm acıyı çektiğine inandığım için ne kadar aptaldım. Çok yanılmışım. Hâlâ içimdeydi, en baştan bir kez daha kırılıyordu. Zayne benimle olmak için her şeyden vazgeçmişti ve kaderin korkunç cilvesi sayesinde nefret edeceği bir şeye dönüşmüştü.

"Peki hiç umut yok mu?" diye sordum kısık ve bitkin bir sesle. "Eskisi gibi olamayacak mı? Bundan kurtulamayacak mı?"

Taht geri çekilirken etrafındaki ışık yavaş yavaş kayboldu. "İnanç oldukça umut da vardır."

İnanç. Buna neredeyse gülecektim ama herhalde başlasam bir daha duramazdım. Genç rahibin, birini yardıma çağırması gerekirdi.

Tabii eğer rahip hâlâ buradaysa. Bir anda ortadan kaybolup gitmişti sanki.

Taht'ın görüntüsü titremeye başladı ama sonra tekrar katılaştı. "Kusurlarına rağmen iyi iş çıkardın. Birçoğumuz, Gabriel'la ilk savaşından sonra hayatta kalacağına inanmıyordu."

Vay canına. Sözleri her şey hakkında kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

"Ama baban sana inandı."

"Öyle mi?" Sesim kuşkuyla kilise çanı gibi çınladı.

Taht yine gülümser gibi oldu ama ışığı sönerken yüz hatları bulanıklaştı. "Bu yüzden sana bir armağan verdi."

"Bir armağan mı?" diye sordum tedirginlikle. Ben bir armağan istemiyordum, Zayne'i geri istiyordum. Bildiğim ve sevdiğim Zayne'i. Dışarıda neler yaptığını ancak Tanrı'nın bileceği deli psikopatı değil.

Muhtemelen kendisinin her bir parçasını mahvedecek şeyler yapıyordu çünkü özünde iyi biriydi.

"Armağan zaten sende." Melek uzanarak parmaklarıyla yanağıma dokundu. İçimden bir elektrik akımı geçti, *asaletim* kıvılcımlandı ve görüş alanımın köşeleri beyazlaştı. "İçindeki güç bir armağan. Bu hem *asalet* hem de İhtişam, aklının kavrayabileceğinden daha büyük bir güç ve sana ait. Bu gücü kaosa gömülmüş yüreği delmek için kullan."

Sözlerini anlayınca ona baktım. "Michael'm Kılıcı."

Geriye bir adım atınca kanatlarındaki tüm gözler aynı anda kırpıştı.

"Michael'ın Kılıcı'nı, Zayne'e karşı kullanmam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordum tiz bir sesle. "Onu kalbine saplamam mı? Bu onu öldürür!"

"*Asaletin* asla sevdiğine zarar vermez. Sadece iyileştirir."

Bu biraz *Jedi* saçmalığı gibi gelmişti bana. "Ben de buna sadece sen söylediğin için inanacak mıyım?" diye sordum. *Asalet* bir kere çağrıldığında sadece yok ederdi. İblisleri. İnsanları. Gardiyanları. Melekleri bile. Karşımdaki melek ise yalnızca Zayne'i sevdiğim için, Michael'm Kılıcı'nın ona zarar vermeyeceğine inanmamı bekliyordu. Ancak bu kılıç bir Gardiyan'm derisini su gibi kesip geç-

biliyordu. Misha'ya değer vermiştim ve *asaletim* onu öldürmüştü.

"Hiç inancın yok mu senin?"

Cevap vermek için ağzımı açtım.

"Ben cevabı zaten biliyorum." Kanatları açıldı ve bütün o gözler doğrudan bana baktı. "Bu retorik bir soruydu Asilkan. Sen, en güçlü başmeleklerden birinin çocuğu, inançtan her zaman yoksundun." Sonra bana gülümsedi. "İyi ki ne Tanrı ne de baban sana inanmayı hiç bırakmadı."

Sarsıldım, kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Başarısız olma Asilkan. Gabriel'i yenmek için Zayne'e ihtiyacın olacak. Haberci'yi yenmek için her şeye ihtiyacın olacak" dediğinde Roth ve Layla'nın şu anda nerede olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Ama teninde yoğun altın rengi bir ışık dalgalanmaya başlarken akıllıca davranarak bunu hiç gündeme getirmedi. Gözlerim yaşlarla ıslanıp sızladı. "Onun için artık çok geç olabilir. Düşenlerin birçoğu, taşa gömüldükten sonra o kadar kaybolmuştu ki onlara kefaret seçeneği sunulamadı. Senin iyiliğin için umarım durum böyle değildir. Gabriel en son endişen olmalı. Sürgün şu anki haliyle seni öldürebilir. O yüzden dikkatli ol. Seninle olabilmek için düşmeyi seçenin elinden ölmen tatsız olurdu."

Tatsız mı?

Aklıma çok daha güçlü kelimeler geliyordu. Korkunç. Yürek parçalayıcı. Mahvedici. Acı verici. Trajik.

Derin bir nefes verdim. "Peki ya işe yararsa?" diye başladım ve sonra kendimi düzelttim. "Başarılı olursam Zayne tekrar melek olacak mı?" diye sordum. Kalbim bambaşka bir sebepten dolayı sıkıştıyordu.

Meleklerin duyguları yoktu. En azından ben her zaman buna inanmışım ve Gabriel da bunu doğrulamıştı. Zayne iyileştirilse bile onu geri alamazdım. Eskisi gibi olmazdı ama iyi olurdu. Hayatta olurdu ve bu... bu yetmeliydi.

Taht birkaç saniye sessizce beni inceledi. "Birçok kişi iblislerin sevemediğine inanıyor, değil mi? İnsan ruhları olmadığı için."

İçimde bir ürperti hissettim. Aklımdan geçenleri mi okuyordu?

Tanrım, umarım okuyamıyordu.

Ama iblisler sevebiliyordu. Roth, Layla'yı seviyordu ve kendisi Cehennem Veliaht Prensi'ydi.

Taht başını hafifçe yana eğdi. "Bilinenlerin ve bazı kardeşlerimizin iddia ettiğinin aksine, melekler duygusuz varlıklar değildir Asilkan. Biz sadece bazı şeyleri... farklı hissederiz. En yaşlılarımız için hissetmek zor olsa da sevgiye, arzuya ve nefrete kapılmamız imkânsız değildir" diye devam etti. "Düşenler bunun kanıtı. Artık Gabriel da bunun kanıtı."

Onu izlerken haklı olduğunu fark ettim. Düşen melekler bunun için, bir dizi insani duyguya yenik düştükleri için Sürgün olmuşlardı ve Gabriel... çılgınca bir kıskançlık ve kin duyuyordu. Şimdi içim rahatlamıştı.

"Ama Zayne bir melek olmayacak. Bir Gardiyan olmayacak. Olduğu halde kalacak" diye devam etti Taht. "Bir ayağı Cennet'te, diğeri Cehennem'de olan, yeryüzüne bağlı bir Sürgün. Göklerin reddettiği, *asaletini* koruyan onun gibi sadece biri daha var."

İçim parçalandı. "Lucifer."

"Bunun onun için nasıl sonuçlandığını görüyorsun."

Verdiği son derece sarsıcı haberin ve muhtemelen tarihin en moral bozucu motivasyon konuşmasının ardından ortadan kayboldu. Soğuk hava ve sandal ağacının keskin kokusu da peşinden gitmişti.

Ne kadar süre orada, Kutsal Ekmek'in bulunduğu noktaya bakarak dikildiğimi bilmiyordum. Aklım, Taht'ın yapmam gerektiğini söylediği şeye inanmakta zorlanmak ve aslında başka bir seçeneğim olmadığını bilmek arasında gidip geliyordu.

Ayrıca Taht'ın haklı olup olmamasının bir önemi yoktu, son söylediği doğrudu.

Yavaşça arkamı döndüm. Taş melekler bir kez daha çanaklara doğru eğilmişti. Bakışlarım sıralara kaydı. Zayne'in kendisini dehşete düşürecek bir şeye, bir zamanlar olduğu her güzel şeyi lekeleyip yok edecek bir canavara dönüşmesine izin veremezdim. Buna asla izin veremezdim çünkü bu onun için, ölümden bile daha kötü bir kader olurdu.

Gerçekten başka çarem yoktu.

Uzun bir nefes verdim ama aldığım bir sonraki nefesle birlikte içime çelik gibi bir kararlılık doldu, hissettiğim acıyı dindirdi ve kemiklerime kadar işleyen bitkinliğin yerini aldı. İçimde vızılda-
yan enerjinin arasında küçücük bir umut kıvılcımı vardı ama neyle karşı karşıya olduğumu biliyordum.

Zayne'i kurtaracak ya da onu öldürecektim.

Ya da... Zayne beni öldürecekti.

Şu anda odaklanmam gereken çok konu vardı. Sadece birkaç hafta kalan Başkalaşım sırasında Gabriel, Cennet ve dünya arasında bir yarık oluşturacaktı. Böylece iblis Bael ve Cehennem'e ait ruhlar Cennet'e girebilecekti. Onu durdurmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Asilkan olarak görevim, beklediğim asıl olay buydu ama Gabriel'ı tek başıma yenemeyeceğimi biliyordum. Roth ve Layla'nın, Lucifer'ı yukarı çıkarmaya çalışmasının nedeni buydu. Bu yüzden Taht bana Gabriel'ı yenmem için Zayne'e ihtiyacım olduğunu söylemişti. Roth ve Layla'nın başarısız olma ihtimaline karşı bir plan yapmaya başlamam gerekiyordu ama... şu anda önceliğim Zayne'di.

Görevim beklemek zorundaydı ve Tanrı'nın buna kızması hiç umurumda değildi.

Bu yüzden kiliseden dışarı çıktığımda yaptığım ilk şey arka cebimden telefonumu çıkarmak oldu. Neyse ki bir bez bebek misali oradan oraya savrulmama rağmen hâlâ çalışıyordu.

Ekranın ışığına gözlerimi kısarak bakıp rehberimi açtım. Zayne bir ara Nicolai'ın numarasını telefonuma eklemişti. Haberci'yi ve iblis Bael'i avladığımız gecelerden birinde, *Acil bir durum olursa*, demişti bana.

Eğer bu bir acil durum sayılmazsa ne sayılırdı bilmiyordum.

Zayne'le karşılaşma ihtimallerine karşı Nicolai ve klanını uyarmalıydım. Eğer beni hatırlamıyorsa onları hiç tanımazdı.

Kalbimdeki ağırlıkla telefonu daha sıkı tuttum. DC'deki Gardiyanlar klanının lideri Nicolai, telefonu ikinci çalışta açtı. "Alo?"

"Nicolai? Ben Trinity" dedim gözlerimi kocaman açarak. Zayne'in, insanlardan saklanma kısmının öncelik listesinde olmadığına karar verme ihtimalini düşününce korkmuştum. "Seni görmem lazım. Acil bir durum var."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu endişeyle. Ben iyileşirken Danika'yla birden fazla kez ziyaretime gelmişti. Nicolai ve Danika... flört ediyorlardı... Gardiyanlar tam olarak flört etmezlerdi. Tanır ve çiftleşirlerdi ancak onlar bu geleneğin dışında kalıyorlardı. "Kahretsin" dedi bir an sonra. "Aptalca bir soru. Her şey olabileceği kadar iyi mi?"

"Eh..." diyerek bir an düşündüm. Yanımdan geçen insanların bulanık yüzlerini izledim, gökten çapraz düşen yağmur damlalarını durdurma umuduyla şemsiyelerini tutmakla meşguldüler. Nicolai'ya söylemem gerekenler ise telefonda konuşmak için uygun değildi. "Sayılır ve pek sayılmaz. Seninle yüz yüze konuşmam gerekiyor."

"Dairede misin? Yirmi dakikaya gelebilirim."

"Dairede değilim" diye cevap verdim. "Sanırım Aziz Patrick Kilisesi'ndeyim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Orada ne yaptığını bilmek ister miyim?"

"Muhtemelen hayır. Ama sana her şeyi anlatacağım."

"Pekâlâ. Bana bir saniye ver." Kâğıtların hışırtısı geldi. "Dez orada olmalı" dedi Nicolai. "Ona bir araba ayarlayıp seni almasını söyleyeceğim." *Gardiyanların programlarını kâğıtta mı tutuyor acaba?* diye düşündüğüm sırada kısa bir süreliğine duraksadı. "Yalnız mısın?"

"İblissizim" dedim kısık sesle.

"Dışarıda tek başına olman akıllıca mı?" diye sordu.

Aklım soruya aldırmayacak kadar meşgul olduğundan, “Muh-temelen hayır” dedim. “Dez’e onu bekleyeceğimi söyle.”

Telefonu kapattıktan sonra kilisenin çatı çıkıntılarının altında durup oyalandım, Zayne’in hayatta olduğunu ve bununla birlikte yaşanan her şeyi Nicolai’a nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Zayne’in şu anki durumu hakkındaki gerçeği bildiğinden şüpheliydim ama Taht bunun bir sır olarak kalması gereken bir şey olduğunu söylememişti.

Duvara yaslandım, etrafı izlerken şakaklarım zonklamaya başladı. Temkinli bakışlarımı insanların ve arabaların durmaksızın akan kalabalığında gezdirirken, Dez’in benim mükemmel görmediğimi hatırlamasını umdum. Gerçekten yanlış arabaya binmek istemiyordum.

Yaklaşık on dakika sonra koyu renkli bir SUV kaldırıma yanaştı ve sadece bir an sonra yolcu camı açıldı. İçeriye göremiyordum ama duyduğum sesi tanıdım.

“Trinity?” diye seslendi Dez.

Bebek İsa’ya şükürler olsun, beni hatırlamıştı. Hızla ileriye yürümeye başlasam da loş ışıktaki adımlarım arasındaki mesafeyi asla doğru düzgün kestiremediğim için yavaşladım. Sonunda düşmeden ve yüzümü parçalamadan merdivenlerden inmeyi başarmıştım. Kalabalık kaldırımda ilerlerken hep tek bir kişiye yakın yürürdüm. Sokaklarda Zayne’le yürümeye çok alışmıştım. O yakışıklı haliyle kaldırımda yürüyenleri Musa Peygamber gibi iki yana ayırırdı. Bir şekilde, yanımda yürürken bile bana öncülük ederdi.

SUV’un kapısını açıp içeri girdiğimde kalbim sıkıştı. *Onu geri alacağım. Alacağım*, diyerek kendime söz verdim ve deri koltuğa gıcırtilı bir sesle oturdum. “Özür dilerim” dedim utanarak, arkamdan kapıyı kapattım. “Sırılsıklam olmuşum.”

“Sorun değil” diye cevap verdiğinde Dez’e doğru döndüm. Gençti, Zayne’den birkaç yaş büyüktü. Hayatımda gördüğüm en sevimli ikiz çocuklara sahipti. İkizlerden Izzy, değişmeyi daha yeni öğreniyordu. Ayrıca parmak ısırma huyu vardı ve bu garip

alışkanlığı inanılmaz tatlıydı. “Nicolai onunla konuşman gerektiğini söyledi. Acil bir durum varmış.”

Emniyet kemerimi takarken başımla onayladım. “Beni aldığın için teşekkür ederim...” Yolcu penceresinden dışarı baktığımda cümlem yarım kaldı.

Kaldırımında yaşlıca bir adam dikiliyordu. İlk bakışta normal görünüyordu. Üzerinde koyu renk pantolon ve beyaz bir gömlek vardı, sokağın karşısına geçmeyi bekleyen iş insanlarından herhangi biri olabilirdi. Ama şemsiyesi yoktu ve yağmur ona dokunmuyormuş gibi görünüyordu, pencereden bana bakıyordu. Kafasının yarısı... çöküktü, kemik ve etin karıştığı kanlı bir çorbaya benziyordu. Bana baktığı sırada, yüzünün zarar görmemiş tarafında tam bir dehşet ifadesi vardı.

Onu tanımıştım.

Adam, Gabriel ve Bael’e yardım eden senatör Josh Fisher’dı. Bölgedeki okulu kronik hastalıklı çocuklara hizmet verecek bir tesise dönüştürüleceği bahanesiyle satın alıyordu. Fakat aslında okulun bulunduğu arazi, *Buffy*’den fırlamış bir Cehennem Ağzı’ydı; birkaç güçlü ley hattının kesiştiği, ruhsal bir merkez noktanın tam ortasında yer alıyordu. Gabriel’in alttaki zemine ulaşması için önce okula erişmesi gerekiyordu ve okulun içinde Cennet’e açılan kapı görevini görecek portalı çoktan yaratmıştı.

Gabriel ve Bael, onlara yardım edecek mükemmel kişiyi bulmuşlardı. Senatör Fisher, ölen karısıyla yeniden buluşma çabasıyla sözleşmeyi anında imzalamıştı. Hiç acımak istemediğim bir adamdı ama şimdi ona her zamankinden daha çok acıyordum. Böyle bir kayıp ve acının insanı nasıl akıl almaz şeyler yapmaya sürükleyebileceğini anlıyordum.

Ama Fisher artık ölmüştü. Çatı katının dairesinin penceresinden atlamış ya da doğruca fırlatılmıştı.

“Kahretsin” diye fısıldadım.

“Ne var?” Dez kaldırımından uzağa sürdü. “Neye bakıyorsun?”

Dönüp ona aracı durdurmasını söylemek üzereydim ki Senatör Fisher göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu. *Kahret-*

sin. Koltuğa yaslandım. Senatör, Zayne'le yaptığı birkaç dakikalık "konuşmanın" ardından Haberci ve Bael hakkında her şeyi itiraf etmişti ama bilgi saklıyor olabilirdi ve artık süper ölü olduğu için paylaşma ihtimali daha yüksekti.

"Senatör Fisher'ı gördüm" dedim.

Sadece birkaç Gardiyan benim ne olduğumu biliyordu. Dez ve Nicolai bu gruba dahil olanlardı. Gideon da sadece benim hayaletleri görebildiğimi biliyordu ama Zayne'in başına gelenlerden sonra, Asilkan konusunun tüm klana yayıldığından emindim.

"Ölmedi mi? Bekle." Trafik ışığına geldiğimizde bana döndü. "Onun hayaletini mi gördün?"

"Evet, pek iyi görünmüyordu." Senatör beni mi arıyor diye düşünürken gözlerimi cama diktim. Çevrede akli dengesi bozuk bir sürgün meleğe dair herhangi bir işaret arıyordum. Gerçi her şey için çok geç olana kadar onu görmezdim ama bunun önemi yoktu.

"Eğer birisi hayalet olarak geri dönerse, bu onun diğer tarafa geçmediği anlamına geliyor, değil mi? Ruhlar da diğer tarafa geçmiş ve ziyarete gelmiş olanlar." Doğru bir tahminde bulunmuştu.

"Evet." Buz gibi parmaklarımla dizlerimi sıktım. "Fisher'ın yola devam etmemiş olmasına şaşırdığımı söyleyemem."

"Gideceği yerden korktuğu içindir."

"Hiç şüphesiz."

Dez arabayı sürerken aramıza bir sessizlik çöktü. Potomac Dağları'nı geçerken, pırıltılı şehir ışıkları yavaş yavaş yerini karanlık yollara bıraktı. Ama sessizlik fazla uzun sürmedi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Dez.

Başım la onayladım.

"İyileşmen nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor." Dizlerimin etrafına kenetlediğim parmaklarımı sıkarken içimde aniden yükselen huzursuzluğu bastırmaya çalıştım. Dez sadece kibarlık etmiyordu. O gerçekten iyi biriydi, Zayne gibi. Kaygılandığı için huysuzlanmam gerekirdi. "Olduğundan daha kötü görünüyor sadece."

"İçim rahatladı. Dürüst olmak gerekirse acılı görünüyor."

"Başlangıçta pek... eğlenceli değildi." Aslında gerçekten berbat-tı. Sadece yırtılan derimin iyileşmesi ya da paramparça kemikle-rimin kaynaması değil... Asıl kötü olan, her şeyin ardından uya-nıp Zayne'in gerçekten gittiğini hatırlamaktı. Zayne'in ölümünün o buz gibi, beni paramparça eden gerçekliğini bir daha yaşamak yerine, vücudumun bin saat boyunca yeniden iyileşmesini kabul ederdim.

Gerçi aynı şeyi tekrar yaşama ihtimalim vardı. Derin bir nefes alıp dizlerimdeki ellerimi gevşettim.

"Zayne'in... senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum" dedi Dez bir an sonra. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Bu hareket, yüzüm-de daha yeni yeni iyileşen hassas derinin gerilmesine neden oldu. "Senin de onun için çok kıymetli olduğunu biliyorum. Zayne hepimiz için değerliydi." Titrek bir nefes aldı ve o an içimdeki her şey-le ona gerçeği anlatmamak için kendimi zor tuttum ama her şeyi sadece bir kez, eksiksiz anlatmak istiyordum. "Zayne..."

Zayne her şeydi.

Dez boğazını temizledi. "En iyimiz oydu. Bence bunun farkına hiç varamadı. Babasının yerine geçmek isteseydi hepimizin arka-sında duracağını da asla anlamadı, buna hiç şüphem yok. Geçmiş-te olanlar umurumuzda değildi. Ruhunun bir parçası eksikti ama o çoğumuzdan daha fazla ruha sahipti."

Ona dönerken, *Zayne keşke yanımızda olup bunları duysaydı*, diye düşündüm ama Dez ona söyleme şansına sahip olacaktı. Tek yap-mam gereken Michael'ın Kılıcı'nı kalbine saplamaktı.

Tanrı aşkına.

Bakışlarımı ondan ayırıp titrek bir nefes verdim. "Klan lider-liğini devralmama meselesi Zayne'i bir süre rahatsız etti aslında. Ancak sonunda kabullendi. Zamanla değişen karakterinin Gardi-yanların çoğunun inancıyla pek örtüşmediğini fark etti ve bununla barıştı. Gerçekten."

"Bunu sana kendisi mi söyledi?"

"Evet."

“Çoğu Gardiyan’ın benimsediği ‘gördüğün her iblisi öldür’ anlayışından mı bahsediyordu?” diye tahmin yürüttü. “Hepimiz öyle değiliz. Ben değilim. Nicolai da değil.”

Geçmişte Roth ve Cayman’la çalıştıkları için bunu biliyordum.

“Ama onu anlıyorum” diye devam etti Dez. “Özellikle de Layla’yla yaşananlardan sonra. Ondan sonra geri dönüş yoktu.”

Hayır, yoktu. Zayne’in babası ve neredeyse tüm klan, yanlışlıkla Zayne’in ruhunun bir parçasını alan Layla’yı öldürmeye çalışmıştı. Hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Layla’yı onlar büyütmüştü ve yaptığı şeyin ardında hiçbir kötü niyet olmadığını, sadece o ikilinin sersem davranışlarının bir sonucu olduğunu bilmeleri gerekirdi.

İkisinin geçmişteki ilişkilerine duyduğum kıskançlık çoktan yok olup gitmişti. Zayne’le birlikte büyümüş olmam gerektiği bilgisini çevreleyen tuhaf acı karışımı da yoktu.

Artık bunların hiçbiri önemli değildi ve eskiden bunlara zaman harcadığım için sinirliydim.

“Bu arada” dedi Dez. “Kanamam var.”

“Ne?” Elimi çeneme götürdüm. Parmaklarıma kan bulaştı. *Benim* kanımdı. Parmaklarımı kot pantolonuma sildim. “Önemli değil.”

“Hı-hı” diye mırıldandı.

Neyse ki bundan sonra konuşmadı ama Gardiyan yerleşkesi yolculuğu sonsuza kadar sürmüş gibiydi. Sonunda devasa evin önünde durduğunda adeta kendimi arabadan dışarı attım. Dez de hemen beni takip etti. Önden yürümeye başladım.

Sonra görmediğim için merdivenin ilk basamağında sendeledim.

Kendimi toparlayıp iç çekerek dikkatlice ilerlemeye başladım. Dez yanımdan uzanıp kapıyı açtığında içeri girdik. Gözlerimin antrenin parlak ışığına alışması birkaç saniye sürse de Nicolai’ın ofisine giden yolda Dez’i takip ettim. Yol boyunca nöbeti bitmiş ya da başlamak üzere olan birkaç Gardiyan’la karşılaştık. Yürürken bizimle aralarında fazlasıyla geniş bir mesafe bırakmaları, sonunda gerçek kimliğimi öğrendiklerini gösteriyordu.

Endişelenmeliydim. Asilkanların etrafta olmasından pek de hoşlanmayan Gardiyanlar da vardı. Bunun başlıca nedeni ise çoğunlukla unutulmuş bir tarihle ilgiliydi; Potomac Dağları klanının lideri ve bana Michael'dan daha fazla babalık yapan Thierry anlatana kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Söylenenlere göre, nedeni bir bağlanmaydı ve bir isyana yol açmıştı. Çok sayıda Gardiyan öldürülmüş, aradaki bağlar kopmuş ve Asilkanlar yok olmuştu.

Ben gelene kadar.

Bir de Sulien.

Ama o da ölmüştü, yani... *Her neyse, ben gelene kadar.*

Dez kapıyı iterek açtı. İlk gördüğüm kişi Nicolai'ydı. Genç klan lideri, Thierry'nin sıklıkla oturduğuna benzer bir masanın arkasında duruyordu. Yüzündeki etkileyici yara izi, karizmatik havasını destekliyordu. Yanında duran esmer ve parlak saçlı kadın Gardiyan da onu bir üst seviyeye taşıyordu. Danika tanıdığım hiçbir kadın Gardiyan'a benzemiyordu. Çok cesur olmasına rağmen onu Jada'yla bile kıyaslayamam mümkün değildi. Danika, kadınlara yönelik o eski kafalı kurallara göre yaşamıyordu. Nicolai'nin da onu o süslü kafese geri tıkmaya çalışmıyor olması, ona karşı sempatinin iyice artmasını sağlıyordu.

Gideon da gelmişti ve Nicolai'nin diğer tarafında avucundaki telefonla birlikte dikiliyordu. Zayne onun her zaman yerleşkenin teknoloji uzmanı olduğunu söylerdi ama benim gözümde tam bir *hacker* ve elinden her iş gelen bir adamdı.

Gideon onlara doğru ilerlediğimiz sırada beni süzdü. Nicolai ve Zayne'le buradayken, hayaletleri görebildiğimi öğrendiği anı düşünüp düşünmediğini merak ettim. Bende ufak bir parça melek kanı olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi geriye attığı o küçük adım, içimde çok daha fazlası olduğunu anlamam için yeterliydi.

Nicolai başını kaldırdığında omuz hizasındaki kahverengi saçları geriye düştü. Konuşmaya hazırlanmıştı ama Danika ondan önce davrandı.

Doğrulurken sesi endişeliydi. "Yaralı mısın Trinity?"

Keşke durup yüzümdeki kanı silseydim, diye düşünerek başımı iki yana salladım. “Önemsiz bir şey.”

“Kız kardeşimi getirebilirim” dedi masadan uzaklaşarak. “Kulaklarından kan akıyor. Doktor değilim ama bu bana hiç de önemsiz görünmedi.”

Kahretsin. Bunu da unutmuştum.

“Hiç gerek yok.” Sandalyeyi görünce oturmaya yeltendim ama sonra yağmurdan sıırsıklam olduğumu hatırladım. Bugün yeterince döşemeyi mahvetmişim zaten. “Ben iyiyim.”

Danika şüpheli göründü. “Eğer eminsen.” Gideon’a baktı. “Biz de tam çıkıyorduk...”

“Sorun yok. Gitmenize gerek yok” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Muhtemelen bunu ilk ağızdan duymanız en iyisi olur.”

“Bize anlatman gereken şey her neyse, son gördüğüm zamandan bile daha kötü görünüyor olmanı açıklıyor mu?” diye sordu Nicolai.

Yüzüm asıldı. Geçen sefere göre çok daha iyi göründüğümü sanıyordum. Ama henüz yansımamı görmemiştim. “Açıklıyor.”

“Pekâlâ.” Başıyla sandalyeyi işaret etti. “Otur en azından. Islatman umurumda değil.”

Mırıldanarak teşekkür edip oturdum. Tüm vücudumu saran o ani rahatlama, Nicolai’ın dış görünüşümle ilgili yaptığı yorumun çok da yanlış olmadığını gösteriyordu. “Bunu doğrudan söylemekten başka bir yol aklıma gelmiyor” dedim Dez duvara yaslanırken. “Zayne hayatta.”

Herkes donup kalmıştı. Nefes bile aldıklarını düşünmüyordum. Çok uzun bir süre boyunca kimse tek kelime etmedi. Neredeyse tekrar söyleyecektim ancak Dez nihayet kendine geldi.

“Trinity, Zayne yaşıyor olamaz” dedi şefkatli ve fazla nazik bir sesle.

“İnan bana, imkânsız geldiğini biliyorum ama o hayatta. Onu gördüm. Onunla konuştum. Onu *hissettim*. Zayne etten ve kemikten, kanatlı bir yaratık” dedim hepsine. “Yaşıyor ama tam olarak eskisi gibi değil. Bir sürgün melek olmuş, hâlâ kanatları var ve içinde kocaman bir ilahi ateş yanıyor. *Asalet*.”

Nicolai ve Danika bana boş gözlerle bakıyorlardı, Dez ve Gideon’ın da aynı şeyi yaptıklarını tahmin ediyordum.

“Bunun bir kısmından o sorumlu.” Kendimi işaret ettim. “Kananayan kulaklarımın sorumlusu, yani Zayne’i gördükten sonra konuştuğum Taht.”

Telefon Gideon’ın avucundan kayarak bir gümbürtüyle zemine düştü.

“Daha yeni başlıyorum, istersen telefon orada kalsın” diye açıkladım.

“Tamam” diye fısıldadı Gideon.

“Zayne beni Rock Creek Park’ta buldu ama kim olduğumu tam olarak anlayamadı. Beni tanımış gibi oldu ama aslında tanıyamadı ve bana *Dövüş Kulübü*’nü yaşattı. Uzaklaşmayı başardım, yani... aslında onu yaralayıp kaçtım ve koşarken kafamın içinde kiliseye gitmemi söyleyen bir ses duydum.”

Nicolai karşımda yavaşça gözlerini kırptırıyordu.

Tüm bunların ne kadar uçuk görüldüğünü bilmeme rağmen anlatmaya devam ettim. “Orada Taht’ı gördüm, yanında bir sürü ürkütücü taş melek vardı. Taş melekler pek konuyla alakalı değil ama hareket etmiş olmaları hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak. Taht bana neler olduğunu anlattı” diye devam ettim. Ardından onlara, Taht’ın sözlerini ve yapmak zorunda olduğum şeyi anlattım. Zayne’e bir seçim hakkı verildiğini. Tekrar girişte yatacağını. Şu anki haliyle Gardiyanları ve içlerinde *asalet* olan her şeyi düşman olarak gördüğünü. Zayne’in masum insanlar için bir risk haline gelebileceğine dair aldığım uyarıyı. Anlatmayı bitirdiğimde, tek istediğim dışarı çıkıp Zayne’i bulmaktı.

Taht’ın uyardığı şey yaşanmadan önce onu bulmak istiyordum... Kendisini asla affedemeyeceği bir şey yapmadan önce.

“O... İhtişam’ını geri kazandı ama... Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim ve o benim için...” Sesim çatladı, tüm vücudum gerildi. Gözlerim yanmaya başlayınca yavaşça burnumdan bir nefes verdim. “Zayne düştü. Benim yanımda, benim için savaşmak için düştü.”

“Ruh” dedi Gideon kısık bir sesle. Ona doğru döndüm. “İhtişam, insan ruhunun meleklerdeki karşılığı.”

Ah.

Bu mantıklıydı.

Ayrıca durumu çok daha kötü hale getirmişti. Zayne ruhunu mu kaybetmişti yani?

“İhtişam, bizim –yani Gardiyanların– saf bir ruha sahip olma sebebi” dedi Gideon. Bir anlığına oturması gerekiyormuş gibi göründü. “İhtişam’ı olmazsa Zayne...”

Taht'ın dediklerini hatırlayınca midem bulandı. "Bir tayf mı olur?"

Gideon başıyla onayladı, eğer zaten oturmuyor olsam yere düşerdim. Tayflar, öldükten sonra ruhları alınan insanlardı. Bazı iblisler bunu yapabiliyordu. Bazen bir hayalet çok uzun süre burada kalıp diğer tarafa gitmeyi reddettiğinde de gerçekleşiyordu. Çok uzunun ne olduğu konusunda bir zaman sınırı yoktu. Her hayalet için farklıydı. Bu sadece olabilecek bir şeydi. Her iki durumda da tayflar aşırı tehlikeli, kindar ve kinciydi. Nefret ve kin duygusunun kişileşmiş halleriydiler. Saf kötülüğün.

"Ama bir Sürgün'ün başına gelen tek şey bu olamaz" diye itiraz ettim. "Taht, Zayne'in düşüşten yara almadan kurtulacağını umduklarını söyledi. Düşmeyi seçtikten sonra bile, Gabriel'a karşı verilen savaşta işe yarayacağını düşünmüşler. İhtişam'ın -ruh ya da her neyse onun- eksikliği bir Sürgün'ün davranışlarını yönlendiren tek unsur olamaz." Herkes bana doğru döndü. "Umarım bana inanıyorsunuzdur."

"Söylediklerinin doğru olması lazım. Kökenimizi bilmenin tek yolu bu." Gideon, Nicolai'a döndü. "Tek yolu bu."

Nicolai yavaşça başıyla onaylayıp arkasına yaslandı ve elini başına götürüp ensesini kavradı. "Zayne gerçekten geri döndü."

"Evet. Gerçekten öyle." Kaşlarım çatıldı. "İkiniz de Gardiyanların aslında sürgün melekler olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bu görevi devraldığım da öğrendim. Alfalar söyledi" diye cevapladı Nicolai. Gardiyanlarla iletişim kuran melek sınıfından bahsediyordu.

"Ne?" dedi Danika ona dönerek. "Bunu biliyor muydun?" Birazdan Nicolai'ı yumruklayacakmış gibi görünüyordu. "Ve bana söylemedin mi?"

"Sana söylemediğim çok şey var" dedi Nicolai. Danika'nın yüzündeki ifade, onun arkaya yaslanmasına neden olmuştu. "Sana söyleyemeyeceğim şeyler."

Danika kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten mi?"

"Ona neden kızmıyorsun?" Nicolai eliyle Gideon'ı gösterdi.

“Çünkü o benimle aynı yatakta yatmıyor” diye karşılık verdi Danika.

Vay canına.

Konuyu daha az rahatsız edici bir tarafa çekmenin zamanı gelmişti.

“Sen nereden öğrendin?” diye sordum Gideon’a. “Bunun klan liderlerinin mezara götürdüğü bir bilgi olduğunu tahmin ediyorum.”

“Öyle ama ben... çok sayıda eski kitaba erişebiliyorum, çok uzun zaman önceden kalan mektup ve günlüklere. İkinci veya üçüncü kuşak Gardiyanlardan birinin günlüklerine rastladım ve gerçekleri orada öğrenip Abbot’a gittim” diye açıkladı Zayne’in babasından bahsederek. “O da bunları doğruladı.”

“Yani Zayne...” Danika elini ağzına götürdü, Zayne’in gerçekten hayatta olduğunu anladığı andı bu. “O nasıl... nasıl görünüyor?”

“Kendi gibi ama kanatları öyle değil. Renkleri artık beyaz ve *asalet* çizgileri var. Gözleri de çok koyu mavi. Şaka yapmıyorum, o renk gerçeküstü.” Kirli ellerime baktım. “İyi görünüyordu. Aslında mükemmeldi.” Sertçe yutkundum. “O çok güçlü, benden bile daha güçlü.”

“Çünkü kendisi *asaleti olan* bir sürgün melek” dedi Dez. Parmaklarını kahverengi saçlarındaki buklelerden geçirdi. “O temelde bir melek.”

“Herhangi bir melek değil.” Gideon bana döndü. “Anladığımı kadarıyla düşenlerin çoğu ikinci derece melekler, yani Güç Meleği sınıfıydı; Tanrı’nın yarattığı ilk Melek Düzeni. Onlara insan ve semavi âlemleri koruyan seçkin savaşçılar denebilir. Geldiğimiz soy bu. Zayne bir Güç olduğu için kanatlarında *asalet* göründü. Onun içinde bir başmelek kadar güç var.”

Harika.

Acaba neden Koruyucu ya da... Tanrı için şarkı söyleyen meleklerin soyundan falan gelmemişlerdi ki? Ama hayır, *seçkin* savaşçı olmalıydılar.

"Hem Sürgün hem de Güç Meleği" diye fısıldadı Nicolai, eliyle yüzünü ovuşturdu. "Tanrım. Neredeyse durdurulamaz olur. Klan zaten Haberci Gabriel sorunu yüzünden tetikte ama Zayne'in durumunu da öğrenmeleri gerekiyor. Zayne şu anda... öngörülemez davranacaktır."

"Herkesin öğrenmesini sağlarım" dedi Gideon.

Yerleşkedekilere Zayne'den uzak durmaları gerektiğinin söylenecek olması beni mahvetti. Buraya gelmemin nedeni buydu ama... "Henüz tamamen kötü değil. Bir parçası beni tanıdı. Bu bir temenni değil çünkü bana ciddi şekilde zarar verebilirdi. Beni öldürebilirdi ama öldürmedi. Zayne hâlâ orada, içinde bir yerlerde. Taht bana tamamen kaybolmadan önce onu geri getirmek için ne yapmam gerektiğini söyledi. Ben sadece..."

"Nedir?" diye sordu Dez.

"Ben sadece... Yapmam gereken şeyin onu gerçekten öldürmeyeceğinden şüpheliyim."

"Detaylara ihtiyacım var Trinity" dedi Nicolai.

Ellerimi dizlerime koydum. "Taht *asaletimin* asla önemsedığım birine zarar vermeyeceğini söyledi. Bu gücü kaosa gömülmüş yüreği delmek için kullanmam gerekiyormuş."

"Michael'ın Kılıcı." Nicolai'ın kaşları kalktı. "Sanırım bu, Zayne'in kalbine Michael'ın Kılıcı'nı saplaman anlamına geliyor."

"Doğru tahmin."

"Bu onu nasıl öldürmeyecek?" Danika'nın gözleri kocaman açıldı.

"Ben de bunu merak ediyorum, Taht inanmam gerektiğini söyleyip durdu" dedim onlara.

"Taht'ın sana yalan söylediğini düşünmüyorum" dedi Gideon.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi Dez. "Melekler genelde açıkça yalan söylemez ama kesinlikle bir sürü gerçeği gizlerler."

"Taht melekleri farklıdır. Onlar hakikati söyler ve yalanı görür" diye düzeltti Gideon. Meleğin kanatlarındaki ürkütücü gözleri hatırladım. "Taht böyle söylediye o zaman doğrudur."

"Doğru ya da yanlış, bunu yapmak zorundayım." Ellerim do-

nup kaldı. “Zayne şu anda dışarıda ve ne yaptığını bilmiyorum. Umarım uyuyor veya bir şeyler atıştırıyordur. Muhtemelen başka işler yapıyordur. Taht... zaten çok geç olabileceği konusunda uyardı. Düştüğünde hissettiği tüm o şeyler, şu anda hissettikleri çoktan... onu etkilemiş olabilir.”

Danika başını diğer tarafa çevirdi, onun da tıpkı benim gibi bu düşünceye dayanamadığını anlamıştım.

Titrek bir nefes aldım. “Eğer onu geri getirmeye çalışmaz ve bu riski almazsam, çok kötü biri olacak. Zayne’in asla yapmayacağı şeyleri yapacak.”

Nicolai yumuşak bir sesle, “Görünüşe göre çoktan yapmış bile” dedi bana bakarak. Ne gördüğünü biliyordum, yeni morluklardan bahsediyordu.

Sözlerindeki doğruluk canımı yaktı. “Onun bir canavara dönüşmesine izin veremem. Bunu ona yapamam. Bunun ona olmasına izin vermeyeceğim. Veremem.”

“Aynı fikirdeyim” dedi Dez bir an bile tereddüt etmeden.

“Peki planımız nedir?” Nicolai ellerini masaya koydu. “Sonraki adım nedir?”

Bir banyo? Üstüm çok kirli ve çamurluydu, ayrıca kan içindeydim. Nicolai’in aklından aynı şeylerin geçtiğinden şüpheliydim. Ayrıca buna vaktimizin olduğunu da sanmıyordum. “Dışarı çıkıp Zayne’i arayacağım. Beni bir kez buldu ve bence tekrar bulacak. Taht onun *asaletime* çekileceğine dair bir ima yapmıştı. Ben sonrasında... onu geri getireceğim.”

“Pekâlâ o zaman” dedi Nicolai, Dez’e doğru döndü. “Hadi işe koyulalım.”

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. “Dışarı çıkıp onu arayamazsınız. Size geri döndüğünü söylememin sebebi ondan uzak durmanızdır.”

Nicolai bana döndü. “Bu görevde senin yanında duracağız. Eğer onu bulmak için dışarı çıkacaksan seninle olacağız.”

“Teşekkür ederim ama bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Zayne’in...”

"Kafası çok karışık. Hatta bizim için tehlikeli bile olabilir. Evet, biliyorum. Hepimiz biliyoruz, işte bu yüzden tek başına olmamalısın."

"Bir Asilkansın sen" dedi Gideon. "Bu çok havalı. Zayne senin Koruyucun olduğu için, durumu çok daha önce fark etmem gerekirdi. Sen zaten kendi başına güçlü ve ölümcül birisin ama o bir sürgün melek Trinity. Belki tam anlamıyla bir Sürgün değildir, onu tamamen kaybetmemişizdir ama sen şu anda, kendini durduramayacak kadar büyük yıkıma yol açabilecek güçlü bir melek sınıfıyla karşılaşmaya hazırlanıyorsun. Bunu tek başına yapamazsın, Zayne'in de onu bıçaklamana izin vereceğini sanmıyorum. Onu oyalamak için bize ihtiyacın var."

Bu sözler karşısında gerilmiştim, onların öylece durmak yerine harekete geçme kararlılığı karşısında hem mahcup olmuş hem de gerçekten çok korkmuştum. "Eh, teklifini gerçekten takdir ediyorum ama buraya yardım istemeye gelmedim..."

"Biliyorum. Hepimiz bunu biliyoruz" dedi Nicolai. "Bizi uarmaya geldin. Bu düşüncen için minnettarım ama ben sana yardım teklif etmiyorum. Yardım ediyorum."

Göğsümde bir düğümle ona doğru eğildim. "Peki Zayne sizden birini öldürürse ne olacak?"

"Bu riski alacağız" diye cevapladı Nicolai.

"Memnuniyetle" dedi Dez. Ona baktığımda Gideon'ın da başıyla onayladığını gördüm. "Onu geri getirmek için hayatımızı riske atmayı seve seve kabul ederiz."

"Bunu duymak harika. Hepiniz harikasınız. Gerçekten. Peki ya başarırısam? Zayne'i geri getirmeyi başarırısam ne olacak?" diye sordum hepsine teker teker bakarak. "Sizce bu ona ne yapar?"

Odadaki herkes sessizliğe gömüldü.

"Zaten başında bir sürü sorun olacak." Bunların beni biraz sağa sola fırlatmasıyla sınırlı kalmasını umuyordum ama Zayne'i tanırıyorsa, bu bile içini parçalardı. "Onların üstüne bir tane daha eklemek istemiyoruz."

"Haklısın" dedi Danika'nın sesi. "Sorunlarının üstüne bir tane daha eklemek istemiyoruz ama buna seyirci de kalamayız." Gelip

yanıma oturdu. “Zayne’i çok iyi tanıdığımı düşünüyorum” diye devam etti. Bu doğrudu. İkisi arkadaştı ve geçmişin bir noktasında arkadaştan daha fazlası olma ihtimalleri vardı. Zayne’in babası da bunu istemişti. “Eğer bu başka bir Gardiyan’ın başına gelseydi, Zayne asla seyirci kalmazdı. Bunu biliyorsun. Zayne yaşananların tam içinde, benzer bir durumda o Gardiyan’m eve kesinlikle dönmelerini sağlamak ve sorunlara bir yenisini eklememek için elinden geleni yapardı. Bizden kim olursa olsun, herkes aynısını yapardı.”

“Ama bunun bir garantisi yok. Ben bile bunun garantisini veremem” diye itiraz ettim.

“Bunun işe yarayıp yaramayacağının da garantisi yok” diye hatırlattı. “Zayne’in hayatta kalacağının da.”

İçim buz kesti. “Haklısın. Hepiniz orada buna tanık olmak mı istiyorsunuz?”

“Hayır” diye cevapladı Nicolai. “Eğer işe yaramazsa senin yanında olmak istiyoruz.”

Kimseyi en mantıklı ve akıllıca kararın yerleşkede kalmak olduğu konusunda ikna edemedim. Zaten oradan ayrıldıklarında şehrin kaosa sürükleneyeceği falan da yoktu. Haberci ortaya çıktığından beri iblis faaliyetleri çok azalmıştı. Önümüzdeki birkaç günü Netflix izleyerek geçirebilirlerdi. İblis dünyasında orta düzey yönetici sayılan Cayman'a göre yayın platformunda gerçekten ilginç şeyler vardı. O akşam erken saatlerde daireden ayrıldığımda uzun saçlı bir adam, büyük kediler ve cinayet hakkında bir belgesel izlerken uyuklamakla meşguldü.

Ama Gardiyanların böyle hayatları yoktu.

Çenemdeki ve kulaklarımın altındaki kanı yıkamak için durduktan sonra, kendimi yanımdaki Dez ve birkaç Gardiyan'la birlikte Rock Creek Park'ta amaçsızca yürürken buldum. Gideon, Zayne'in nerede olduğuna dair bize ipucu verebilecek herhangi bir ihbar gelme ihtimaline karşı polis telsizini dinlemek için yerleşkede kalmıştı. Nicolai yakınlardaydı ama Dez ve ben ayrılırken Danika'yla olan biteni "konuşmak" için gitmişti. Danika yardım etmek istiyordu, Nicolai ise buna kesinlikle karşıydı. Bu mücadeleyi kimin kazandığını bilmiyordum ama bahsimi Danika'dan yana oynamıştım.

Parka gitmeden önce, Zayne'in aklına daireyi kontrol etmek gelirse diye Cayman'a ve hayalet ev arkadaşım Fıstık'a haber vermek için daireye uğramıştım.

Üçü de dairede yoktu.

Fıstık'ın, onu görebilen yeni arkadaşıyla birlikte olduğunu –bununla hâlâ ilgilenmem gerekiyordu– ya da boş, sakın zamanlarında hayaletler ne yapıyorsa onu yaptığını varsaydım. Dez'le parka gitmek için yola koyulduk ama Cayman biz parka gelmeden hemen önce mesaj attı. Telefon numaramı nasıl bulduğunu bile bilmiyordum. *Hâlâ hayatta mısın?* Onu kısaca *Evet* diyerek yanıtladım ve ardından, mesajın gerçekten benden geldiğine ve telefonumu ele geçirmiş bir “hain başmelek” olmadığımı dair kanıt isteyen bir yanıt aldım.

Karşılığında, *Benden korkuyorsun*, diye mesaj attım.

Evet. Bu sensin. Güvende kal. Benim nöbetimde öldürülürsen Roth çok sinirlenir.

Buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilemedim.

Bunların hepsi bir asır önce olmuştu sanki.

Zayne'in geldiği o bankın yanından belki yüzüncü kez geçerken içimi yakıcı bir hayal kırıklığı kapladı. Bu defa durup parkın karanlık ağaç çizgisini taradım. En azından yağmur kesilmişti, temmuz ayma göre hava hâlâ tuhaf bir şekilde soğuktu.

Benden sadece birkaç adım ileride olan Dez arkasını döndü. Gardiyan formundayken derisi koyu griydi ve granit kadar sertti, saçlarını ayıran kalın boynuzları çeliği delebilecek kadar güçlüydü. Büyük, deri kanatlarını çarpıp gözümü kaybetmemem için sırtına yakın tutuyordu. Şu anda büyük oranda gecenin içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. “Bir şey görüyor musun?”

“Godzilla o ağaçların arasında saklansa bile göremem.”

“Özür dilerim. Bir şey hissediyor musun?”

“Hayır.” Ellerimi belime koydum. “Ya artık parkta değil ya da geride duruyor.”

“Sana geride duracak bir tip gibi mi göründü?” diye sordu Dez. Sesi gerçek formunda daha hırıltılıydı.

"Pek sayılmaz ama ne bileyim. Daha önce hiç sürgün melek görmedim." Bakışlarım bankın ana hatlarına kaydığında başımı iki yana salladım. "Bence başka bir yere bakmamız gerekiyor." Belki de Gardiyan dadılardan uzaklaşmam gerekiyordu. Ufak bir ihtimal de olsa, Zayne'in yaklaşmamasının sebebi Gardiyanlar olabilirdi. "Nereye? Hiçbir fikrim yok."

"Şehrin herhangi bir yerinde olabilir."

"Bu kesin bilgi pek yardımcı değil" diye cevapladım.

Dez gülüp bana yaklaştı. Bu kadar iri birine göre, bir hayalet kadar sessiz hareket ediyordu. Zayne de böyleydi.

Düşündüğüm şey karşısında kalbimi keskin bir acı kapladı.

Zayne de böyle.

"Ama onun gibi düşünmeyi deneyebiliriz" dedi iyice yaklaşıarak, artık sadece gölgelerden oluşan bir kütle değildi. Artık Gardiyan biçiminde karanlık bir kütleydi, algımda biraz ilerleme vardı. "Biliyorum, aklından neler geçtiğine dair en ufak fikrimiz yok ama eğer hâlâ eskisi gibi çalışan bir parçası varsa, ne düşündüğünü ve kötülüğün nerelerde toplandığını az çok kestirebiliriz."

Bunu biraz düşünürken yüzünün olduğu tarafa baktım. "Bu akıllıca." Derin bir iç çektim. "Pekâlâ. Zayne'in hâlâ eskisi gibi çalışan bir parçası varsa bence o... daireye giderdi ama biz oradaydık ve ondan hiçbir iz yoktu. Bence başka..." Avucumun alt kısmıyla ağrıyan kalçamı ovuşturdum. "Ağaç ev! Yerleşkedeki. Bu onun için önemliydi."

"Gideon'a kontrol ettireceğim" derken şekil değiştirdiğinde her nasılsa yırtılmayan kargo pantolonunun arkasından telefonunu çıkardı. "Başka bir yer var mı?"

"Ekmeksiz sandviç satan bir yer düşünebiliyor musun?" diye sordum. İçime öyle bir ağırlık çökmüştü ki az kalsın yere düşecektim. "Dondurmacı! Dükkân şimdi açık değildir ama kapıyı kırıp girebilir tabii." Beynimi zorladım. "Sanırım National Mall'un etrafındaki park alanında yürümeyi seviyordu."

"Gideon'a ağaç evi kontrol etmesi için mesaj attım" dedi Dez. "Diğer yerlere de gidebiliriz."

“Ağaç eve de bir göz atsak olmaz mı?”

“Gideon tedbiri elden bırakmadan ağaç evi kontrol eder. Görülmeden yapacak” diye açıkladı. “Zayne oradaysa bize haber verir.”

Sanırım bu konuda onun sözüne güvenmem gerekecekti. Ama sonra aklıma başka bir yer geldi. “Kahretsin. Peki ya Stacey? Onun gerçekten yakın arkadaşı. Zayne sence onu arayıp bulur mu?”

“Seni gerçekten tanımadıysa ona gideceğini hiç sanmam” dediğinde içime biraz su serpti. “Ama yine de onun evine gözcü koyacağım.”

“Peki ya... kötülüğün gittiği yerler?” diye sordum parkın çıkışına ilerlerken. “Elbette Zayne kötü biri değil” diye ekledim. “Sadece... bilinçsizce kötü olabilir.”

“Zayne’in kötü olduğunu düşünmüyorum. Öyle olsaydı, şu an burada duracağından şüpheliyim.”

Zayne’in boğazımı tutup sıkkan ellerini, soğuk parmaklarını hissetmek için kendimi zorlamama gerek yoktu. Eğer ona dokunmasaydım beni öldürür müydü bilmiyordum ama durmuştu. Eğer gerçekten kaybolmuş olsaydı, dokunuşumun hiçbir anlamı olmazdı.

“Eskiden insanların olduğu yere gidip gecenin bu saatinde barların ve kulüplerin etrafında olurlardı” diye devam etti Dez. “Birçoğunun takıldığı bir kulüp var. Roth’un kulübünün üstünde bir yer var ya da eskiden vardı. Roth etrafa göz atabilir ama bir Sürgün oraya gider mi bilmiyorum. İblisler onun ne olduğunu hissedermi ya da Zayne onlara ne yapar? Hiçbir fikrim yok.”

Gardiyanlardan kimse Roth ve Layla’nın şu anda nerede olduğunu bilmiyordu, o yüzden Roth’a kulübü kontrol ettireceğime dair bir şeyler mırıldandım.

Otoparktaki SUV araca yaklaştığımızda Dez tekrar insan formuna döndü. Arka koltuk tarafından kaptığı sade, koyu renkli bir tişört giydiği sırada orada tam olarak kaç tane sakladığını merak ettim.

Tekrar yola çıktığımızda kendime ümitlenmemem gerektiğini söyledim. Bu da cips paketinin tamamını yememek için kendimi zorlamam gibi bir şeydi.

Çoğu kişinin yatma saati geçeli çok olsa da hâlâ trafik vardı ama dondurmacıya rekor sürede ulaştık ve Dez'in binayı incelemesi için yavaşladık. Işıklar yanmıyordu. İçeri zorla girildiğine dair hiçbir belirti yoktu. Umudumu kaybettim ama zaten bu körlemesine bir denemeydi. On dakika sonra ikinci durağımıza ulaştık.

National Mall.

Gece yarısı olmasına rağmen şaşırtıcı derecede çok sayıda insan vardı. Dez insan formundayken yürümeye başladık ama çok geçmeden ensem dibinde ağır bir ürperti gibi kendini hissettiren o tanıdık farkındalık ortaya çıktı.

Bir ağacın altında toplanmış grubu görünce duyularım keskinleşti. Hiçbirinin yüz hatlarını seçemiyordum ama ne hissettiğimi biliyordum. "Burada iblisler var."

Dez bakışlarımı takip etti. "Onları görüyorum."

Yanlarından geçerken bizi fark etmediler. "Bence onlar zebani."

Zebaniler, iblisler dünyasının neredeyse soytarıları sayılabilecek kadar alt düzey iblisleriydi; adeta Murphy Kanunu'nun vücut bulmuş haliydiler. Özellikle elektronik eşyalarla uğraşmayı severlerdi. Canı sıkılan bir zebani birkaç sokak lambasına dokunduğu için trafikte mahsur kalan bir kişi, onları zararsız şaka makineleri olarak görmeyebilirdi tabii.

"Gözüm üstlerinde" dedi Dez.

Ona döndüm. "Onları Cehennem'in ateşli çemberlerine yollamak istemiyor musun?"

Dez sessizce güldü, rüzgâr alnındaki saçları dalgalandırıyordu. "Birilerine zarar vermedikleri sürece onlarla bir sorunum yok. Peki ya senin?"

Geriye dönüp onlara baktım, ağaçların gölgelerinden onları zar zor ayırt edebiliyordum. "Potomac Dağları'ndaki toplulukta büyüdüğümü biliyorsun. Tavrım belli." Nicolai, Kılıç Kuşanma Töreni'nden önce Zayne'le birlikte gelmişti. Bu tören, eğitimdeki Gardiyanların şehirleri koruyan savaşçılara dönüştüğü andı. "Ben tüm iblislerin kötü olduğu inancıyla büyütüldüm ama Zayne...

bana bunun her zaman böyle olmadığını gösterdi. Garip olan bu tür bir aydınlanmanın kaynağının bir Gardiyan olmasıydı ama sonra Roth ve Cayman'la tanıştım..." Gerçek Cehennem Veliaht Prensi'ni ve insanların arzularıyla dileklerini, ruhlarından bir parça karşılığında yerine getiren bir iblis simsarı olan kişiyi dünyaya nasıl tarif edebilirdim ki? Dürüst birer vatandaş sayılmazlardı sonuçta. "İyi sayılmazlar ama... dikkatlice kötüler." *Dikkatlice kötü mü?* Kendi sözlerime gözlerimi devirdim. "Bu muhtemelen beni gerçekten kötü bir Asilkan yapıyor."

Dez tebessüm etti. "Onların böyle tarif edildiğini hiç duymamıştım ama ne demek istediğini anlıyorum. Dünyada gerekli kötülükler var, değil mi? İyilik ve kötülük arasında korunması gereken bir denge var ki Tanrı ile Lucifer arasındaki anlaşma bozulmasın. Herkes kendi kulvarında kaldığı sürece durum bu."

Dez haklıydı. İblisler bir gereklilikti ve aynı zamanda bir amaca hizmet ediyorlardı. Onlar yasak meyvenin bizzat karşılığıydı. Fısıltıları, hediyeleri ve manipülasyonları her insanın karşılaştığı birer imtihandı. İblisler insanların hür iradelerini kullanmalarına sebep oluyorlardı. Doğruyu ya da yanlış seçmek. Limonlardan limonata yapmak ya da ortalığı cehenneme çevirmek. Affetmek ya da intikam peşine düşmek. Yardım eli uzatan olmak ya da zayıflık anında saldırmak. Eğitmek ya da yanıltmak. Sevmek ya da nefret etmek. Çözümün bir parçası olmak ya da sorunun kendisi haline gelmek. Sonsuz doğruluk yolunda yürümeye devam etmek ya da kandırılıp sonsuz lanete sürüklenmek.

Tüm bu seçimlerin arasında koca bir gri alan vardı ve insanları asıl kaderine ulaştıran, işte o gri alanda yaptıklarıydı.

Sorun şuydu ki, birçok iblis kendi kulvarında kalmıyordu. Cehennem'de kalmaları emredilen ama yüzeye çıkanlar da vardı; Yaygaracılar, Gecesolucanları ve insan olarak kabul edilemeyecek diğerleri gibi. Ayrıca Üst Düzey iblisler vardı ve onlar bu dengeye neredeyse hiç saygı göstermiyorlardı.

Roth ve Cayman'ın kendi kulvarlarında kalacaklarından da şüpheliydim.

Her neyse.

Burada olma nedenim onlar değildi.

Haberci için burada olmalıydım. O kırılğan dengeye atom bombası atan başmelek Gabriel için. Ama şu anda? Yalnızca Zayne için buradaydım.

National Mall'da bir süre dolaştık ama keyifli bir gezi değildi. Zayne'in beni gezdirmeyi, müzelere götürmeyi planladığını hatırlayıp mekânla bu şekilde tanıştığımı fark etmek canımı acıtmıştı.

Ama yine de beni gezdirebilirdi, zaten birkaç metre sonrasını ve şekillerin genel hatlarından daha fazlasını göremiyordum. Buraya hiç gelmemiş gibi de davranabilirdim çünkü her geçen dakika Zayne'in burada olmadığı ortaya çıkıyordu.

Geriye sadece insanların toplanacağı barlar ve kulüpler kalmıştı. Dez'e göre, mekânların kapanmasına bir saatten az bir süre vardı.

Bir Sürgün'ün neden insanları arayacağını düşündüğünü Dez'e sormak bile istemiyordum ama yine de sormak zorunda kaldım. Dupont Circle'a vardığımızda sokaklar, tabelaların ışıkları ve farların kesintisiz akışıyla aydınlanıyordu.

"Bir Sürgün'ün bir iblisle aynı yere çekilmesinin sebebi sence nedir?" Kalabalık barların önünden geçerken Dez'in yakınında kalmaya özen gösterdim. Bir kapının aniden açılması ya da kaldırımında sendeleyerek yürüyen sarhoşlar gibi potansiyel tehlikelere karşı tetikteydim.

"Sürgünler hakkında pek fazla bilgi yok" dedi Dez. Kaldırımında gülüşerek yürüyen bir grup kız vardı. "Ama Tanrı'nın neden onların peşine düştüğünü hatırlıyorum."

"Beş saniyede bir nefilim çocuk yapmalarından başka... ki dürüst olmak gerekirse, bunun neden büyük bir mesele olduğunu hiç anlayamıyorum. Çünkü yani, merhaba?"

"Bu terimi sevmediğini sanıyordum."

"Sevmiyorum."

Sanırım gülümsemişti çünkü yanından geçtiğimiz kıkırdayan kız grubu bir anda tamamen sessizleşti ve hepsi ona bakakaldı.

Dez onları fark etmedi. “Buna cevap veremem ama Sürgünler, insanlara aynı iblisler gibi çekiliyordu. Tam yetkili ilahi melekler oldukları dönemde, insanlarla birlikte daha iyi bir yaşam biçimi oluşturmak için çalışırlardı ama düşüşten sonra... o çekiciliklerini ve cazibelerini günaha bulanmak için kullanmaya başladılar.”

Midem bulandı. Zayne’in günah işlemekten zevk aldığını düşünmek bile istemiyordum. “Sürgün meleklerin, Üst Düzey iblislerle benzer yetenekleri var mı?”

Dez konuşurken tereddüt etti ve cevabımı aldım. “Olduğuna inanıyorum.”

Aman Tanrım.

Üst Düzey iblisler, sadece sözleriyle bile insanları her türlü rahatsız edici şeyi yapmaya ikna edebilirdi.

Bakışlarım 7/24 açık bir kahveciye kaydı. İçerideki bistro masalarında birkaç kişi oturuyordu ve bir avuç insan da sırada bekliyordu. İki genç adam, ellerinde strafor bardaklarla kapıya doğru ilerliyordu. Gecenin bu saatinde dışarı çıkamayacak kadar küçük bir oğlan ise onları takip ediyordu. Küçük çocuğun yüz hatlarını seçemeyeceğim kadar uzaktı ama onun bir ruh olduğunu biliyordum. Çocukları mıydı acaba? Yoksa küçük bir kardeş mi? Emin olamadım ama oğlanın diğer tarafa geçip döndüğünü biliyordum.

Genç adamlar nemli gece havasına adım attıklarında hızımı yavaşlattım. Küçük ruh aniden öne atıldı ve koyu kahve tenli adamın yanından geçti. Adam sendeleyip aşağı baktığında ruh göz açıp kapayıncaya kadar yanından geçip ortadan kayboldu.

Diğer adam koluna dokunup, “İyi misin Drew?” diye sordu.

“Evet, ben...” Drew çocuğun kaybolduğu noktaya baktı. “Evet, iyiyim. Her şey yolunda.”

Onları izlerken, Drew’un ne hissettiğini veya ne kadarının farkında olduğunu merak ettim. İnsanlar genellikle bir hayaleti hissedebilirlerdi, özellikle de sinir bozucu ve ürkütücü davranıp insanların içinden geçtiklerinde. Hatta onu görebilirlerdi bile, elbette bu hayaletin ne kadar aktif ve güçlü olduğuna bağlıydı. Ancak ruhlar bambaşka bir meseleydi. İnsanlar genellikle tanıdık bir koku alır-

dı. Bazen aniden sıcaklık hisseder ya da açıklanamayan bir şekilde vefat eden kişiyi hatırlardı. Drew denen adamın biraz önceki kadar yoğun olarak bir hayaletin varlığını hissetmesi, damarlarında biraz melek kanı olabileceğini düşündürmüştü bana.

Dez de durunca tekrar yürümeye başladım. Boş midem guruldadı ve en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamadığımı fark ettim. Normalde bu devriyelerde üç günlük yemeği çoktan silip süpürmüş ve Zayne'in getirdiği her şeyin yarısını da mideye indirmiş olurum.

İştahım anında kayboldu.

Barlar kapanmaya başlayınca yaya trafiği arttı, kaldırımlarda yürümek çok zordu ama ben işletmelere yakın duruyordum. Aynı zamanlarda iblislerin varlığını da hissediyordum ancak Üst Düzey iblis tehlikesi yoktu ve içimde yükselen bıkkınlık hızla umutsuzluğa dönüşüyordu.

Nerede olabilirdi? Bakışlarımı gökyüzüne kaldırdığımda karanlıktan başka bir şey göremedim. Ne yapıyordu? Daha önce hissetmediğim ama çirkin bir şekilde kendini belli etmeye başlayan ağrıları kabul etmeyi reddederek yürümeye devam ettim. Peki ya şehirden gitmişse? Endişelerim biraz daha büyüyünce kendimi çaresiz hissetmeye başladım. Aman Tanrım, bunu düşünemezdim bile. Yapamazdım. Yapmayacaktım.

Dakikalar saatlere uzadı. Sokaklar sessizleşti. Trafik yavaşladı. Her adımım biraz daha aksak olmaya başladı.

Dez sonunda durdu. "Trinity" dedi yorgun ve yüklü bir sesle. "Zamanı geldi."

Ne demek istediğini biliyordum ama yine de, "Neyin?" diye sordum.

"Eve dönmenin." Yanıma gelip durdu. "Yarın tekrar ararız ama Zayne buralardaysa bile bulunmak istemiyor" dedikten sonra bir sessizlik oldu. "Dinlenmeye ihtiyacın var Trinity. Yorgunluktan ölürken kimseye faydan olmaz."

Dez haklıydı ama içimden itiraz etmek geliyordu. Zayne'i bulana kadar burada kalmak istiyordum. Ancak sonunda onu başımla

onaylayıp adımlarını arabaya kadar takip ettim. Yolcu koltuğuna oturup gözlerimi kapattığımda; her kim dinliyorsa Zayne'in hâlâ şehirde ve güvende olması, her şey için çok geç olmaması umuyla dua ettim.

Loş daireye aksayarak girdiğimde şafak sökmek üzereydi. Asansör kapısı arkamdan kapanırken olduğum yerde duraksadım, etrafa bakarken kıpırdayamadım.

Gördüğüm her şey bana Zayne'i hatırlatıyordu. Sürgün Zayne'i değil, benim Zayne'imi.

Tavandaki metal kirişler ve çıplak duvarlar daireye endüstriyel bir hava katıyordu. Salonun büyük kısmını, iki Gardiyan'ın yan yana uzanabileceği kadar büyük ve gri bir L koltuk kaplıyordu. Krom kaplamalı sade yan sehpa ve orta sehpa kişisel herhangi bir dokunuştan yoksundu. Normalde yemek alanı olarak kullanıldığını tahmin ettiğim bir alanın köşesinde, rulo halindeki antrenman matlarının üzerinde asılı bir boks torbası vardı. Aşağı baktığımda kapının yanında Zayne'in koşu için koyduğu bir çift spor ayakkabı olduğunu gördüm. Ölümünden bu yana geçen günlerde hiç kimse onlara dokunmamıştı. Ne Roth ne de Layla. Daireye girip çıkan sayısız Gardiyan. Kalbimdeki ağıyla başımı kaldırdım.

Aslında her şey bana Zayne'i hatırlatıyordu. Boş odada televizyonu açık unutmak Zayne'in yapacağı bir şey değildi. Bu ya iblis simsar Cayman'ın ya da hayalet oda arkadaşım Fıstık'ın eseri ola-

bilirdi. Ağızları katlanmış cips paketleri, mutfak tezgâhındaki boş gazoz kutuları ve lavabodaki bulaşıklar kesinlikle Zayne'e ait değildi. Bu dağınıklık, buradan geçmiş herhangi birinin işi olabilirdi ama ortasından yırtılmış Oreo paketi kesinlikle benimdi.

Eğer Zayne bunu görseydi... muhtemelen iç çeker ve ortalık dezenfekte edilmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi temizliğe başlardı. Bunu düşünürken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Ve bir kez daha içim sızladı.

Spor ayakkabılarımı çıkarıp kapıdan uzaklaştım, kanepeye gidip kumandayı buldum ve televizyonu kapattım. Ama beş saniye sonra sessizliğe dayanamayıp tekrar açtım.

Daha sonra iki yatak odasına açılan dar ve kısa koridora yöneldim. Sol taraftaki oda boştu. Zayne ona sinirlendiğim zamanlarda burayı uyumak için kullanacağını söylemişti. Tek bir yatağımız vardı ve onu da benim odama koymuştu ama orası aslında *bizim* odamızdı. Aralık kapıdan içeriye baktım. Sonsuzluk kadar uzun bir süre orada durduktan sonra kapıyı iterek açtım.

Başımı kaldırıp etrafa bakma cesaretini kendimde bulamadım. Bunu yapamadım, Zayne'in tavana yerleştirdiği yıldızlara başımı kaldırıp bakamadım. Yıldızların hafif, tatlı parıltısına bile zor tahammül edebiliyordum. Bakışlarımı yere indirip ışık düğmesini bulana kadar duvarı yokladıktan sonra dağınık yatağın yanından geçtim ve temiz bir pijama bulana kadar valizimden taşan giysileri karıştırdım.

Banyoya girip ışığı açtıktan sonra kapıyı arkamdan kapattım. Daireden ayrıldığımdan beri ilk kez aynada kendimi görüyordum.

Pijama altı parmaklarımın arasından kayıp sessizce yere düştü. Almaya yeltenmeden aynaya yürümeye devam ettim. Yansımam beni şoke etmişti.

Koyu renk saçlarım kuruyunca darmadağın olmuştu ama bu yeni bir şey değildi. Yanaklarımdaki ve gözlerimin altındaki maviye çalan morluklar da öyle. Sarsıcı olan çenemin etrafındaki daha mor, daha yeni morluklardı. Boğazımın etrafındaki iyileşen yaralara yenileri de katılmıştı.

Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım, içimde büyüyen haykırıyla mücadele ettim. Boğazım ağrıyana, kulaklarım çınlayana kadar haykırmak istiyordum. Hiçbir şey hissedemeyecek hale gelene kadar haykırmak istiyordum çünkü yaşadıklarım doğru değildi. Adil değildi. Ne ben ne de Zayne için. Eğer her şey için çok geç olmadan onu geri getirebilirim ve yaptıklarını hatırlarsa o zaman...

Bu onun bir parçasını öldürürdü.

Tanrım. Zayne'i özlemiştim.

Jada'yı özlemiştim.

Thierry ve Matthew'u özlemiştim.

Fıstık'ın şapşallıklarını özlemiştim.

Ama Jada, Thierry ve Matthew'la konuşursam ben ve yaşanan her şey hakkında endişeleneceklerini biliyordum. Onlara bunu yapmak istemiyordum. Özellikle de ellerinden bir şey gelmezken. Buraya gelmeleri mümkün değildi. Gabriel etrafta dolaşırken bu çok tehlikeliydi.

Oysa çocuksu bir yanımdı... sadece zamanı geri almak değil, geçmiş de değiştirmek... yani en azından, hepimizin bir mangal partisinde olduğu bir zamana geri döndürmek istiyordu. Cayman bile orada olurdu, Fıstık yine birinin yediği sosislinin peşine düşmek gibi saçma şeyler yapardı.

Ama zamanı geri alamazdım ya da geçmişi değiştiremezdim.

Kalbim ve göğsümdeki ağırlıkla aynadan uzaklaşıp suyu açtım ve musluğu sıcak tarafa doğru iyice çevirdim. Üzerimdeki kirli giysileri çıkarıp içeri girerken sıcak su eski ve yeni sıyrıklara çarptığında dişlerimin arasından tısladım. Ama yine de acıya göğüs gerip pembe ve kahverengi suyun daire çizerek akıp gitmesini izledim. Saçımı iki kez yıkadıktan sonra lifi duş jeliyle doldurdum, ananas ve mango kokulu köpükler kolumdan aşağı akıyordu. İşim bittiğinde banyo buharlı bir meyve sepetine dönmüştü.

Pijamalarımı giydikten sonra Zayne'in tarağım alıp saçlarımdaki düğümleri açarken gelecekte bu hareketime kızma fırsatı elde edeceğini umuyordum. Banyodan çıktığımda yastığımı ve battaniyemi salona taşıdım. Ardından kanepeyi yatağa çevirip

yavaşça uzanırken battaniyeyi üstüme çektim. Battaniyenin koku tatlıydı, çikolata ve Matthew'un içmeyi sevdiği tatlı şarabı andırıyordu. Roth'un evcil hayvanı Bambi gibi kokuyordu. 1.80 boyundaki yılan iyileştiğim son birkaç günü yanıma kıvrılmış halde, başını bacağımın üstüne koyarak geçirmişti. Sanırım bunu yapmasının sebebi, Roth'a geri dönmesine yardım etmemdi. Ancak bu yastık...

Başımı çevirip yanağımı kumaşa biraz daha bastırdım. Nane kokuyordu. Yanmaya başlayan gözlerimi sıkıca kapattım.

Hâlâ umut vardı.

Zayne yaşıyordu.

Çok geç kalmamıştık.

Uykuya dalana kadar kendime bunu söyleyip durdum ve ardından sadece dakikalar geçmiş gibi hissederken ani bir irkilmeye uyandım.

"Trinnie!" diye bağırdı biri yüzüme.

Hızla doğruldum, kalbim tavana fırlamış gibi atıyordu. Gözlerim kocaman açıldı. Yerden biraz yüksekte Fıstık'ın hayaletimsi bedeni asılı duruyordu.

"Yüce İsa!" diye bağırdım hırıltılı bir sesle. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım, soluk gün ışığı pencerelere dökülüyordu. "Sanırım bana kalp krizi geçirttin."

"Sana mı? Ben mi sana kalp krizi geçirttim?" diye bağırdı. İyi ki insanların %99,5'i onu duyamıyordu. "Bütün gece neredeydin? Eve döndüğümde gitmiştin. Tekrar tekrar kontrol ettim ama sonunda oldu."

Yüzüme düşen saçları geriye iterek görüşümün netleşmesini bekledim. Fıstık'ın koyu renk saçları, bir rüzgâr tünelinin içinde kalmış gibi dağınıktı. Whitesnake konser tişörtü, kırmızı Chuck Taylor'ları kadar eskiydi ama ayaklarına odaklandığımda dizlerinden aşağısının tamamen şeffaf olduğunu fark ettim.

Kaşlarımı kaldırdım. "Saat kaç?"

"Bilmem. Ben ölüyüm. Bir saatim veya saati bilmeye ihtiyacım varmış gibi mi duruyor?"

"Eh, kendi banyona ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun. Neden bir saate ihtiyacın olduğunu düşünmeyesin ki?" diye mırıldandım.

"O farklı" diye itiraz ederek aşağı süzüldü. Sehpa vücudunun yarısını yemiş gibiydi. "Ölmüş olmam, mahremiyete ihtiyaç duymadığım anlamına gelmez."

"Sanki sen başkalarının mahremiyetine saygı duyuyorsun da!" Sehpanın üstündeki telefonuma uzandım, uykuya dalmamın üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Gerçekten dinlenmeye yetecek kadar uzun bir süre değildi.

Ama Zayne'in başını belaya sokması için yeterli bir süreydi.

"Şu anda mahremiyet kimin umurunda? Bütün gece yoktun ve bir şey... bir şey oldu." Abartıyı her zamanki gibi bırakmayarak ellerini yanaklarına şap diye vurdu. "Oldu."

"Ne oldu?" diye sordum. Battaniyeyi üstümden iterek ayağa kalktım. Eğer Fıstık'ı tanırıyorsa, her ne hakkında endişeleniyorsa muhtemelen normal bir şeydi. Buzdolabının çalışması bile ona bir şeyler "oluyormuş" gibi geliyordu.

"Acayip ötesi bir şey oldu kızım."

Kemiklerim ve kaslarım kaskatı kesilmiş bir halde mutfağa yürüdüm, kendimi yüz yaşında hissediyordum. "Ne oldu Fıstık?" Buzdolabının kapağını açıp bir kola aldım.

Fıstık sehpadan mutfağa süzüldü. Alt gövdesi daha görünür hale geldi. "Ne olduğunu bilmiyorum" dediği sırada kutuyu açıp ağzıma götürdüm. "Ama ben hiçliğe çekildim."

Fıstık konuşurken boğazımda köpüren karbonatlı enfes tat her yeri yakıp geçti. Yutkunduğumda neredeyse boğuluyordum. "Ne? Hiçliğe mi?"

Gözlerinin kocaman olduğunu görebileceğim kadar bana yaklaştı. "Evet. Tam olarak bunu söyledim. Aşağıda Gena'yla takılıyordum" diye açıkladı. Kızın alt katlardan birinde, birçok kadın arasında yaşadığını aklımın bir köşesine not ettim. Endişe verici bir sebep yüzünden, Fıstık konu bu kız olunca çok belirsiz detaylarla konuşuyordu. "Sonra sanki görünmez bir ip beni yakaladı ve inanılmaz parlak bir beyaz ışık çaktı ama o ışık... sanki düşü-

yordu? *Olamaz, istesem de istemesem de öteki tarafa gidiyorum* diye düşündüm."

Ona bakıp koladan bir yudum daha aldım ve hayaletlerin uyuşturucu kullanıp kullanmadığını merak ettim. Eğer kullanabiliyorlarsa, onunla bağımlılıklar hakkında konuşmam gerekecek miydi?

"Ama diğer tarafta değildim. Hayır. Birdenbire kendimi daha önce hiç görmediğim insanlarla dolu, süper gri ve durgun bir yerde buldum. Ayrıca *çok sayıda* insandan bahsediyorum." Mutfak adasından geçip yanıma geldi, benden sadece beş santim uzaktaydı. "Ne kadar yakın olduğumuzu görebiliyor musun?"

"Ah, evet."

"İşte o kadar kalabalıktı. Hepimiz bu hiçlik dünyasına tıktırılmıştık, ilk önce birbirimizin kişisel alanına girdik. Çok kafam karıştı ve çok korktum. Nerede olursam olayım, orası ne harika ne de çirkin bir yerdi. Birkaç dakika sonra tekrar buraya geri döndüm. Ama orası. O yer..." Geriye süzülüp omuzlarını silkti. "Boştu Trinnie. İnsanlarla doluydu ama *boştu*."

Ona baktıkça üstümdeki uyku ve yorgunluk sisi dağıldı. Bu onun son derece yaygın bir şeye verdiği aşırı tepkilerden biri değildi. Ciddiydi ve...

Kola kutusunu aşağı indirdim. "Aniden beliren ve düşen bir ışık patlaması olduğunu mu söyledin? Saat kaç civarında?"

"Bilmem. Güneş battıktan birkaç saat sonra falan. Gerçekten dikkat etmiyordum." Fıstık yükselmeye başladı. "YouTube'da *Poodle Exercise with Human* izliyordum."

Kaşlarım çatıldı, tam konunun üstüne gidecektim ki bu fikri kafamdan çıkarıp atmaya karar verdim. "Nereye gittiğini bilmiyor muydun peki?"

"Hayır Trinnie. Yani, bunun olup olmadığını bilmiyorum" diyerek tavan pervanelerinden birine yaklaştı.

"Sence bu *neydi*?"

"Biliyorsun işte." Süzülerek tavan pervanesine ulaştı, kanatlar kafasının içinden geçip gitti. "Araf. Araf'a çekildim."

Pekâlâ. Bunu söylemesini beklemiyordum. "Emin misin?"

"Hiç gitmedim, yani yanılıyor olabilirim. Hiç de havalı bir yer gibi değil" diye cevapladı. Pervanenin kanatları kafasını doğrama-ya devam ediyordu, bunu görmek huzurumu kaçırmıştı. "Ama öylesine moral bozucu bir yer böyle bir his verir herhalde. Hiç umut yokmuş ve sadece... hiçlik varmış gibi."

"Bu kulağa... tuhaf geliyor" diye mırıldandım endişeyle. Başına gelenlerin Zayne'le bir ilgisi olması zordu ama Zayne ortaya çıktığı sırada düşen parlak bir ışığın onu muhtemelen Araf olan bir yere çekmesi... garip bir tesadüf sayılırdı. Olmasa bile tekrar oraya çekilebilir miydi? Fıstık bazen fazlasıyla sinir bozucu davranabiliyordu ama... şey, onu severdim. İnsanın zamanla baş belası bir kardeşe alışması gibiydi, Fıstık öyleydi işte.

Sanırım bunu da "endişelenmem gereken şeyler" listesinin giderek uzayan maddelerine ekleyecektim.

"Her neyse, çok korkup seni bulmaya geldim ama burada değildin." Tavandaki pervane artık yüzünün içinden geçiyordu. "Ne yapıyordun? Bir iblis veya Gıcıklık Habercisi avlamak için dışarı çıkmış olamazsın."

Gıcıklık Habercisi mi? Keyfim yerinde olsa buna gülerdim. "Hayır, avlanmıyordum. Sadece dışarı çıkıp kafamı boşaltmam gerekiyordu ve..." Kaşlarımı çattım. "Görüşümün kötü olduğunu biliyorum ama seni görebiliyorum. Lütfen pervaneden uzaklaşabilir misin? Bence bunun ne kadar ürkütücü görüldüğünü pek anlamıyorsun."

"Ah, kusura bakma." Tavandan aşağı indi, hatta bir bar taburesine geçip bacak bacak atarak gayet ciddi ve düzgün bir tavırla oturdu. "Eee, biraz kafam dağıtmaya mı ihtiyacın vardı? Aradığını buldun mu?"

"Eh... Evet ve hayır." Mutfak adasının etrafından dolaşp yanına oturdum. İşte o zaman, Fıstık'ın beline kadar tabureye gömüldüğünü fark ettim. Bakışlarımı oradan çekip, elimdeki kola kutusunu bardak altlığına koydum ve üzerime yağacak yüzlerce soruya kendimi hazırladım. "Dün gece Zayne'i gördüm."

"Gerçekten mi?" diye sözümü kesti harfleri uzatarak.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama doğru." Belli belirsiz seçebildiğim gözlerine baktım. "Zayne yaşıyor ve o bir sürgün melek."

Birkaç dakika önce benim yüzümde olan ifade artık Fıstık'ın suratını ele geçirmişti. Her şeyi ona anlatmam yaklaşık bir saat sürdü çünkü söylediklerimi sürekli tekrarlamak zorunda kaldım. Zayne'in beni tanımadığı kısmını geçtikten sonra mutfak adasına bırakılmış Oreo'ları yemeye başladım ve "onu kalbinden bıçaklama zorunluluğum" hakkındaki detayları anlatırken neredeyse tüm paketi bitirdim. Yaşananları dinleyen Fıstık sürekli kendisini kaybetti, ortadan kaybolup mutfağa geri döndü. Tekrar tavana süzülerek pervanenin içine girdi ve dairede bir süre dolaştı. Ancak nihayet adaya geri döndüğünde sakın görünüyordu.

"İşte dün gece bunlarla meşguldüm." Kolamı bitirdim. "Dez'le birlikte etrafı araştırıyorduk. Ama gördüğün üzere onu bulamadık."

Fıstık bir an bana baktı. "Ben de Gabriel'in en büyük problemin olduğunu sanıyordum."

Dudaklarımdan kederli bir kahkaha çıktı. "Ben de öyle." Eğilip granola bar kutusu kaptım. Ben almamıştım ama Zayne'in aldığına da pek ihtimal vermiyordum çünkü bunlar sağlıklı, çikolata parçacıklı olanlardandı. "Şu anda Haberci'yi, Başkalaşım'dan önce onu nasıl durduracağımı düşünemiyorum bile."

"Ya da o zamana kadar hayatta nasıl kalacağını" diye ekledi Fıstık.

Bardan bir ısırik alıp ona öfkeli bir bakış attım.

"Ne?"

"Yardımcı olmuyorsun" dedim granola ve çikolata dolu ağızla.

"Ben sadece Kaptan Bariz şapkamı takıyorum, tamam mı? Yardım edemeyeceğimi biliyorum ama nasıl edebileceğimi de bilmiyorum. Ah! Bekle bir saniye. Belki diğer hayaletlere onu görüp görmediklerini sorabilirim." Adanın ortasına doğru ilerledi.

İç çekerek kırıntılara baktım, en karanlık korkularım bir anda dudaklarımdan dökülmeye başladı. "Nerede olduğunu, hatta hâlâ şehirde olup olmadığını bile bilmiyorum. Ne yapıyor? Yoksa çok mu geç kaldım?"

"Şehirde olmalı" dedi Fıstık. "Ayrıca çok geç kalmış olamazsın. Bunu aklımdan bile geçirme. Bu sana ya da ona fayda sağlamaz."

Karşımdaki hayaletin şaşırtıcı derecede sakin ve ölçülü tepkisine ilk başta tepki vermedim. Bir süre sonra onu başımla onayladım. "Biliyorum ama böyle düşünmemek biraz zor. Onu bulup gerçekten dövüşmek zorunda kalacağımı aklımdan çıkarmam imkânsız. Güçlü olduğu için değil ama..."

"Onu sevdiğin için" dedi usulca.

Başımla onayladım. "Ben..." Burnumdan derin bir nefes alıp tekrar denedim. "Michael'ın Kılıcı'nı ona karşı kullanmanın nasıl bir şey olacağını düşünemiyorum, işe yarasa bile."

Birkaç saniye sonra aklındakini sordu. "Ne yapacaksın? Buna cevap verme. Ne yapman gerektiğini zaten biliyorsun. Onu bulmalısın." Elini uzatıp elini gri-beyaz mermerde duran elimin üstüne koydu. Eli içimden geçerek tüylerimi diken diken etti.

"Biliyorum." Gerçekten biliyordum. "Ama eğer işe yaramazsa, eğer kılıcı kullanıp onu öldürürsem..."

"Eğer ölürse, içten içe bunun doğru karar olduğunu bileceksin. Büyük bir acı verecek. Elektrik çarpmasından daha fazla acıtacak, ilk elden yaşadım bunu. Ama Zayne... o kötü biri olmamalı. Öyle biri değil. Zayne zor bulunacak türden biri. İyi bir adam. Senin için fazla iyi."

Güldüm çünkü bu doğrudu.

"Ama denemelisin Trinnie."

Cevap vermek için ağzımı açarken ellerimize baktım. Artık mermerin içine gömülü değildi. Normal bir elmiş gibi benimkinin üstündeydi ve yeterince uyumamış olmalıydım çünkü yemin edebilirim ki... Elini hissedebiliyordum. Bu imkânsızdı ama gerçekten sağlam ve serin bir dokunuşu vardı. Somut. Yavaşça gözlerimi yüzüne kaldırdım.

“Zayne’i bulman gerek. Onunla ilgilenmen gerek” derken bir an için tamamen somutlaştı. Yanımda oturan, yaşayan, nefes alan herhangi bir insan gibiydi ve bana... Fıstık gibi görünmüyordu. Teni neredeyse... ışıltılıydı ve gözleri fazla parlaktı, sanki arkalarında beyaz bir ışık vardı. “Bunu yaptıktan sonra hiç beklemeden Haberci’yi durdurman gerekiyor. Aksi takdirde, bunların hiçbirinin önemi kalmayacak. Ne şimdi ne de öldükten sonra.”

Fıstık'la konuşmamın üzerinden saatler geçmesine rağmen hâlâ gergindim. O öğleden sonra ve gece geç vakitlere kadar Dez'le birlikte sokaklarda dolaşırken bu hissi içimden atamadım. Fıstık zaten bilmediğim bir şey söylememişti ama bunu söyleyiş tarzında bir tuhaflık vardı.

Ya da onda bir farklılık vardı.

Neyse ki çok geçmeden acayip ama normal haline geri dönmüştü.

Dez'le bir kavşağa geldiğimizde yakındaki çöp tenekesine tekme atma isteğimi elimi ovuşturarak bastırdım. Bu noktada şehrin her bloğunu yürümüştük sanki. Telefonuma bakma isteğime de direnmeye çalışıyordum çünkü neredeyse her on dakikada bir ona bakıyormuşum gibi hissediyordum.

O öğleden sonra Cayman'a ulaşmayı denemiştim, mesaj attığı numarayı birden fazla kez arasam da yanıtlayan olmamıştı. Zayne'le ilgili habere verilen tepkilerden yola çıkarak ona durumu mesajla söylemek istememiştim. Fakat iblis simsar aramama dönmedi, hatta mesajıma cevap bile vermedi.

Elbette aklıma hemen en kötü ihtimal geldi. *Zayne bir şekilde*

Cayman'ı bulup sürgün meleksi korkunç bir şey yaptı ve buna üzüleceğim çünkü o aptal iblisi seviyorum. Layla gerçekten çok üzülecek ve Roth da sonra Zayne'i öldürmek...

Dez'in telefonu aniden çaldı. "Gideon" dedi bana doğru. "Anlat bakalım."

Lütfen. Lütfen bir ipucu olsun. Şu an için dedikodu bile olsa her şeye razıydım. Şehri didik didik arayan Gardiyanlardan bir haber yoktu, biz de herhangi bir iz bulamamıştık. Üstelik dışarıda olduğum süre boyunca tek bir iblisin varlığını bile hissetmemiştim, etrafta tek zebani bile yoktu. Gabriel'in gelişinden beri şehirdeki hareketlilik azalmıştı ama çoğunlukla en azından bir tanesinin varlığını hissederdim.

"Ne? Evet. Bu bir şey olabilir" dedi Dez arkasını dönerken. Kendimi sessiz kalmaya zorladım. "Aslında çok uzak değiliz. Gidip kontrol edeceğiz."

"Ne olmuş?" diye sordum telefonu kapattığında. "Gideon bir şey mi öğrenmiş?"

"Umutlanma ama polise yapılan garip bir ihbar duymuş" dedi Dez.

"Pek umutlu sayılmam" diye yalan söyledim. Kesinlikle umutluydum. "Nasıl bir ihbar?"

"Az önce bir adam arayıp birinin bir melek tarafından dövüldüğünü söylemiş."

Bir kez göz kırptım, sonra bir kez daha. "Bu... bu kesinlikle Zayne olabilir." Kısa bir anlığına duraksadım. "Umarım birini dövmek için gerçekten iyi bir sebebi vardır."

"Sarhoş veya uyuşturucu etkisinde olan biri de aramış olabilir" diye yanıtladı Dez. "Gideon, polisler ihbarı kontrol etmek için parkta bir tur atarsa şaşıracağını söyledi."

"Park nerede? Yakında olduğunu söyledin?"

Dez soluna döndü. "Buradan yaklaşık iki blok..."

O tarafa doğru koşmaya başladığımda arkamdan küfrettiğini duydum ama hiç yavaşlamadım. Dez de hemen arkamdaydı. Neyse ki bomboş olan bir kavşaktan geçiyorduk, parkın tuğla duvar-

ları görünmeye başladığında kalbim yerinden fırlayacakmış gibi attı. Kapıyı görene kadar koşmaya devam ettim.

Giriş kapalıydı ancak taş kemerin zemininden tavanına kadar uzanan bir kapı vardı.

Öfkeyle haykırmamak için yutkundum ve Dez'in yetiştiği sırada kaldırımın kenarına kadar geri geri gittim. Duvar üç metre kadar vardı.

Biraz daha fazla alanla üstünden atlayabilirdim. Boş olduğunu teyit etmek için arkamdaki sokağa göz attıktan sonra duvarın ortasına ilerledim.

"Trinity..." diye seslendi Dez.

Yerden güç alarak duvara var gücümle koştum. Tüm kaslarım gerildi. Yaklaşık bir metre kala kendimi zeminden yukarı ittim ve havaya yükseldim. Bir an uçtuğumu hissettim. Ağırlıksızdım.

Mesafeyi doğru hesaplamıştım.

Sayılır.

Duvarı aşıp üzerinden geçtim.

Kahretsin!

Sert bir iniş beklentisiyle zemine iki ayağımın üstünde indim. Darbenin etkisi bacaklarıma, kalçalarıma ve sırtıma yayıldı. Böyle bir iniş bir insanda mutlaka bir kemik veya omurgayı kırardı. Eğer sağlığım mükemmel durumda olsaydı beni hiç etkilemezdi. Ancak pek iyi bir durumda değildim ve iniş acı vericiydi. Çok fazla. Ama önemli kemiklerin hepsi sağlamdı. Dez duvarın üzerinden atlayıp inerken ben de çömeldiğim yerden kalktım, onun inişi benimkinden çok daha zarif ve hafifti. Gardiyan formunu aldığını daha bakmadan anlamıştım.

Ayakkabılarım patikadaki taşlara hızla çarparken arkamdan bir küfür daha geldi. Güneş enerjisiyle aydınlatılmış yürüyüş yolunu takip ettim, Noel'i anımsatan ağaçların yanından hızla geçip ıslıl ıslıl bir açıklığa ulaştım. Büyük çeşmeden akan sular nabzımla aynı hızdaydı. Bunun ötesinde... Gözlerimi kısıtım.

Şaka yapıyor olmalısın.

Çeşmenin diğer tarafında bir milyon basamak vardı ve ilk ba-

samağın şeklini seçsem de burası kadar aydınlık değildi. Kimin aklına...

“Dur!” diye bağırdı Dez.

Kayarak durdum ve aşağı baktığımda yerdeki yığılmış bir kütleye çarpmak üzere olduğumu gördüm. Kesinlikle bir beden olan yığılmış kütleye.

“Kahretsin” diye fısıldayıp bir adım geri çekildim.

Yerde bir adam vardı. Ne giydiğini anlayamamıştım çünkü... etrafından kan geliyordu... Gözlerimi kıstım. Ah. Adamın gözlerinin olduğu yerden kanlar fışkırmıştı.

Midem bulandı. “Sana da gözleri yanmış gibi mi görünüyor?”

“Evet” diye kısa bir cevap geldi. Dez kanatlarını sırtına yapıştırarak eğildi ve adamın nabzını kontrol etti. “Ölmüş.”

Bence bunun doğrulanmasına hiç gerek yoktu.

“Bu Zayne’in yaptığı anlamına gelmiyor” dedi sonra, korktuğum şeyi dile getirmeme fırsat vermemişti. Başını kaldırıp bana baktı. “Bazı iblisler görünüşlerini değiştirebilir. Bunu biliyorsun.”

Biliyordum. “Ama bir iblis neden görünüşünü değiştirip kendine melek kanadı verir ki?”

“Çünkü bu kadar sapkınlar? Bir kâbusun gerçekleştiğini gören bir insanı bir melek gördüğüne inandırıp kandırmak için” diye yanıtladı. “Bakalım bu zavallının kim olduğunu bulabilecek miyim...”

Dez yavaşça adamı yan çevirip cüzdanına uzanınca etrafa baktım, derin bir nefes alıp içimde tuttum. Gözlerim sızlıyordu. Burnum ve boğazım da öyle. Ağlamayacaktım. Hayır, ağlamak hiçbir şeyi çözmezdi. Dez haklı olabilirdi. Bunu bir iblis yapmış olabilirdi. Zayne’in yaptığı kesin değildi.

Çünkü eğer öyleyse ve Zayne daha önce birinin canını almışsa, o zaten...

Dez’in arkasındaki hava dalgalandı.

Başımı hafifçe yana eğdim. Gözlerim beni yanıltıyor olabilirdi. Çok bitkin durumdaydım.

Bir an sonra bunun gözlerim yüzünden olmadığını anladım.

Bir iblisin, çok güçlü bir iblisin ani varlığı, havadaki elektriklenmeyle birlikte tüm benliğimi sardı.

"Dez! Gelen var!" diye bağırp harekete geçtim. Cesedin üzerinden atlayıp kendimi portal ve Dez arasında konumlandırımdı. Gardiyan ayağa fırlayıp dönerken etrafımdaki hava hareketlendi.

Sıcak ve pis bir rüzgâr saçlarımı yüzümden geriye doğru savururken, önümdeki alanda kocaman, iri bir şekil belirdi. Bir anlığına onun bir Cehennem Aslanı ya da Gecesolucanı olduğunu sandım ve her ne kadar bu ikisinden birini görmek kimseyi mutlu etmeyecek olsa da mutlu oldum. *Asaletim* içimde nabız gibi attı. Gücüm, bütün öfke ve çaresizliğimle birleşip şiddet arzusu-na dönüştü.

Ancak iblis tam şeklini aldığı anda onun Cehennem Aslanı ya da Gecesolucanı olmadığını anladım. Bu iblisi daha önce görmemiştim.

Cildi süt beyazıydı ve vücudu tamamen kılsızdı. Mermi şeklindeki kafasıysa... tek bir kan kırmızısı gözden, bozuk para büyüklüğünde iki delikten oluşuyordu. Sanırım o boşluklar burun görevi görüyordu ve bir de yuvarlak, kocaman bir ağız vardı.

Dev bir solucana benziyordu. İki kolu ve iki bacağı olan dev, kaslı bir solucan.

"Bu da ne böyle?" diye sordum.

"Bir Gulyabani" diye hırladı Dez. "Et yiyiciler. Ayrıca ruh yemeyi de severler. Yeryüzünde olmaları kesinlikle yasaktır. İlk kez kendi gözlerimle görüyorum."

Zemine baktığımda gözlerimi çamaşır suyuyla yıkamak istedim. "Peki iblisler neden *hep* çıplak olmak zorunda?"

Gulyabani ağzını açarak anlaşılmas homurtular ve tiz çığlıklar çıkardı.

"Özür dilerim." Dez'in kanatları açıldı. "İblis-solucan dilinde konuşamıyorum."

Sesler yükseldi ve sonra... sözcüklere dönüştü; gayet net duyulan, balçıkımsı kelimelerdi bunlar. "Nefilim için buradayız."

Gözlerimi devirdim. Bunları Gabriel göndermiş olmalıydı.

Başkalaşım'a kadar beni şefkatli ve sevgi dolu ilgisinin odağında tutmak istiyordu sanırım. "Asilkan. Doğru terim Asilkan."

"Umrumuzda değil" diye cevapladı Gulyabani. "Biz" kısmını sorgulamama fırsat kalmadan önce, vücudunun sol tarafı tamamen gerildi ve dışarı bir Gulyabani daha fırladı.

"Bu da neyin..." Ağzımı anında kapattım çünkü bedeninin sağ tarafından bir tane daha fırlamıştı.

"Sanırım çoğalma olayını ders kitaplarına eklememişler" diye tahmin etti Dez.

"Öyle mi?"

Asıl Gulyabani'nin sağındaki doğruca ona saldırdı ama Dez hızlı davranarak pençesinden kurtuldu. Diğer ikisi bana doğru ilerliyordu.

Demir hançerlerim hâlâ üzerimdeydi fakat *asaletim* ısrarcıydı. Ben de onu kullanmak istiyordum. Artık yalnızca en kötü durumda *asaleti* kullanma fikrini aşıp geride bırakmıştım. Öğretilenlerin ve eğitimim sırasında hafızama kazınanların, gözlerimden çok daha büyük bir engel olduğunu fark etmiştim.

Ama artık bağlı bir Koruyucum yoktu. *Asaletimi* kullandıktan sonra gelen zayıflıktan kaçınmak için gücümü kullanamazdım. Büyük ihtimalle burnum kanardı ve geçen gecenin aksine daha çok iblisi bana çekerdi.

Gerçi şimdilik *asaletimi* kullanmamam sorun değildi.

Bıçaklarımı kullanmak beni fazlasıyla mutlu ederdi.

Asaletimi bastırarak hançerlerimi kılıflarından çıkardım. Gulyabaniler bana hücum ettiğinde bir adrenalin patlamasıyla duyularımın hassasiyeti arttı. İçimi bir beklenti kaplarken kaslarım gerildi. Görüş alanımın dışına çıkmamaları için aramızda mesafe bırakmam gerektiğini bilerek son ana kadar bekledim, sonra arkamı dönüp tekmemi savurdum. Ayakkabım Gulyabani'nin ağza alınmayacak bir yerine indi. İblis solucan bir çığlıkla iki büklüm olurken ben de doğruldum.

Diğer Gulyabani rahatsız edici bir hızla hareket ederek kafam büyüklüğündeki elleriyle bana uzandı. Kolunun altından geçip

döndüm ve hançeri sırtının tam ortasına, kalbinin olması gereken yere sapladım. Demiri sertçe çekip, öldüğünü haber veren alevlerin patlamasını bekledim.

Ama iblis arkasını döndü ve ağzını açarak doğruca yüzüme kükredi.

“Vay canına.” Gözlerim yaşardı. “Nefesin...”

“Kafası!” diye bağırdı Dez. Bir Gulyabani’nin arkasma inip yarattığın boynunu kolunun kiskacına aldı. “Kafasını gövdesinden ayırman gerekiyor.”

Yüzümü ekşittim. “İyy. Bu iğrenç.”

Karşımdaki Gulyabani kendine bir tane daha yoldaş çıkarınca inledim. “Off, hadi ama.”

Dez pençelerini Gulyabani’nin boğazına sapladı. Hızla etrafıma bakıp Gulyabani’nin arkasındaki çeşmenin çıkıntısını görünce ileri atıldım.

Üçüncü Gulyabani, az önceki bel altı darbemden biraz olsun toparlanmış halde sendeliyordu. Zemine çöküp ayağımı savurarak bacaklarını yerden kestim. Gulyabani sertçe yere düşerken doğrulup koştum ve yaklaşık bir metrelik çıkıntıya zıplayıp arkama döndüm.

“Aman Tanrım!” diye bağırdım girişi işaret ederek. “Bak! Ne kadar lezzetli bir et!”

Önümdeki aptal Gulyabani işaret ettiğim yöne döndü, Dez’in Gulyabanisi alevler saçmaya başlamıştı. Çıkıntıdan atladığımda, burnuma patlamış kanalizasyon borularının keskin kokusu doldu. Gulyabani’nin sırtına indim ve kolları çırpınmaya başlayınca kolumu sertçe boynuna doladım. Etlili bir yumruk başımın yan tarafına indi ama ona direndim ve hançeri kolumun hemen altından boğazının yan tarafına sapladım.

Etrafa çürük kan fışkırdı, iblis debelenirken hançeri daha da derine ittim. Hançer omuriliğe ulaştığında neredeyse tüm kol kaslarımı kullanmak zorunda kaldım. İblis arkasını döndü, Dördüncü Gulyabani artık Dez’e bir defans oyuncusu gibi koşarak saldırıyordu.

Kafanın gevşediğini hissettiğim anda dizlerimi kullanarak ken-

dimi ondan ittim ve önümdeki beden alevlenirken birkaç adım uzağa iniş yaptım.

“İyy!” Tuttuğum kafa da alev almıştı. Onu uzağa fırlatıp tiksintiyle titredim.

Ama hemen sonra enseme bir el kavradı ve iki gün içinde ikinci kez havaya kaldırıldım. Bu kez tek fark, beni tutan kişinin beni büyülemiyor olmasıydı.

Cidden midemi bulandırıyordu.

Önümdeki hava bükülmeye başladığında kalbim duracak gibi oldu. *Aman Tanrım, hayır.* İblis beni buradan ürkütücü bir büyüyle kaçıramazdı.

Bir elimle arkama uzanıp beni tutan kolu kavradım, bacaklarımı göğsüme çekip hızla arkaya savurdum. Ayaklarım Gulyabani’nin gövdesine çarpınca tutuşundan ancak kurtulabildim.

Yere savrulduğum ve son anda kıvrılıp kalçamın üstüne düştüm. Zavallı kemiklerim artık dayanamayacak duruma gelmişti. Kalçamdaki ağrı beni yavaşlattığı için sırtüstü yuvarlanıp inledim.

Bütün bunlar bittiğinde, kalça protezi ameliyatına ihtiyaç duyan en genç kişilerden biri olarak rekorlar kitabına girecektim.

Daha ayağa kalkamadan Gulyabani görüş alanıma girdi. Dirseklerimden güç alarak karşımdaki iblise bir tekme savurdum. Gulyabani ayak bileğimi yakaladı.

“Kahretsin!” Oturdum ve beni kendisine çekerken hançeri tutan kolumu ona savurmaya başladım. Hava bir kez daha elektrikle doldu.

Bu Gulyabani o kadar aptal değildi. Hareketin geleceğini gördü ve hemen tüm vücudumu havaya kaldırdı. Beni bir çingirak gibi salladığında *asaletim* bir kez daha canlandı ve bu kez onu durdurmadım. Kendimi tutarsam bu serseri beni bir portaldan geçirip kaçıracaktı ve çıkış noktası benim hiç istemediğim bir yer olacaktı. Görüşümün köşeleri beyazlaştı...

Gulyabani hiçbir uyarıda bulunmadan beni bıraktığında bir patates çuvalı gibi yere düştüm. Ağırlık önce omzuma, sonra da kurgularına yüklenirken homurdandım. En azından hançerlerimi düşürmemiştim. Kazanmış sayılır mıydım?

Eğer böyle bir şey varsa muhtemelen kaburga değişim ameliyatına da ihtiyacım olacaktı. Elimi koyduğum çimlerden destek alıp kendimi itmeye başladığımda *asaletim* geri çekildi.

Bir şey yanımdan yuvarlanarak geçti. Mermi biçiminde, beyaz bir şey çeşmenin kenarına çarpmıştı.

Gulyabanilerden birinin kafasıydı.

Aptalca yorgun bir nefes verip kafanın alev almasını izledim.

“Teşekkürler Dez” dedim uzanıp nefeslenmeye hazırlanırken.

“Ben değildim” dedi duyulması zor bir fısıltıyla.

Kenardaki yanık çimentoya bakarken suratım asıldı. Etraftaki aşırı kullanılmış tuvalet kokusu azalırken üzerime farklı bir koku yayılmaya başlamıştı; daha taze, daha canlı bir aroma.

Kış nanesi.

Kalbim hızlandı.

Yavaşça sırtüstü yuvarlandım ve diğer tarafıma dönüp yukarı baktım. İlk gördüğüm şey çıplak ayaklardı. Bir şekilde temizlerdi. Bunu neden fark ettiğimi bilmiyordum ama fark etmiştim. Ayakları nasıl hâlâ temizdi? Tüm bu zaman boyunca sadece uçmuş muydu? Bakışlarımı kaldırdım ve bu kadar yakından pantolonun Taht’ın giydiği ketenle aynı olduğunu fark ettim; üstüne inanılmaz derecede iyi oturan bir keten pantolundu. Yukarı bakmaya devam ettim. Karnı ve göğsü hâlâ çıplaktı. Sonra kanatlarını gördüm... görkemli, bembeyaz ve *asalet* çizgili. Onları öylesine geniş açmıştı ki ardındaki her şeyi silip süpürüyordu.

Zayne tepemde dikilmiş bana bakıyordu. Gözleri gerçek olmayacak kadar parlak bir mavi tonundaydı, ona ait olamayacak kadar soğuktu.

“Zayne” diye fısıldadım.

Kıpırdamadı. “O şey seni öldürecekti.”

Kalbim göğsümü dövmeye başladı. “Muhtemelen. Eninde sonunda.”

Zayne başını yana eğdi. “Buna izin veremezdim.”

Bu iyiydi. Aslında bu fazlasıyla iyiydi. İçim rahatlamaya baş...

“Eğer öleceksen” diye devam etti. “Bu yalnızca benim elimden olmalı.”

Hay aksi.

O rahatlama ve içimde filizlenen umut çok uzun yaşamadı, gösterişli bir şekilde yere çakıldı ve hızla alev aldı.

“Ne kadar romantik” diye mırıldandım. Bu sözlerin içimde yarattığı o acı boşluğu görmezden gelmeye çalışıyordum.

“Öyle mi?” diye sordu Zayne. Hem sinir bozucu hem de etkileyici, tamamen ilgisiz bir tavrı vardı. “Sonuçta, senin yüzünden öldüğümü söyledin. Bu durumda, benim yüzümden ölmen gerekmez mi?”

“Benim yüzümden değil, benim için öldüğünü söyledim” diye düzelttim.

“Fark eder mi?” Başını hafifçe çevirdi, çenesinin altında herhangi bir yara görünmüyordu. Çok derin bir kesik atmamıştım ama iyileşmişti. “Yerinde olsam bunu yapmazdım” dedi uyarırcasına.

Kanatlarının ötesini göremiyordum ama Dez’in gerçekten cesur ve gerçekten aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu anlamak için mantık yürütmeme gerek yoktu. Ancak Dez, Zayne’in uyarısına kulak verdi.

“Akıllıca bir seçim” dedi Zayne tekrar bana dönerek. Kısa bir an için teninin o altın rengine, Gabriel onu öldürmeden önce var olmayan parlaklığa dikkatlice bakma fırsatı buldum. Muhtemelen çoğu kişinin fark etmeyeceği hafif bir ışıltıydı ama bu Zayne’in *asaletiydi*.

Midem altüst oldu. Gerçekten de içi ilahi ateşle doluydu. Eğer bir Gardiyan karşısına dikilip saldırmam için onun dikkatini dağıtacak bir şey yaparsa, muhtemelen hemen sonrasında hayatını kaybederdi. Dez eğer saldırsaydı...

Dez’in eşi Jasmine’i, bana ne kadar nazik davrandığını ve ikiz bebeklerini düşündüm. Dez buradan çok uzaklarda olmalıydı.

Ama Zayne tam karşımda duruyordu ve ne pahasına olursa olsun şansımı denemek zorundaydım. Bu karar ne kadar bencilce olursa olsun.

“Seni arıyorduk” dedim sakın tutmayı başardığım sesimle.

“Biliyorum.”

“Öyle mi?” Cevabının beni ne kadar tedirgin ettiğini gizlemek için çok uğraştım. “Bunu belli etmek için neden şimdiye kadar bekledin? Seni en son gördüğümde tam karşımda duruyordun.”

“Evet, öyleydin” diye cevapladı duygusuzca. “Ama işlerim vardı.”

Kalbime bir korku doldu. Henüz bulamadığımız başka cesetler de var mıydı? “Arkamızdaki ölü adamla mı meşguldün? O tür işlerden mi bahsediyorsun?”

Zayne diz çöküp öne eğildi ve kanatlarım öyle hızlı bir şekilde sırtına topladı ki nefesimin kesildiğini hissettim. Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı, bu kadar yakından farklı olanın sadece gözlerinin rengi olmadığını görebiliyordum. Gözbebeklerinin arkasında, olağanüstü bir *asalet* parıltısı vardı.

“Adamın ölümüne yas mı tutuyorsun?” diye sordu beni ürkütterek. Dez’e sırtını dönerek diz çökmesi, onu bir tehdit olarak görmediğini ikimize de gösteriyordu. “Sence haksız yere mi öldü?”

“Onu neden öldürdün?”

“Önemi var mı?”

“Evet, var” dedim.

Bana soğuk bir ifadeyle baktı. “O adam, eğer adam diye hitap edilebilirse, en kötü yırtıcılardan birisiydi. Onun bütün günahlarını hissettim.”

Kalbim şiddetle attı. “Ne... ne demek istiyorsun?”

“Bir insanın günahını ve en karanlık, en derin düşüncelerini hissedebiliyorum” diye tekrarladı. Birbirine sürtecek kadar çalışan iki tane bile beyin hücrem yokmuş gibi konuşuyordu. Bakışları arkamdaki cesede kaydıığında, Zayne’in yeni yeteneği hakkında beni bilgilendirmeyi unuttuğu için Taht’a lanet ettim. “Sadece çocuklarla ilgili *düşünceleri* yoktu. Yaptıklarının *anıları* vardı.”

Söylediklerini zihnimde bir araya getirince boğazıma safra yükseldi. Adamın iyi biri olmadığını öğrenince biraz rahatlamanın doğru ya da yanlış olup olmadığını bilmiyordum. Cinayet kötü bir eylemdi ama Zayne’in iddiası doğruysa, adam için pek de üzölmüyordum. Peki bu Zayne için ne anlama geliyordu?

Ya da benim için.

Her neyse.

“Kötü bir karar veriyorsun” dedi Zayne. Beni düşüncelerimden koparıırken beni izliyordu ama konuştuğu kişi ben değildim.

Dez ne yapıyordu?

“Şu anda kendimi aşırı cömert hissediyorum” dedi Zayne. “Ama bir adım daha atarsan bu sonuncusu olur.”

Kafasının arkasında gözleri var mıydı? Hiçbir fikrim yoktu ama soğuk tehdidinde gerçeğin ağırlığı vardı. Son uyarısı olduğunu belli ediyordu.

Ona bakarken, ses tonunun düzlüğüne ve gözlerindeki yırtıcı parıltıya rağmen Zayne’e benzediğini kabullenmeye çalıştım. Evet, farklı olan yanları vardı. Parıltı ve kanatlar. Ne kadar değiştiğine inanamıyordum. Düşüşü nasıl her şeyi silebilmişti? İhtişam, yani ruhu bu kadar güçlü müydü? Hayatına dair herhangi bir anı kalmış mıydı içinde yoksa artık bağlantısı olmayan bir bilince ait belirsiz hislerden mi ibaretti? Acaba bu yüzden mi nedenini bilme- se de ona kendimi yakın hissediyordum? Nedenini umursamasa

bile? Yoksa Gulyabani'yi öldürmesinin, boynumu kırmamasının sebebi; o bilincin onu hâlâ anlayamadığı ilkel, temel bir düzeyde yönlendirmesi miydi? Çok mu geç kalmıştım?

"Hâlâ içeride bir yerde misin?" diye fısıldadım.

Gözlerinin ve ağzının çevresini geren bir duygu kıpırtısı oldu. Kafası mı karışmıştı? Karışık olduğunu düşünüyordum. Yanağına vurmak yerine dokunduğumda bana nasıl baktığını hatırladım.

Gerçekten kaybolmuş olsaydı, şimdi akli bu kadar karışmış olmazdı. En azından ben bu şekilde düşünüyordum, öyle düşünmem gerekiyordu. "Hâlâ çok fazla hissediyor musun?" diye sordum. Taht'ın düşüş hakkında söylediklerini hatırlamıştım. "Bu gecedan önce nasıl biri olduğunu biliyor musun? Kim olduğunu?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Sen de onun gibi Gardiyan'dın. Koruyucumdun, bana bağlıydın. Beni korurken öldün. Bunu hatırlamıyor musun?"

Zayne'in göğsü keskin bir nefesle yükseldi.

"Bunu beni sevdiğin için yaptın, herhangi bir bağ veya görev yüzünden değil" diye açıkladım. "Düşüşten öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyor musun? Adını hatırlıyor musun peki?"

"Beni nasıl çağıracağını söylemiştim sana" dedi azarlarcasına. Vücudumdan bir ürperti geçti.

"Ne? Ölüm mü? Sürgün mü? Bunlar senin adın değil. Adın Zayne" dedim duygularımı kelimelere dökerek. Ona karşı hissettiğim bütün sevgiyi ve korkuyu, bütün umudu ve acıyı... "Adını hatırlıyor musun? Buradaki Gardiyan'ı? O senin kardeşin sayılır..."

"Dur." Boynunu iki yana çevirip esnetti ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Bunun bir önemi yok. Benim kim olduğum önemli değil..."

"Nasıl önemli değil?" diye itiraz ettim. "Sadece öfke ve nefret hissediyor olamazsın. Bu ikisinden ibaret olamazsın. Parka indiğin andan itibaren var olmaya başladın. Koca bir hayatın vardı. Sen nazik, iyi ve adil birisin. Sevebiliyorsun. Yas tutabiliyorsun. Sen..."

"Ben bunların hiçbirisi değilim!" diye kükredi kanatlarını iki yana açarken. Etrafa yayılan ısıltı yoğunlaşarak güçlü bir nabız

gibi attı, gözlerim çok acıyordu. *Kollarından* da altın-beyaz ışıklar fışkırdı...

Aynı anda birkaç şey oldu.

Asaletini çağırdığını biliyordum ve ne tür bir silah üreteceğini merak etsem de bunu öğrenecek kadar aptal değildim. Dez ona seslendi, başka bir şeyler daha söyleyerek bağırdı ve Zayne hızla arkasına döndü. Kanatlarının kenarları, tepemde yükselirken yanaklarıma hafifçe sürtündü. Bunu daha sonra uzun uzun düşünmek üzere aklımın bir köşesine not ettim ve kanatlarıyla kafama bir darbe vurmamış olmasına şaşırdım. Dez'e odaklanmıştı, sırtı bana dönüktü ve beklenen an gelmişti. Zayne'in dikkati dağınıktı ve Dez'e ulaşmasına izin veremezdim. Bu onu geri getirme şansındı ya da onu...

Huzura kavuşturma.

Zayne benden uzaklaşınca *asaletimi* çağırdım. Nihayet özgür kalan güç vücudumu sararak görüş alanımın köşelerini beyaza çevirdi ve ayağa kalktığımda *asaletim* sağ kolumdan aşağıya indi.

Zayne bana o kadar hızlı döndü ki şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. *Asaletim* daha bileğime ulaşmadan sağ kolumu yakaladı ve beni döndürüp diğer kolunu belime dolayarak kendine çekti. Sol kolumu yanıma sıkıştırırken bana temas eden soğuk teni şoke ediciydi. "Sanmıyorum."

Michael'ın Kılıcı, parlak alevlerle yanarken ilahi ateş saçıyor ve çıtırdayan kıvılcımlar etrafa sıçırıyordu. Zayne'in tutuşu bir menzene gibiydi, bileğimi kıpırdatmam bile neredeyse imkânsızdı. *Asaletimi* çağırdığımı biliyordu. Şaşıрманın da ötesindeydim, resmen hayret bölgesine adım atmıştım. "Nereden anladın?" diye sordum.

"Canlandığını hissettim. Şu anda hissedebiliyorum, o içinde. Beni çağırıyor" dedi soğuk yanağını yanağıma bastırarak. "Kanımda ve kemiklerimde bir ateş o. Nasıl bilmem?"

"Bu hem havalı hem de sinir bozucu bir yetenek" diye huysuzlandım. Çıglık atma isteğime zar zor direniyordum. Taht böyle bir şey ima etmişti ama Zayne'in benim *asaletimi* hissedebilmesinin ne anlama geldiğini daha açık bir şekilde ifade edebilirdi.

"Değil mi?" Elini kalçama koymuştu. "Sırtım dönükken bana saldıracaktın. Beni *sevdiğini* mi sanıyordum?"

Kalbim kaburgalarımın sertçe çarparken elinin hançerimin kabzasına çok yakın olduğunun ve bileğimi çok sıkı kavradığının farkındaydım. Tutuşu acıtmıyordu ve bunu hatırlamak önemliydi sanki... "Seni seviyorum. Seni her şeyden çok seviyorum..."

"Çok sevgi dolu bir hareket gibi görünmüyor." Başını diğer tarafa doğru hafifçe oynattığında çenesi yanağıma değdi. "Belki de *sen* hayatına değer vermiyorsundur çünkü uyarmama rağmen hareket ettiğine yemin edebilirim. Belki de bu kızın hayatına daha çok değer veriyorsundur? Kıpırdamaya devam edersen önce kızı, sonra da seni öldürürüm Gardiyan."

Dez hareket etmese de alçak ve iç titreten bir sesle hırladı.

Zayne kıkırdadı. Ses öyle buz gibiydi ki tüylerim ürperdi. "Bunun beni korkutması mı gerekiyor?"

"Evet." Dez pençe ellerini yumruk yaptı. "Gerekıyor."

"Korkutmadı."

Onun kavrayışından kurtulmaya çalıştım ama silahım konusunda hiçbir ilerleme kaydedemedim. Kılıç boşluğa uzanıyordu. "Beni öldürmeyeceksin."

"Öldürmeyecek miyim?"

"Öldürecek olsan çoktan öldürürdün" dedim sıkıştığım dişlerimin arasından, tutuşundan kurtulmaya çalışıyordum.

"Belki seninle oynamayı seviyorumdur." Başını yeniden hareket ettirdiğinde yanağı şaşırtıcı derecede tanıdık ama bütünüyle farklı bir hareketle benimkini okşadı. "Belki sıkılırım. Belki de sıkılmam? Bildiğim bir şey varsa, o da *asaletini* ne kadar uzun süre kullanırsan, o kadar çabuk tükeneceğin küçük nefilim."

"Harika, her şeyi unut ama *bunu* hatırla." İçimdeki yadsınamayacak tüm gücü toplayıp koluna ve kavrayışına direndim. Ancak sonra çaresizlik dolu bir çığlık attım, bir santim bile kıpırdayamamıştım.

"Öfkeli görünüyorsun *küçük nefilim*."

"Nefilim değil! Asilkan!"

Ayağımı kaldırıp çıplak ayağına sertçe vurdum. Zayne acıdan çok, ani bir şaşkınlıkla bağırdı ancak belimdeki tutuşu yeterince gevşemişti. Kendimi kurtarıp sol dirseğimi, beni tutan kolunun üstüne indirdim. Kolunun altından dönerek onun kolunu çevirdiğimde parmakları bir santim kaydı. Kanatlarındaki yumuşak tüylerin uçları yanağımı gıdıklarken yanımda karanlık bir şekil belirdi. Dez dişlerini göstererek Zayne'in koluna uzanıyordu.

Bir saniye için Zayne'in tutuşunu kırmaya, Michael'ın Kılıcı'nı kullanmaya çok yaklaşmıştım, bir sonraki saniye ise ayaklarım yerden kesilmiş halde havada duruyordum. Çimlere inince *asaletim* titredi. Etkisi çok şiddetliydi ama daha kötü de olabilirdi. Dez olabiliirdim.

Dez'in bedeni süs havuzunun çanaklarından birine şiddetle gömülürken taş çatladı. Bedeni su birikintisinin içine düştü.

Zayne ikimizi de kâğıt uçaklar gibi fırlatmıştı ama ben bir şekilde daha yumuşak, daha nazik bir bölgede kalmıştım. Dez, Gardiyan formundaydı. Şu anda ona bir şey olmazdı ama ben o hızla taş çanağa çarpsaydım bayılırdım.

Asaletimi toparlamaya başladım. Göğsümde, tam kalbimin altında zayıfça alevlendi. Şu anki kadar bitkin olmamalıydım. Vücudum hâlâ Gabriel'in arkasında bıraktığı tahribatı düzeltmek için çabalıyordu, yoksa *bu* kadar bitkin olmazdım.

Kanatlar saçlarımı uçuşturunca Zayne'in yakınlarda olduğunu anladım ve yan dönüp kafamı geriye doğru attım. Tam üstümdeydi, geniş kanatlarında *asalet* dolaşıyordu. Bakışlarımız buluştu, sonra birbirine kilitlendi. Ben ayağa kalkmaya çalışırken, Zayne burun delikleri genişlemiş halde göz temasını hiç kesmeden hareketlerimi izledi. Beni öldürmek için elinde sayısız fırsat vardı. Her aşamada ben daha ne olduğunu anlamadan hayatıma son verebilirdi ama hiçbir hamle yapmıyordu. Belki aptalca bir saflıktı, belki de çaresizlikti ama içimde bir umut dalgası büyümüştü. Eğer gerçekten onu kaybettiysek, beni sadece bir tehdit ya da zorluk olarak görüyorsa –ki çok zayıf bir tehdittim şu anda– hemen hayatımı sonlandırırdı.

Ancak bunu yapmadı.

Ona doğru adım attığımda başını hafifçe yana eğse de kıpırdamadı. Kalbim tuzığa düşmüş bir kuş gibi çırpınırken bir adım daha ilerledim, sonra bir adım daha. Aramızda sadece birkaç santim kalana kadar durmadım.

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum. Belki de beynimin birkaç önemli hücrelerini kaybetmişim. Son bir haftada kaç kez sağa sola fırlatıldığımı düşününce bu mantıklı geliyordu. Belki de yaşamak için fazla aptaldım. "Şimdi beni öldürecek misin?"

Çenesindeki bir kas seğirdi.

Aldığım her nefes çok sık, çok hızlıydı. "Öldürebilirsin, değil mi? Ter bile dökmeden. Neden öldürmüyorsun?"

Gözleri hafifçe büyüdü. "Ölmek mi istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Seni istiyorum. İşte istediğim bu. Seni geri istiyorum."

Zayne'in kaşları çatıldı. Sonra gözlerinin dudaklarıma kaydığını gördüm. Yüzünün yırtıcı parıltısı değişti, bambaşka bir şekilde yoğunlaştı. İçgüdüsel olarak gelen o bakışı, aniden ortaya çıkan ihtiyaç ve istek gerginliğini tanıdım. Döndüğünden beri ondan aldığım ilk insani tepkilerden biriydi. Dudakları aralandı, bir şey söyleyip söylemeyeceğini anlayamadım. Tam o anda, farkında olmadığım kadar hızlı hareket ettim. Elimi kaldırıp soğuk yanaklarını kavradım, parmak uçlarıma yükselerek ona uzandım. Zayne'i kendime çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Onu öptüm.

Bazı açılardan aynı hissettiriyordu. Ellerimin altındaki teni pürüzsüzdü. Dudaklarının şekli ve biçimi aynıydı. Hâlâ taze sabah havası tadındaydı. Ama benzerlik burada sona eriyordu. Hiç kıpırdamamıştı, dudakları çok soğuktu. Başımı eğip dua edercesine Zayne'in hâlâ içinde olduğunu, tamamen bu insanlıktan uzak yaratığa dönüşmediğini gösteren bir tepki vermesini umarak onu öptüm. Bu arada nefes alıp almadığından emin değildim.

Hiçbir şey yoktu.

Gözlerim dolmaya başladı. Onu defalarca öptüm, yanaklarım ıslanmaya başladı...

Sonra o değişti.

Öptüğüm dudaklar yumuşayıp aralandı. Zayne başım hafifçe eğdi, dudaklarını benimkilere bastırdı. *Evet, sonunda!* diye bağır-mak istedim ama o anda bunu yapmak hem garip hem de kırıcı olurdu ve bu anı hiç mahvetmek istemiyordum. Dilinin hafif do-kunuşunu hissettim, soğuk değildi. Vücudumun her yeri bir anda ısındı. Artık sadece ben öpmüyordum. Zayne karşılık veriyordu ama ne ürkek ne de temkinliydi. Öpüşmemiz derinleşti... daha aç, vahşi, sarsıcı ve güçlü bir hale geldi. Tüylerim diken diken oldu. Derinlerden gelen boğuk bir hırıltı duyduğumda tenim daha da kızardı. Parmak uçları yanağıma, saçlarıma dokundu. Eli tenimin üstünde açıldı, teni başlangıçta serindi ama benim tenime değ-di-ğinde ısınıyordu.

Zayne aniden başını geri çektiğinde az kalsın düşüyordum. Sersemlemiş halde gözlerimi açtım, birkaç adım uzaktaki park ışıklarından birinin altında duruyordu. Göğsünün benimki gibi hızla inip kalktığını ben bile görebiliyordum.

"Hâlâ oradasın" diye fısıldadım.

Gözlerini kapatıp başını sola sağa salladı, boynundaki kaslar gerildi. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Önemli değil" dedim titreyen ellerimle gözyaşlarımı silerken.

"Çünkü o anlıyor."

"Kim?" diye sordu kısık bir sesle.

"Zayne."

Gözleri aniden açıldı. Arkasındaki kanatlar kalkıp yükseldi ve uzun bir an için her şeyi yanlış anladığımı sandım. Kanatlarında yanan *asaleti* üzerimde kullanacak ve Taht gerçekten hayal kırıklı-ğına uğrayacaktı.

"Seninle oynamayı bıraktım" dedi uyarırcasına. "Bir sonraki görüşümde seni öldüreceğim."

Bu sözlerin ardından o güçlü kanatlarını aşağı indirdi ve ha-valandı. O kadar hızlı yükselmişti ki düşmek yerine gökyüzüne

yükselen bir yıldız gibiydi. Gece göğüne uçarken hızla bir anıya dönüştü.

Dez su şapırtılarıyla çeşmeden çıkıp zemine ulaştığında hor-murdandı. "Cidden onu öptün mü?"

"Evet." Gökyüzünün karanlığından gözlerimi ayırmadım. Dünkü sağanak yağıştan bu yana varlığını koruyan bulutların koyu şekilleri dağılmaya başlamıştı. Burnumdan ıslak bir sıcaklık süzüldü. Elimi uzattım, yere düşmesini beklemeden kan damlası-nı şildim.

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ne söyleyeceğimi bilmiyo-rum."

"O hâlâ içeride." Gözlerimi kısıtım ve daha kalın kataraktı olan sağ gözümü tamamen kapattım.

Bir sessizlik oldu. "Bundan emin misin Trinity? Çünkü o me-lekte Zayne gibi davranan hiçbir şey yoktu."

Onları gördüm, o küçük ışık noktalarını. *Yıldızları* gördüm. "Evet, eminim."

Düzenleme

Ny.ozlem

Üst üste ikinci gecenin ilerleyen saatlerinde topallayarak boş daireye geri döndüm. Ayakkabılarımı kapının önünde çıkarıp anahtar kartını tezgâha bıraktım ve doğruca duşa gittim. Bu kez sadece toprak ve bir şekilde saçlarıma bulaşmış çimen parçaları vardı, zemindeki giderin etrafında dönüyorlardı. Kan yoktu. Beni idare edeceğini düşünerek Zayne’in temiz tişörtlerinden birini giydim. Epey güzel bir uyku tişörtüydü ve şu anda bunu umursayacağına sanmıyordum.

Kanepede bıraktığım battaniye ve yastığı alıp yatak odasına, bizim olması gereken odaya götürdüm. Ağrıyan kalçamı kullanarak kapıyı kapattım ve yatağa döndüm. Tavandan süzülen yumuşak beyaz ışık ortalığı aydınlatmaya yetmiyordu ama yine de öne doğru ilerledim, karanlığın içine gözlerimi kısarak baktım...

Dizim yatağın çerçevesine çarptı. Derin ve zonklayan bir acıyla dolup taşım. “Kahretsın”

Dayanılmaz derecede yoğun acıya rağmen nefes alarak battaniyeyi yatağın üstüne bıraktım, yastığı da baş kısmına fırlattım. Yatağa tırmanıp derin bir nefes aldıktan sonra gözlerimi tavana çevirdim. Tavana rasgele dağılmış yıldızların zayıf ışığını takip ettikçe kalbimdeki sancı bıçak yarasma dönüşüyordu.

Potomac Dağları'ndayken tavanımda yıldızlar vardı. Kimilerine göre bunlar çok süslü dekorasyonlar olabilirdi ama benim için gerçek yıldızları görmek zordu. Bazen bir yıldız gördüğümü sanarken aslında bir uçağın veya bir cep telefonu kulesinin ışıklarını görürdüm. Günlerden birinde, hızla yaklaşan bir zaman diliminde, artık yıldızlarla kaplı bir gökyüzü kadar basit ve etkileyici manzarayı bile göremeyecek duruma gelecektim.

Zayne sahte bile olsa karanlıkta yıldızları görebilmeyi önemsemişimi biliyordu. Benden nefret ettiğini ve Koruyucu bağından pişman olduğunu sandığım bir dönemde o yıldızları tavana yerleştirmesi, bu dünyada birinin benim için yapabileceği en güzel hareketlerden biriydi. Sürgün meleğin içinde hâlâ yaşayan Zayne buydu.

Hâlâ umudum vardı.

Böyle içi boş dileklere dayanan bir umut değildi; gerçekten var olan, sağlam bir umuttu. Çok geç olmadığını biliyordum. Zayne'in beni öldürmek için sonsuz fırsatı vardı. Geldiği andan, bir saat kadar önce roket gibi havaya fırladığı ana kadar bana ciddi zararlar verebilirdi. Eğer beni öldürmek istiyorsa, o Gulyabani'yi ortadan kaldırmak da amacına hizmet etmemişti.

Diğer yandan "ölümün benim elimden olmalı" temalı sözleri pek iç ısıtmıyordu ama belki de Dez'le beni fırlattığı sırada daha yumuşak bir yere düşmem tesadüf değildi. Ya da dönerken kanatlarıyla bana bir darbe vurmaması. Bunların hepsi bilinçdışı bir düzeyde gerçekleşiyor ve Zayne şu anki haliyle bunu anlayamıyor olabilirdi.

Peki ya öldürdüğü adam? Bu konu hâlâ jürinin kararını bekliyordu. Parktan ayrılmadan önce Dez adamın kimliğini bulup Gideon'a adam hakkında bilgi alıp alamayacağını sormuştu. Eğer iddiası doğruysa, Zayne masum birinin hayatını elinden almış değildi. Herhangi bir cinayetin haklılığı konusunda tüm gün semantik tartışmalara girebilirdim ama geçmişte Gardiyanların iblislere yardım etmekle kalmayıp korkunç eylemlerde bulunan kötü insanları öldürdüğü de olmuştu. Bu yüzden hemen kahrolmuyordum.

Önemli olan şey, Zayne'in hâlâ içeride olmasıydı. Sadece bu işi nasıl düzeltebileceğimi çözmem gerekiyordu.

Yıldızlara bakıp battaniyeyi çeneme kadar çektim. Zayne'i bulmak neredeyse imkânsızdı. Tekrar ortaya çıkması için iblisin bana zarar vermek üzere mi olması gerekecekti? Başı belada bir genç kız olmayı pek beceremediğim için bu planın işe yarayacağından şüpheliydim. Gabriel'in eline düşersem ne olacaktı? Zayne'i tekrar ortaya çıkarmanın bir yolunu bulsam bile, Michael'in Kılıcı'nı nasıl kullanacaktım? Ayrıca *asaletimi* çağırdığımı hissettiğinden onu şaşırtma gibi avantajım olmayacaktı. Zayne'le dövüşmem ve bir şekilde üstünlüğü ele geçirmem gerekecekti. Bunu başarabilmek için tüm gücüme ihtiyacım vardı. Gabriel'la yeniden dövüşmek gibi olacaktı ve bunun nasıl sonuçlandığını biliyordum.

Keşke onu bana getirmekle kalmayıp bir de bayıltacak bir şey bulabilseydim.

İç çektim. Yıldızlara tutulan dileklerin kabul olmayacağını biliyordum ama denemeye hazırdım.

Gözlerim kocaman açıldı. Tam da o anda, yumuşakça parlayan Zayne Takımyıldızı'na bakarken dileğim bir fikir olarak kabul oldu.

Zayne'i istese de istemese de bana getirebilecek bir kişi vardı. Eğer bir sürgün meleği nasıl etkisiz hale getireceğini bilen biri varsa, bu ancak o olabilirdi.

Başcadı.

Zayne'i istediğim noktaya getirmenin bir yolunu bulduktan sonra uykuya dalmam imkânsız hale gelmişti.

Enerjiyle dolarak bacaklarımı yataktan sarkıttım ve başucu lambasını yaktım. Tek sorun, cadılarla tanıştığımız, Roth'un beni götürdüğü otelin nerede olduğunu bilmememdi. Sokak tabelalarını görmemiştim veya yol tarifi sorabilecek kadar öngörülü değildim. Ayrıca Başcadı'nın, diğer cadılar meclisi üyeleriyle şehri terk etmiş olma ihtimali de vardı. Eh, yani... hayatta kalanlarla.

Roth'a ya da Layla'ya soramazdım çünkü Cehennem'de telefonların çekmediğini tahmin ediyordum. Gideon muhtemelen otelin yerini bulabilirdi ama cadı meclisinden kalanları Gardiyanların radarına sokmak isteyip istemediğimden emin değildim. Elbette şu anda çok daha büyük sorunları vardı. Hepimizin öncelikleri vardı ama cadılar kesinlikle Gardiyanların "öldürülecekler" listesindeydi. Bazı cadılar –özellikle Faye– senatöre insanları top mermisine dönüştüren bir büyü verdiği için bunu hak etmişti ama hepsinin ölmesi gerekmiyordu.

Sadece vücudumun parçalarını elde etmek isteyenler ölmeliydi.

Ama her şey bittiğinde –eğer bir gün biterse– Gardiyanların cadıların peşine düşme ihtimali vardı. Bu bilgiye çok ihtiyacım olsa da bunu yapamazdım.

Gerçi telefonlarıma cevap vermeyen ve Bambi'yi serbest bırakan sözleşmeyi bozmak için otele gelen bir iblis daha tanıyordum.

Telefonumu mutfakta bıraktığımı fark edince ayağa kalktım ve odanın kapısını açtım.

Ensem aniden sertçe karıncalanmaya başladı. Elim uyluğuma gitti ama demir hançerlerim yanımda yoktu. Şifoniyezin üstünde miydi? Hayır. Banyo tezgâhındaydı. *Kahretsin.*

Ama *asaletim* vardı. Göğsümde nabız gibi atıyordu ama her zamanki kadar yoğun değildi. Dinlenmeye ve zamana ihtiyacım vardı ama bunların hiçbiri için vakit yoktu.

Dar koridordaki açık alan büküldü. *Umarım bu bir başka ürkütücü Gulyabani değildir* diye düşündüm ve bir iblisin daireye ışınlanacağı gerçeğinden korkmamaya çalışarak içimdeki *asalete* ulaştım.

Bir saniye sonra karşıma koyu saçlı bir iblis çıktı. Cayman'ın geldiğini anlayınca vücuduma bir rahatlama yayıldı.

Asaletimi geri çektim. "Seni öldürmeme çok az kalmıştı. Buraya nasıl girdin?"

"Davet edildiğim için istediğim zaman buraya girebilirim." Cayman çok önemsizmiş gibi bu bilgi bombasını üstüme fırlatırken rüzgârdan dağılmış saçlarını geriye taradı. "Ayrıca evet. Sen sormadan söyleyeyim, o vampir efsanesi de buradan geliyor. Gi-

rebilmek için davet edilmeleri gerektiği. Ama hayır, vampirler gerçek değil. İblisler gerçek.”

Vampir meselesini sormayı planlamamıştım ve onu buraya davet ettiğimizi de hatırlamıyordum. Zayne’in bunu öğrenmekten memnun kalacağından çok şüpheliydim ama şu anda bunun bir önemi yoktu. “Sana ulaşmaya çalışıyordum.”

“Öyle mi? Eh, bütün lanet şehri baştan sona turlayıp zebanileri dışarı çıkarırken hayatta kalmaya çalışmakla meşguldüm” dedi Cayman. Şimdi düşününce, gerçekten biraz bitkin görünüyordu. Normalde çok şık giyinirdi ama şimdi üstünde BTS müzik grubunun baskısı olan siyah tişörtünün yakası buruşup yırtılmıştı. Kot pantolonunun dizindeki yırtığın bir moda ifadesi olup olmadığını tam anlayamadım.

“Demek o yüzden bu gece hiç iblis hissetmedim. Neden?” diye sordum, başka nelerin ters gittiğini merak ederek. “Neler oluyor?”

“Neler mi oluyor?” Koyu kaşları alına kadar yükseldi. “Ciddi misin? Bilmiyor musun yani?” Yaklaşınca burnuma... yanmış odun kokusu doldu, normalde altın rengi olan gözleri kora dönmüştü. “Ne yaptın Trinity?”

Kaşlarımı çattım. “Şey, evet... ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum. Hiçbir şey yapmadım ama sen şu anda kişisel alanıma giriyorsun. Benden korktuğunu hatırlatmama gerek var mı?”

“Evet, bu sokaklarda dolaşan en belalı varlıklardan biriydin ve senden *korkuyordum* ama sonra bir sürgün melek ile tanıştım. Bir Cennet ton *asalet* taşıyan, hafızasını yitirip ansızın tüm iblislerden nefret etmeye başlayan o malum melek!”

“Ah” diye fısıldadım gerilerek. “Zayne’den bahsediyorsun.”

“Ah mı? Ah mı? Tek söyleyeceğin bu mu? Evet! Eğer ilk seferde beni duymadıysan Zayne’den bahsediyorum. Kendisi çok, çok güçlü bir sürgün melek.”

“Seni duydum. Bu yüzden sana ulaşmaya çalışıyorum. Senin veya herhangi bir iblisin peşine düşeceği aklıma gelmedi ama seni önceden uyarmaya çalıştım. Cevap vermedin.”

Gözleri kısıldı. “Telefonla konuşmayı sevmiyorum.”

"Sana mesaj attım!" diye karşılık verdim. "Alıntı yapıyorum: 'Seninle konuşmam gerek. Önemli bir konu.'"

"Dediğim gibi, o sırada hayatta kalmakla meşguldüm."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Peki ben bunu nereden bilebilirdim?"

"'Selam, en sevdiğim iblis simsar, Zayne geri döndü. Artık bir Sürgün, o yüzden koşup bir dağa falan saklan' diye bir mesaj bırakmak hiç aklına gelmedi mi?"

"Bunu mesajla atmak ya da telesekretere bırakmak çok da mantıklı görünmedi açıkçası, ilk söylediğimde kimse bana inanmadı" diye savundum kendimi. "Üstelik gidip gördüğü her iblise saldıracağını da bilmiyordum."

"Elbette iblislerin peşine düşecekti!" dedi bunu bilmem gerekirmiş gibi. "Yeni Sürgünlerden biri o. İçlerinde bir nebze olsun güç olan her şeyin peşine düşerler ve özellikle iblislerden nefret ederler. 'Ben hâlâ siz alçak iblislerden daha iyiyim' tavrını aşmaları onlarca yıl sürer. Hadi ama, Gardiyanların bize karşı davranışları sence nerden geliyor? Sırf bu yüzden çoğu Cehennem Takımı'na katılmadı."

"Bekle..." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sen Gardiyanların kökenini biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyordum Trinity." Arkasını dönüp mutfağa yürüdü. O giderken ışıklar otomatik yandı. "Canımı kurtarmak için koşmak iştahımı açtı, midem kazınıyor."

"Roth'la ikiniz bu gerçeği bilip ağzınızı kapalı tutmayı nasıl başardınız?" Onun peşinden mutfağa ilerledim. "İblisler bunu nasıl çatılardan haykırmıyor?"

"Her iblis gerçeği bilmez." Cayman elini kaldırdı ve bir kutu Cheez-It atıştırmalık kutusu odanın diğer ucundan uçarak avucunun içine kondu.

Vay canına, bu yeteneğe sahip olmayı çok isterdim.

"Sadece en yaşlılar ve Patron'la en çok bağlantısı olanlar, Gardiyanların asıl kökenini bilir. Bunu herkesin duyabileceği şekilde haykırmak o sinir bozucu kör inanç meselesini ortadan kaldırırdı,

değil mi? Bu hem *Yukarıdakini* hem de *Aşağıdakini* sınırlendirirdi. Kimsenin böyle bir şeye vakti yok." Kendini kanepeye atıp kutuyu açtı. "Zaten kökenlerinin neye dayandığını öğrenen Gardiyanlar, Sürgünlerden geldiğini kabul etmeden mezara gider." Bu söylediği, neredeyse Taht'ın sözleriyle birebir aynıydı. "Sürgün meleklerin başına ne geleceğini değiştirip hikâyeyi yeniden kuranlar Gardiyanlardı. Kendi kirli küçük sırlarını öldürdüler."

"Tamam, harika. Sürgün melekler hakkında her şeyi biliyorsun ama hâlâ yanıyorsun." Kanepenin köşesine çıkıp yerleştim. "Ben hiçbir şey yapmadım. Düşmeyi seçen Zayne'di."

Cayman başım bana çevirdi, gözlerinin hâlâ kırmızımsı siyah tonda olup olmadığı görebilmeyi diledim. "Anlatacak mısın?"

Anlattım.

Birkaç dakika önce Başcadı'nın yardımcı olabileceğini anladığım zamana kadar bildiğim her şeyi ona aktardım. "Taht'ın söyledikleri gerçekten doğru mu sence? *Asaletim* onu öldürmeden Zayne'i geri getirebilir mi?"

"Dürüst olayım mı? Hiçbir fikrim yok" diyerek boş kutuyu tezgâha bıraktı. Peynirli kraker kutusunun tamamını yemek özdeşleşebileceğim bir hareketti. "Bir Sürgün'ün, Gardiyan olmak veya aşağıda gerçekten büyük bir oyuncu haline gelmek dışında bir şeye dönüştüğünü hiç görmedim. Peki ya bizim takımdakiler? Kanatları ve *asaletleri* alınmadan Cehennem'e girenler, kanatlarını ve *asaletlerini* uzun süre korumayı başaramadılar. Patron, kendisi kadar güçlü bir varlığın aynı 666 alan kodunu işgal etmesine izin verecek kadar aptal değil. Kanatlarını ve *asaletlerini* onlardan aldı. Ancak o Sürgünler hâlâ çok güçlüler. Roth bile bir tanesiyle karşı karşıya gelmek istemez. Roth ve bizim şansımıza, işlerinden çok fazla zevk alıyorlar."

"Sürgün meleklerin Cehennem'de işleri mi var?" diye sordum.

"Herkesin bir işi var Asilkan Trin. Biz onlara Hâkim diyoruz. Gerçekten kötü insanların, sonsuza kadar bu hayatta daha iyi seçimler yapmış olmayı dilemelerini sağlıyorlar. Cehennem'de zamanlarını böyle geçiriyorlar" diye açıkladı. "Oysa işin aslı farklı.

Çok uzun zamandır, yani Bizans İmparatorluğu'ndan beri hiçbir melek Sürgün olmadı. Layla'yı da sayabiliriz tabii. Sürgün olmaya en yakın kişi o ama tam olarak değil."

"Nasıl yani? Onun hem Gardiyan hem de iblis olduğunu sanıyordum?"

"Hem öyle hem değil. Kısaca özetlemek gerekirse, ona ilklerden birinin kanı verildi. Düşen ilk meleklerden birinin kanıydı. Annesine de verilmişti ama Layla gerçek bir Sürgün değil. Lilith de öyle değil."

Bunu bilmiyordum, ardında çok derin bir hikâye olduğunu sezdim.

"Yani, kanatları ve *asaleti* olan yeni bir Sürgün'ün neler başa-
rabileceği konusunda uzman değilim. Bu yüzden Taht'ın doğru söyleyip söylemediğini bilemem. Meleklerle çoğu iblisten az güvenirim ama bu durum bir yandan tatlı sayılır."

Şaşkınlıkla ona döndüm.

"Senin için düşmesi. Bu çok... anlamlı güzelim. Gerçek aşk. Roth'un, Layla ile birlikte olmak için Patron'un emirlerine karşı geldiğini biliyorsun." Öne eğildi. "Bu neredeyse bir meleğin düşüşüyle eşdeğer... ve onun sana duyduğu şey gerçek, derin bir aşk."

"Biliyorum" diye fısıldadım. Gözlerimi kanepenin minderlerine çevirdim.

"İstersen bana saf bir romantik iblis diyebilirsin ama böyle bir aşkla her şeyin mümkün olduğuna inanmak istiyorum." Arkasına yaslanıp ayak bileğini diğer bacağının üstüne attı.

"Ben de buna inanıyorum." Buna inanmak zorundaydım. Yorgunca uzun bir nefes verip, "Zayne iblis öldürdü mü?" diye sordum.

"Evet, birkaç tane. Tamam, belki birkaç taneden fazladır... Dü-rüst olmak gerekirse, tam bir ev dolusu öldürdü" diye cevapladı.

"Ah, hayır." Elimle yüzümü ovuşturdum.

Cayman kıkırdadı. "Şuna bak, ölü iblislere üzülüyorsun. Gerçekten berbat bir Asilkansın, farkındasın değil mi?"

"Biliyorum ama Zayne'in tek amacı... çok kötü olmayan iblisle-ri öldürmek değildi."

“Evet, biliyorum. Zayne ileri görüşlü bir Gardiyan” dediğinde elimi indirdim. “Ya da öyleydi. Her neyse, üzülme. Bunlar öyle ‘çok kötü olmayan’ türden iblisler değildi. Hak ettiklerini bulanlar da oldu. Kuralları çiğneyip gevşeyenlerden bazılarını yakalamış oldu. Evdekiler bir grup Yaygaracı’ydı sadece.”

“Söze bununla başlayabilirdin, biliyorsun değil mi?” Yaygaracılar, insanlar ve kemikleri dahil buldukları her şeyi yiyen, iki ayak üzerinde yürüyen dev fare iblislerdi.

“Sen de ‘erkek arkadaşım artık sürgün bir melek’ diyerek söze başlayabilirdin” diye yanıtladı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Sanırım artık ödeştik.”

“Sanırım öyle. Seni kovaladığı için üzgünüm” dedim. “Gerçekten söylüyorum bunu.”

“Biliyorum. Ben de kişisel almıyorum.” Kısa bir an durdu. “Biraz seksi bile sayılırdı.”

Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm.

“Ne? Sürgün Zayne yakışıklılık piramidinin zirvesinde. Bu elimde değil.” Omuz silkti. “Ben bir iblisim.”

“Zayne’in bir numaralı hayranını kaybetmediği için mutlu olduğundan eminim” dedim alaycı bir tavırla.

“Ah, bir numaralı hayranı ben değilim. Bambi.”

“Ne?” Elim kaldırdım. “Bir saniye. Buna cevap verme. Bunu duyup işleyecek kadar yeterli beyin alanım yok.”

Cayman kıkırdadı. Bu hayal edebileceğim bir iblis kıkırdaması kadar korkutucuydu. “Bu arada, düştükten sonra buraya geldi mi? Eğer geldiyse, seninle sohbet etmeyi sevmeme rağmen buradan lastik bir top gibi zıplayarak çıkmam gerekiyor.”

“Henüz gelmedi. Bunun sebebi nerede yaşadığını hatırlaması mı yoksa apartmandan uzak durması mı bilmiyorum.”

“Her iki durumda da bunu bir ödül olarak kabul ediyorum.” Kolunu kanepenin arkasına attı. “Sen de öyle yapmalısın.”

Öyle yapardım ama Zayne’in buraya gelmesi onu bulmamı kolaylaştırırdı. Gerçi bu onu hazırlıksız yakalamamı da zorlaştı-

rabilirdi. “Peki, Başcadı’nın hâlâ o otelde olup olmadığını biliyor musun?” diyerek konuyu toparladım. Normalde konuyu dağıtan kişi rolünü üstlendiğim için bunu yapmak garip gelmişti. “Ve bana otelin nerede olduğunu söyleyebilir misin?”

“Seni otele götürebilirim ama Başcadı’nın hâlâ etrafta olup olmadığını bilmiyorum, ayrıca oraya vardığında kendi başma olacaksın” diye ekledi. “Senin havalı, küçük bir yarı melek olduğunu düşünüyorum ama bir anlaşma yapmak üzere çağrılmadığım sürece cadılarla uğraşmam. İstemedim birini kızdırıp sevdiğim ve adını söylemeyeceğim parçalarımın düşmesiyle ya da aynı derecede korkunç başka bir durumla karşılaşmak istemiyorum.”

“Haklısın.”

“Benden şimdi ya da güneş doğunca seni oraya götürmemi istemedim önce şunu bilmelisin, Başcadı bu saatte asla ortalarda olmaz. Pazar günlerini sadece ailesiyle geçirir.”

Yarının günlerden pazar olduğunu bile fark etmemiştim... ya da bugünün. Her neyse. “Cadılar pazar gününü tatil olarak mı kabul ediyorlar?”

“Evet. Bazı iblisler de.”

Peki o zaman.

“En iyisi pazartesi öğleden sonra denemek.” Ayaklarını orta sehpaye koyup elini kaldırdı ve kumanda havalanarak eline gitti. “Biraz dinlen. Ben kaleyi korurum.”

Uyumak yapabileceğim son şey gibi görünse de dinlenmeye ihtiyacım vardı ama Cayman burada kalamazdı.

“Gitmelisin” dedim.

Kaşını havaya kaldırdı. “Çok kabasın.”

“Seni burada istemediğimden değil. Senin için güvenli olmadığından” diye açıkladım. “Zayne henüz buraya gelmedi ama bu gelmeyeceğini göstermiyor. Hatta bu durum seni de endişelendirdi. Eğer ben uyurken eve gelirse ölürsün.”

“Sen de uyurken gelirse ölürsün” diye hatırlattı.

“Henüz beni öldürmedi ve bunun için bolca fırsatı vardı. Buraya geleceğini sanmam ama burada kalırsan, sen öldürüleceksin

diye endişelendiğim için rahatlayıp güzellik uykumu alamam” diye cevapladım. “Gidecek bir yerin var, değil mi?”

Başıyla onayladı. “Zayne’in gitmediği özel yerlerim var.”

“O zaman onlardan birine git. Sabah sana mesaj atarım.”

Cayman bir anlığına beni inceledi. “Bu benden hoşlandığın anlamına mı geliyor? Beni umursadığım? Gelecekte doğacak bebeklerine benim adımı verecek misin?”

Gözlerimi devirdim. “O kadar ileri gitmezdim.”

“Ama benden hoşlanıyorsun.” Kumandayı önce bana sonra da kendisine doğrulttu. “Küçücük minicik Asilkan, bir iblisin güvenliğini önemsiyor. Dünyanın sonu kesin geliyor.”

“Her neyse.” Ona sııttım. “Evimden defol.”

“Burası bir apartman dairesi.”

“Çeneni kapat.”

Gülerek kanepeden kalktı. “Yalan söylemeyeceğim, Aşırı Yakışıklı Sürgün Zayne’in olacağı yerden uzakta durmayı tercih ederim. Bu yüzden yarına kadar öldürülmemeye çalış.”

“Denerim.”

“Görüşürüz güzellik.” Parmaklarıyla barış işareti yaptı ve iblislerin şu patlama hareketini yapıp ortadan kayboldu.

Bunu acayip kıskanıyordum.

Kapının kilitli olup olmadığını kontrol edip yatağa geri döndüm ve başımı yastığa koyduğum anda uykuya daldım.

Ama çok geçmeden bir şey tarafından uyandırıldım. Sersem bir halde yataktan doğruldum. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve odanın içi Zayne Takımyıldızı’nın yumuşak ışığıyla aydınlatılmıştı. Gözlerimin istediğimi yapmasını dileyerek etrafa baktım.

Kürek kemiklerimin arasında bir dizi karıncalanma hissedince kalan uyku sersemliği de zihnimden silindi.

Yakında bir iblis vardı.

Cayman geri mi dönmüştü? Şüpheyle battaniyeyi üstümden itip ayağa kalktım. Ödünç aldığım tişört, hançerlerime uzanırken kalçalarımın bacaklarıma kaydı.

Kahretsin, silahlarım hâlâ banyodaydı. Hemen içeri koşup tezgâhtan aldım. Salona ilerledim. Mutfaktaki tavan lambası Cayman'ın sayesinde açık kalmıştı ve dairede kimsenin olmadığını görebiliyordum. Ama o karıncalanma hissi omuzlarımın arasında vızıldamaya devam ediyordu. Yakınlardaki bir dairede iblis mi vardı?

Fıstık hangi cehennemdeydi?

Kapıya yöneldiğimde camdan bir tıkırtı ve sürtünme sesi geldi. Yavaşça yerden tavana kadar uzanan pencerelere yöneldim. Karanlıktan ve uzaktaki bulanık ışıktan başka bir şey göremiyordum ama bu, pencereleri tırmalayan bir şey olmadığı anlamına gelmiyordu.

“Aman Tanrım” diye mırıldandım yavaşça ilerlerken. Binanın epey yüksek bir katında olduğumuz için orada zararsız, tüylü bir hayvanın olmadığını biliyordum.

Demir hançerleri daha sıkı kavrayarak kanepenin yanından geçtim ve adımlarım yavaşladı. Kesinlikle orada bir şeyler vardı, gölgeler daha kalındı. Tüyler ürpertici tıkırtı tekrar geldi, peşinden kalın cam tırmalandı.

Pencerenin önünde durdum, öne eğilirken gözlerimi kısıp yüzümü soğuk cama...

Basık, kürklü burun deliklerinin üstünde duran kömür kırmızısı gözler bana bakıyordu.

Bir çığlıkla pencereden zıplayarak kaçtım. Birdenbire gölgelerin neden hareket ediyormuş gibi göründüğünü anlamıştım. Kanatlar görüyordum ve pencerelerin dışında kesinlikle tüylü bir şey vardı.

“İmpler” diye mırıldandım derince iç çekerek. Geçen sefer onları bana Haberci göndermişti. Eğer şu anda buradalarsa, demek ki Gabriel benim nerede olduğumu biliyordu.

Çok şaşırtıcı değildi ama korkutucuydu.

Ve sinir bozucu.

Çünkü aslında tek istediğim uyumak, Başcadı'yla konuşmak ve hafif psikopat sevgilimi düzeltmekti. Çok şey mi istiyordum? İmpleri görmezden gelirsem belki giderdi.

İmp pençeli yumruğunu pencereye indirdiğinde tüm cam sarsıldı. Sanırım cevap hayırdı.

Lanet şey camı çatlatacaktı, hatta parçalayacaktı ve bu da uğraşmak istediğim son şeydi.

İç çekerek pencereye arkamı döndüm. İmp tekrar cama vurdu. "Evet, evet. Seni duydum. Oynamak istiyorsun. Oynayacağız."

Ayakkabısız ve yarı çıplak olmayı hiç umursamadan asansöre bindim ve çatı katının şifresini girdim. Başka kimsenin olmadığını umuyordum. Kapılar sessizce açıldığında boş olduğunu görüp rahatladım.

Daha önce hiç buraya gelmemiştim ama Zayne bir defasında buranın kiracılar için yeşil alan olarak tasarlandığını söylemişti. Geniş çatı alanına gerilmiş beyaz tentelere bağlı uzun direklerden sarkan güneş enerjili ışıklar, yumuşak bir parıltıyla göz kırptıyordu. Klor kokusundan anlaşıldığı kadarıyla bir yerlerde bir havuz vardı. Şezlonglar ve yuvarlak masalar arasında dikkatlice ilerlerken tüylerim diken diken olmuştu. Gözlerimden kaynaklanıyor olabilir ama çatıda dolaşırken hiçbir "yeşil" alan göremedim. İnsanların çatıdan düşmesini engelleyen cam panele yaklaştığımda serin bir esinti tenteleri yokladı.

Demir hançerle cama vurup bağırdım. "Burada bekliyorum. Lütfen acele et. Yorgun ve huysuzum."

Kısa bir sessizlikten sonra alçak frekanslı bir çığlık kulaklarıma ulaştı. Cam duvardan uzaklaşıp derin bir nefes aldım. Güneş enerjili aydınlatmalar ve ay ışığı sayesinde etrafı biraz görebiliyordum ama şimdilik idare ederdi. Eğitimimin daha az olduğu eski dönemlerde çok daha kötü koşullarla başa çıkmıştım.

Bir saniye sonra binanın yan tarafından karanlık bir şekil gelip cam duvarın üzerinden geçti. Benden yaklaşık bir metre uzağa konup pençeli ayaklarının üstüne yerleşti ve bir an için, *Keşke iblisi göremeseydim* diye düşündüm.

Karşımdaki şey, bir iblis ağacından düşerken karşısına çıkan her çirkin dala çarpmış olmalıydı. Neredeyse saydam olan kanatlarını kaldırıp çığlık atarken yürüyen dev bir yarasaya benziyordu.

Demir hançeri göğsüne sapladım. “Aptal” diye mırıldandım bedeni alev alırken.

İmpler yarattıkları vahşetle ünlüydü. Pençeleri insanlar ve Gardiyanlar için çok zehirliydi ancak az önce de kanıtlandığı üzere, üstün zekâlarıyla tanınmıyorlardı.

Esnedim, arkamı döndüm ve kapıya yürümeye başladım. Zayne kokulu yumuşak yastığın hayalleri düşüncelerime sızdı. Ancak daha iki adım atmıştım ki gökyüzünden düşen gölge sert bir gü-rültüyle çatıya indi. Sonra bir tane daha, bir tane daha...

Karşımda yedi tane imp duruyordu, vücutları kamburdu. Hatta sekiz yaratık bile olabilirdi.

Aniden durdum, içlerinden biri tıslayınca gözlerim kocaman açıldı. İmpler asla yalnız dolaşmazdı. Bu detayı unutmuştum. “Aptalların efendisiyim” diye fısıldadım. İçimde titreşen *asaletime* rağmen biraz geri çekildim.

İçlerinden biri fırlayarak saldırıya geçti, kendimi hızla çatının zeminine attım. İblisin kolu başımın üzerinden geçerken ayağa kalkıp hançeri sırtına sapladım. Sıcak bir rüzgâr eşliğinde döndüğümde diğer hançerim bir başkasının göğsüne gömüldü.

Bir kanat havayı yararak kaburgalarımın çarptığında alevler yükseldi ve beni yana savurdu. Gerçekten yoktan var olan bir şezlonga takılıp... yumuşak çimenlere düştüm.

Aaa, yeşil alan da buradaymış.

Ayağa fırlayıp sağa sola dönerek karanlık çatıyı taradım. İmp-lere dair herhangi bir işaret ararken kalbim gümbür gümbür atı-yordu. Beş altı tane daha vardı ama emin değildim. Onları saymak zordu.

Karşımda keçeleşmiş kürk ve kırmızılıktan oluşan bir bulanıklık belirdi. İmp çok yakındaydı. Geriye sıçrayıp az önce bana saldırı-ran şezlongu yakaladım ve hızla iblisin üstüne fırlattım.

Metal ayaklar yüzüne çarptığında ciyakladı. Bir an duraksadım, daha önce bir impin böyle bir ses çıkardığını duymamıştım. “Köpek oyuncağı gibisin. Bence biraz tatlı.”

Sandalyeyi kenara fırlatıp hızla bana koştu.

Kıvrılarak kenara kaçarken hançerle iblisin boğazını yakaladım. Sandalye kalıntılarının üstünde topallayarak yürürken kü-kürt kokusu beni neredeyse boğuyordu. "Ama hiç hoş kokmuyorsun" derken öğürdüm. "Ya da hiç hoş görünmü..."

Pençeler tişörtümün arkasını kavradı. Bir an sonra kendimi havada, çatının çok üzerinde hızla gökyüzüne yükselirken buldum. İmp çatıdan uzağa uçtu, üstümdeki fazlasıyla büyük tişört havayla doldu ve tenimden sıyrılmaya başladı. Birden içimdeki kaygıyla baş başa kaldım. Hangi iç çamaşırlarını giymiştim? Aman Tanrım, o muydu yoksa? Arka tarafında koca harflerle ÇARŞAMBA yazan! Bu lanet tişörtle kayıp aşağı düşecek ve kaldırımı yapışmış halde bulunacaktım... Üstelik üstümdeki iğrenç baskılı iç çamaşırlarıyla. Oysa bugün günlerden *pazardı!*

Günlerdir aynı iç çamaşırını giydiğim düşünülecekti. Adli tabip beni görünce dehşete düşecekti.

Buna izin veremezdim.

Hâlâ çatının üzerindeyken hançerlerimle yüksek ve geniş bir yay çizerek impin kollarını kestim.

Sıcak ve ıslak kan başımın üstüne fışkırdı, imp acıyla haykırdı. Hemen sonra hızla düşmeye başladım. Kötü bir *dejavu* hissine kapıldım ama bu kez beni kurtaracak bir Koruyucu yoktu etrafta. Bu düşüş beni öldürmezdi ama canım çok acıyacaktı, bir sürü kırık kemik sahibi olacağım türden acıyacaktı ve vücudum daha yeni iyileşmişti.

En azından bu düşüşün beni öldüreceğini düşünmüyordum. Gümbür gümbür atan kalbimle kendimi acıya hazırladım ve...

Bir kol belimi kavrayarak serbest düşüşümü aniden durdurdu. Ciğerlerimdeki hava bu sert hareketle boşaldı. Şimdi bir yo-yo oynucağı gibiydim, hızla yukarı çekildiğimde tüm bedenim bir anda kasıldı. Ellerim istemsizce açılınca hançerler çatıya düştü ve sırtım havadan bile daha soğuk olan bir göğüsle buluştu.

Etrafımda kış nanesi kokusu vardı.

Şiddetlenen kalp atışlarımla başımı çevirdiğimde havayı yaran, altın çizgili dolgun beyaz tüyleri gördüm.

Zayne beni yakalamıştı.

Nereden geldiği ya da neden burada olduğu önemli değildi. Beni eskiden yaptığı gibi yakalamıştı ve bu hareketi, onun hâlâ içride olduğunun başka bir kanıtıydı.

“Beni kurtardın” dedim kesik kesik. “Yine.”

“Öyle mi yaptım?”

“Belli ki” dedim zorlukla. Omzumun üzerinden geriye bakarken soğuk rüzgârın uğultusu nefes almamı bile zorlaştırıyordu.

Asaletle parlayan canlı mavi gözler benimkilerle buluştu. “Ah.”

Kaşlarımı çattım. “Bu ne anlama geliyor?”

Bir impin yolundan çekilerek sol tarafa döndü. “İşte şu anlama geliyor...”

Sonra kollarını açtı.

Beni bıraktı.

Beni gerçekten bırakmıştı.

Öyle şaşkındım ki düşerken çığlık bile atamadım. Bir bağırisi duyulurken karanlık bir imp silueti bana atıldı ve hayatımı kurtaran şeyin lanet bir imp olması... ne saçmaydı, değil mi?

Zayne impi havada yakaladı...

Suya çarpma anının şoku ciğerlerimi ele geçirdi, sıvı kütlesi yukarı yığılıp beni yutarak derinlere çekti. Klor gözlerimi ve burnumu yakıp geçiyordu.

Aptal havuz da buradaymış.

Havuzun zeminine taş dolu bir çuval gibi batarken, içime kıpkırmızı bir öfke yayılarak *asaletimi* ortaya çıkardı. Ayaklarımla havuzun tabanından destek alıp bacaklarımı çırpmaya başladım, görüş alanımın kenarları beyaza büründü. Dizginlenmemiş saf bir öfkeyle yukarıya yüzdüm ve suyun yüzeyindeki tüm havayı ciğerlerime doldururarak haykırdım. "Seni pislik!"

Cevap olarak gelen kahkaha beni daha da sinirlendirdi. Öfkeye bağlı bir bilinç kaybı yaşamış olabilirdim çünkü havuzun terasına nasıl geldiğimi bile hatırlamıyordum. İlerlerken üzerimden akan sular yere gürültüyle dökülüyordu ve tişört fazlasıyla

mahrem yerlerime yapışmıştı. Kolumdan aşağı bir sıcaklık yayıldığı hissettim, ardından beyaz bir ateş belirdi. *Asalet* elimden fıskırdı, parmaklarım alevler saçarak avucumda şekillenmeye başlayan kızgın kabzaya kenetlendi. Kılıç ağırdı ama doğası çok tanıdıktı.

Bir imp gökyüzünden tam önüme inip ağzını açtı.

"Kes sesini" diye hırladım Michael'ın Kılıcı'nı onun içinden geçirirken. Dikkatim tamamen önümdeki altın damarlı beyazlı kanatlara odaklanmıştı.

Birisi güzel tüylerini kaybetmek üzereydi.

Zayne bana dönerken bir imp alevler içinde kaldı. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılmıştı ama çenesini hızla kapattı, bakışlarıyla birlikte çenesini de indirerek beni süzdü.

"Bu hiç hoş değildi!" diye çıktım.

"İblis kanı kokuyordun" diye cevapladı o düz sesle. Başını hafifçe yana eğdi. "Sırılsıklamsın küçük nefilim."

Islak tişörtümün altından oldukça net bir şekilde görünen iki özel yuvarlağa baktığını fark ettim. Şu anda onu kalbinden bıçaklamak konusunda hiç tereddüt etmezdim.

Hem de hiç.

"Ayrıca çok sinirliyim." Ellerimi kabzada birleştirip kılıcı ileriye savurdum. *Asaletim* kıvılcımlar saçıp havayı çıtırıtı sesleriyle doldurdu.

"Belli oluyor." Zayne kılıç ona ulaşmadan önce öne atıldı ve bileklerimi yakaladı. "Doğrusu biraz tahrik oldum."

Bir ayağıma ağırlığımı vererek geriye yatarken içimden bir öfke çığlığı yükseldi. Attığım tekme onun karnına isabet etti.

Zayne homurdansa da beni bırakmadı. "Off." Kolunu büküp beni etrafımda döndürdü, bedenimi kendine çekti ve teninin serinliği ıslak tişörtüme geçti. "Biz daha birkaç saat önce kendimizi aynı çıkmazın içinde bulmadık mı?"

Tutuşunu çekiştirdiğimde beyaz ateş çatırdadı ve nabız gibi attı. "Bir dahaki sefere beni gördüğünde öldüreceğini söylediğin zaman mı?" diye cevabı yapıştırdım. "Ama yine beni kurtardın."

“Ama hâlâ seni görüyorum.” Çenesi hafifçe yanağıma sürtündü. “Değil mi?”

“Evet. Üstelik gece daha yeni başlıyor.” Başımı geriye savurdum ama Zayne darbemden kaçtı. “Sen neden buradasın?”

“Evini gözetliyordum.”

Gerildim. Eh, artık nerede yaşadığımızı hatırladığım öğrenmiştim. “Bu çok ürkütücü.”

“Öyle mi?”

“Evet, aynı zamanda yanlış. Burası bizim evimiz.”

Bileklerimi daha sıkı kavradı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Elbette bilmezsin. Kendine beni öldüreceğini veya beni kurtarmadığını çünkü görevini yapman gerektiğini söylemeye devam et. Nasıl kendini daha iyi hissedeceksen yani.”

Diğer kolu belime dolandı. “Kendimi iyi hissetmemi sağlıyor-sun.”

Bu sözleriyle, sesinin nihayet değişip daha boğuk ve derin bir hale bürünmesiyle utanç verici bir zevk içimi sardı. Kendime mi yoksa ona mı daha çok sinirlendiğimi anlayamıyordum.

“Kendini yıpratacaksın.” Dudakları çenemin kıvrımında gezinirken tenimde fazlasıyla uygunsuz bir ürperti dolaştı. “Peki şimdi ne olacak küçük nefilim? *Asaletin* yok. *Hançerin* yok. Sadece sen ve ben varız.”

“Her zaman sadece sen ve ben vardık *Zayne*.”

Sözlerim mi yoksa adını kullanmam mı onu şaşırtmıştı bilmiyordum ama beni tuttuğu eli gevşeyip sol bileğimi kurtarmam için yeterli boşluğu sağladı. Ondan hızla uzaklaştım. Bir an için Michael’ın Kılıcı aramızda nabız gibi attı.

Zayne buna gülümsedi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi hissettim çünkü bu onun *Zayne* gülümsemelerinden biriydi. Sıcak. Çekici. Nazik. Tamdık.

“O zaman seni hayatta tutarım belki” diye cevap verdi. “Seni bir kafeste tutarım, benim güzel ve küçük nefilimim. Evcil hayvanım olabilirsin.”

Evcil hayvan mı? Gözlerimi kırıştırdım. Düşündüğüm şeyi önermiş olamazdı. "Belki de hançerimle senin..."

Beni öne doğru hızla çektiğinde geri durmaya çalıştım ama ayaklarım ıslak havuz terasında kaydı. Omuzlarım karıncalanmaya başlamıştı.

Zayne beni yan tarafa iterken kanatları bir anda açıldı. Ben de bakışlarımı çatı boyunca üzerimize koşan gölgelere çevirdim.

Sandalye ve masalar havalanıp kenarlara savruldu. Kırmızı ve siyah... iki farklı duman kasırgası üzerimize geliyordu.

Gözlerimi kısıtım. "Bu da ne böyle?"

Duman genişleyerek dağıldı. İblislerin mum gibi pürüzsüz tenleri, gözbebeğinden yoksun oval gözleri ve geniş, zalim ağızlarının yukarısındaki burun delikleri ortaya çıktı.

Gulyabani değildi bunlar. Karşımızda genellikle Cehennem için değerli olan şeyleri geri almaları için gönderilen Arayıcı iblisler vardı.

Gabriel onları kendi safına çekmeyi nasıl başarmıştı acaba?

Hızla gelirken bir anda durdular. Ama beni gördükleri için değildi. Zayne'i fark etmişlerdi.

İçlerinden biri, "Sürgün" diye fısıldadı gırtlaktan gelen sesiyle.

Zayne kanatlarını açtı. Onu görmesem de tepemizde yükselirken kanatlarının saçlarımı uçuşturduğunu hissettim.

Arayıcı iblislerden diğeri küfretti. "Benim kabul ettiğim işte bu yoktu." Topuklarının üstünde dönüp koşmaya başladığında kırmızı ve siyah dumanlar etrafına toplandı.

Peki o zaman.

Zayne bir roket gibi havuz terasından havalandı. Kaçan iblis çok uzağa gidemedi.

Sonra diğer iblise baktım. Bir adım öne çıkmıştı, belli ki benden pek etkilenmiş değildi.

"Sen benimle geliyorsun nefilim."

İşte buna biraz alınmıştım.

"Bunu zorlaştırma" diye emretti. "Sonunda sadece kendine zarar verirsin."

“Gerçekten mi?” Michael’ın Kılıcı elimde güçle parladı. “Tanrım” diye mırıldandım yana çekilirken. “Bu gece *daha kötü* ne olabilir ki?”

Kılıcı savurdum. Arayıcı iblis hızlıydı ama ben daha hızlıydım. O geri sıçrarken döndüm ve kılıcımı yukarı savurarak iblisi tam gövdesinden yakaladım. Yanan bıçak, kemikleri ve kasları birer peçete gibi kesip attı.

“Kahretsin” diye mırıldandı Arayıcı, alevler vücudunun her... parçasına yayılmadan önce.

“Heyecan verici son sözler” dedim arkamı dönerek.

Diğer iblis de aynı sonla buluşmuştu, yani öyle sayılırdı. Bir sürü... yırtılma ve kopma sesi vardı ki bunları düşünmek bile istemiyordum.

Göğsümün merkezindeki *asalet* ritimle atarken kollarım titrediydi. Henüz gücüm tükenmemeliydi ama yakındım. Normalde daha uzun süre dayanırdım ama pek dinlenebildiğim söylenemezdi. Yapılması gerekeni yapacak kadar enerjim vardı. Burnumun altında ıslak bir sıcaklık birikince kalbim tekrar gümbürdemeye başladı. Zayne zaten *asaletimi* hissettiği için gücü kullansam niyetimi anlamazdı.

Daha iyi bir an olmamıştı. Çatıda Zayne’in durduğu noktaya yürürken kendi kendime bunu söyledim. Başcadı’ya bile ihtiyacım olmazdı. Zayne içerideydi ve ona çok sert bir yumruk atmak istesem de hâlâ oradaydı. Öyle olması gerekiyordu. Yoksa beni neden izlesindi ki? Neden bir değil, iki kez bana destek çıksındı? O hâlâ içerideydi ve ne pahasına olursa olsun serbest kalmasını sağlayacaktım.

O muhteşem kanatlar sessizce geri çekilirken göğsümde bir baskı oluştu. Omzunun üzerinden bana baktı, altdudağını dişlerinin arasına aldı ve dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı.

Aptal kalbim bir an tekledi, adımlarım sadece bir kalp atışı kadar sendeledi.

Ama o kadarı yeterliydi.

Çok hızlıydı, fazlasıyla hızlı. Sağlığım yerinde olsa da sonucu hiçbir şey değiştirmeyecekti. Kılıcımı kaldırmama fırsat kalmadan kolumu yakalamıştı.

Derisinin altındaki parıltının yoğunlaştığını fark ettim. Zayne başını eğip Michael'ın Kılıcı'na yalnızca birkaç santim uzaklıkta durdu. "Kanaman var."

Yanıt vermeye fırsat bulamadım.

Diğer kolunu da belime sarıp beni kendisine bastırdı. Kaslarının gerilip kasıldığını hissettim. Bir an havaya yükselip beni yanında götüreceğini sandım. Söylediği gibi beni kafese koyacağını ve...

Ama havaya uçmadı. Yan tarafa atıldı ve her şeyin farkında olduğum bir an yaşadım. *Asaletimin* üzerindeki kontrolümü kaybetmiştim. Michael'ın Kılıcı, suya çarpmamızdan hemen önce yok oldu.

Birlikte aşağı düştük, bacaklar ve köpüren baloncuklar birbirine geçti. Biz batarken, etrafımızı saran suyun arasından gözleri benimkilerle buluştu. Konuşurken dudakları kıpırdadı, hayret, melekler yarı balık mıydı yoksa? O tüylerin arasında solungaçlar var mıydı?

Sorulacak daha iyi bir soru vardı. Beni boğacak mıydı? Beni öyle sıkı tutuyordu ki öldürmek onun için çocuk oyuncağı olurdu. Tutuşunu kırmanın bir yolu yoktu.

O soru paniğe dönüşmeden hemen önce, havuzun dibinden kendini yukarı itti. Birkaç saniye sonra yüzeye çıktık ve beni bıraktı. Tekrar dibe batmadım, suyun belime kadar geldiği daha sığ bir tarafta buldum kendimi.

Hızlı nefesler alıp verirken geri çekildim ve burnumun altını sildim. Aşağı bakarken yaklaşan şafağın silik yansımalarında, parmaklarımda kanın o koyu parıltısını görmediğimi fark ettim.

Kalbim yine teklemeye başladı. Yoksa kanımın ne yapacağını biliyor veya hatırlıyor muydu? İkimizi de havuza atmasının sebebi bu muydu?

Başımı kaldırıp ona baktım, sadece beni izliyordu. Havuzun duvarına çekildiğimden beri ikimiz de konuşmamıştık. Yakındaydı, yüz hatları olması gerekenden daha belirgindi. Dudaklarında, henüz yeni yeni anlamaya başladığım ama yine de fark ettiğim bir gerginlik vardı. Kalbim şimdi bambaşka bir nedenle

hızlanıyordu. Biraz daha yaklaştı, arkasındaki kanatlar suyun yüzeyini ikiye bölerek peşinden geldi. Kaskatı kesildim, asla yerimden kıpırdamadım.

Zayne karşımda durduğunda onunla göz göze gelmek için başımı geriye eğmek zorunda kalmıştım. "Neden beni öptün?"

Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı, cevap vermem biraz zaman aldı. "Çünkü ben... sana ulaşmak istiyordum."

Göremiyor olmam gereken gür kirpikleri gözlerini benden saklıyordu. "Ulaşabildin mi?" dedi daha yumuşak bir sesle. Sesi... hiç olmadığı kadar Zayne'e benziyordu.

İçimde ürpertici bir farkındalık dalgası yayıldı. "Buradasın" dedim boğuk bir sesle, ellerimi sudan çıkarıp yukarı kaldırdım. Aslında ne yaptığımı, ellerim onun göğsüyle buluşana kadar bilmiyordum bile.

Avuçlarımı buz gibi tenine bastırdığımda iç çekti. Onu uzağa itmedim. Sadece... sadece ona dokundum.

"Sen söyle, ulaşabildim mi?" diye fısıldadım. Tişörtümün kenarları etrafımda süzülüyor, beni üstümden çıkmakla tehdit ediyordu.

Zayne'in bakışları yüzüme kaydı ve o ısıltı... tenindeki ve gözlerindeki ışık daha da parlaklaştı. Ona bakmak neredeyse canımı yakıyordu ama gözlerimi kaçırmadım.

"Neden burada olduğumu bilmiyorum" diye cevap verdi.

Buna inanmayı reddettim. "Hayır, biliyorsun. Bir şekilde, içinde bir yerlerde biliyorsun."

Başını bana eğdiğinde yüz hatları gerildi, sonra hafifçe bulanıklaştı. "O zaman bana nedenini söyle."

Daha önce ona söylemiştim, şimdi hem dinleyeceği hem de anlayacağı şekilde nasıl tekrar anlatabilirdim ki? Nedeni onu sevmemdi ve onun da beni sevmesiydi ama tüm bu kelimeler... onların hiçbir anlamı yoktu sanki.

Buna rağmen bir sonraki hamleyi neden yaptığımı bilmiyordum. Niyetim daha önce olduğu gibi ona ulaşmak mıydı, yoksa içimde derinlere çöreklenen o sızı mı beni harekete geçirmişti? Belki de sadece her zamanki gibi, *önce harekete geç, sonra düşün* mantığıyla işleyen o pervasız içgüdümdü.

Dudaklarımı ona yaklaştıırken neden sorusunun bir önemi kalmamıştı. Tek önemli olan, şu anda her şeyin doğru hissettirmesiydi. Zayne beni öldürmek ya da bir kafese kapatmakla tehdit ediyordu ve ben de az önce onu gerçekten kalbinden bıçaklamak istemişim ama durum ortadaydı. Gerçekten. Normal bir dünyada bunların hiçbirisi kabul edilebilir değildi. Özellikle de birazdan yapacağım şey, asla kabul edilmezdi. Bir sürü insanın ağzı açık kalacaktı ama bu... yaşadıklarımızın hiçbir yanı normal değildi. Biz normal değildik ve burada geçerli olan kurallar, beklentiler, normlar öyle siyah-beyaz değildi. Her şey griydi ve biz o griliğin için-

de boğuluyorduk ama daha önce beni öptüğünde; Zayne'in içinde hâlâ beni, bizi ve birbirimiz için ne ifade ettiğimizi tanıyan bir parça olduğunu biliyordum. Zayne'in o parçasına ulaşmak diğer her şeye değerdi.

Dudaklarım dudaklarına değdiği anda ürperdim, o da aynı şekilde ürperdi. Öpüşmemiz... o parktaki gibi değildi. Bu sefer herhangi bir çekince yoktu ve tepki vermesini beklememe de gerek olmadı. Bana hızlıca karşılık verdi.

"Sana... sana ihtiyacım var" dedi boğuk bir sesle.

"Ben her zaman seninim Zayne."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpüşümüz su ve kış nanesi tadındaydı, tanıdık ama bir o kadar da yabancı.

Öpücüğümüz, dudaklarının teması ve dili... Hepsi bir anda daha fazla, daha derin ve daha sert bir hale geldi. Her şey çok kısa sürede kontrolden çıktı.

Kolu belimi sararken ben de boynuna uzandım. Kendimi duvardan itip ona bastırdım, Zayne beni tekrar duvarla arasında sıkıştırırken vücudunun ağırlığı ve içimde uyandırdığı hisler düşünceleri daha oluşmadan zihnimden sildi. Parmaklarım ıslak saç tellerinin arasına gömüldü, eli suyun altında kalçalarıma kayarak suyun üstünde süzülen tişörtümün içine sızdı ve dikkatini daha önce çeken iki noktaya yöneldi. Sırtım yay gibi kıvrıldı, dudaklarımdan boğuk bir ses kaçıp gitti.

İnlemem delirtici ve baş döndürücü öpücüğe hapsoldü, ardından gelen o yumuşak seslerin arasında kaybolup gitti. Tutku beni içten içe yakıp tenimi ısıtmış, damarlarımdaki kam ateşe vermişti. Bacaklarımı kaldırıp beline doladım, nefesim kesilene kadar öpüşürken ona sürtündüm ve hiç durmadım. Bizi harekete geçiren ilkel bir ihtiyaçtı, fizikselliğin de ötesindeydi ve bir uçuruma çok yakın bir yerde dans etmeye benziyordu. Dillerimizin uyumu, ellerinin bedenimdeki kıvrımları ve tepeleri keşfetme şekli, çıplak tenimde gezinip sonra aşağı inerek o incecik kıyafet engellerinin altına süzülüşü, beni hareket etmeye zorlayan parmakları... Aslında hiçbir zorlanmaya ihtiyacım yoktu. Bir uçurumun kenarından

yuvarlanmaya benziyordu her şey; tenine, omuzlarına, kollarına tutunup onu kendime çekmeye çalışmam, kıvanışım ve kendimi vücuduna bastırdıkça içimde zonklayan arzu neredeyse acılı bir hal almıştı. Bu ilkel ihtiyaç, ıslak ve kaygan pantolonunun belini çekiştirmemle Zayne kumaşı yırtarken kalçalarımın istemsizce ona yaklaşmasını açıklıyordu.

Sonra o uçurumdan aşağı yuvarlanıp düştük.

Artık bundan, ondan geri dönüşüm yoktu ve sonuç ne olursa olsun zaten istemezdim. Pişman olmayacaktım çünkü karşımdaki Zayne'di. Bana sarılan ve dokunan Zayne'di, içimdeki derin gerilimi yaratan da oydu. Zayne beni havuzun duvarından kaldırdığı anda bu gerilim zaten içimde sıkışıp kıvranmaya başlamıştı, ezici baskısıyla içime girmeye başladı ve en sonunda kasıkları benimkilerle buluştu. Bir anlık rahatsızlık, içimi dolduran o ani baskının yarattığı bir şokla sarsıldım. Tüm bedenim kasıldı, nefesim dudaklarına hapsoldü. Ama orada duraksayan Zayne'di, tam o anda reketsiz kalmıştı. Dudaklarından çıkan ses hırıltılıydı... sonra harekete geçti. Tekrar canlanmaya başlamıştık, birbirimize doyarken hareketlerimizde yavaş hiçbir şey yoktu.

Dudakları bir an olsun benimkilerden ayrılmadı. Onu öpmeyi hiç bırakmadım, bedenlerimiz birleştiğinde ya da birlikte aynı ritimde hareket ettiğimizde asla durmadım. İçimdeki o gerilim çözülp yerini dalga dalga yayılan, sarsıcı bir haz seline bıraktı. Çığlıklarım onun dudaklarına döküldü. Onun tüm bedeniyle, içimde ve etrafımda titrediğini hissettim.

Bu çılgınlık dindiğinde, vücutlarımızı saran küçük titreşimler sona erdikten çok sonra dudaklarımız nihayet ayrıldı. Ben konuşmadım. Zayne de konuşmadı ama beni kendine bastırmaya devam ediyordu, kollarını sırtımda kavuşturmuştu ve ben hâlâ omuzlarını tutuyordum. Hafifçe kıpırdandı, alnını alnıma sürttükten sonra omzuma yasladı. Dudakları bana dokundu ve tenimden yumuşak bir ısırık aldı.

Nabzım yavaşlarken tekrar gözlerimi açtım. İlk dikkatimi çeken şey kanadıydı. Yüzüme o kadar yakındı ki her bir tüy tane-

sinin aslında birkaç tane daha küçük tüy olduğunu fark etmiştim. Damarların *asaletle* parıldayan ağını görebiliyordum.

Elimi havaya kaldırdım. Parmak uçlarım yumuşak tüylere değdi ve...

Zayne hızla başını kaldırdı ancak eli çok daha hızlıydı. Bileğimi yakalayıp parmaklarımı geri çekerken, "Yapma" diye uyardı. Diğer kolu belimin etrafında gerilmişti. "Tüylerim..."

Kalbim yine hızlanmaya başladı. "Nedir?"

Gözleri benimkileri araştırırsa da uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Beni sonsuzluk gibi hissettiren kısa bir an boyunca orada tuttu. "Şimdi biliyorum" dedi aniden. "Neden sana geldiğimi. Bu yüzden."

İçimde bir umut ışığı belirmişti ama yine de gözlerimi kısıtım. "Az önce yaptığımız şey için değil."

"Değil mi?" Kolu tekrar sıkılaşılarak beni kararlılıkla ona yaklaştırtırken inledim. "Bu *yüzden*." Yüzünde bir kibir vardı ama alnını alnuma bastırdığında o duygu hemen yok oldu. "Bu daha da fazlası."

Umut bu anda sadece yeşermedi. İçimde bir şenlik ateşi gibi kükredi. "Bu daha da fazlası."

"Biliyorum." Elim ve belimi serbest bırakarak kalçalarımı kavradı. Beni kendisinden şaşırtıcı derecede nazik bir hareketle uzaklaştırmıştı. En azından bu... Zayne versiyonuna göre nazikti. Elleri birkaç saniye daha kalçalarımın oyalandıktan sonra ayrıldı. Benden bir adım uzaklaşırken tenindeki ışıltı zayıfladı. "Bu yüzden benden uzak durmalısın çünkü sana zarar veririm. İstemedim, elimde olmadan içimdeki bir parçayı ele geçiren şey sana zarar verecek. Benden uzak dur."

Sonra havuzun etrafına sular sıçratarak ortadan kayboldu.

Duvara yaslanıp az önce durduğu noktaya baktım.

İçimdeki bir parçayı ele geçiren şey sana zarar verecek.

Bu sözler önemliydi, derinlerde bir tanıma emaresi vardı. Zayne'in içeride işlevsel bir düzeyde olduğuna dair bana daha fazla kanıt sunuyordu. Zaten daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Sözleri bir ürperti bırakmıştı ardında, oysa kalbim... Yumruğumu göğsüme bastırdım. Artık eskisi kadar acımıyordu.

Havuzda ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama nihayet hareket edebildiğimde şafak vaktinin sedefli grisi gökyüzünde bir hat oluşturmaya başlamıştı. Havuzdan çıktığımda ne iç çamaşıryımdan bir iz vardı ne de kritik anlarda karar alma yeteneğimden.

Az önce olanlardan pişman mıydım? Hayır. Pişman olmalı mıydım? Bazıları olmam gerektiğini düşünebilirdi, hatta ben bile çatıda yürürken bunun en iyi hayat seçimim olmadığının farkındaydım. Terastaki kutu büyüklüğündeki aptal “yeşil alan” kısmında hançerlerimi buldum. Hazır dikkati dağılmışken Michael’ın Kılıcı’nı kullanma fırsatını kaçırmış mıydım? Muhtemelen kaçırmamıştım. Zaten benim de aynı şekilde dikkatim dağınıktı ve *asaletimi* çağırdığımı o da hissederci.

Dairenin kapı şifresini girerken zihnimde her şeyi incelikle değerlendirdim. Biz... korunmamıştık ve her şey bir yana, önceki koşullarda bile bir bebeğimiz olup olamayacağını bilmezken yaptıklarımız akıllıca sayılmazdı. Asilkanların üremesinin mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Konuya dair azıcık bilgim kuşların ve arıların üreme sistemini kapsıyordu.

Ama olan olmuştu.

Hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti.

Sürgün Zayne’in ve Gabriel’in takipçilerinin beni tam olarak nerede bulacaklarını biliyor olmalarını da bununla birlikte, her geçen gün uzayan “endişelenmem gereken şeyler” listesine eklemem gerekecekti.

İyi ki Jada burada değildi çünkü aklımda ne varsa ona beş saniyede söylerdim ve onun da... Eh, söyleyecek çok şeyi olurdu.

Ama şu an buna ayıracak beynim yoktu. Az önce ne olduğunu gerçekten irdeleyememiştim bile. Zayne’in kuru bir tişörtünü giyip yatağa geri döndüm ve başımın yanındaki yastıkta hançerlerle uykuya daldım.

Pazar gününün büyük bir bölümünü uyuyarak geçirdim, sadece mesajlara cevap vermek ve tuvaleti kullanmak için uyandım. O ana kadar vücuduma iyileşmesi için ihtiyaç duyduğu zamanı ver-

mediğimi fark etmemiştim. Muhtemelen daha fazla zamana ihtiyacım vardı ama cevapladığım mesajlardan biri Dez'den gelmişti.

Dünyanın en kötü lisesinde bir şeyler yaşanmıştı. Beni almaya geldiğinde daha fazla bilgi verecekti ama orada olup bitenleri düşününce, içimde sıcak ve ferah duygular uyandıracığına pek ihtimal vermiyordum.

Neyse ki yarı baygın haldeyken beni ziyarete gelen başka bir iblis ya da Sürgün olmamıştı ama bu molanın ne kadar süreceğini bilmiyordum. Dairenin yeri ifşa olmuştu ve Zayne'yi eski haline döndürsem bile artık burada kalamayabilirdik.

Bu sorunla daha sonra ilgilenecektim. Sabahın erken saatlerinde Zayne'le olanlar ve Fıstık'ın gerçekten bir anlığına Araf'a çekilip çekilmediği sorunlarını çözdükten sonra.

Üstüme bir kot pantolon ve hançerlerimi saklayacak kadar uzun bir tişört giydikten sonra Fıstık'ı gördüm. Camdaki çizikleri sordu ve ona bir iblisin yaptığını söylediğimde çığlık atıp ortadan kayboldu.

O zamandan beri onu hiç görmemiş ya da duymamıştım.

Bir kutu mikrodalga pastırması yedikten sonra –atardamarlarım için kötü bir gündü– Dez'le buluşmak üzere aşağı indim.

Kapalı gökyüzüne gözlerimi kısarak baktım ve kaldırımda bekleyen siyah SUV araca dikkatlice yaklaştım. İçeridekinin Dez olduğunu ve kaçırılmak üzere olmadığımı umuyordum.

Yolcu camı aşağı indiğinde Dez'in bulanık yüzü görüldü. "Hey" diye seslendi. "Atla."

Kapıyı açıp yolcu koltuğuna tırmandım ve ona döndüm. Hemen Zayne'le havuzda yaşadıklarımız aklıma geldi. Yanaklarımın alev aldığım hissettim, Dez trafiğe odaklandığı için minnettardım. Şu anda bunların hiçbirini düşünmemem gerekiyordu.

"Eee, okulda neler oluyor?" diye sordum, arkama yaslanıp cebimden bir toka çıkardım. Lastiği ağzıma alıp saçlarımı yukarıda toplamaya başladım ve...

Saçlarım klor kokuyordu.

Iyy.

“İyi haberler gelmediği dışında mı? Tam olarak emin değilim” diye cevapladı Dez. “Emniyet amiri bir saat kadar önce bizimle irtibat kurdu. Bu konunun uzmanlık alanımıza girdiğini düşünüyor.”

Gardiyanlarla kolluk kuvvetleri arasındaki ilişki tuhaftı çünkü dünyanın yüzde doksan dokuzu aptalca kurallar yüzünden gerçeklerden habersizdi. Bildiğim kadarıyla, Gardiyanların aslında neyin peşinde olduğunu yalnızca teşkilatların en üst kademesindekiler biliyordu. Çoğu bunu bir şekilde iblislere maruz kalarak öğrenmişti. Kurallarda istisnalar yapılmıştı ve bazıları da güvenilirliklerini kanıtladıktan sonra gerçekleri öğrenmeye layık bulunmuştu. Herhangi birinin bu kadar güvenilir olduğunu diğer insanlara nasıl kanıtlayabildiğini aklım almıyordu. Thierry bir keresinde bana, FBI’dan Savunma Bakanlığı’na kadar aradaki bütün istihbarat teşkilatlarının durumdan haberdar olduğunu söylemişti. Tüm eyaletlerde bulunan federal kolluk kuvvetleri yetkilileri, iblislerin aramızda dolaştığını biliyordu. Matthew kurumlardan birinin içinde iblis faaliyetleriyle ilgilenen aşırı gizli bir birim olduğunu çıtlatmıştı. Bu doğruysa, Gabriel meselesini tamamen ortadan mı kaldırıyorlardı?

Öyleyse onları suçlayamazdım.

“Anlaşılan cumartesi günü okulda çalışan inşaat işçilerinin ailelerinden birkaç kayıp ihbarı almışlar” diye devam etti Dez. “Çalışanların hiçbiri evine dönmemiş ve telefonlara cevap vermemiş.”

“Aman Tanrım” diye mırıldanarak saçımı toplayıp hızla ördüm. Okul kayıp ruhlarla dolup taşıyordu. Çoğunluğu hayatlarına devam edemeyen, intikamcı, öfkeli hayaletlere dönüşmüş tayflardı. Okuldaki herkes için tehdit oluşturuyorlardı ama orada tek değillerdi. Okul, ölen bir iblisin geride bıraktığı özden türeyen Gölge Varlıklarla dolup taşıyordu ve onlar, en kötü pazartesi sendromunu yaşayan bir tayftan çok daha tehlikeli ve ürkütücüydüler. Tüm hayaletler, tayflar ve Gölge Varlıklar orada sıkışıp kalmıştı aslında, Cennet’e girebilmeleri için portalın açılmasını bekliyorlardı ve orayı suçiçeği salgını gibi fena halde enfekte etmek üzereydiler. Her-

hangi birinin o binada nasıl iş yapabildiğini aklım almıyordu ama binanın dış cephesinde restorasyon çalışmaları tüm hızıyla devam ediyordu. Hayaletlere inanmayan insanların bile çoktan okulda bir tuhaflık sezmiş olması gerekirdi.

“Evet.” Dez başıyla onaylayıp yaya geçidinde aracın hızını düşürdü. “Bir ekip kontrol etmek için gitmiş ve binaya girdikten sonra onlarla iletişimi kaybetmişler.”

Örgümün ucunu bağlayıp ona baktım. “Bu iyi değil.”

“Evet, değil.”

“Tahmin edeyim, paylaşılacak daha pek çok kötü haber var.”

“Evet. Başka bir ikili ekip de onları kontrol etmek için gitmiş. Binaya gitmişler ama sadece biri dışarıya çıkmış.”

Kaşlarım kalktı. “Okul ortağını mı yedi?”

“Polisin ifadesine göre, partneri devasa siyah bir kütle tarafından tavana çekilmiş.”

Dudaklarım aralandı. “Yani okul partnerini yedi... Yüce İsa.” Başımı iki yana salladım. “Okulun kapatılması gerekiyor.”

“Aynı fikirdeyim, emniyet amirine de aynısını söyledim. Muhtemelen bir tür suç mahalli olacağı için, insanların kısa bir süreliğine içeri girmesini engelleyebiliriz. Kadın amir, inşaatın uzun vadede durdurulması için neler yapabileceğini araştırıyor.” Sağa döndü ve tekrar durmadan önce yaklaşık bir adım ilerledik.

Pencereden dışarı bakarken kaşlarımı çattım. Pazar akşamı neden bu kadar trafik vardı ki?

Dez’in daha iyi bir sorusu vardı. “Geçen sefer orada devasa bir kara kütle gördün mü?”

Alayla güldüm. “Hayır ama bir sürü hayalet ve Gölge Varlık gördüm. Gölge Varlıklar konusunda uzman değilim ama birini tavandan emmiş olabilirler.”

“Eğlenceli” dedi Dez. “Bizim aksimize onları görebildiğin için seni getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm.”

Başımla onayladım, mantıklı bir düşünceydi. “Orada bir şeyler oluyor olmalı. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, işçiler orada uzun süredir herhangi bir sorun yaşamadan çalışıyorlar. Eskiden

de bir yaz okulu varmış. Ayrıca bildiğim tek şey, bir çocuğun merdivenlerden itilmesi." Peki şimdi ne değişmişti? Bunu iyice bir düşündüm. "Peki ya Sam'in ruhu? Kötü bir şeyler olacağını hissetti ve Stacey'yi okuldan uzak durması konusunda uyarmak için geri döndü. Sanırım bu hissettiği portaldı."

"Başkalaşım'a hazırlık yapmak için okulu temizlemek istemiş olabilirler mi?" diye fikir yürüttü Dez. "Ama bu pek mantıklı değil." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Buna en azından iki hafta var."

Pencereden dışarı bakarken hayaletlerin ve Gölge Varlıkların daha acımasız olmasına bir şey mi sebep oldu diye merak ettim. Yoksa doğanın kendi akışı mıydı? Herhangi bir hayalet veya tayf ne kadar uzun süre tutsak kalırsa o kadar tehlikeli hale gelirdi.

"Çok suskunsun."

"Özür dilerim. Sadece düşünüyorum."

"Zayne hakkında mı?"

Omuz silktim. Başcadı'ya gitme planımdan ona bahsetmemiştim, şimdi söylemekten vazgeçtim. Yarına kadar öğrenmemesi daha iyi olurdu. Dez ya beni vazgeçirmeye çalışır ya da kendini davet ettirirdi.

Bir anlığına sessiz kaldı. "Nicolai seni bu vakaya çağırmamı istemedi."

"Ne?" Ona döndüm.

"Zayne'in başına gelenler yüzünden dikkatinin dağılmasından endişeleniyor."

Benim mi? Dikkatim mi dağılacakmış? Az kalsın ona gülecektim. "Öncelikle, benim dikkatim hep dağınık. Ben daimi dikkat dağınıklığından mustaribim." İki parmağımı havaya kaldırdım. "İkincisi, itiraf edeceğim üzere Zayne önceliğim. Doğru ya da yanlış olması umurumda değil. Ama Haberci'yi durdurmak da hâlâ benim görevim. Ben bunun için... yapıldım." Yüzümü ekşittim. *Yapıldım mı? Ne kadar korkunç.* "Ben bunun için çalışıyorum. Eğer Haberci'yi içeren bir durum varsa benim de dahil olmam gerekiyor. Zayne ve Haberci'yle olanları ayırabiliyorum. Son olarak..." Kaldırdığım üç

parmağa bakıp elimi aşağı indirdim. "Sonuncum yok. Sadece bir ve iki var."

Dez sırtıttı. "Biliyorum ama Nicolai bunun bir tuzak olabileceğinden endişeleniyor. Gabriel'in bu yolla seni yemlediğini."

"Olabilir" dediğimde bana baktı. "Gardiyanların beni vakaya dahil edeceğini düşünüyor mu bilemem. Belki de biliyordur ama benim nerede yaşadığımı bilmiyor değil. Dün gece impler ve başka bir iblis ziyaretime geldi."

"Ne? Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Dez frene basınca gözlerim kocaman açıldı. Önümüzden daha küçük, kırmızı bir araba hızla geçti. "Önemli bir şey değil. Onları hallettim."

"Önemli bir şey, değil mi? Gabriel senin nerede kaldığını biliyorsa, orada güvende değilsin."

"Gabriel muhtemelen nerede kaldığımı başından beri biliyordu ve bir nedenle iblislerini dün akşam gönderdi" diye hatırlattım.

"Bizimle kalabilirsin..."

"Sizi de mi tehlikeye atayım? Karım ve çocuklarını? Önerdiğin bu mu?" Dez dişlerini sıktı. "Beni orada bulmasını ne engelleyecek? Bu riske girmem. Senin de gireceğini sanmıyorum."

Aracı ağaçlarla çevrili tepeden aşağı sürerken sessiz kaldı. "Orada tek başma kalmaman gerekiyor."

"Değilim. Fıstık var."

Dez bana baktı.

"Bir hayalet" dedim tekrar omuz silkerek.

"Buna bir sözüm yok."

"Söylenecek bir şey yok." Ayağımla arabanın zemininde bir süre ritim tuttum. "Endişelendiğin için minnettarım. Nicolai'a da minnettarım. Ama ben olduğum yerde iyiyim ve eğer bu durum değişirse..." Büyük ihtimalle değişecekti. "Hepinize haber veririm."

"Neden daireden çıkmak istemediğini anlıyorum."

"Anlıyor musun?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Zayne'in geri dönme ihtimaline karşı ayrılmak istemiyorsun. Orada olmak istiyorsun."

Konuşmak için ağızımı açsam da gökyüzünün koyu mavi ren-
gine bakıp fikrimi değiştirdim. Göğsüm sıkışmıştı, başka kimseyi
riske atmak istemiyordum. Daireden ayrılmak zorunda kalacağım
bir zamanın gelebileceğini biliyordum, Dez de haklıydı stelik.
Zayne'in benim mdahalem olmadan bu durumdan kurtulma ih-
timaline karşı dairede kalmak istiyordum. Eğer beni ararsa diye
orada kalmak istiyordum.

Sarılmak için gelmese bile.

Dez onun çoktan apartmana –tam olarak apartmanın çatısına-
geldiğini bilseydi muhtemelen beni bağlayıp bir yere saklardı.

Ayrıca mantıksız davrandığımı biliyordum. Her şeyimi toplay-
ıp taşınmam gerektiğini biliyordum ama ne zaman mantıklı ve
sağduyulu bir şey yapmıştım ki? Asla. Başparmağımı kemirmeye
başladım. Ama belki yarın gece bu vakitlerde Zayne'i yatıştırıp
düzeltmenin bir yolunu bulabilirdim.

Veya zgr bırakmanın.

"Dikkatli olmalısın Trinity" diye söze girdi Dez.

"Evet." *Biraz.* Lise karşımızda görününce omuzlarıma bir yük
bindi. Dışarıda biri resmi polis aracı, diğeriyse siyah ve sivil olan
iki araç vardı.

Hayaletli bir lise gördüğümde bu kadar sevineceğimi hiç d-
şnmezdim.

Dez sivil aracın arkasına park etti ve motoru durdurup bana
döndü. İçgüdülerim, onun derin bir sohbete hazırlandığını syl-
yordu.

"Bak! Kadın bir polis!" Emniyet kemerimi çözüp kapıyı açtım.
Az kalsın araçtan düşüyordum.

Kadın polis, sivil arabanın dışında telefonuyla konuşuyordu.
Dikkatini çeken şey benim bağırışım mıydı yoksa arabadan olağa-
nst bir şekilde –ya da düşerek– ıkışım mıydı bilmiyordum ama
uzun vücuduyla bana doğru dönmüştü.

Ona neşeli bir tavırla el salladım. "Hayalet Avcıları'nı mı ara-
mıştınız? İşte geldik."

Kadın telefonu yavaşça indirip Dez'e döndü.

"Emniyet Amiri Washington, bu Trinity." Dez'in sesi şimdiden yorgun çıkmaya başlamıştı. "Trinity, şey... bize danışmanlık veriyor."

"Gerçekten mi?" Emniyet amirinin sesi şüphe doluydu.

"Bu tür işlerde uzmandır" diye ısrar etti Dez.

"Ölü insanları görüyorum."

Emniyet amiri ağzını açtı ve ancak bir an sonra, "Biliyor musun, benim için sorun değil" demeyi başarabildi.

Ona sııttım.

"Peki içeride neler oluyor Washington Amirim?" diye sordu Dez. Bana net bir mesaj içeren bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

Çeneni. Kapat.

"Bilmiyorum Dez. Üç kayıp memurum var, biri de aracında oturuyor" dedi kadın. Telefonunu koyu renk kumaş pantolonunun cebine yerleştirirken kısa kollu ceketini geriye kayıp belindeki kılıfta duran silahı açığa çıkardı. "Yaptığı tek şey dua etmek."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

Bana kısa bir bakış atıp başıyla onayladı. "Çok fazla bir şey söylemedi. "Bildiğim tek şey, onlar daha ana koridoru geçmeden polis memuru Lewis'in alındığı."

"Tavandaki siyah bir kütle tarafından mı?" diye netleştirdi Dez.

"Evet ve bilginize, polis memuru Lee otuz yıldır bu polis teşkilatında. Onu korkutan çok az şey vardır." Ellerini beline koyup okula baktı. "Onu hiç böyle görmedim. Söylediğine inanıyorum. Bu yüzden sizi çağırdım ama diğerlerine de söyledikim gibi, ilk inceleme için size ne kadar süre tanıyabileceğime dair kesin bir söz söyleyemem. Kayıp polislerim var ve ikinci çağrı telsizden olmasa da, ilki telsizden yapıldı."

Kaşlarımı çattım. "Başkaları..."

Yukarıdan bir gölge düştü ve önümde gürültüyle yere indi. Ciyaklayarak geriye sıçradım. Gördüğüm tek şey bir Gardiyan'ın sert, gri derisiydi. "Tanrı aşkına."

"Özür dilerim" dedi huysuz bir ses, pürüzsüz deri kanatlar sırtına toplandı. Gardiyan aramızda en az üç adımlık kişisel mesafe

bıraktı ve esmer başını öne eğdi. Boynuzları cilalanmış obsidiyen rengindeydi. "Seni korkutmak istemedim."

"Sorun değil." Gözlerimi kısarak çatıya baktım. Kenarına bir başka Gardiyan tünemişti. Öne doğru bir adım attıktan sonra ilkinin yanına indi. Bunun daha açık kahverengi saçları vardı, kafatasına yakın olacak şekilde kısacık kesilmişti ve bir öncekine benzer boynuzları vardı. "Gökten çörten yağıyor."

"İstediğiniz gibi bekledik" dedi ilk Gardiyan. Mini kalp krizimden sonra kendime geldiğimde üzerinde bir tişört olduğunu fark ettim. Gardiyan formundaydı ve kanatları açıktı.

Hmm.

"İçeriden hiçbir ses duymadık" dedi diğer Gardiyan. Ben de daha iyi görebilmek için yana kaydım.

İlk Gardiyan'ın giydiği tişörtün omurgasının her iki yanında da birer yırtmaç vardı. Kanatlarının çıkması için fazlasıyla yeterliydi. Bu aşırı derecede akılcıydı ve hiç kimsenin bu yöntemi akıl etmemiş olması utanç verici sayılırdı.

"Hiçbir ses yok" diye teyit etti ilk Gardiyan. Bakışlarını bana doğru çevirmişti.

Ellerimi önümde birleştirdim ve ona gülümsedim. "Tişörtün güzelmiş."

Adam kısa bir an için Dez'e dönüp yutkundu. "Teşekkür ederim?"

"O bir... danışman mı?" diye sordu Emniyet Amiri Washington. "Ölüleri görmek dışında, hangi türden?"

"O türden" dedim kararan gökyüzünü işaret ederek ve *asaletin* içimde nabız gibi atmasına izin verdim.

İnsanlar genellikle ne olduğumu bilmezlerdi. Ta ki onlara biraz *asalet* gösterene kadar. Ne gördüklerini ya da içlerindeki hayatta kalma içgüdüsünü uyandıran bir şey mi olduğunu bilmiyordum ancak Emniyet Amiri Washington bir adım geri kaçıp sedanın çamurluğuna çarptı.

Sık sık geri adım atan bir kadına benzemiyordu.

"Güzel, güzel" diye fısıldadı boğazını temizleyerek. "Hepiniz içeri girin."

“Polislerini bulacağız” diye söz verdi Dez. Bence bu çok akıllıca bir hareket değildi.

Yanımdan geçerken tişörtümü yakalayıp beni de peşinden sürükledi. “Gerçek doğanı açıklamayacağını sanıyordum” dedi alçak bir sesle.

“Benim ne olduğumun farkında değil. Gardiyanlar da zaten biliyor, o yüzden boş ver gitsin.” Derin bir nefes alıp bakışlarımı okula çevirdim.

Keşke yapmasaydım diye düşündüm sonra. İçeride ışıklar yanıyordu, güzel ama bir o kadar da iğrenç bir aydınlıktı. Tüylerim diken diken olmuştu. Geçen seferki gibi, birinci katın aydınlık pencereleri boş olmasına rağmen sanki binlerce göz tarafından izleniyordum.

Hepsi hâlâ oradaydı. Hayaletler, hortlaklar ve Gölge Varlıklar... sabırla beklemeye devam ediyorlardı.

Emniyet amirinin önünde tökezleyip boynumu kırmak istemediğim için geniş merdivenleri dikkatle çıktım. Eğer düşersem yarattığım baş belası imaj mahvolurdu. Sakin adımlarımın teminde hissettiğim ürkütücü hisle hiçbir ilgisi yoktu. *Hayır. Hem de hiç.*

Okulun kapalı girişine ulaştığımızda derin bir nefes aldım ve diğer iki Gardiyan'a baktım. İzlenme hissi on kat artmıştı. "Sanırım ikinizle de daha önce tanışmadım."

"Bir iki kez karşılaştık" diye cevapladı akıllı tişörtü olan. "Benim adım Jordan." Sonra diğer Gardiyan'ı başıyla işaret etti. "Bu da Teller."

Daha açık renk saçlı Gardiyan başıyla selam verdi.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." Tekrar okula odaklandım. "Umarım akıllı davranır ve burada kalmanızı söylediğimde beni dinlersiniz."

"Bu olmayacak" dedi Dez boğuk sesiyle. Merdivenleri çıkarken yer değiştirdi.

"Senin akıllı olmadığını zaten biliyorum. Diğerlerinin öyle olduğunu umuyorum sadece." Ensemde bir gerginlik hissettim.

“Gerçekten güçlü değillerse orada ne olduğunu göremeyeceksiniz. Şansınız yolunda gider ya da gitmez, Gölge Varlıklar görülmek isterlerse onları görebilirsiniz. Her iki durumda da elinizden pek bir şey gelmeyecek.”

Teller pencerelere göz atarken, “Bunu biliyoruz” diye yanıtladı. “Ama seni oraya tek başına göndermeyeceğiz. Burada olman bile yeterince kötü. Nic bu kadarı için bile bizi fena fırçalayacak.”

“Bizi bundan vazgeçiremeyeceksin” diye üsteledi Jordan. “Seninle içeri giriyoruz. Tartışmak sadece bunu geciktirir. Bunun ne faydası var?”

Hiç faydası yoktu. Çünkü içeride hâlâ yaşayan birileri varsa, kurtarılmaları gerekiyordu. Daha da kötüsü, amirin polislerini dışarı çıkarmak için bir hamle yapması gerekeceği hissine kapılmıştım. Bu daha fazla insanın oraya gitmesi anlamına geliyordu ve istediğim en son şeydi.

“Anlaşıldı. Eğer bu yüzden yıllarca terapi alman gerekirse sizi uyarmadığımı söylemeyin” diyerek yürümeye başladım.

Hemen ayağım görmediğim bir basamağa takıldı. Öne doğru sendeledim ama Dez kolumu tutunca kendimi toparladım.

“İyi misin?” diye sordu Jordan.

“Evet.” İç çektim. “Ben yasal olarak kör sayılırım... hatta yasal olarak körüm.” Gerçeği söyleyerek kendimi şaşırtmıştım.

“Kahretsin” diye mırıldandı Jordan. “Söylemesen fark etmezdim.”

“Gerçekten mi?” dedim şüpheyle.

Sanırım yüzünde yarım bir sırıtış vardı. “Çok dikkatli olmadığınızı varsaymıştım.”

“Bu da doğru” diye ekledi Dez.

Gözlerimi devirdim ama aslında... Gözlerimin iyi görmediğini az önce yabancılara itiraf ettiğime inanamıyordum. Görme sorunlarımı ya hep kendime saklardım ya da çok önemli değilmiş gibi davranırdım. Bu da genelde keskin ve can yakan bir şeye çarpmam ya da talimatları okuyamayıp doğaçlama yapmamla başlayan bir felaketle sonuçlanırdı. Zayne’e içimi açmam epey sürmüştü ve şu

anda bile, ona hayatımı emanet edecek kadar çok güveniyordum. İnsanlara bunu söylemekte neden bu kadar isteksiz davrandığımı ben bile bilmiyordum.

Tamam, bu bir yalandı.

Nedenini çok iyi biliyordum.

İnsanların görme eksikliğimin beni zayıf kıldığını veya yeteneksiz olduğumu düşünmesini istemiyordum. İnsanların bana sempati duymalarını veya acımalarım istemiyordum. Kör kalmak üzere olan kız değil, sadece ben olarak görülmek istiyordum. Fakat aslında, ben bendim zaten. Savaşmayı bilen, her an kavgaya hazır bir Asilkan; eski 90'lar *sit-com*'larını arka arkaya izlemeye bayılan, annesini özleyen biri ve kaybetmenin ne demek olduğunu bilerek delicesine, derinden âşık olan biri. Ben ayrıca kör kalmak üzere olan bir kızdım. Bu deneyim, olduğum kişinin toplamı değildi ama bir parçasıydı.

Bunu anlamamın neden on dokuz yıl sürdüğünü bilmiyordum ama kendimi çok olgun hissetmişim. Okula girdiğimde gülümsüyordum.

Gülümsemem uzun sürmedi.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, etrafımızdaki hava yoğunlaşıp dönmeye başladı. Boş cam vitrinleri ve kapalı dolap kapaklarını sürekli tarayarak ilerledim. Kollarımdaki tüyler intikam alırcasma diken diken olurken kulaklarım dikkat kesildi. Adımlarım yavaşladı, dinlemeye çalıştım...

"Sadece bana mı öyle geliyor yoksa buradaki hava donma derecesine çok mu yakın?" diye sordu Jordan.

Nefes aldığımda bir buhar görmeyi bekliyordum ama odaklandığım şey bu değildi. Kaşlarımı çatarak başımı yana eğdim ve bir süre daha dinledim. "Sanırım bunu duymuyorsunuz."

"Buranın beni ürperttiğini kafamın içinde fısıldayan sestene başka bir şey duymuyorum" diye mırıldandı Teller. "Ve bu benim kendi sesim."

Sırıttım. "Kulağıma... çene çalma sesleri geliyor."

"Sen bir şey görmüyor musun?" Dez bana döndü.

Başımı iki yana salladım. “Henüz değil.” Başımı kaldırıncaya normal bir tavan gördüm. “Tavan tarafından yenen polis. Bundan daha ileriye gidemedi, değil mi?”

“Doğru” diye cevapladı Jordan.

Sağıma döndüm, bütün vücudum gerilmişti. Spor salonunun kapıları kapalıydı ve içeride ışıklar yanıyordu. Gerçi geçen sefer kapıların ardında ne olduğunu hatırlıyordum, basketbol oynama-yan ölü insanlarla dolu bir spor salonu.

“Portala oradan gidiliyor, değil mi?” diye sordu Jordan.

Başımla onayladım. “Hepinizin bunu görmeyi çok istediğine eminim ama mecbur kalmadıkça oraya gitmek akıllıca değil. Geçen sefer Gölge Varlıkların büyük bir kısmı oradaydı. Çoğunu öldürdüm ama eminim ki yerlerine yenileri gelmiştir.”

Teller, “Portalı koruyorlar” diye fikir yürüttü.

“Kesinlikle...” Spor salonunun kapısındaki camların ardından karanlık bir silüet geçti ve bir saniye sonra camda bir yüz belirdi. Ağzı açık, sessiz bir çılgılık atan, solgun ve bozulmuş bir yüzdü karşımdaki.

Bir hayalet daha belirdi, bu seferki baş aşağı asılıydı. Keçeleşmiş koyu renk saçları yüzünü gizliyordu. Bir el camı tırmaladı; derisi yer yer dökülmüş, doğal olmayan koyu bir renge bürünmüştü.

“Neye baktığını bilmek istiyor muyum?” diye sordu Dez.

“Oda sonuna kadar *hayır* cevabıyla dolu.” Derin bir iç çekip spor salonuna yürüdüm. *Asaletim* titreşip artarken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kapının koluna doğru uzandım.

“Polis tavandan çekildiğine göre yukarı bakmamız gerekmez mi?” diye sordu Teller.

Bunu yapabildik ama gerek olmadığına dair bir his vardı içimde. “Size tehlikenin geçtiğini söyleyene kadar burada kalın.”

Beni dinleyeceklerini umarak kapıları ardına kadar açtım.

Hayaletler aniden koridora döküldü, ben içeri bakarken yanımdan ve içimden geçip gittiler. En son buraya geldiğimde ışıklar kapalıydı. Burada ne olduğunu görememiştim ve bunun can bulmuş bir kâbus olduğunu düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Görmek çok daha kötüydü.

Spor salonu hayaletlerle dolup taşıyordu. Rasgele dolaşanlar en... yeni görünenlerdi. Bazıları neredeyse canlı görünüyordu, doğal yollarla ya da görünür olmayan sebeplerle ölmüşlerdi. Etraflarındaki diğerlerinin farkında değillerdi, hatta açık kapıya bile dönmediler. İçime çöken o kötü hisle, bunların geçen sefer burada olmadığını fark ettim. Onları görünce kalbim sızladı. Bir şekilde buraya getirilmişler ve melek mühürleriyle içeri hapsedilmişlerdi. Bunlar büyük ihtimalle hiçbir zaman diğer tarafa geçme şansı elde edemeyecek iyi insanlardı.

Göğsünde mavi bir grafik olan beyaz tişörtlü ve mavi kot pantolonlu bir adam, kahverengi saçlarını çekiştirerek ileri geri yürüyordu. "Anlamıyorum, anlamıyorum" diye mırıldandı tekrar tekrar.

Bakışlarımı ondan çektim. Peki ya diğerleri?

Iyk.

Bir süredir ölüydüler ve burada o kadar uzun süredir sıkışıp kalmışlardı ki tayfa dönüşmelerine ramak kalmıştı. Derileri korkunç bir renkteydi, gri veya mumsuydu ve çoğunun gerçekten iğrenç yaraları vardı. Kafa ve göğüste delikler. Kurşun yaraları. Kesik boğazlar. Şiş ve mor yüzler. Şişmiş ve şeklini kaybetmiş vücutlar.

Varlığımızın tamamen farkındaydılar ve pis pis sırtarak saf kötülük kokuyorlardı.

"Ne oluyor..." Jordan etrafına bakarken kanatlarını çırpı. Kafasında iğrenç, kanlı bir delik olan bir adam az önce içinden geçip gitmişti. Gardiyan'ın mavi gözleri kocaman açıldı. "Bir hayal... Ama ne var biliyor musun? Buna cevap verme, bilmek istemiyorum."

Yutkunarak başımı kaldırdım ancak sonra, *Keşke kaldırmasaydım* diye düşündüm. "Tanrım."

Binlerce hamamböceği gibi tavana akın etmişlerdi, kirislerin ve birbirlerinin üstünde sürünüyorlardı. Duvarları, üst üste dizilmiş tribünleri kaplamaya başlamışlardı.

Bir hayalet yanımdan geçip salona girdi, talihsiz bir şekilde ayrıntılı bir görünüşü vardı. Genç kadın öldüğünde benden büyük değildi. Boğazı ve göğsü yırtılıp kalın, jöle benzeri bir dokuyu ortaya çıkarmıştı. Bir Yaygaracı'nın etkisi altında gibiydi, oysa omuzlarını ve kollarının üst kısmını siyah damarlar sarmıştı. Yoksa bir Gecesolucanı mıydı? Bu yaratıkların pençeleri, dişleri zehirliydi ve kadının içinde kesinlikle çok yanlış bir şeyler vardı.

Dez'in önünde durduğunda ayakları yere değmiyordu. "Ölülerinizi almaya mı geldiniz?" diye sordu kısık, müzikal bir sesle. "Yoksa ölmeye mi?"

"Seni ne görebilir ne de duyabilir" dedim. "Ben görüp duyabilirim, o yüzden onları rahat bırak."

Dez bana baktı, hayaletin başı hızlıca bana döndüğünde ona el salladım. "Evet. Merhaba. İnsanlar nerede?"

Teller ve Jordan bakıştılar. En kalabalık bölgeden bir başka hayalet, birkaç ince tendondan sarkan parçalanmış bacağını sürükleyerek çıktı. Yaşça büyüktü, sade tişörtü kan lekeleriyle doluydu. "Buradayız" diye fısıldadı. "Tam önünde."

"Sen değil. Burada çalışan insanlar. Polisler?" diye açıkladım. "Hâlâ hayatta olup nefes alanlar?"

"Bu gerçekten çok ürkütücü" diye mırıldandı Teller.

"Burada yaşayan kimse yok" diye homurdandı adam. "Sen bile. Sen zaten ölmüştün ve sen..."

"Falan filan. Her neyse dostum. Burada olmaman gerekiyordu. Muhtemelen sen iyi bir insandın ve diğer tarafa ilerlemen gerekiyordu ancak işte buradayız. Bana bir sebep vermediğin sürece bunu sana karşı kullanmayacağım." Ölü kız saç örgüme uzandığında uyarı dolu bir bakış attım. "Bana dokunmayı aklından bile geçirme" diye uyardım onu, göz kenarlarım beyazlaşana kadar *asaletimi* topladım. "Seni buradan sadece kovmakla kalmam, seni yok ederim. Kalıcı olarak. O yüzden geri çekil."

Dudakları gerildi ve Gardiyanların duyduğu belli olan alçak bir inilti çıkardı. Gruptaki herkes durup bize doğru döndü.

Kaşlarım kalktı. "Ah, sen yaşlısın, değil mi? Bir süredir ölüsün.

Güzel. Süper etkilendim. Neden bana insanların nerede olduğunu söylemiyorsun?"

Geriye kayd ve başı doğal olmayan bir açıyla sarktı. "Tam arkanızda."

"Birlikte olduğum insanlardan bahsetmiyorum." Sabrım tükeniyordu. "Gayet açık konuşuyorum."

"Ben de" diye şakıdı.

Ensem gıdıklandı. Arkamı döndüğümde ilk önce koridorda bekleyen Dez'i ve diğerlerini gördüm. Teller, yüzünden bir saç telini almaya çalışıyormuş gibi yüzünü sildi. Saç yoktu. Hayaletlerden biri parmaklarını yanağında gezdiriyordu.

Hayaletler böyle ürkütücü olabiliyordu.

Yavaşça bakışlarımı kapıların yukarısına, büyük skor tabelasına kaldırdım.

Aman Tanrım.

Skor tabelasının tepesinden sarkıyorlardı, başları eğik, kolları gevşek ve bacakları hafifçe sallanıyordu. Bir... bir düzine kadardı. Dokuzu kot pantolon giymişti. Üçünde de koyu mavi üniforma vardı.

Üstüme üstüme gelen soğuğu görmezden gelerek geri çekildim. Bunlardan birinin uzun kahverengi saçları vardı. Önünde mavi kabartmalı bir şey olan beyaz bir tişört ve kot pantolon giyiyordu. Kalbimdeki ağrıyla arkama baktım, volta atan adamı gördüm ve sertçe yutkundum.

İşte bu oydu. Kayıp işçilerden biri.

"Neler oluyor?" Dez açılışa oyalandı.

"Kayıp insanları buldum." Boğazımı temizledim. "Sanırım hepsini."

Dez uzun adımlarla öne çıktı ve çürümekten şişmiş yaşlı bir kadının içinden geçti. "Neler..." Yukarı bakınca sözünü yarıda bıraktı. "Yüce İsa."

Bir hayalet gülerken diğeri, "İsa beni seviyor, evet, seviyor..." diye sayıklıyordu.

Hayalet kalabalığının arasından hızlı ve kapkara bir şey fırladı.

Gölge Varlık. *Kahretsin*. Hayaletlerin çoğu fazla hasar veremezdi. Tayflarla durum farklıydı, peki ya Gölge Varlıklar? Zarar verip öldürebilirlerdi.

"Dikkat et!" diye bağırarak hızla koridora döndüm.

"Ne oluyor?" Jordan dönerken Teller'ın kanatları arkasında açıldı.

Aman Tanrım, tıpkı iblisler gibi Gölge Varlıkları da görebiliyorlardı.

Teller yerden havalandı ama yeterince hızlı değildi. Gölge bedenine çarptı ve onu geriye savurdu. Gardiyan sırtüstü düşüp aşağı kayarken dolaplar zangırdadı ve insan formuna geri dönerken teninde pembe lekeler belirdi.

"İyi misin?" diye bağırdı Dez.

"Aman Tanrım" dedi Teller öksürerek. Gardiyan formunu korumayı başarmıştı. "Bu da neyin nesi şimdi?"

"Gölge Varlık" dedim koridoru tarayıp. "Gitti." Arkamdaki hayaletlerden biri kıkırdadı. "Sanırım."

"Ben iyiyim." Teller ayağa kalktı ve kanatlarını salladı. "Bir yük treni çarptı sanki." Tamamen doğruldu. "Alev alev yanan bir yük treni."

"En azından seni kaldırmadı" dedim Cayman'm başma gelenleri hatırlayarak.

"Bir tane daha var!" Dez havaya yükseldi. "Lanet duvardan çıkıyor."

İşaret ettiği yere döndüğümde, duvarın tavanla birleştiği kenardan çıkan bir tane yaratık gördüm.

Bir top gibi aşağı fırladı ve zemine giden yolu yarılamışken tam hızına ulaştı. İnişi insan şeklindeydi; siyah dumanla gölgenin birleşiminden oluşmuştu ve gözleri yanan kömürler gibi kan kırmızıydı.

"Bu bende." *Asaletimi* çağırarak ileri yürüdüm. Görüşümün köşeleri beyazlaştı, beyazımsı altın rengi ateş kolumdan aşağı ilerleyerek elime aktı. Sapın ağırlığı avucumun içinde şekillenirken bıçak, kıvılcımlar ve alevler eşliğinde ortaya çıktı.

"Bunu daha önce hiç görmemiştim" dedi Jordan arkadan.

Gölge Varlık arkasında siyah bir duman bırakarak ileriye atıldı. Saldırıya geçerek gövdesini kesip biçtim. Gölge kendi içine katlanarak duman parçalarına dönüştü.

"Güçlü olabilirler" dedim, Michael'ın Kılıcı'nı indirirken. Hayaletler etrafımda açılarak bana geniş bir alan verdi. "Ama çok zeki değiller." Diğerlerine döndüm. "Burada daha fazlası olmalı."

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Jordan. Teller onu başarıyla onayladı ve tekrar bize döndü. "Ölmüşler, değil mi? Kayıp kişiler?"

"Evet" diye homurdandı Dez. "Polisler de."

Bakışlarımı Teller'dan ayırıp yukarıdaki cesetlere baktım. Midem bulanıyordu. "Neden?" dedim boğuk bir sesle, ölen kıza doğru döndüm.

"Çünkü buraya gelmeni umdular" diye cevapladı kısık bir sesle.

Bodruma ve portala giden kapı hızla açıldığı anda içgüdülerim harekete geçti. Kafamın içinde kötü bir déjà vu hissi çaktı ve kendimi KÜÇİ'ler için (arka ayakları üzerinde koşabilen sıçanlara benzeyen, boyları otuz santimi geçmeyen küçük, çirkin iblisler) hazırladım.

Ancak kapıdan KÜÇİ'ler girmedi. Geriye dönüp baktığımda, KÜÇİ'lerle karşılaşmayı tercih ederdim.

Kapıdan parlak beyaz bir ışık patladı, havayı güçle doldurarak tavanda ve duvarlarda dalga dalga yayılıp zemine aktı. Gözlerimi korumak için elimi kaldırdım ama yoğunluk o kadar ani ve aşırıydı ki beni bir anlığına kör etti.

Elimi indirdiğimde arkamdaki duvara büyük bir şey çarptı. İçtenlikle bunun Dez olmamasını umdum. Görüşüm yeterince düzelmişti, hayaletler yanlara dağılıyordu. Gelen... ilahi parıltıya karşılık *asaletim* güçlüce içimde titreşti.

Kapıdan içeriye kocaman bir şekil girdi. Gördüğüm ilk şey kanatlardı, mürekkep gibi damarları olan devasa beyaz kanatlar.

Kalbim göğsümde sıkıştı.

Gabriel.

Gabriel spor salonuna girdiği anda korku göğsümde koca bir delik açtı ve içgüdülerimin her biri buradan derhal tüymemi haykırsa da taviz vermedim ve *asaletime* tutundum.

“Trinity” derken sesi sinirlerime paslı çiviler gibi battı. “Geleceğini biliyordum.”

Nicolai haklı olduğunu öğrendiğinde çok sinirlenecekti.

Bu bir tuzaktı.

“Vay canına” dedim sesimi normal tutmaya çalışarak. “Bu pek etkileyici bir giriş değildi.”

Gabriel durup başını yana eğdi. Artık daha yakındaydı, yüz hatları bana daha net görünüyordu ve damarlarındaki siyahın, boynundaki sürekli değişen ten rengine de yayıldığını fark ettim.

Bu hiç iyiye işaret değildi.

“Borazanlar ve depremlere ne oldu? Gösteri yapamadın mı?” diye sordum dilimi şaklatarak. “Bunun için bir hap yaptıklarım duydum.”

Çenesini dikleştirdi. “Hâlâ diline hâkim olamadığını görüyorum.”

“Ben de neye atıfta bulunduğumu bilmediğini görüyorum. Bu da benim olgunluktan yoksun alaylarımın eğlencesini kaçı-

rıyor.” Dikkatlice geri adım attığımda Michael’ın Kılıcı ateş püskürdü. Arkamda hiçbir hareket duymamıştım, ayrıca bakışlarımı Haberci’den ayırmamam gerektiğini biliyordum. Gardiyanların sadece yere düştüklerini ve çok kötü yaralanmadıklarını umuyordum.

“Endişelenme, Michael’ın çocuğu. Seni her zaman eğlenceli buluyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Kalbimi yavaşlatmaya çalıştım, enerjimi korumam gerekiyordu. Koruyucum olmadan yorulurdum, hareketlerim yavaşlar ve beni hata yapmaya eğilimli hale getirirdi. Bunun ne zaman gerçekleşeceğine dair belirli bir zaman sınırı yoktu; gerçi hâlâ iyileşmekte olduğumu düşünürsek, muhtemelen çok uzun sürmezdi.

“Eminim öyledir.” Kanatlarını indirdi. “Kabul ediyorum, bu kadar saldırgan olduğunu görmek beni şaşırttı. Belki de birkaç kemiğini daha kırmam ve arkandaki Gardiyanlardan birini öldürmem gerekiyordur.”

İçime güçlü bir öfke dalgası yayıldı. Michael’ın Kılıcı elimde şiddetle parladı.

Gabriel başını geriye atarak güldü. “Çok öfkелisin. Tadını alabiliyorum. Sözlerim canını mı acıtıyor? Koruyucunu aldığım için mi canın acıyor? Bana kızamazsın. Eğer Tanrı umursasaydı, kayıpların bu kadar çok olmazdı. Sevdiklerinin ölümünün intikamını almak istiyorsundur.”

Zayne’i öldürmüştü ve Misha’ya, hatta anneme olanların bir kısmından da o sorumluydu. Ama benden Tanrı’yı suçlamamı mı istiyordu? Aklını kaçırmıştı fakat aynı zamanda Zayne’in düşüşü ve geri dönüşünden haberdar olmayabileceğini fark etmiştim. Bu işimize yarayabilirdi.

Eğer Zayne kendine gelirse.

Onu döndürme fırsatı bulabilirsem.

“Bu bir oyun değil Asilkan. Kazanabileceğin hiçbir şey yok. Her şey zaten bitti. Bunu neden zorlaştırıyorsun? Koruyucunu kurtaramadın” dediğinde irkildim. “İnsan ırkını kimse kurtara-

maz, özellikle kendilerini kurtarmaya istekli olmadıklarında. Zamanları doldu. Bunu durdurmanın yolu yok.”

“Yine mi bu konuşma?” diye sordum.

“Gerçek bu. Bunu görmek için dışarı çıkman yeterli. Nefret, açgözlülük, gurur ve oburluğa kendilerini teslim ettiler. Başka insanların acısıyla besleniyorlar. Doğuştan benciller. Bunu düzeltmenin yolu yok Asilkan. Onları kurtarmanın yolu yok.”

“Herkes böyleymiş gibi konuşuyorsun. Yalan söylemeyeceğim, çok fazla berbat insan var ama biliyor musun?” dedim. “Hepsini aynı kefeye koymak, tüm meleklerin artık Tanrı’nın kankası olmaları için küçük çocuklar gibi öfke nöbeti geçirdiklerini söylemek gibi olurdu.”

“Kanka mı?” diye tekrarladı.

“Tanrım” diye mırıldandım. “Kankalar, yakın arkadaşlar yani. Cidden tekrar soruyorum, sen daha bunun ne anlama geldiğini bile bilmezken senden nasıl korkabilirim ki?”

Lekeli *asalet* vücudunda parladı. “Ama zaten korkuyorsun. Benden, şimdiye kadar oynadığın o kadar çok ölümdeki rolünden korkuyorsun. Onlar hakkında haklı olduğum için korkuyorsun.” Alaycı bir tavırla güldü. “İnsan ırkı artık daha fazla şansı hak etmiyor. Onlar inançsız ve lanetli, Tanrı ise yaratıkları kadar kayıp. Öfkene yenik düş ve bana katıl.” Gabriel ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı. “Sana hiç sahip olamadığın o baba olacağım ve birlikte yıkımı getireceğiz.”

Bir kahkaha koptu içimden. Ona bakarken yüksek, rahatsız edici kıkırtılarla dolu kahkahamı tutamadım.

Gabriel kaşlarını çattı.

“Özür dilerim. Biliyorum ki korkutucu ve tehditkâr olmaya çalışıyorsun” dedim. “Ama buna ‘*Luke, ben senin babanı*’ diye ekleme yapsan o zaman tam anlamıyla mükemmel olurdu.”

“Anlamıyorum.”

“Elbette anlamıyorsun.” Başımı iki yana salladım. “Kanatlarındaki o iğrenç şey beynine falan mı yayılıyor? Çünkü aklını kaçırmışsın.” Kılıcın kabzasını iki elimle kavradım. “Haklısın. Öfkeyle

doluyum ama senin gibi başka birini suçlayacak kadar mantıksız ya da aptal değilim. İntikam almak istediğim tek kişi sensin. Sen benim öfkemin kaynağısın ama benim yıkımım olmayacaksın."

Dudaklarını nefretle büktü. "Bunu duymak gerçekten hayal kırıklığı. Özellikle de sana bunu kolaylaştırmak için sadece bir değil, tam iki şans tanımış ve cömert davranmışken. Artık sana şans veremeyeceğim."

Ben pervasız bir cevap veremedim yanımda belirdi. Tek lütf, *asaletini* çağırmamış olmasıydı.

Küçük bir lütuftu.

Michael'ın Kılıcı'nı savurdum ama bileklerimi elleriyle yakaladı.

"Seninle vakit geçirmek için can atan birini tanıyorum." Beni kollarımdan tutup havaya kaldırdı. "Bael senin pek istekli olmadığını duyunca mutlu olacak. Seni daha yakından tanımak için sabırsız."

Ayaklarım havada sallanırken paniğe kapılmak üzereydim. Yüzlerimizin arasındaki boşluğa ilahi ateşin kıvılcımları zararsızca sıcıyordu.

"İblisler ağızlarını ve dişlerini melek kanı olan her şeye geçirmeyi severler." İnce, mürekkep karası siyah çizgiler beyaz gözlerini sarmaladı. "Benim için sadece canlı olman yeterli. Tek parça halinde olmana ihtiyacım yok."

Korkuyla paniği bastırmaya çalışarak bacaklarımdaki ve karnımdaki kasları gerdim. "Tek parça değilsem nasıl hayatta kalabilirim?"

"Bir beden ne kadar dayanıklı olduğu bir bilsen" dedi hırlarcasına. "Bunu çok yakında keşfedeceksin."

"Çok eğlenceli görünüyor ancak senden biraz izin isteyeceğim." Bacaklarımı birleştirerek dizlerimi kırdım ve göğsüne bir tekme attım.

Darbe ona zarar vermemişti ama şaşırtmıştı. Tutuşunu kırdığımda geriye doğru sendeledi. Gabriel'in elinden düşerken döndüm ve zemine zavallı sol kalçamla çarptım. Acı içimde yükselse de

vücuduma bunu gerçekten sindirme şansı vermedim. Ona tekrar tekme attım, bu kez ayaklarını hedef almıştım ama bu hareketi bekliyordu. Kör noktamdan yaklaşıp saç örgümü yakalayarak başımı geriye çekti.

“Bu tanıdık geliyor, değil mi?” diye mırıldandı. “Beni yenemeyeceğini biliyorsun. Karşı koymanın anlamsız ve acı verici olduğunu. Neden deniyorsun?”

“Bilmiyorum” dedim nefes nefese. Boynumdaki kaslar biraz daha gerildi. “Benim kafam kalındır.”

“Kafatasın kalın olsa bile onu sadece ellerimle paramparça edebilirim.”

“Tebrikler.” Kılıcımı ona savurdum.

Gabriel yana döndü ama kılıcımın keskin ucu uyluğunun üzerinden kayarak beyaz pantolonunu ve altındaki deriyi ikiye ayırmayı başarmıştı. Başmelek keskin bir nefes aldığı anda siyah, yağlı bir sıvı bacağına yayıldı.

Kalbim hızla atıyordu, gözlerim kocaman açıldı. Onu yaralamıştım.

Vay canına, onu yaralamıştım.

Kocaman gözlerim Gabriel’in gözleriyle buluştu ve yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Başmelek aşırı hızlıydı ama onu kesmeyi başarmıştım. Bu onun zayıfladığı anlamına mı geliyordu? Belki de kanatlarında ve damarlarında beliren o karanlık...

Yanağıma aldığım darbe beni sersemletti. Bir tuğla yığını gibi yana devrildim, ağzım kanla doldu. *Asaletim* geri çekilirken Michael’ın Kılıcı altın beyaz kıvılcımlar saçarak söndü. Sırtüstü yuvarlanırken görüşümde küçük siyah noktalar belirmediğini fark ettim.

“Ah” diye fısıldadım. Gözlerimi kırpıştırarak benekleri uzaklaştırmaya çalıştım.

Yüzümden birkaç santim uzakta çıplak bir ayak vardı.

“Yüce İsa” diye kekeleyerek yan tarafa yuvarlandım.

Zemin, onun sert adımlarıyla sarsıldı. Kendimi yukarı ittim ve hançerlerimi kınından çıkardım. Parmakları boğazımı kavradı,

beni tekrar yerden kaldırıncı nefesim kesildi. Kollarımı geniş bir yay şeklinde savurdum ve iki hançeri de Gabriel'm omuzlarına sapladım. Bıçaklar kas ve dokuyu keserek kemiğe isabet etti.

Acı içinde haykırdı. "Seni aptal..."

Bana havai fişekleri andıran bir dizi patlama sesi sözünü kesti. Gabriel'ın bütün vücudu sarsılıp kasıldı. Beni bıraktığı sırada hançerlerimi kemiklerinden çekip aldım. Gabriel arkasını dönerken dengesizce ayaklarımın üstüne düştüm. Kanatları bana çarparak beni bir kenara fırlattı. Ben yere düşerken peş peşe hızlı patlamalar duyuldu. Başımı kaldırdım.

Amir Washington kapıda durmuş, silahını başmeleğe doğrultuyordu. Hiç tereddüt etmeden ateş ederek başmeleğin göğsüne defalarca kurşun sıktı.

Gabriel'm kükremesi zemini sarstı. Omuzlarımın biri tarafından tutulduğunu hissettim, arkamı döndüğümde kızıl kahverengi saçlar ve boynuzlar karşıma çıktı. *Dez*. Yüzü kan içindeydi. O beni tutup bir kenara çekerken Gabriel'ı bulmak için arkamı döndüm. Kurşunlar onu öldürmezdi, hatta muhtemelen daha da sinirlendirirdi.

Ama Gabriel... spor salonunun girişlerine yakındı ve hayaletler ondan uzaklaşmak için birbirlerinin üzerinden tırmanıyordu. Hızla geldiği kapıya doğru uçmaya başladı.

Geri çekiliyordu.

Hayret içinde derin, düzensiz nefesler aldım.

"İyi misin?" *Dez* beni ayağa kaldırıp göğsüne çekti. "Trinity?"

Başımınla onaylayıp Amir Washington'ın durduğu yere baktım. *Hâlâ* silahını tutuyordu. Arkasında, Teller ve Jordan ayağa kalkmaya çalışıyorlardı.

Emniyet Amiri Washington, "Sanırım az önce gerçek bir meleği vurdum. Birkaç kez" dedi kısık bir sesle. "Bu sonunda Cehennem'e gideceğim anlamına mı geliyor?"

"Tam tersine" dedim hırıltılı bir sesle. "Ne kadar garip gelse de tam tersi olacak."

Sonrasında başmeleğe yakalanmaya ne kadar yaklaştığımı düşünmek için hiç vaktim olmadı.

Zavallı emniyet amiri şoka girmişti, polislerini skor tabelasının üstünde görmek durumunu daha da kötüleştirdi. Dez'in ona ne söylediğine ya da bunları departmanına, halka ya da işçi ve polis ailelerine nasıl açıklayacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Onun yerinde olmak istemezdim.

Dez'in de öyle.

Nicolai okuldan çıktıktan kısa bir süre sonra ortaya çıkıp beni gördüğü anda Dez'i öldürmek istiyormuş gibi göründü.

Bu küçük maceradan çıkan tek iyi şey, renovasyon çalışmalarının tamamen durdurulması ve Gabriel'in muhtemelen zayıfladığının keşfedilmesiydi. Ancak bu iki detay, anlamsız can kayıplarının gölgesinde kaldı. O işçilerin ya da polislerin öldürülmesi için hiçbir neden yoktu, geriye sadece bir daha asla eskisi gibi olmayacak on iki farklı aile ve arkadaş çevresi kalmıştı.

Dez beni apartmana bıraktığı anda tamamen tükenmiş halde yığılıp kaldım. Gardiyanların Zayne'i bulmak için devriye gezdiğini ve onu görürlerse haber vereceklerini biliyordum ama içgüdülerim bana onu bir an bile göremeyeceklerini söylüyordu. O gece spor salonunun dehşetinin beni takip edemeyeceği kadar derin bir uykuya daldım. Pazartesi öğleden sonraya kadar uyudum ama nihayet kendimi yataktan sürükleyip çıkardığımda üç bacaklı bir kaplumbağa hızında hareket etmeye devam ediyordum.

Hazırlanmam çok zaman aldı. Kafam dün gece olanlardan, Başcadı'yı görme planıma ve Zayne'le yaptıklarına kadar her şeyle doluydu. Dahası tüm vücudum kaskatı kesilmişti, gerçek bir pantolondan çok tayta benzeyen ama kullanışlı arka cepleri olan siyah bir pantolon giymiştim. Hem temiz görünen hem de uyluklarıma bağlı hançerleri saklayan kolsuz bir tunik alırken belim isyan etti. Spor ayakkabılarımı çıkarıp yere tutunmayı kolaylaştıran kalın tabanlı bir çift bot giydim. Muhtemelen buna ihtiyacım olacaktı.

Daha sonra, saçlarımı ensemden örmek için aynanın karşısına geçtiğimde içimde biraz denge bulmaya çalıştım. Morluklarım

konusundaki tüm ilerlemeyi kaybetmiştim. Yüzümü duvara çarpmışım gibi görünüyordum. Sağ yanağımda ve ağzımın köşesinde hoş, kırmızımsı mavi bir morluk vardı. Dudağımda naneli diş macununa isyan eden küçük bir yırtık duruyordu ama sanırım yirminci kattan betona yüzüstü yapışmışım gibi görünmekten çok daha iyi bir durumdaydım.

Başımı yan çevirip Gabriel'in parmaklarının boynumda bıraktığı izlere baktım. Off, geçer seferki iz daha yeni iyileş...

İşte o anda, boynumun omzumla birleştiği yerdeki hafif mora çalan izi fark ettim. Tuniğimin yakasını açıp aynaya daha çok yaklaştım, ne olduğunu anladığımda yüzüm kızardı.

Bir aşk öpücüğü.

"Aman Tanrım" diye mırıldandım midem kasılırken. Tuniğin yakasını eski yerine dönmesi için çekiştirdim.

Yatak odasına dönüp etrafı taradım. Fıstık'm duvarlardan dışarı süzüldüğünü görmeyi bekliyordum ama ondan hiçbir iz yoktu. İç çekerek telefonumu aldım. Dez'den bir mesaj gelmişti. Beklendiği gibi Zayne'den hiçbir iz yoktu ama Gideon geçen gece parkta bulduğumuz ölü adamın kimliğini bulmayı başarmıştı. Zayne'in... hallettiği adamdı. Görünüşe bakılırsa pek de iyi biri değildi. Hakkında açılan çok sayıda dava düşmüş olsa da hapse atılması ve birden fazla uyarı listesine alınması gerektiğini gösteren fazlasıyla kanıt vardı.

Zayne yalan söylememişti ve her ne kadar işler hâlâ karışık olsa da bu güzel bir haberd. Bu geceki planlarım konusunda onu uyarmam gerektiğini bildiğimden Dez'e mesaj atıp Cayman'la nereye gideceğimizi söyledim.

Mesajı göndermemin üzerinden bir dakika bile geçmeden telefonum çaldı.

Detayların eksikliğinden pek hoşlanmamıştı ama Zayne'i tek başıma aramaya çıkmayacağım konusunda onu ikna etmeyi başardım.

Biraz zaman aldı tabii.

"Gerçekten dün gece evde mi kaldın? Tekrar dışarı çıkmadın mı?" diye sordu Dez. "Cidden mi?"

“Ne halde olduğumu gördün. Sürünüyordum. Bütün gece uyudum” dedim kirli çamaşırları toplayıp küçük bir sepete atarken.

“Evet, kesinlikle sürünüyordun.”

Başkalarına ne kadar kötü göründüğümü merak ettim, sonra aynadaki halimi hatırlayıp kaşlarımı çattım.

Dez bir an sessiz kaldıktan sonra derin bir nefes aldı ve muhtemelen duymak istemediğim bir şeyin yaklaştığını anladım. “Trinity uzun uzun Zayne hakkında düşündüm. İstemesem de bunu yapmak zorunda olduğum için düşündüm. Sanırım onun... bize geri dönmeyebileceği gerçeğine kendimizi hazırlamamız gerekiyor.”

İçimde büyüyen ani öfkeyi bastırarak, elimdeki sepeti üst üste duran çamaşır ve kurutma makinesinin yanına bıraktım. “Zayne hâlâ içeride Dez. Öyle olduğunu biliyorum.”

“Buna inanmak istiyorum. Muhtemelen sandığından daha fazla ama parkta gördüğümüz kişi Zayne değildi.”

“Zayne hâlâ içeride” diye tekrarlardım. Zayne’in gitmeden önce söylediklerini düşünürken çamaşırların arasına bir deterjan kapsülü attım. *İçimdeki bir parçayı ele geçiren şey sana zarar verecek.*

“İnan bana, içeride olduğunu biliyorum. Onu geri getireceğim.”

“Sadece hazırlıklı olmamız gerekiyor” diye yanıtladı. “Tek söylediğim bu.”

“Biliyorum.” Çamaşır odasının kapısını o kadar sert çarptım ki Fıstık yakınlarda olsaydı korkardı. *Fıstık.* Aklıma bir fikir geldi. “Gideon’dan benim için bir şeyi kontrol etmesini isteyebilir misin?”

“Elbette. Neye ihtiyacın var?”

“Yardımcı olup olamayacağını bilmiyorum ama bu apartman kompleksinde yaşayan bir kız var. Adı Gena” dedim. “Soyadını veya ailesinin kim olduğunu bilmiyorum. Sadece alt katlardan birinde olduğunu biliyorum. Hangi dairede olduğunu öğrenmem gerek.”

“Sadece bir çocuğun ismiyle bulmak zor olacak ama bazı apartmanlar tüm sakinleri yönetici ofisine kaydettirir. Gideon’a sistemlerine girip giremeyeceğini sorarım.”

“Mükemmel” dedim. Bunun çok uzak bir ihtimal olduğunun farkındaydım.

“Bu bilgiyi neden istediğini bilmek istiyor muyum?” diye sordu bir an sonra.

“Bir hayalet söz konusu, o yüzden muhtemelen hayır.”

“Haklısın, istemiyorum.”

Buzdolabına yürürken aklıma bir şey daha geldi. “Merak ettiğim bir şey daha var. Gardiyanların, hatta Asilkanların tarihi hakkında Gideon çok fazla şey biliyor, değil mi?”

“Hepimizden daha fazlasını biliyor” dedi Dez.

Başparmağımı kemirirken buzdolabına baktım. “Şunu öğrenip öğrenemeyeceğini merak ediyordum... hani, hiç Asilkanların doğum yaptığına dair bir kayıt var mıymış?” İçimden bir ürperti geçti. “Yani... hamile kaldıklarına ya da birini hamile bıraktıklarına dair herhangi bir kayıt falan.”

Hattın diğer tarafı o kadar sessizdi ki muhtemelen bu noktada bir cırcırböceğinin hapsirdiğini bile duyabilirdim.

Dez boğazını temizledi. “Bu beklenmedik bir soru Trinity.”

Yüzümü buruşturdum. Bu tamamen rasgele, aslında hiç sormak istemediğim türden soruydu ve Dez’e sormak, Thierry ya da Matthew’u aramaktan çok daha iyiydi. “Sadece merak ediyorum.”

“Ya da bir arkadaşın için soruyorsun, değil mi?” Sesi bir çöl kadar kuruydu.

“Evet. Kesinlikle bir arkadaş için soruyorum.” Arkamı döndüm ve öne eğilerek başımı usulca serin granit tezgâha vurdum. “Peki sence Gideon bunu biliyor mudur ya da öğrenebilir mi?”

“Sorabilirim” dedi Dez. Bir duraklama oldu, ardından diğer uçtan bir kapı kapanıyormuş gibi bir ses geldi. “Bak, şey... bunu açıkça söylemeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Kafamı granite vurmayı kesip orada öylece kaldım.

“Ama eğer Asilkanlar ve Gardiyanlar biyolojik olarak uyumluysa bile, Gabriel’la yaşadıklarından sonra herhangi bir şeyin... hamileliğin ilerleme şansı bulacağını sanmam” diye açıkladı. Beynini telle ovalayarak bu düşüncelerden arındırmak istiyormuş gibi

konuşuyordu. "Tek söylediğim, eğer böyle düşünüyorsan ve endişeleniyorsan, hamilelik testi denen bir şey var. Neredeyse her yerden bula..."

"Aman Tanrım, bunu biliyorum." Başımı tezgâhtan kaldırdım. "Gabriel'la olanlardan sonra bunun bir sorun olma ihtimalinin olmadığını biliyorum."

"O zaman neden..." Hızla iç çekişi telefonda bile duyulacak kadar sertti. "Trinity!"

Tekrar irkildim. "Tamam. Şey, benim git..."

"Sakın o telefonu kapatmaya kalkma" diye sözümü kesti. "Zayne'i tekrar gördün, değil mi? Neler oldu? Ne..." Sözüünü bir küfür savurarak tamamladı ve tekrar konuştuğunda sesi rahatsız edici derecede yumuşaktı. "Bir şey mi oldu? Bir şey mi yaptı?"

Aman Tanrım, ne demek istediğini anlamıştım.

Kafamı tezgâha vurmaya geri döndüm. "Etkin ve kendi rızamla yapmadığım hiçbir şey olmadı."

Tekrar sessizlik oldu.

"Bu sessizlik çok gergin" dedim.

"Hadi ya!" diye karşılık verdi.

"Bir T-Swift şarkısıyla kendimi bu anlatıdan çıkarmak istiyorum."

"Bu senin hikâyen Trinity."

"Biliyorum" diye mırıldandım. "Benim için Gideon'a sorabilir misin? Açıkçası, Asilkanlar için bunun mümkün olup olmadığını hiç bilmiyorum ve sadece öğrenmek istiyorum."

"Meraktan."

"Tabii ki."

İç çekişi o kadar derindi ki telefonumun titrememesine hayret ettim. "Evet, sorarım."

"Teşekkür ederim." Bu sırada tezgâha yarı uzanmış vaziyettedirim. "Ben aşağı inip kafamı kuma gömeceğim. İpucumuzun nereye gideceğini sana bildiririm."

"Trinity?"

"Evet?" diye sızlandım.

“Dikkatli ol” dedi o yumuşak tonda. “Sadece... sadece çok dikkatli ol, tamam mı? Zayne’in senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Buna şüphem yok. Bizim için de çok önemli. Ama sen herkes için *her şey* anlamına geliyorsun. Eğer sana bir şey olursa, geriye yaşanacak bir dünya kalmayacak.”

* * *

İnsanlık tarihinin en garip sohbetinden kısa bir süre sonra Cayman eve geldi. Apartmandan çıkarken kendimi bir sonraki dakikadan ilerisini düşünmemeye zorladım. Sonu belirsiz çok ihtimal vardı ve her şey, aslında hiçbir garantisi olmayan değişkenlere bağlıydı. Başcadı şehri çoktan terk etmiş olabilirdi. Belki hâlâ oteldeydi ama yardımına karşılık veremeyeceğim bir şey isteyecekti, sonuçta sadece iyi kalbi dolayısıyla bana yardım etmesini beklemiyordum. Belki teklifimi reddederdi. Cayman’la asansörle zemin kata indiğimiz sırada zihnim boştu. İblis simsarın arabası yoktu ama bir Uber Black çağırmıştı.

“Uber kullanmanın tek yolu bu” dedi güneş gözlüklerini düzelterek. Siyah bir şehir arabası kaldırıma yanaştı.

Otele giden yol boyunca ayağım hiç durmadan seğirdi, içimde biriken sinirli enerji *asaletimle* iç içe geçiyordu Tanıdık otele vardığımızda kendimi açık havada duran akım dolu bir tel gibi hissettim.

“Seni dairede bekleyeceğim” dedi Cayman. “Müsait olduğunda beni ara.”

“Bu kez cevap verecek misin?” Kapıyı açtım.

Başıyla onayladı. “Sadece dua ve dilekler için.”

Güneş gözlüklerinin ardından ona sert bir bakış attım. Ben kapıyı yüzüne kapatırken hâlâ sessizce gülüyordu. Şık arabanın kaldırımdan ayrılmasını izledikten sonra arkamı döndüm. Kaldırımdan geçip hâlâ garip şekilde serin olan havadan çıktım ve otel lobisinin neredeyse buz gibi soğuk olan atmosferine adım attım. Asansöre ilerleyerek içeri girdiğimde elim on üçüncü katın düğmesine uzandı.

Sonunda geri çekilip kapının önünde beklerken hareketsizdim, güneş gözlüğüm hâlâ yüzümdeydi ve ellerim iki yanımda serbestçe duruyordu. Asansör yavaşça durduğunda, şiddetle atan kalbim nihayet sakinleşti. Dışarı çıkıp koridora yürüdüm, yolu kıvrıldığı yere kadar takip ettim ve sonunda restoran karşıma çıktı. Renkli camların ardındaki ışıkları görebiliyordum.

Bir yanım buraya geldiğime inanmıyordu. Geçen seferden sonra tekrar gelmeyi gerçekten planlamamıştım. İçerisi benim gözümde bir mezarlıktı.

Güneş gözlüklerini çıkarıp saplarından birini tuniğimin yakasına ilaştırdım ve başımı kaldırıp sola baktım... Roth'un parçaladığı kameranın olduğu yere. Yeni bir kamera takılmıştı. Bir başka güzel işaretti bu. Kapıyı açtım, içeride o hafif caz esintileri yoktu. Tabakların ve çatal bıçakların şıkırtısı duyulmuyordu. Gözlerim loş mekâna alışmakta biraz zorlansa da karşılama masasının arkasındaki kadını tanıdım. Koyu saçlı kadının ağzının içinde saydırdığı etkileyici küfür zincirine bakılırsa, o da beni tanımıştı.

"Rowena..."

"Bilgin olsun diye söylüyorum" diye lafa girdi. "Bu sefer hiçbir pisliği temizlemem. Günlerdir kül olmaması gereken yerlerden kül topluyorum."

Bahsettiği küllerin, aynı meclisi paylaştığı yoldaş cadıların kalıntıları olduğu düşünülürse; aslında hiçbir yerde olmamaları gerekirdi. "Umarım bu sefer arkamızda pislik bırakmamıza gerek kalmaz. Başcadı burada mı?"

Rowena uzun bir süre cevap vermedi, sonra başıyla hafifçe onayladı ve onu takip etmem için işaret verdi.

Dünyanın dört bir yanındaki yavru alpakalara şükürler olsun.

Yemek alanını kapatan duvarın yanından geçerken hemen her şeyi görmeye çalıştım. Restoran eskisinden çok farklı görünüyordu. Bütün localar, masalar ve sandalyelerle birlikte götürülmüştü ama yuvarlak bir masa orada duruyordu. Parıldayan bir avizenin altındaydı ve üç sandalyeden yalnızca biri doluydu.

"İşte burada" dedi Rowena ve dönüp restoranın ön tarafına yürüdü.

“Orada öylece durma kızım” diye seslendi sırtı bana dönük olan Başcadı. “Zamanla gençleşmiyorum. Soldaki sandalyeye oturabilirsin.”

Öne doğru yürürken tüylerim diken diken oldu. Gelmem onu şaşırtmamıştı. Yutkundum ve işaret ettiği sandalyeye gidip oturdum, artık onu daha net görebiliyordum. Başcadı yaşlıydı, geçen yüzyılın sonunu görmüşe benziyordu. Saçları kar rengindeydi, koyu kahverengi teni kırışık çizgilerle doluydu ama gözleri her zamanki gibi keskin ve kurnazdı. Bakışlarım mor ve pembe simli tişörtünün ön tarafına kaydı. Üzerinde *BUGÜN GÜNLERDEN ŞARAP GÜNÜ* yazıyordu.

Gözleriyle buluştum. “Beni mi bekliyordun?”

“Elbette bekliyordum.” Başcadı gülümsedi ve kırışıklıklar derinleşti. “Unuttun mu yoksa? Seni son gördüğümde bana daha önce hiç görmediğim bir şey getireceğini söylemiştim. Gerçek bir ödül.”

Tenimdeki tüyler bir kez daha diken diken oldu. “Bunu söylemiştin ama ben... Sana hiçbir şey getirmedi.”

“Henüz değil” derken eline içinde şarap olduğunu tahmin ettiğim bir kadeh aldı. “Ama Sürgün’ü bana getireceksin.”

İçimde bir şaşkınlık fırtınası koparken Başcadı'ya bakakaldım. *Biliyormuş*. Acaba bana en ufak bir ipucu vermediği için kızmalı mıydım yoksa ondan korkmalı mıydım?

Muhtemelen korkmalıyım.

“Ne düşündüğünü biliyorum” dedi uzanıp elimi okşayarak, dokunuşuyla bembeyaz kesildim. “Kelimesi kelimesine değil elbette. Asla zihin okumayı öğrenmek istemedim, gerçi seni gördüğüm anda bana çok özel bir şey getireceğini biliyordum.”

Tam yanıt verecektim ki bir varlık, serin havada tenimde bir sıcaklık hissettim. Sola dönerek gözlerimi kıstım, doğru görüp görmediğimden emin olamıyordum.

Sıcaklığın kaynağı... bize gelen küçük bir çocuktu. Kafasında altın sarısı bukleler olan bir oğlan. Yaklaştıkça en fazla on veya on bir yaşında olabileceğini fark ettim. Karşıma geçip oturmasını izlerken kaybolmuş olabileceğini; ailesini bulmamız, polisi aramamız ya da bir çocuğu olmaması gereken bir yerde bulduğunuzda yapılması gerekeni düşündüm.

Sonra gözlerini gördüm.

Şaşkınlıkla geri çekildiğimde elim Başcadı'nın parmaklarının arasından kaydı. Çocuğun gözleri bir Gardiyan gibi canlı bir maviydi ama gözbebekleri tamamen bembeyazdı.

Küçük yüzünde bir gülümseme belirdi. "Merhaba Trinity." Küçük elini uzattı, kolu ancak masanın ortasına yetişiyordu. "Adım Tony. Sonunda benim gibi biriyle tanıştığımıza sevindim."

Bakışlarım önce eline, ardından yüzüne kaydı. "Sen bir..."

"Ben Asilkan değilim ama içimde çoğu insandan daha fazla melek kanı dolaşıyor" dediğinde gözlerimi kırptırdım. Çocuk gibi görünüyordu, sesi çocuk gibi çıkıyordu ama bir yetişkin gibi konuşuyordu. "Dedem bir melekti. Bir Taht."

Bir Taht.

Aman. Tanrım.

Acaba beni...

"Kilisede ziyaret eden mi?" diye tamamladı düşüncemi. "Zayne'e nasıl yardım edebileceğin konusunda sana bilgi veren mi?"

Tekrar göz kırptım. "Düşünce okuyabiliyor musun?"

"Hayır." Tony kıkırdadı, sesi tıpkı küçük bir çocuğunki gibiydi. "Ama bunu daha önce gördüm."

O bir kâhindi. Bir gören. Amerika'da 1-800'lü hatlar tuşlandığında karşınıza çıkan sözde medyumlardan değil, gerçek olanlardan biriydi. Taht meleğinin soyundan gelmesi, geleceği görme yeteneği düşünüldüğünde mantıklıydı ama... o büyükbabası mıydı?

"Evet, melekler günah büyük bir iyiliğe hizmet edecekse kuralları esnetmeye eğilimlidir" diye yanıtladı henüz sormadığım soruyu. "Babanın yaptığı gibi. Daha pek çoklarının yaptığı gibi."

Sonra parmaklarını kıpırdattı.

Yavaşça masaya uzanıp küçük elini avucuma aldım. Tenimiz temas ettiği anda kolumdan yukarı bir ürperti yayıldı, tüylerim diken diken oldu.

Tony sırtıp elimi sıktıktan sonra bıraktı. Eline bir bardak aldığını gördüm. "Elma suyu. Tadı harika."

"Evet" diye fısıldadım.

Başcadı kıkırdayınca ona döndüm. “Bir sebepten buraya geldin, değil mi Asilkan?”

“Evet” diye tekrarlardım arkama yaslanarak. Bir anlık duraksamanın ardından kendimi toparladım. “Evet, öyle. Zayne’e ne olduğunu biliyor musun?”

“Ona İhtişam verildiğini ve düştüğünü biliyorum.” Başcadı şarabını yudumladı.

“Ben söyledim” diye açıkladı Tony.

“Evet” dedi Başcadı. Bakışlarımı ikisinin üstünde dolaştırdım. “Elbette bunu olabilecek en belirsiz şekilde yaptı.”

“Hey!” Tony boştaki elini kaldırdı. “Ben bir yere kadar yardım edebilirim. Kurallar böyle. Onları ben koymadım ama şahsen şöyle dediğimi hatırlıyorum: *Kutsal kılıcın kanından doğan, ikinci bir düşüştten sonra doğanın kalbini avucunda tutacak.*” Parmaklarını şıklattı. “Oldukça açık, değil mi?”

Konuşmaya yeltendim ama söyleyecek bir şey bulamayınca ağzımı tekrar kapattım.

Başcadı’nın dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Ah, evet. Bu çok açık.”

Bunların hepsi şimdi kulağa çok açık geliyordu oysa... Başımı iki yana sallayarak Başcadı’ya tekrar odaklandım. “Bana yardım edip edemeyeceğini öğrenmeye geldim. Zayne’i kendime çekmem lazım ve bir şekilde...” Aman Tanrım, bunu söylemekten bile nefret ediyordum. “Zarar vermeden onu etkisiz hale getirmem gerekiyor ki... onu eski haline döndürmeye çalışabileyim. *Asaletimi* ne zaman kullanacağımı hissedebiliyor, çok güçlü ve... tahmin edilemez. Ona karşı üstünlük sağlamam gerekiyor.”

“Peki ya onu eski haline geri getiremezsen?” diye sordu Başcadı. “Onu çoktan kaybetmişsen?”

Göğsüme dolan acı dalgası nefesimi kesti. Bir anlığına, zaten kabul ettiğim şeyi dile getiremedim. “Zayne’in eski yaşamında avlayacağı türden bir canavara dönüşmesine engel olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama onun tamamen kaybolduğuna inanmıyorum. Gitmediğini biliyorum. *Biliyorum.*”

“Yani inanıyor musun?” diye sordu Toby.

Dönüp ona baktım. “Ben...” Sözümü bitiremedim. Bunu söylemek neden bu kadar zordu? İnanç... kaygan bir şeydi; bir an için seninleydi, sonra farkına bile varmadan avuçlarının arasından kayıp gittiğini görüyordun. Kendimi psikolojik olarak çözümleyecek zamanım olsaydı; bunun ortalarda olmayan babamla, yıllar boyunca yaşadığım kayıplarla ve hayatın genel adaletsizliğiyle bir ilgisi çıkacağından emindim ama bütün bunlara kafa yoracak vaktim yoktu. Önemli olan bunu başarmamdı. Çocuğa bakarken bunu biliyordum. İnanmadığım anlar olmuştu. Hatta inanmadığım günler bile olmuştu ama şüphelerim olduğu zamanlarda bile –ki Tanrım, sayıları çok fazlaydı– bir amaç olduğuna inanıyordum.

Derin bir nefes aldım. “İnanıyorum. Belki her zaman değil. Belki yarın inanmayacağım ama... bir sürü sorun varken bu duruma sadece onu tekrar kaybetmem için konulduğuma inanmayı reddediyorum. Aşkımıza inanıyorum. Zayne aşkımıza o kadar inanıyordu ki benim için düştü. Ben de ona duyduğum hislerin onu geri getirmeye yeteceğine inanıyorum.”

Tony bana onlarca yıl, hatta daha da yaşlıymış gibi görünen gözleriyle baktı. Başını sallayarak onayladı ve dürüstçe verdiğim cevabın doğru olup olmadığını ona sormak istedim.

“Sana yardım edebilirim” dedi Başcadı.

Başım aniden ona doğru döndü, neredeyse nefes alamıyordum. “Edebilir misin?”

Başıyla onayladı ve pembe renkli, meyve kokan şarabından bir yudum daha aldı. “Onu sana getirecek, aynı zamanda onu tutsak edecek bir büyüye ihtiyacın var.”

Onu tutsak edecek mi? Birden aklımda *Dean ve Sam Winchester* canlandı. “Melek Tuzağı gibi mi? Bu kulağa *Supernatural*’daki olaylara benzer bir şeymiş gibi geliyor.”

Tony kıkırdadı. “Ben *Castiel* hayranıyım. Ya sen?”

Az kalsın diziyi izlemek için çok küçük olduğunu söyleyecektim ama çenemi tuttum. Muhtemelen zaten çılgınca şeyler görmüştü. “*Dean* hayranıyım.”

"Elbette." Gözlerini devirdi.

"Ne konuştuğunuza dair hiçbir fikrim yok" dedi Başcadı. "Ama evet, bir Melek Tuzağı sanırım. Aslında daha çok bir insan tuzağı ama şimdi ayrıntıların ne yeri ne de zamanı."

Kaşlarım kalkarken zihnimde çember içinde bir pentagram belirdi. Gerçekten televizyon izlemeyi bırakmam gerekiyordu. "Bu büyüü ya da tuzağı, artık neyse onu nasıl yaratabilirim?"

"Birkaç şeye ihtiyacın olacak." Elini kaldırıp parmaklarıyla bir işaret verdi.

Tony'nin geldiği yerden, gerçek bir cadıdan çok muhasebeciye benzeyen bir adam çıktı. Açık tenli, orta yaşlı, siyah takım elbise giyen biriydi. Elinde taşıdığı şeyi masaya, Başcadı'nın önüne bırakıp başını eğdi ve geri dönüp geldiği yere yürümeye başladı.

Başcadı eli büyüklüğündeki cam şişeyi aldı. "Haberin yok ama bunu bugün senin için hazırladım, belki o gün gelmiştir diye düşündüm" dedi göz kırparak. Vücuduma bir ürperti yayıldı. "Yani taze ama bu gece kullanılması gerekiyor." Şişeyi bana uzattı.

Dikkatlice aldığım dar, oval biçimli şişeyi elimde çevirdim. İçinde koyu altın rengi bir sıvı ve... duman vardı? Altın duman mı? "Bunda ne var?"

"Şu, bu ve muhtemelen asla duymak istemeyeceğin bir sürü şey" diye yanıtladı Başcadı. Yüzüme attığı bakış, o konuyu kurgulamamın hiç akıllıca olmayacağını açıkça söylüyordu. "Bilmen gereken tek şey, ona zarar vermeyeceği. Şişeyi onu ilk defa Sürgün olarak gördüğün yere götürmelisin."

"Rock Creek Park." Tabii ki çok halka açık bir yer olacaktı.

Başıyla onayladı. "Bu gece güneş çekilince açacaksın."

"Merak ediyorsan, yaklaşık 20.32'de güneş batacak" diye açıkladı Tony.

"Onun şahsi eşyalarından birini getirip toprağa koy. Eşya taze kanınla işaretlenmiş olmalı" diye talimat verdi Başcadı. Kan kokumu almamaları için bölgedeki iblislerin iyi saklanmış olmasını dilemekten kendimi alamadım.

Tony de muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu, Başcadı'ya doğru dönmüştü.

“Ardından şişeyi açıp içindeki her şeyi yanında getirdiğin eşya-ya dökmen gerekiyor” dedi yaşlı cadı. “Kısa bir süre sonra, ortada bir daire oluştuğunu göreceksin” diye devam etti. “Sürgün dairenin içine girdiğinde *asaletine* erişimi kesilecek ve dizlerinin üzerine çökecek. Daire kaybolmadan önce mutlaka içinden çık, yoksa sen de *asaletin* ve gücün olmadan içeride sıkışıp kalırsın. Bunu isteyeceğini sanmıyorum.”

Hayır, istemezdim.

“Bu sadece birkaç dakika dayanacak” diye devam etti. “Melekler uzun bir süre –Sürgün ya da Asilkan olması fark etmeksizin– kontrol altında tutulamayacak kadar güçlüdürler. Çok hızlı davran ve asla tereddüt etme.”

“Etmeyeceğim.” Parmaklarımı şişenin etrafına sarıp derin bir nefes aldım. Şişe dokunduğumda ısındı. Uyanıp Zayne’in göçüp gittiğini öğrendiğimden beri içimde yükselen panik ve umutsuzluk bir nebze olsun azalmıştı. “Teşekkür ederim.”

Başıyla onayladı.

Gözlerimi yüzüne kaldırdım. “Peki karşılığında ne istiyorsun?”

Sözlerime karşılık olarak dudaklarını incelterek tebessüm etti. “Bunu ihtiyar kalbimin derinliklerinden geldiği için vermiyor muyum sence?”

Gözlerine bakmaya devam ederken ben de gülümsedim. “Cadılar hakkında çok fazla şey bilmiyorum ama genel olarak insanların, önemli hiçbir şeyi karşılıksız vermediklerini iyi biliyorum. Peki, bu işin bedeli ne?”

“Akıllı kız” diye mırıldandı Tony.

Cadının beyaz, tırtıla benzeyen kaşı havaya kalktı. “Eğer başarılı olursan, Sürgün’ü bana getirmeni istiyorum.”

Şişeyi daha sıkı kavradım. “Ondan ne istiyorsun?”

Koyu gözleri obsidiyen parçalarına dönüştü. “Sadece bir tüy istiyorum.”

“Sadece bir tüy mü?” Tadım kaçtı. “Bir sürgün meleğin tüyüyle ne yapabilirsin ki?”

"Sonsuz şeyler yavrum." Kadının yüzüne bir gülümseme yayıldı, gözleri kapanırken yüzüne huşu ve özlem yayıldı. "Büyük ve imkânsız şeyler."

"Korkunç şeyler?" diye sordum. Vicdanımın ısrarla omzumu dürtmesinden nefret ediyordum.

"Her büyü hem iyiye hem de kötüye hizmet edebilir." Başcadı gözlerini açtı. "Sonuç, daima onu kullananın ellerindedir. Bu büyü senin korktuğun şekilde, hak etmeyen kimseye karşı kullanmadım hiçbir zaman."

Sözlerinin Zayne'in tüyünün son derece kötü bir şey için kullanılmayacağına dair net bir onay olmadığını bilerek ona baktım. Yine de ya söylediklerine güvenecektim ya da şişeyi ona geri verip, Zayne'le ortak alanlarımızı başka bir yolla yaratacaktım. İkinci çok uzun sürebilirdi. Belki de hiçbir seçenek bulamazdım.

"Tamam" dedim. Muhtemelen yargılandığımda bunun hesabını vermem gerekecekti ama Zayne için her şeyi yapardım. Onun da benim için her şeyi yapacağı gibi. "Zayne'i sana getireceğim."

"Güzel." Şarap kadehine uzandı.

"Ama şunu bilmelisin" dedim dikkatini bana vermesini bekleyerek. "Ona herhangi bir zarar verersen seni öldürürüm. Sihrini aleyhime kullanma fırsatın bile olmaz. Daha farkına bile varmadan yok olursun."

Başcadı içkisinden yavaşça bir yudum aldı. "Daha azını beklemezdim."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Ben de öyle" dedi Tony. "Çünkü bu durum çok garip bir hal almaya başladı."

"Yetişkinler arasındaki çoğu konuşma gibi" diye cevapladı Başcadı. "Bir gün bunu anlayacaksın."

"Ciddi misin?" Küçük kâhin alınmış görünüyordu.

Başcadı yumuşak bir şekilde güldü. "Uyku vaktin hâlâ gelmedi mi?"

Oğlan gözlerini kıstı.

"Evet, geldi" dedi Başcadı. Buna nasıl yanıt vereceğimi bileme-

dim. "Ayrılmadan hemen yapmamız gereken son bir şey daha var. Annesi onu çaldığımı düşünmeden önce oğlunu ona geri vermeliyim."

Tony kendi kendine, "Aman Tanrım" diye mırıldandı. "Sana söyleyebileceğim şeyler..."

"Ama söylemeyeceksin." Başcadı öne eğildi, bir an için sandalyesinden düşüp kalçasını kırmasından korktum. Küçük kâhini yanağından öptü.

Tony akranlarının yapacağı gibi gözlerini devirip yüzünü ekşitti. Yanağında parlak pembe bir ruj lekesi kalmıştı.

Doğrulup oturan cadı tekrar bana döndü. "Bunu bu gece tek başına yapmalısın. Arkadaş yok, iblis veya Gardiyan fark etmez. Onların enerjileri büyüünün etkisini bozar."

Umarım işe yarar diye geçirdim içimden. Zayne'i yeterince uzun süre zapt edemezsem, gerçekten çok ama çok öfkelenenecekti.

Sandalyemden kalkıp tereddütle çocuğa baktım. "Seni tekrar görebilecek miyim?"

O ürktücü gözler yüzüme odaklandı. "Buna cevap veremem."

Nedenini anladım. Çünkü vereceği yanıt bana çok fazla şey belli ederdi. Muhtemelen bana tüm bunların bir sonrası olduğunu söyleyebilirdi... ya da olmadığını. Başımı sallayıp arkamı döndüğümde sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

"Roth'a selam söyle" diye ekledi Tony. Tekrar ona döndüm, gülümsediğinde kalbim hızlandı. "Annemin bana getirdiği o tavuklara bayılacağını söyle. Bunu anlayacaktır."

"Tamam" dediğimi duydum. Sonra dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle otelden ayrıldım.

Tony, Roth'u tekrar göreceğimi söylemişti. Roth'un bu geceyle sabah arasında Cehennem'den dönmesi pek mümkün olmadığına göre, onunla görüşmemiz yarın olacaktı.

Hiç yoktan iyiydi.

Yaşanan her şeyi Dez'e anlatmak tam da beklediğim gibiydi.

Zayne'i ortaya çıkarmak için bir cadının bana verdiği bir şeyi

kullanmam fikrine hiç sıcak bakmamış, bunu tek başıma yapmam fikrinden de hoşlanmamıştı. Bunu denemem gerektiği konusunda onu ikna etmem biraz zaman aldı ve en sonunda saat yedide parkın tamamen boşaltılmasını sağlayarak bana yardım edebileceğini söylediğimde teklifimi kabul etti. Ben de yaşananları en kısa sürede ona bildireceğime dair söz verdim.

En azından bu konuşma öncekinden çok daha az tuhaftı.

Diğer yandan, Cayman zaten hayatını böyle geçirmiyordu. Apartmanda kalma konusunda bana söz vermişti.

“Büyü onu bir şekilde engelleyemezse ve canını kurtarmak için kaçman gerekirse beni ara” diye belirtmişti. “Seninle birlikte kaçırım.”

Bu en iç açıcı motivasyon cümlelerinden biri değildi ama üstüne iblis çekmek konusunda pek de kaygılanmamam gerektiğini kendime söylememe yetmişti. Zayne’in cumartesi gecesini yaptığı gösteriden sonra, Cayman çoğu iblisin Cehennem’e ya da şehir dışına kaçtığını tahmin ettiğinden de bahsetmişti. Buna Gabriel’la çalışan iblisler dahil değildi elbette.

Evet... o konuda dualar ve dileklerle ilerleyecektik.

Zayne’in kişisel eşyalarını bulmak pek kolay değildi çünkü temel ihtiyaçları dışında pek fazla kişisel eşyası yoktu. Üstüne kan akıtacağım ve kim bilir neler dökeceğim için dış fırçasını ya da tarağını almak istememiştim. En sonunda tekrar giymeyi planladığım, yıkanmamış gri tişörtlerinden birini tercih ettim. Hâlâ Zayne gibi kokuyordu, muhtemelen rahatsız edici bir süre boyunca koklayarak orada dikildim.

Saatler geçmek bilmiyordu ve sabrım tükenmişti. Cayman’ın benim için ayarladığı arabayla Rock Creek Park’a doğru yola çıktım. Son bir saati orada bankın, tişörtünün ve hızla atan kalbimin yanındaki şişeyi tutarak geçirdim.

Her şey yoluna girecek.

Her şey yoluna girecek.

Boş yürüyüş yoluna bakarken bunu tekrar tekrar söyledim. Gardiyanların nasıl bir numara çevirdiklerine dair hiçbir fikrim

yoktu ama türlerinden en son kırk dakika önce birini görmüştüm. Eh, sanırım diğer şeyleri pek umursamayıp buna dertlenebiliyor olmak bir lütuftu. Yavaş yavaş kararan gökyüzüne baktığımda göğsüm sıkıştı.

Telefonuma kurduğum hatırlatıcı günbatımına bir dakika kaldığımı duyurdu.

Banktan zıplayarak kalkıp arkasındaki çimenlik alana koştum. Dikkatlice Zayne'in tişörtünü şişenin yanına, zemine koydum. Diz çökerek hançeri kınından çıkardıktan sonra elimi tişörtünün üstüne koyup hançeri avucuma yerleştirdim. Kalbim son hızla atmaya başladı. Her iki elim de titriyordu.

Bu işe yarayacak.

Bu işe yarayacak.

Bu işe yarayacak.

Telefonum ikinci hatırlatmayla öttü. Tepemdeki gökyüzü en koyu, en karanlık maviye dönerken bir an bile tereddüt etmedim. Bıçakla avucumu boylu boyunca kestim. Parlak kırmızı kan köpürdeyerek tenimden fışkırdığında acıyla iç çektim. Hançerimi kınına koydum, yumruk haline getirdiğim elimi indirdim ve parmaklarımı açtım. Zayne'in tişörtünün üstünde yaptığım hareketler pamuklu kumaşı kana buladı.

Şişeyi alıp kapağını açtım ve kanımı akıttığım noktaya döktüm. Bu sırada Zayne'in korkutucu bir sapık gibi beni izlememesi için dua ediyordum.

Bu şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti.

Sanırım bu konuda endişelenmek için çok geçti.

Altın rengi sıvı tişörte döküldü. Çok değildi ve ardından çıkan duman, onlarca ateşböceği gibi parlayarak yavaşça tişörte süzül-müştü.

Kumaşın üzerinde bir ışık huzmesi parladı, takip edebildiğimden daha hızlı bir şekilde dışarı fırladı. Şişeyi düşürdüm ve altın ışık hızla bir daire oluşurken ayağa kalktım.

Arkamı dönüp bacaklarımı kaçmak için zorladığım sırada daire tamamlandı. Işık titreşip yükseldi ve hızla çemberin dışına sıç-

radım, tam ışık çökerken ellerim ve dizlerim üstünde dairenin dışına düştüm.

“Tanrım” diye fısıldadım, örgümü omzumdan geriye ittim. İçeriye hapsolmaktan son anda kurtulmuştum.

Ayağa kalkıp arkamı döndüm. Hiçbir ışık izi yoktu etrafta. Çöken gölgelerin arasında tişört yığınının zar zor seçebiliyordum ama ritüel sona ermişti.

Orada dururken parkın ışıkları yandı, göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. *Asaletim* içimde uğuldadı, kaygıyla daha da çok güçlendi.

Lütfen.

Lütfen.

Lütfen.

Bakışlarımı artık karanlık olan gökyüzüne kaldırıp herhangi bir şey görmeye çalıştım. Hiçbir şey yoktu. Bir yıldız emaresi bile yoktu. Peki ya bu işe yaramazsa? Ya yanlış bir şey yaptıysam? Önce şişeyi boşaltıp sonra mı kendimi kesmeliydim? Keşke talimatları yazsaydım, hafızam...

Onu yalnızca bir saniyeliğine görebildim. Gökten süzülerek indi ve dairenin başladığını düşündüğüm yerin yalnızca birkaç adım uzağına adım attı.

Zayne ayağa kalkarken kalbim göğsümden dışarı fırlayacak gibi atıyordu. Kanatlarını genişçe açtığında yumuşak beyaz bir parıltı yayıldı etrafa. *Gösterişçi adam*. Rengi solmuş bir kot pantolon giyyordu. Bunları nereden aldığını, daha doğrusu kimden *ödünç* aldığımı bilmek istemediğime karar verdim.

En azından şimdilik.

İşlevsel bir tuzak olmasını umduğum şeyin zıt taraflarından birbirimize baktık. Uzun saniyeler boşa akıp geçti. Onu tuzağın içine sokmam gerekiyordu.

Bir adım öne çıktım. “Beni özledin mi?”

Başını hafifçe yana eğdi. “Bir şey yaptın. Yaptığını biliyorum. Buraya gelmek için karşı konulamaz bir istek duydum.”

“Beni izlemiyor muydun?”

Başım iki yana salladı. “Artık seni izleyemem.”

Sebebi artık kendine güvenmiyor olması mıydı? Bunu anlamam için yeterli vaktimiz yoktu. “Eh, seni sokaklarda aramak istemedim.”

“Sana benden uzak durmanı söylemiştim. Sana zarar vereceğimi” dedi kısık ve boğuk sesiyle. “Yine de beni kendine getirecek bir şey yaptın. Ölmek istediğine inanmaya başlıyorum.”

“Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?” *Asaletimi* çağırdığımda hemen karşılık verdi. Gözlerimin köşeleri aydınlıkla sarmalandı, beyaza çalan altın rengi ışık omzumdan başlayarak kolumdan aşağıya yayıldı. Michael’ın Kılıcı’nın kabzası avucumda sıcak ve hoş bir hisle ortaya çıktı, alevli metali çatırdayıp tıslayarak şekil aldı. “O zaman gelip öldür beni Sürgün.”

Korkutucu bir an için, meydan okumayı kabul edeceğini düşünmedim. Reddedeceğini sandım. Bu onun hâlâ içeride olduğuna dair başka bir kanıt sayılabilirdi ama şu anda Zayne’in olaya dahil olmasma hiç ihtiyacım yoktu. Sürgün’e ihtiyacım vardı.

“Bunun istediğin bir dövüş olduğunu sanmıyorum.” Dudaklarında zalim bir tebessüm belirdi. “Karşımda ben varım.”

Tenim kızarsa da sözlerine karşı çenemi kaldırdım. “Belki seni istiyorumdur. Belki de istemiyorumdur.”

Başını iki yana esnetti, sonra dişlerini sıktı. “Uyarmadığımı söyleme” diye hırladı ve o kadar hızlı hareket etti ki bulanık bir altın ve beyaz görüntü halini aldı.

Yine de tuzağa girdiği anı gördüm.

Altın rengi, parlak ışık zeminde daire şeklinde akıyordu. Zayne aniden durdu, çenesi öne eğildi ve azalan ışığa, tişörtüne doğru baktı.

Sonra başını kaldırdı. “Ne yaptın?”

“Durumu eşitledim.”

Dudakları geriye çekildiğinde çıkan ses içimde bir korku dalgası yarattı. İnsanlıktan uzak bir sestti. Korkunçtu. Zayne ileri atılırken düşeceği tuzağa karşı kendimi hazırladım.

Aniden durdu ve ellerini yumruk yaptı. Yüzündeki öfkeyi görebileceğim kadar yakındı. Üst vücudu öne eğildiğinde boynundaki kaslar belirginleşti. Büyüye direnirken omuzlarındaki kaslar gerildi ama Başcadı'nın söz verdiği gibi diz çökmekten kendini alamadı.

Capcanlı, yakıcı gözleri bana döndü. Göğsü inip kalkarken, "Hile yaptın!" diye gürledi.

"Evet." Kılıcımı öne uzatıp diğer elimle kabzasını kavradım.

Gözleri kısıldı. "Silahını üzerimde mi kullanacaksın? Beni sevdiğini sanıyordum küçük nefilim?"

"Seviyorum" diye fısıldadım. Boğazım ve gözlerim alevlerle kavruluyordu.

"Sevgi" dedi tükürürcesine. Kanatlarını indirip göğsünü bir nefesle şişirirken bana adeta meydan okuyordu. "Sen nefilim, acımadan, tüm gücünle vur. Eğer vurmazsan buradan kurtulacağım. O zaman seni mahvederim ve asla umursamam."

"Ama bence umursarsın" dedim gözyaşlarıyla, yüzünü artık bulanık görüyordum. İleriye doğru bir adım attım. "Seni seviyorum. Seni şu anda seviyorum, sonsuza kadar da sevmeye devam edeceğim."

Sözlerime cevap vermesini beklemeden hareket ettim, ne yaptığımı gerçekten düşünmek için kendime izin bile vermedim. Michael'ın Kılıcı'nı hızla geri çektim.

Seni seviyorum.

Kalbim önce tekledi, sonra parçalandı. Bir nefes aldım ama hissettiğim şiddetli duygu fırtınası bir çığlık olarak dudaklarımdan döküldü.

Seni seviyorum.

Alevli kılıcı öne savurdum ve Zayne'in göğsünün derinliklerine, tam kalbine sapladım.

Zaman önce yavaşladı, gözlerimiz buluşunca tamamen durdu. Gözleri şokla aralandı, zihnindeki düşünce karmaşası içinden bir tanesi netleşti: Bunu yapacağıma inanmamıştı. O büyüleyici mavi gözleri dolduran şaşkınlık düştüğünde yitirdiği parçadan mı geliyordu yoksa içindeki Zayne'den mi?

Cevabı bilmiyordum ama o alevli kılıç benim göğsüme saplanmıştı sanki, kalbimi ve ruhumu delip geçmişti. İçimde bir panik dalgası hüküm sürüyordu, ruhumun derinliklerindeki kederle karışıyordu. Zamanı geri almak istedim. Geri dönmek ve bunu hiç yapmamış olmayı istedim çünkü eğer işe yaramazsa... bundan sağ çıkabileceğimden emin değildim. Doğrusunu yapmış olsam bile. Bunu atlatabilecek kadar güçlü ve cesur olduğumu sanarak aptal davranmıştım ama değildim. İnsanlığımı kaybetmemiştim ve babamın bunu fark ettiğinde hayal kırıklığına uğrayacağından emindim ama gerçek buydu. Eğer bu işe yaramazsa; Zayne'in gözlerindeki bakış, şok ve hayret bedeni toza dönüştükten sonra uzun bir süre peşimi bırakmayacaktı. Beni öldürürdü. Belki fiziksel anlamda olmazdı ama beni oluşturan parçaların her birini yerle bir ederdi. Bir daha aynı insan olmayacaktım ve aniden gelen sarsıcı

bir kesinlikle, Gabriel'm öfkemin sonum olacağını söylerken ne demek istediğini fark etmiştim. Sulien kadar soğuk ve korkunç bir şeye dönüşecektim.

Ve sonra... sonra zaman akmaya başladı.

Zayne kollarını geriye atıp gözlerini kapattı, dudaklarından dökülen korkunç çığlık geceyi parçaladı. Kanatları havaya kalktı ve o güzel, gür kanatlar genişçe açıldı. Baş geriye savrulurken boynundaki kaslar daha da belirginleşti.

Göğsünün tam ortasından, kılıcın derinlere saplandığı yerden bir enerji dalgası yayıldı, omuzlarına ve kollarına, kıvrılarak ilerleyen altın rengi ışık şeritleri halinde aktı. Kısa bir an ilahi ateşin içinde kaldı, bedeni ve yüz hatları alevlerin içinde tamamen kayboldu. Artık onu göremiyordum.

Dehşet içinde titremeye başladım. Ateşin onu yutacağından korkarak kılıcı çekmeye çalıştım. Kımıldamadı ve sesi... Aman Tanrım, Zayne'den gelen o ses... Hayvansı ve vahşiydi, içimi parçalıyordu. Kalbim sıkıştı, sağ ayağımı geri atarak kendimi yere sabitledim ve çekmeye başladım. Kılıç hiç taviz vermedi, bedenine öyle saplanmıştı ki artık onun bir parçası olmuş gibiydi. Benim için nasıl kolumun bir uzantısıysa, onun için de öyleydi ve daha önce hiç böyle bir şey yaşanmamıştı.

Kıvılcımlar saçan, saldırgan alevler aniden geri çekildi. Dönerek savrulan her kıvılcım, bıçağın saplandığı yere emilerek kayboldu.

Bir sessizlik oldu.

Çığlıklar kesilmişti.

Etrafta ne kuş ne böcek sesi vardı.

Hiçbir şey yoktu.

Kılıcın göğsüne değdiği yerde ilahi bir enerji yükselerek güçlendi. Zayne'in kolları iki yana düştü, kanatları indi ve etrafını sarmaya başlayan altınsı beyaz ışık kümesi kılıç boyunca kıvrılıp dolanarak bana döndü. İçgüdülerim kılıcı bırakmamı söylüyordu ama bırakamıyordum çünkü *asalet* benimdi. O benim bir parçamdı ve bunu yapmama izin vermiyordu ama orada bana ait olmayan başka bir şey daha vardı. İlk filizler kabzaya ulaştıktan sonra o bi-

linmez varlık parmaklarıma dokundu, temas ettiği anda tüm düşünceleri zihnimden silip attı.

İlahi güç göğsümün tam ortasına çarpıp bir bomba patladı. Bütün bedenimi sardı, tenimi kapladı, kaslarıma nüfuz etti, kemiklerimin derinliklerine yerleşti ve organlarımdan etrafına dolandı. Nefesimi çalan ilahi enerji kalbimin etrafında kıvrılarak sırtıma yerleşti, omuzlarıma kök saldı. Hissettiğim acı mıydı yoksa yoğun bir haz mıydı ya da ikisini aynı anda mı yaşıyordum? Bu duygu ayaklarımı yerden kesmişti. Ne olduğunu bile anlayamadan düşmeye başladım.

Yere çarptığımı hissetmedim. Ne Michael'ın Kılıcı'nın yok olduğunu gördüm ne de *asaletimin* geri çekildiği anı tam olarak hissettim. Gözlerimin kapalı olduğunu ya da büyük ihtimalle bayıldığımı fark etmemiştim bile. Bunlar gerçekten yaşanmıştı zira gözlerimi açmayı başardığımda, aradan biraz zaman geçmişti ve sonsuz bir kafa karışıklığına sahiptim.

Aldığım her kısa, sık nefesle duyularım yavaş yavaş, zorla toparlandı. Başımı kaldırıp yukarı bakınca parlak, pırıl pırıl ışıklarla dolu karanlık bir deniz gördüm. O kadar çok ışık vardı ki! Binlerce. Milyonlarca. Parlak ve göksel cisimlerden oluşan, saymakla bitmeyen takımyıldızları vardı ve onları görebiliyordum. Hepsini. Böyle göründüklerini unutmamın üstünden çok zaman geçmişti, o kadar net ve canlıydılar ki hafızamın onlara haksızlık ettiğini anlayabiliyordum. Nasıl da güzellerdi! Sonsuzluğa uzanıyorlardı! Zeminde yatarken gözlerim yaşlarla doldu. Yıldızlarla bezeli gece göğünün o sade güzelliği beni ele geçirdi, her bir yıldız sonsuz dileklerin ve sınırsız hayallerin sembolüydü. Gözümü kırpmaya bile cesaret edemedim. Ta ki o ışıkların her biri yavaş yavaş sönüp uzak birer nokta haline gelene, en sonunda da görüşümün ötesinde tamamen kaybolana dek. Sonra gözlerimi kapattım ve içgüdüsel olarak, muhtemelen asla fark edemeyeceğim kadar büyük bir hediyenin bana verildiğini anladım. Hiçbir zaman solmayacak son bir net anıydı bu. Yıldızları bir daha göremeyeceğimden şüphelendim.

Zayne.

İçinde mantık barındıran, net ve akli başında ilk düşüncem buydu.

Gözlerimi açtığımda gökyüzüne bakmadım. Beynimin gönderdiği komutlara uyarak ağrıyan vücudumu harekete geçmeye, tepki vermeye zorladım. Kaslarım ve sinirlerim yavaşça emirlerime uyduğunda dizlerimle ellerimin üstünde zorlukla doğruldum. Varlığımın her bir zerresi benden birkaç adım uzakta, karanlığın içinde uzanan vücuda odaklandı.

Zayne.

O da benim gibi ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi, başını öne eğmişti. Omuz hizasında uzanan, zemine düşmüş kanatların şeklini hâlâ seçebiliyordum.

Zayne yaşıyordu.

Tir tir titreyerek yere yığılmak üzereydim ama bir şekilde kendimi toparlamayı başardım. Zayne hâlâ hayattaydı ve nefes alıyordu ama ne durumda olduğunu bilmiyordum.

Gözlerimi kısarak yavaşça ilerledim. Saçları öne dökülerek yüzünü dışarıdan gizlemişti. Adını söylemek için ağızımı açtım ama çocukça bir korku beni susturdu.

Ya işe yaramadıysa? Her şey daha kötü hale geldiyse?

Ancak sonra bedeni kıpırdadı ve iri çüssesi bir titremeye sarıldı. Usulca başını kaldırdı. Saç tutamları yüzünden geriye dököldü. Gözleri kapalıydı ve ışık az olsa da yüz hatları bana daha net görünüyordu. Sadece bu kez nedeninin teninin altından yayılan o ışıltılı parıltı, yüzeyin hemen altında titreşen *asalet* olduğunu biliyordum. Kanatları kıpırdadı ve bir güç timsali olarak havaya yükseldi. *Asaleti* hâlâ tüylerinde elektrik akımı gibi altın hatlar çiziyordu. Gözleri puslu ve odaksız olsa da hâlâ o gerçeküstü mavi tonundaydı ve bana bakıyordu. Bakışları netleşmişti. Gerginlikten nefes alamazken kendimi çaresizce... her şeye hazırladım.

"Trin?" diye fısıldadı hırıltılı bir sesle. Nefesim artık ciğerlerime ulaşmıyordu. "*Trin.*"

Hareket etmeye, emekleyerek ilerlemeye başladım ama her nasılsa bir metre kadar uzaklaştım ondan. "Sen..." Boğazımı temizledim. "Zayne sen misin?"

O güzel kanatlar hafifçe yukarı kalkıp aşağı indi ve gözleri kısa bir süreliğine kapandı. "Benim."

Yüzlerce farklı duygu bir patlamayla içimi sararken göğsüm sıkıştı. Umut ve özlem; belirsizlik, hatta korkuyla çarpıştı. Peki, bu da bir tür numaraysa? Daha önce adımı söylediğinde ses tonu böyle değildi. Aklımın bir köşesinde bunu biliyordum ama kendimi aslında bunun işe yarayacağına pek hazırlamadığımı fark ettim. Bunun gerçek olmadığından korkuyordum. Üzüntüm sevinçime dolanırken bedenimdeki güç çekildi.

"Ben..." Ayağa kalkmaya yeltendi.

Geriye kaçınca kalçalarımın üstüne düştüm. Hareketlerim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. İçimde çelişkili duygular vardı ve umudun beni ele geçirmesine izin verirsem ezici bir hayal kırıklığı yaşamaktan çok korkuyordum.

Zayne'in duraksaması, zihnimin içindeki karmaşaya rağmen bir anlam ifade ediyordu benim için. "Seni incitmeyeceğim. Seni asla incitemem..." derken sustu ve omuzları gerildi. "Ama yaptım. Seni incittim. Ben..." Hâlâ dizlerinin üstündeyken geriye doğru sallandı ve ellerine baktı. "Seni incittim..."

"Hayır. Beni incitmedin" diye fısıldadım. Sesinin gerçekten ona ait olduğunu düşündüm. Sesindeki bir tınıydı bu. *Sıcaklık*.

"İncitmedim mi?" Ellerini kapattı. "*Hatırlıyorum.*" Kanatları tekrar kalktı, yükseğe ve geriye açılınca ürktüm. Zayne odağını ellerinden ayırıp omzundan geriye doğru baktı. Hafif bir esinti, küçük tüyleri dalgalandırarak *asaleti* simgeleyen parlak çizgileri ortaya çıkardığında kısık sesle bir küfür savurdu. "Ben... ben kanatların orada olduğunu unutuyorum. Eski kanatlarım gibi değil. Şekil değiştirmek de öyle. Çoğu şey aynı değil."

Tekrar bana baktı, tenindeki ışıltı yoğunlukla titreşti ve ürperme neden oldu. Tüylü kanatları sırtında katlanıp içeri doğru kıvrıldı ve sonra... sonra bir anda yok oldular. Sanki derisinin içi-

ne, sırtına çekilmiş ya da buhar olup gitmişlerdi. Işıltılı altın parıltı kaybolduğunda daha çok... daha çok Zayne'e benzemeye başladı, psikopat Sürgün'e değil.

"Bu gerçek mi?" dedim farkında olmadan. Kaybolan kanatlar, hâlâ kafama aldığım darbeyle sırtüstü yattığımı hatırlamamı sağladı. "Sahiden işe yaradı mı? Bu sen misin, gerçekten sen misin? Beni hatırlıyor musun? Sen bana, şey... 'küçük nefilim' demeyecek misin?"

"Bu gerçek. Ben gerçeğim" dedi boğuk bir sesle. "Bunu sormak zorunda kalmandan nefret ediyorum. Özür dilerim. Çok özür dilerim Trin. Kendimi durduramadım..." Bakışları tekrar ellerine kaydı, avuç içleri yukarı bakacak şekilde uyluklarının yanında duruyordu ikisi de. "Bu doğru değil. Kendimi durdurabildim. Durdurdum ama... çok geçti." Ellerine bakmaya devam ederken başını iki yana salladı. "Sanki içimde bir şey eksikti. Anılar. Onlara dair her şey yok olmuş gibiydi, hissettirdikleri de anlamları da bana kapalıydı. Beni uyardıklarında, tüm bunların üstesinden gelebileceğimi sandım." Tekrar bana döndü. "Ama bu benim. Sana söz veriyorum Trin. Gerçekten benim. Bana sadece benim hatırlayacağım bir şey sor."

Ona boş boş baktım. "Şu an aklıma hiçbir şey gelmiyor. Beynim hem çok dolu hem de çok boş."

Bu sözlere gülümsediğinde kalbim tekledi. Gülümsemesi sıcağı, içtendi. Bunu bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum. "Tamam. Bir düşüneyim." Odaklanarak altdudağını ısırды. Eğer ayakta olsaydım, dizlerimin bağı çözülürdü. Zayne... bu hareketi hep yapardı ama düşüşten sonra bunu yalnızca bir kez yapmıştı. "Buldum. Tavanında bir takımyıldız var."

O zaman gerçekten nefes almayı bıraktım. Yeminler olsun, sendeleyerek ayağa kalktığımda ciğerlerim resmen kilitlenmişti.

"Onu ben yaptım" dedi yavaşça ayağa kalkarken. "Buna Zayne Takımyıldızı adını verdim ve sana o tavanı göstermemin ardından verdiği tepki, en değerli anılarımdan biri." Dudağını tekrar ısırдыığında sesi sertleşti. "Beni ne kadar çok sevdiğini gösterdin. Bana her şeyini verdin... bedenini, kalbini, güvenini."

Dünya ikinci kez durma noktasına geldi. Farkında olmadan hareket etmişim. Kaslarımın ve kemiklerimin ağırlı itirazı beni durduramadı, kendimi ona fırlattım... ya da bunu yapmayı denedim. Dengem yerinde değildi, hareketlerim fazla sarsak ve sertti; aslında daha çok üstüne düşer gibiydim...

Zayne olağanüstü bir hızla harekete geçti, o an için sadece bir bulanıklık gibiydi ve şaşırmaya fırsatım bile olmadı. Beni yakalayıp kollarını etrafıma sardığım ancak ellerim göğsünün çıplak tenine değdiğinde anladım.

Karşımdaki *oydu*. Avuçlarımı koyduğum teni sıcaktı, artık dokununca soğuk hissettirmiyordu. Nefesi yanaklarımı ısıtıyordu. Beni tutan *oydu*.

Zayne'di.

Bir şekilde kendimizi yine yerde bulduk, gerçi bu sefer Zayne dik oturuyordu ve ben de onun kucağındaydım. Tam bir ahtapota dönüşerek bacaklarımı beline dolayıp kollarımı etrafına sarmıştım.

“Gerçekten hatırlıyorsun” diye fısıldadım yüzümü boynuna gömerek. Aldığım her nefes onunla doluydu.

“Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum.” Eliyle ensemini tuttuğunu hissedince ürperdim. “Bir perdenin arkasında saklanıyordun ama orada olmamalıydın. Konuşmalarımıza kulak misafiri oluyordun.”

“Kulak misafiri olmadım” diye inkâr ettim, sözcüklerim teninde kaybolup gitti.

Zayne kısık ve titrek bir sesle de olsa hafifçe güldü, bu ses kalbime hem garip hem de harika şeyler yapmıştı. Sürgün birinin o soğuk, duygusuz kahkahası değildi bu. “Konuşmayı gizli gizli dinliyordun.”

Kesinlikle dinliyordum.

“Kendimi tanıtmaya çalıştığımda bana yumruk salladığını da hatırlıyorum.”

Boynuna sokulduğum yerde kaşlarımı çattım. “Çünkü gecenin köründe, ormanın ortasında gizlice bana yaklaştın.”

“Çok dikkatli olmadığını söylemek istedim, yanılıyorsam düzelt, gizlice dolaşan ben değildim” diye takıldı.

“Yanılıyorsun.” Ona daha sıkı sarıldım.

O da saçlarıma bir öpücük kondurarak karşılık verdi. “İlk kez kendini gösterdiğin zamam hatırlıyorum. Thierry’nin ofisindeydik ve sanırım Nicolai kendi soluğunda boğulmuştu. Bana kalp krizi geçirttiğin ilk anı hatırlıyorum. Bana görme sorununu anlattıktan hemen sonraydı.”

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. Kör olma bombasını patlattıktan sonra beceriksiz olduğumu düşünmesini istemediğim için koşup bir çatıdan diğerine atlamıştım. Bundan hoşlanmamış gibi davranıyordu ama gizlice memnun kalıp heyecanlandığını ve meydan okunmuş gibi hissettiğini iyi biliyordum.

“İmpin pençesini çıkarmama yardım ettiğin geceyi hatırlıyorum.” Sesi kalınlaştı ve bu sefer titrememin sebebi banyosunda, yatağında geçirdiğimiz zamanların hatırasıydı. “Şimdi her şeyi hatırlıyorum, o hisler ve anılar benim birer parçam.”

Duygu seline karşı gözlerimi sımsıkı kapattığım için konuşmadım. Bütün duyularım parmaklarımın altındaki tenine odaklanmıştı. Vücudu eskisi gibi sıcaktı, normal bir insandan daha sıcaktı. Titreyen ellerimi aşağı indirip göğsüne götürdüm ve kalbinde durdum.

Avucumun içinde güçlü bir şekilde atıyordu.

Gerçekten işe yaramıştı.

Taht yalan söylememişti. Başcadı bana sahte bir büyü vermemişti. Hata yapmamıştım. Gerçekten işe yaramıştı.

Gözyaşlarım dökülmeye başladığında kendimi durduramadım. Tüm duvarlarım yıkıldı ve bütün umutsuzluk, çaresizlik, üzüntü ve keder, içimden taşan rahatlama ve coşkulu sevince karıştı. Kendimi toplamaya çalıştım. Bu mutlu bir andı, güzel bir andı ve bunu Zayne’i gözyaşlarımda boğarak geçirmemeliydim ama kendimi durduramadım.

Zayne yanağını başımın yan tarafına bastırdı. Vücudum titrerken, onu kaybettiğim andan beri dizginleyemediğim tüm bastırılmış duygularımı serbest bırakırken benimle konuştu. Ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bu noktada bana yarı ornitorenk olduğunu söylemiş olsa da umursamazdım. Ellerimi kaldırıp parmaklarımı yumuşak saçlarına gömdüm.

“Gözyaşların beni öldürüyor” dediğinde onu çok iyi anladım. “Beni öldürüyor.”

Bu Zayne’di.

Bu Zayne’di.

Bu Zayne’di.

Kendimi varlığıyla doldururken aklımdan sadece bu geçiyordu. Zayne hayattaydı, geri dönmüştü ve gerçekten oydu. O kulağıma usulca fısıldayıp bizi hafifçe sallarken aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum; bu sırada Washington, DC’nin tamamını sulara gömecek kadar çok ağlamıştım. Sonunda bana saçma gelen bir zaman diliminin ardından gözyaşlarım azaldı ve birkaç saniyelik aralıklarla içimden yükselen titremeler bitti. Tekrar nefes alabildim. Nihayet gerçekten nefes alabiliyordum.

Zayne yüzümü dikkatlice boynundan kaldırdı. Yüz hatları netleşene kadar gözlerimi kırptırdım, uzanıp parmaklarımı bileklerine doladığımda ürperdim. “Özür dilerim. Sen yaşıyorsun, kendin olduğun için çok mutluyum ve ağlamamı bir türlü durduramıyorum. Peki ya aşırı detaylı bir rüya görüyorsam? Bu çok mantıklı geliyor. Seni kaybettim ve döndüğünde sandım ki...” Bu kadar yakından, beni bir yere fırlatmasından korkmadan gözlerine iyice bakabiliyordum. “Gözlerin.” Burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar eğildim. Gözlerimi kısıtım. “Vay canına.”

Elleri kalçalarımın düştü. “Ne olmuş? Onları görmedim.”

Cennet’te ayna yok muydu? Daha da tuhafı, düştüğünden beri hiç aynaya bakmamış mıydı? Yanağına dokundum. “Çok maviler. Yani... masmaviler” dedim betimleyici sözcükler konusunda çaresiz kalarak. “Ama gözbebeklerinin arkasında... beyazsımsı altın bir hare var. Sadece kenarlarını görebiliyorum. Bu *asalet*. Daha önce

fark etmiştim ama böyle yakından bakınca... Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Gür kirpikleri aşağı düştü ve başını çevirip yanağını avucuma bastırırken gözlerini kapattı. "Ne kadar dikkat çekici?"

"Gerçekten son zamanlarda kendine hiç bakmadın mı?"

"Hayır, ben..."

"Ne?" Yanıt vermeyince yüzünü kendime çevirdim. "Ne oldu Zayne?"

"Sanırım yansımamdan kaçınıyordum." Gözlerini açtı ama bakışları arkamdaki bir noktaya odaklanmıştı. "Nedenini bilmiyorum. Bilinçli bir tercih miydi yoksa sebebi *ben* miydim bilmiyorum ama dönüştüğüm kişiyi... o zaman bile görmek istemedim. Muhtemelen sana mantıklı gelmiyordur."

"Geliyor." Başparmağımı çenesinde gezdirirken kalbim sızladı. "Son birkaç günde neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Zayne uzun bir süre cevap vermedi. "Aklım çok karışık. Anlamadığım bir sürü duygu ve düşünce vardı ama hepsi çok yoğun. Bunu ancak böyle anlatabilirim ve..." Çenesi avucumda gerildi. "Çok fazla öfke ve kibir vardı içimde. Bir de... bilmiyorum, çarpık bir doğruculuk hissi sanırım? Bir anda içimde meleklere ve içinde *asalet* barındıran her şeye karşı bir nefret uyanmıştı ama aynı zamanda iblislerden de nefret ediyordum, her birinden. Herkesten daha iyi olduğuma inanıyordum. İblislerden ve diğer, şey... bilmiyorum. Diğer Sürgünlerden daha farklı olduğuma inanıyordum? Her şeyden ve herkesten nefret ediyordum... yaptığım ve söylediğim şeylerin farkındaydım ama bunlarla ne bağlantı kurabiliyor ne de onları anlayabiliyordum."

Tüm vücudu kollarımda gerilse de devam etti. "Beni bunun olabileceği konusunda uyardılar ama üstesinden gelebileceğimi sandım. Sanırım zaten en başta epey kibirliydim ama bir anda içime dolan bu güçlü, şiddetli duygulara maruz kalmanın... tarifi yok. Hep içimdelermiş gibi hissettirdi bana, doğruymuş gibi. Hem yargıç hem de jüri olduğuma ve istediğim zaman istediğimi yapabileceğime inandım."

"İnsanlar gibi konuştun" dedim.

Gülüştü tatsız ve kısaydı. "Ama ben... Ne yaptığımı hatırlıyorum" dedi utançla. "Düştükten sonra seni gördüğümde?" Gözlerini tekrar kapattı. "Seni tanıyordum. İlk gördüğümde seni tanıyor ve adını biliyordum, sonra o anılarımı birden kaybettim. Benim için önemli olma sebebini. Sen benim düşmanımydın ve seni..." Dişlerini sıkınca yüzü gerildi. "Egemen olmalıydım. Tek bildiğim buydu, sonra parkta beni öptün ve nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama elektrik çarpması gibiydi. Birdenbire, nefret olmayan tüm bu duygularla vuruldum ve seni o havuzda, tekrar gördüğümde? Hâlâ ne hissettiğimi bilmiyordum ama o an tek bildiğim sendin. Tek bildiğim seni istediğimdi. Seni istemiştin ve o bendim, Zayne." Sonra gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu. "Çok üzgünüm Trinity. Ne yaptığımı biliyorum. Bana nasıl ulaşmaya çalıştığını biliyorum ve ben..."

"Dur." Ellerimle yüzünü kavradım. "Bunu kendine yapma. O sen değildin."

"Ama öyleydim" dedi usulca, ellerini kollarımda gezdirdi. "Bendim o Trin. Ben oradaydım..."

"Bu yüzden bana asla gerçekten zarar vermedin."

"Sana hiç zarar vermedim mi?" Hissettiği vicdan azabına hayret de eklendi. "Seni oyuncak bebek gibi sağa sola fırlattım."

"Eh, ben böyle söylemezdim" diye homurdandım, gerçi tam olarak bunlar yaşanmıştı.

Sözlerimi duymazdan geldi. "Seni tehdit ettim, üstelik birkaç kere." Bakışlarını yere indirdi, konuştuğunda sesi çatladı. "Ellerim boynundaydı. Bu gözümün önünden gitmiyor."

Kalbim parçalanıyordu, ona doğru eğilip alnımı alnına yasladım. "Sen suçlu değilsin Zayne. Bunu anla. Ve gerçekten ne yaptığını da fark et. Bana ciddi şekilde zarar verebilirdin. Beni istediğin anda öldürebilirdin ama yapmadın. Çünkü oradaydın, değil mi? İçeride bir yerlerde sen vardın. Kendini durdurdun. Gelip o Gulyabani'yi öldüren de sendin, çatıya gelen de yine sendin."

"Seni havuza attım."

"Belki beklemediğin anda sana yumruk atarım ama o havuzda benimle olan sendin. Düşüşün ardından neye dönüştüysen sendin ve ben de oradaydım. Bana bunları sen yapmadım. Bunları birlikte yaptık çünkü orada olduğunu biliyordum" dedim. "O sırada nedenini bilmesen de ne sen ne de başkası bana zarar verdi. Hatta beni senden uzak durmam konusunda uyardın. Dedin ki..."

"İçimdeki şey sana zarar verecekti. Verirdi. Eninde sonunda kendimi durduramayacaktım. Kahretsin, beni tuzağa düşürdüğünde, seni elime geçirmek istedim." Yüzümü inceledi. "Ayrıca içimdeki o parça her geçen dakika daha da çok güçleniyordu."

"Peki beni oradan oraya savurmak isteyen o kısım mıydı?" Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Çok sinir bozucu olabiliyorum, bu yüzden muhtemelen ilk kez bunu düşünmüyorsundur."

"İlk kez oldu." Bedeni titredi. "Özellikle çok sinir bozucu olduğun zamanlarda bile."

"Biliyorum." Elbette biliyordum. Zayne'in suratına tekme atsam, hayal kırıklığıyla iç çekerdi herhalde. Neden miydi? Çünkü onun özünde iyi bir ruh vardı. Yüzünü görebilmek için arkama yaslandım. "Oysa hâlâ içinde olan bir parçanın bunun olmasını engelledi. Önemli olan da bu. Sadece buna odaklanmalıyız. Nedenini biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü sana İhtişam'ın, yani melek ruhun geri verildi ve benim için düştün. Bu yüzden sana yumruk mu atsam yoksa öpsem mi bilemiyorum. Benimle olabilmek için gerçek bir melek olmaktan vazgeçtin. Cennet'ten düştün, benimle olmak için büyük bir risk aldın ve buradasın. Bana geri döndün."

"Senin sayende. Beni geri getirdin." Ellerini kollarım boyunca kaydırduğunda tüylerim diken diken oldu. "Ne yaptın? Dışarıdaydım, bir iblis sığınağını daha yakmayı düşünüyordum" dedi Zayne. Gözlerimi kırıştırdım. "Sonra buraya gelmek için kontrol edilemez bir dürtü hissettim içimde. Ne yapacağını nereden bildin?"

"Buraya ilk geldiğinde kafamın içindeki bir ses beni bu kiliseye yönlendirdi ve evet, kulağa geldiği kadar ürkütücüydü. Aklımı kaçırdığımı sandım ama öyle değilmiş. Kilisede bir Taht ile karşılaştım. Bana ne yapmam gerektiğini söyledi." Saçlarıyla oynadım ve yüzünün her çizgisini hafızama kazıdım. "*Asaletimin* asla sevdiğime zarar vermeyeceğini söyledi ama ben yapmaktan korktum. İşe yarayacağına inanmak istiyordum. Buna inanmam gerekiyordu ve inandığım anlar da oldu ama..." Biraz panik geri geldi. "Ama denemek zorundaydım. Kendime, işe yaramasa bile doğrusunun bu olduğunu söyleyip durdum. Sen..."

"O halde kalmak istemez miydim?" diye tamamladı benim için. "Haklısın, istemezdim."

Doğrulaması içimi rahatlatmalıydı ama işe yaramadı. Onu öldürebilme ihtimalim midemi bulandırıyor. "Bir yolunu bulup seni tuzağa düşürmem gerektiğini biliyordum ve en sonunda Başcadı'yı hatırladım. Bana benim için hazırladığı bir karışım verdi. Yapacağım şeyi biliyordu. Yanında bir de çocuk vardı. Bir kâhin. O da biliyordu ve yaşlı cadıya söylemişti. Başcadı'nın bana karışımla birlikte verdiği büyü işe yaradı."

Kaşları havaya kalktı. "Bunu sana öylece mi verdi? Beni yanlış anlama, bunun için minnettarım. Hem de kelimelere dökemeyeceğim kadar fazla. Ama bir cadı hiçbir şeyi karşılıksız vermez."

"Vermiyorlar." Ellerimi onun omuzlarına indirdim. "Bunu senin tüylerinden biri karşılığında yaptı."

Tek söz etmeden gözlerime baktı.

"Bana tüyünü kötü bir şey için kullanmayacağı izlenimini verdi ve ona inanıyorum." Kısa bir an duraksadım. "Yani sayılır. Gerçek şu ki, sana zarar vermeyeceğine söz verdiği sürece o anlaşmayı yine de yapardım ve bu sözü verdi. Eğer onaylamazsan anlarım. Gerçekten ama..."

"Sorun değil." Elini yavaşça kaldırdı ve yanağıma dokunmadan önce onu gördüğümünden emin oldu. Neredeyse yine ağlamaya başlayacaktım. Bu onun *benim Zayne'im* olduğuna dair başka bir kanıtı. "Ben de aynısını yapardım, her şeyi kabul ederdim." Eli-

ni yavaşça yanaklarımda gezdirdi. "Nasıl biri olduğumu elbette hatırlayacağım ve bu zihnimin bir köşesine yerleşip kalacak. Bazı anlar diğerlerinden daha zor olacak, buna eminim ama başa çıkacağım. Çıktığımdan emin olacağım çünkü aramıza zaten yeterince engel girdi."

"Bu çok doğru" diye fısıldadım. Aramızda çok engel vardı ve ben annemin çok sevdiği aşk romanlarında karşıma çıkan mutlu sonu yaşamamızı istiyordum. Engellerden biri haline gelmemize gerek yoktu.

Zayne'in parmakları çenemdeki hâlâ hafifçe şiş ve mor olan yere yakın bir noktada durdu. "Dokunmam canını yakıyor mu?"

"Hayır. Şu anda kötü bir şey hissetmiyorum."

"Son gördüğümünden beri daha da... hırpalanmış görünüyorsun."

"Şey..." dedim nasıl açıklayacağımı düşünmek için. "Gabriel'la bir tür karşılaşma yaşadık."

Vücudunun her bir parçası imkânsız derecede hareketsizleşti. "Ne zaman?"

"Dün gece." Hemen olanları anlattım. "İyi haber, bir süre o okula kimşenin girmesine izin verilmeyecek ve Gabriel'in gücü bir şekilde zayıflamış sanırım."

"Yanında olmalıydım."

"Şimdi buradasm. Önemli olan bu" diye cevapladım. "Yaralanmadım, cidden."

Başını hafifçe iki yana salladı, bakışları hâlâ yüzümde dolaşıyordu. "Buna inanamıyorum. Sen..." Başını kısaca yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı. Bakışlarımız tekrar buluştuğunda, gözlerinin arkasındaki parıltının daha da şiddetlendiğine yemin edebilirdim. "Nasıl bu kadar çabuk ayağa kalkıp dolaşabiliyorsun?" Bakışları kolum boyunca ilerledi, artık zar zor görünen morluklara takıldı. Sonra gözlerini kıstı. "Daha da iyisi, döndüğüm gece burada tek başına ne yapıyordun? Hatta şu anda ne yapıyorsun?"

Bu ses tonuna aşınaydım. Çatıdan çatıya haber vermeden atladığım gece kullandığı tınıydı bu.

"Gerçekten burada tek başına olmamalısın. Gabriel hâlâ etrafta geziyor!" diye devam etti. "O iblisleri senin için gönderdi. Kahretsin, eve kadar gelmişlerdi."

Tanıdık o sesle konuşuyordu, yabancı bir yerde onun önünde ilerlediğim de böyle yapardı.

"En azından geçen gece Dez yanındaydı." Yüzü asıldı. "Dez iyi mi? Sanırım ben..."

"Onu bir çeşmeye mi attın? Evet, o iyi."

Derin bir iç çekti. "Güzel ama lanet Roth nerde? Layla? Trin sen burada olmamalısın. Özellikle de tamamen iyileşmemişken, tek başına olmamalısın ve tamamen iyileşmediğini biliyorum. Görebiliyorum. *Asaletinin* zayıfladığını hissediyorum."

Bunu sezebiliyor olması sinir bozucuydu ve aslında haklıydı. Ama şu anki yaklaşımı, uzun bir nutkun habercisiydi ve buna bile kızamıyordum. Dudaklarım yukarı kıvrılırken tuhaf, doğru ve harika hissettim... hepsi aynı anda içimdeydi.

"Peki neden gülümsüyorsun?" diye sordu, bir kez daha hayretle.

Titrek bir kahkaha attım. "Aklıma hiç bana nutuk çektiğin için mutlu olacağım gelmezdi."

"Bir dahaki sefere bunu hatırlamaya çalış."

Muhtemelen hatırlamayacaktım.

"Ben..." Derin bir nefes aldım. "Öldüğünde seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım."

Yüzündeki her bir çizgi yumuşadı. "Sana ne söz verdim? *Bir şey olursa, ne olursa olsun sana geri döneceğim* demiştim sana."

Yüzü tekrar bulanıklaştı, nedeni yaşlarla dolan gözlerimdi. "Hâlâ benim için düştüğüne inanamıyorum."

"İhtişam, senin sevginin yanında önemsiz kalıyor." Eğilip alnını hafifçe benimkine yasladı. Nefesi dudaklarımı ısıtırken örgümden kaçan saç tellerini yüzümden geriye itti. "Ben elimden gelen her şeyi yaptım. Sen elinden gelen her şeyi yaptın. Seni seviyorum Trinity. Ölüm bile bu bağı koparamaz."

Bağ.

Biraz geri çekildim. "Seni hissetmiyorum" dediğimde kaşlarını çattı. "Koruyucu bağı hissetmiyorum. Sen geri döndüğünden beri göğsümdeki o küçük, yumuşak sıcaklık topunu hissetmiyorum."

"Küçük, *yumuşak* sıcaklık topu mu?" diye tekrarladı usulca.

"Ve ben... Senin hiçbir duygunu hissedemiyorum." Bunu yeni fark etmemiştim. Sadece bunu doğru düzgün düşünmeye vaktim olmamıştı. "Artık birbirimize bağlı değiliz."

"Hayır, değiliz."

Gözbebeklerindeki o doğaüstü ışık parıltısına bakakaldım. "Güzel bir haber. Seni bir daha zayıflatamam ve birlikte olabiliriz."

"Koruyucun olmam, en başta birlikte olmamızı pek engellemişti zaten" dedi kuru bir sesle, aslında pek de haksız sayılmazdı. Bu sadece kaçınılmazı geciktirmişti ama pek akıllıca davranmamıştık. Zayne neredeyse insan olmuştu. "Fakat artık kural falan yok. Özellikle de meleklerle ilgili olanlardan hiç yok. Hâlâ bir... Ben hâlâ bir Sürgün'üm, sadece..."

"Psikopat değilsin."

"Evet." Uzun saç örgümü okşadı. "Bir Asilkan, bir Sürgün'ü ister mi?"

"Ne olursan ol, seni her zaman istiyorum" dedim samimiyetle. Zayne'in içten gülümsemesi tatlı ve büyük duygularla sarmalanmamı sağlamıştı. "Ama o küçük, tüylü topu biraz özlüyorum..."

Zayne aramızdaki mesafeyi kapattı ve sonraki kalp atışında dudaklarımız buluştu. Beni öpüğünde yalnızca tek bir dokunuşun yarattığı o duygu karmaşası beni her zamanki gibi şaşırttı. Dudaklarımda ve dilimdeki tadı; ruhumdaki tüm pürüzlü, yaralı yerler için bir ilaç gibiydi ve beni uyandırmıştı. Dudaklarımız nazikçe buluştu ama dokunuşunda sert bir yan, kırılmanın eşiğinde bir kontrol emaresi vardı. Havuzdakinin aksine dikkatli olmaya çalıştığını biliyordum ama havuzdaki zaten sadece o değildi. Karşımdaki Zayne'di. Onu kontrol altında görmek istemiyordum. Onu istiyordum, bana sunabileceği her şeyi...

Zayne aniden geri çekilerek vücudu gerildi, tam o anda ense kökümde bir karıncalanma patlaması hissettim. Ona döndüm, hâlâ biraz öpüşme sersemliği yaşıyordum. "Sen de... hissediyorsun, değil mi?"

Bakışları omzumun üzerinden arkama ilerledi. "Yakınlarda bir iblis var."

Ağzımı açtım ve söyleyebileceğim onca şey varken en aptalcası dudaklarımdan döküldü. "İblisler, hayvanat bahçesi yüzünden parka gelmiyor. Roth söyledi."

"Roth her şeyi bilmiyor." Zayne hızla beni bırakmadan ayağa kalktı. Ardından beni nazikçe arkasına, ayaklarımdan üstüne bıraktı. Gözlerimi kırptım, kıskançlıkla onun nasıl kalkmayı başardığını merak ettiğim sırada, "Burada kal" diye emretti.

Arkama döndüm. "Ama..."

"Yaralısın. Ben değilim."

"Ben yaralı değilim. "Ben bir Asilkan'ım... Aman Tanrım!" diye inledim yüzümü buruşturarak, kükürt ve çürük kokusu bize ulaştığında.

"Koku" diye doğruladı Zayne.

Yolun karşısındaki ağaç hattının arasından karanlık bir şekil belirince gözlerimi kısıtım. Artık bu şey her neyse, en az iki metre boyundaydı ve kötü bir günde cehennemin bağırsaklarının olacağı gibi kokuyordu. İçimde bir *asalet* kıvılcımı çaktı. Bu kadar uzun boylu ve bu kadar kötü kokan iblisler, bahsi geçen sebepler yüzünden yeryüzüne çıkmasına izin verilmeyenlerdi. İçtenlikle yine bir Gulyabani'yle karşılaşmamamızı umdum.

Yaratık sokak lambasının altından geçtiğinde derin bir iç çektim. Aytaşı rengindeki derisini hemen tanımıştım.

Gecesolucanı.

Gulyabani'den daha kötü bir seçenektir.

İşte bu, uğraşmak istenmeyecek türden bir iblisti. Gecesolucanları olağanüstü güçlüydüler ve ağızlarındaki ve pençelerindeki zehir insanı felç edebilirdi. Ama bu zincirli miydi? Boynu metalliydi ve zeminde şangırdıyordu, zincirin ucundaysa...

Ensemdeki baskı yoğunlaştı ve kalp atışı kadar kısa bir süre sonra başka bir şekil görebildim. Yeni şekil önceki kadar uzun boylu veya iri değildi ama içgüdülerim Gecesolucanı'ndan çok daha tehlikeli olduğunu söylüyordu.

Adam akşam yürüyüşüne çıkmış gibi ağır ağır seti aştı ve lamba ışığından geçti. Yüz hatları bulanıktı ama can yakacak kadar güzel olduğunu biliyordum.

Bütün Üst Düzey iblisler güzeldi.

Zinciri onun tuttuğunu fark edince kaşlarımı çattım.

"Gerçekten bir Gecesolucanı mı gezdiriyorsun?" diye sordu Zayne, sorusuyla kaşlarımı kaldırdım. Ben de ciddi ciddi aynı şeyi merak ediyordum ve Zayne sorunca sevinmiştim.

Üst Düzey iblis güldü ama Gecesolucanı bu yorumu eğlenceli bulmadı. Öfkeli yaratıktan boğuk, hırıltılı bir homurtu yükseldi ve tüylerimin diken diken olmasını sağladı.

"Adım Purson" dedi Üst Düzey iblis. Kükürt ve duman dolu bir sesle konuşuyordu. "Cehennem'in Büyük Kralı'yım, yirmi iki lejyonluk *evcil* Gecesolucanı komutanıyım ve buraya nefilim için geldim."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. “Artık kimse *nefilim* kelimesini kullanmıyor” dedim herhalde milyonuncu kez. “Bu hem saldırgan hem de modası geçmiş bir ifade.”

“Bunu saldırgan veya modası geçmiş bulmanı umursayan birine benziyor muyum?” dedi Purson. Ben bir riske girip *hayır* diyecekken devam etti. “Hayır, değilim.”

“Şoke oldum” diye mırıldandım.

Sözlerimi duymazdan geldi. “Kim olduğumu çok açık bir şekilde ortaya koymak istiyorum ki gereksiz bir dram yaşanmasın.”

Konuşması kesinlikle gereksiz bir dram yaratıyordu.

“Ben gizli hazinelerin bulucusu ve sırların bilicisiyim. Saklanabileceğin hiçbir yer yok ki orayı keşfetmeyeyim.”

“Yani sen iblislerin *Indiana Jones*’u musun?” diye sordum. “Güzelmiş.”

“*Indiana Jones* mu?” diye tekrarladı iblis. “Onun kim olduğunu bilmiyorum.”

Kaşlarım kalktı. “Sen *Indiana Jones*’un kim olduğunu bilmezken, benden sırların bilicisi, hazinelerin bulucusu olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?”

“Neye inandığın umurumda değil. “Benden kaçarsan çok uzaklaşamayacaksın” diye uyardı Purson. “Beni sadece sinirlendirsin ve bunu...”

“Çeneni kapat.” Zayne iblisi susturdu. “Bunun için zamanım yok. Kız arkadaşım ile yeni bir araya geldik ve bu anı mahvediyorsun.”

Yavaşça ona baktım ve...

Ah.

Ah, vay canına.

İlk defa sırtını kanatsız görüyordum. Etrafta sadece ay ışığı vardı, sırtında eskiden olmayan tuhaf bir desen bulunduğunu görebiliyordum. Teninden sadece bir veya iki ton daha koyu bir mürekkeple yapılmış bir dövme benziyordu ama... bir yara izi gibi kabarık duruyordu.

“Kim olduğunu bilmiyorum” dedi Purson merakla. İşte bu ilginçti. Zayne’in ne olduğunu bilmiyordu ama o gün karşılaştığımız Arayıcı iblis biliyordu. Sonra bizden koşarak kaçmıştı ama Zayne’in kanatları görüldüğü için ne olduğunu tahmin etmiş de olabilirdi. “Sen hem... tanıdık hem de yabancısın. Keşfetmesi çok ilgi çekici olurdu ama şu anda benim ve ihtiyaç duyduğum şeyin arasında duruyorsun. Bu yüzden köpek oyuncağından başka bir şey değilsin.”

Gecesolucanı bir kahkaha attı. “Kemirmemem gereken şeyleri kemirmeyi severim.”

“Üzgünüm” diye cevapladı Zayne. “Ben tek kişilik, kişisel bir köpek oyuncağıyım ve sahibim yanımda duruyor. Bu yüzden teklifinizi geri çevirmek zorundayım, yine de teşekkürler.”

“Seçeneğin olduğunu söylemedim” dedi sinirle Purson.

Dikkatimi vermem gerekiyordu ama Zayne’in sırtındaki desen beni büyülemişti. İradem veya şimdi bunun vakti olmadığını söyleyecek bir sağduyum olmadığı için, uzanıp sırtına dokundum...

“Ben hallederim” dedi Zayne.

Altın rengi bir ateş teninin altındaki damarları aydınlattı, sırtı boyunca gezinmeye başladı. Ağzım açık halde elimi şaşkınlıkla

geri çektim. *Asalet* sağ ve sol kollarından aşağı akıyor, derinin altından geçip havaya yayılıyordu.

Ellerinden ilahi ateş fışkırıyor, dönüyor, şekil alıyor ve hızla katlaşıyordu. İki yanan kabzası vardı. Yaklaşık 1,20 metre uzunluğunda, yarım daire şeklinde iki alevli bıçaktı ellerindeki.

Gecesolucam korkuyla bir adım geri çekildi.

Ben de öyle.

Aman Tanrım, içinde hep *böyle* bir silah mı vardı? Sürgün olduğu ve beni kontrol etmeye kararlı hareket ettiğinde bile *asaletini* böyle kullanmamıştı.

“Ne dedin?” dedi Zayne rahat bir tavırla. “Seçeneğim yok mu? Hepimizin seçim hakkı vardır. Eh, sen hariç. Yaşamak ve ölmek arasında ne yazık ki bir seçim hakkın olmayacak. Her şekilde öleceksin.”

Her şey çok hızlı oldu.

Purson zinciri salınca Gecesolucanı öne atıldı ama Zayne... ışık kadar hızlıydı ve en iyi görüşe sahip olsam bile onun hareketlerini takip edemezdim. Önüme geçtikten sonra Gecesolucanı'nın uzattığı kolun altından kayıp arkasında belirdi.

Gecesolucanın'dan bir parça düştü ve vıcık vıcık bir *lop* sesiyle yere indi.

Bir koldu, sahiden tam bir koldu.

Pekâlâ.

Zayne bunu hallediyordu.

Hem de nasıl!

Gecesolucanı başını geriye atarak acıyla uludu, tilkiyle vaşak arası bir sesi vardı. Zayne arkasını dönüp hilal şeklindeki kılıcını savurarak Gecesolucanı'nın boynuna sapladı.

Öne düşen yaratık alevler içinde kaldı ve yere çarpmadan önce kül yağmuruna dönüştü. Purson ise gerçek halini aldı; derisi incelerek kum rengine döndü, yüzünün her tarafından kürk çıkarak sarı saç yelesiyle birleşti ve sırtından deri görünümlü sert kanatlar çıktı. Burun delikleri uzayarak düzleşti, ağzı ise korkunç bir şekil-

de genişledi. Keskin dişleri ortaya çıkmıştı, gözleri simsiyah parlarken gözbebekleri dikey olarak uzuyordu.

Purson'ın başı... bir aslanın başıydı.

Bunu asla hafızamdan silemeyecektim.

Sersemlikten sıyrılıp kendi *asaletimi* çağırmaya başladım.

Zayne, Üst Düzey iblise döndü ve *değişmeye* başladı ama Gardiyan olduğu zamankine benzemiyordu. Vücudu boyunca parlak bir ışıltı dalgalandı, kabarmış işaretler sırtından yükselip katılaştı.

Kanatlar. Sırtındaki işaretler kanatlarının yuvasıydı. Ne kadar deliceydi bu?

Sonra kanatları dışa doğru açıldı ve düzleşerek Zayne'in iki tarafında yükseldi. Kar beyaz tüylerin içinde altın ışık çizgileri titreşti.

Zayne'in ne olduğunu tam olarak anladığı anda, "Ah, kahretsin" dedi Purson boğuk bir sesle. Ellerini havaya kaldırdı ama Üst Düzey iblislerin sık sık çağırıp kontrol edebildiği kötü enerji topları belirmedi. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırmıştı.

"İstediğin her şeye sahip olabilirsin. Her şeye. Lejyonlarım, sadakatim. Liyakatim" diye yalvardı Üst Düzey iblis, zinciri tekrar eline çağırdı. "Her şeye. Sana yemin ederim. Her şeye."

"Sessizliğin iyi olurdu" dedi Zayne. Sonra saldırıya geçti.

Altın, ten ve ateşten ibaret zarif bir hareketti. Havaya yükseldi ve kanatlarını sırtına yapıştırıp alev alev yanan kavisli bıçakla havayı ustalıkla yardı.

Purson'ın o zincirle olan planları uygulama fırsatı bile olmadı. Zayne'in kılıcı omuzlarından başlayarak doğruca içinden geçti.

"Kahretsin" diye mırıldandı Purson. Bedeni hemen o noktada alev aldı.

İblislerin en sevdiği son sözlerden biriydi bu.

Zayne doğruldu, kanatlarını bir kez silkeleyip ardından sırtına topladı. Kanatlar, sırtına sıkıca yerleşti... ve sonra tenine çekildi. Geriye yalnızca, artık ne olduklarım bildiğim kabarık izler kaldı.

Orak kılıçlar dağıldı ve karanlık zeminde sadece birkaç saniye parıldayan altın tozuna dönüşüp ortadan kayboldu. Aydınlık damar ağs, Zayne dikildiğim yere dönerken silindi. Orada duru-

yordum, ona dokunmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapmamıştım.

Nihayet konuşabilecek kadar kendimi toparladığımda, "Bunu yapabiliyor muydun? Düştüğün andan beri bunların hepsini yapabiliyor muydun?" diye sordum.

"Evet" dedi Zayne.

"Ne düşündüğün umurumda değil, Bay Sürgün modundayken bile büyük bir parçam kontrol altında tutuyormuşsun. Bunu her an yapabilecekken yapmadın."

"Yapabilirdim. Yaptım. İblisleri bu şekilde öldürdüm." Zayne başını eğip ellerine bakarken ben de öldürdüğü insan müsveddesini hatırladım. Başkaları da olmuş muydu? "Ama haklısın, konu sen olunca bunu kullanmak istemedim."

"Neyse ki" dedim. "Acayip tehlikelisin Zayne."

Başını kaldırdı. "Eskiden de tehlikeliydim."

"Öyleydin. Eskiden tehlikeliydin ama şimdi çok büyük harflerle *bir tehlikesin* sen" dedim. "Şu anda resmen kılıç kıskançlığı yaşıyorum."

"Bu seni pek rahatsız etmiyor, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Şu anki halim, yapabildiklerim. Çünkü bu benim." Elini kalbinin üstüne koyup öne çıktı ve önümde durdu. "Ama artık farklıyım. Bunu hissedebiliyorum. İçimde... Bunu nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum ama içimde bir soğukluk var ve o egemen olma ihtiyacı hâlâ orada. Sana yönelik değil. Bir daha asla sana yönelmeyecek. Yine de başka nelerin değiştiğini bilmiyorum."

Ona bakarken söylediklerinin abartı olmadığını biliyordum. Zayne artık *farklıydı*. İblisle konuşma şekli hiç eski Zayne gibi değildi. Sözlerinde, yapacağı şeyden zevk alacağını söyleyen alaycı bir hava vardı. Gecesolucanı'nı öldürme tarzı da bunun bir başka örneği idi. Eski Zayne yaratıkların kollarını kesmezdi. Eski Zayne onları direkt öldürürdü; iblisin ne söylediği ya da ne teklif ettiği önemli olmazdı, onu mutlaka ortadan kaldırırdı. Arada farklılıklar vardı ve başkaları da olabilirdi fakat onun yanında her zaman gü-

vende olacağımı biliyordum. Hatta onun Korkunç Sürgün halinin yanında bile sandığımdan daha güvende olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Peki ya hissettiği o soğukluk? Acaba hissettiği şey, insan ruhuna denk sayılan İhtişam'ını kaybetmiş olması mıydı? Uzun vadede neler yaşayacağını bilmiyordum ve bu konuda endişeliydim. Ancak ne olursa olsun, yine de onu seveceğimi ve İhtişam'dan yoksun olmasının, bana olan sevgisinin önünde durmayacağını biliyordum. Başka ne değiştiyse birlikte çözerdik.

Gözlerine baktım. "Tek canımı sıkan şey, senin iki kılıcın olması. Bende sadece bir tane var. Büyük saçmalık."

Zayne'in yüzünde geniş, güzel bir gülümseme belirdi. Derin, tanıdık ve güneş ışığı gibi hissettiren sıcacık gülüşü nefesimi kesti. Bir daha duyacağımı sanmadığım bir şey daha vardı... *onun gülüşü*, üstelik çok güzeldi.

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bana güldüğünü hissediyorum."

"Az önce sana değiştiğimi ve ne kadar değiştiğimi tam olarak bilmediğimi söyledim. Ama tek düşündüğün şey benim iki kılıcımın olması, seninse bir tane?"

"Evet, öyle. Çok önemli bu. Ben kıskanç bir insanım."

Tekrar güldü, sesi tüm göğsümü aydınlattı. "Sadece sen böyle cevap verebilirdin."

Bu doğru olabilirdi.

Sıcak bir esinti saçlarının tutamlarını yakalayıp çıplak omuzlarından havalandırırken etrafa bakındı. Şimdi düşününce, havadaki anormal soğukluk kaybolmuştu. Dayanılmayacak kadar sıcak ya da bunaltıcı değildi ama mevsime daha uygundu.

Onu süzüp hava koşullarıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Ne kadar garip olurdu, değil mi? Ama onun eski haline, şey... büyük ölçüde eski haline döndüğü anlarda havanın normalden yirmi derece ya da daha fazla soğuk olması tesadüf olamazdı.

"Bu, sana gelen... kaçınıcı iblis oldu? Üçüncü mü? Başkası var mıydı?"

“Sadece Gulyabaniler, geçen geceler ve şu aptal” diye cevapladım. Evden çıktığım üç seferden ikisinde beni arayan bir iblisle karşılaştığımı söylememenin muhtemel en iyi seçenek olduğuna karar vermiştim.

“Dez neden seninle değil?”

“Başcadı bana bir Gardiyan’ın veya iblisin enerjisinin büyüü bozabileceğini söyledi.” Telefonuma uzandım. “Onu arasam iyi olur. İyi haberi verebilirim.”

“Bunu daha sonra yapabiliriz. Şu anda seni eve götürmek istiyorum.”

Eve.

Zayne’in neredeyse hiç vakit geçirmediği, tavanını benim için karanlıkta parlayan yıldızlarla süslediği yeni daireye. *Evimize.* Göğsüm sıkıştı. Önceden o daire başımın üstünde bir çatı ve duvarlardan ibaretti, giysilerimin yarısı hâlâ bavulda duruyordu. Yıldızlar evi daha da güzelleştirmişti ama şimdiye kadar bir yuva gibi hissettirmemişti.

Tekrar ağlak bir kütleye dönüşmeden önce aklımı toparladım. “Gabriel nerede kaldığımı biliyor. Tekrar gelecek.”

“Ama yalnız olmayacaksın” dediğinde kalbim eridi. “Çok büyük bir sorun haline gelirse kalacak başka bir yer bulmamız gerekebilir.”

Başımınla onayladım. “Başkalaşım... Dur, her şeyi bitirmeyi planladığına dair attığı o uzun nutkun o kısmında sen yoktun.”

“Konuyu biliyorum.” Elimi tuttu ve birbirini kavrayan avuçlarımız harika bir histi. “Bana birkaç şey anlatıldı, biri de Başkalaşım’dı. Dünya ile Cennet arasında bir uçurum açmayı ve iblis Bael’in, Cehennem’deki ruhlarla birlikte Cennet’e girmesini planlıyor.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Gerçekten bilgilendirilmişsin. Alfalar mı? Tanrım. Hâlâ Cennet’e gitmiş olduğuna inanamıyorum. *Cennet’e.*” Gözlerim kocaman açıldı ve yürümeyi bıraktım. “Nasıl bir şeydi? Sadece pofuduk beyaz bulutlar ve hiçbir şey yapmayan melekler mi vardı? İstedikleri her şeye sahip ruhlar etrafta boş boş

dolaşıyor muydu? Yoksa burası gibi mi görünüyordu? Peki ya melekler ve ruhlar? Bir sürü ruha sordum ama hiçbiri bana bir şey söylemedi..." Kalbim bir an için durdu. "Aman Tanrım, babanı gördün mü?"

Dudaklarında bir gülümsemeyle bana baktı.

Ne yaptığımı fark edemedi kendimi bir anda ona fırlattım.

Zayne boynuna sarıldığımda beni yakaladı ve bu sefer ayakta kalmayı başardı. Bacaklarım beline kenetlenmişti ve beni üzerinden atması imkânsızdı. Denediği falan yoktu elbette. Kolları hemen etrafıma dolanıp benim kadar sıkıca bana sarılmıştı.

Derin duygular içimi sararken Zayne'in hayatta olduğunu, biraz farklı olsa da hâlâ o olduğunu bir kez daha hissettim. Gözlerim yaşlarla doldu. "Özür dilerim... Tamam, üzgün değilim. Sadece sarılmak istedim."

Çenesini başımın tepesine koydu. "En sevdiğim sarılma şekli bu."

"Benim de" dedim boğuk sesle. "Ben sadece... Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum." Kalbim deli gibi çarpıyor, midem burkuluyordu. Hem gülmek hem ağlamak; sessiz kalıp derin düşüncelere dalmak, aynı anda da olabildiğince yüksek sesle bağırarak istiyordum. Kendi bedenimden taşmak üzereydim.

"Kendine gerçekten burada olduğumu hatırlatman gerekiyorsa üstüme atlayabilirsin. Bunu sorun etmem" dedi Zayne. "Seni yakalarım."

Gözlerimi sımsıkı kapadım. "Neden hep böyle mükemmel şeyler söylemek zorundasın?"

"Her zaman doğru şeyleri söylemiyorum" diye inkâr etti. "Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Evet" dedim. "Bu yüzden söylediklerinin genellikle mükemmel olduğunu biliyorum. Bu işte uzman benim."

"O zaman seninle tartışsam iyi olur" dedi boğuk bir sesle. Tonlaması kısa süre öncesine kadar yoksun olduğu bir şeyle doluydu. *Duygu.*

"Evet." Kollarımla ve bacaklarımla ona sımsıkı sarıldım, sadece birkaç saniyeliğine de olsa gerçekliğin içime işlemesine izin ver-

dim. Bana geri dönüş yolunu bulması için ona yardım etmiştim, tıpkı söz verdiği gibi. Her ne kadar artık... farklı biri olsa da, geri dönen kişi *Zayne'di*. Hâlâ yüzleşmemiz gereken bir sürü kötü şey vardı ama o yanımdayken Gabriel'ı alt etme şansımız daha yüksekti. Umut vardı. Tünelin sonunda bir ışık vardı. Zayne umut ışı-ğımdı ve bu an, mucizelerin mümkün olduğunun kanıtıydı. Bütün bunların sonrasında bir gelecek uzanıyordu.

Kendimi toparlayıp yavaşça vücudumu ondan ayırdım. Ayaklarımın üstünde durabildiğimde ve bir daha ona atılmayacağıma yüzde doksan dokuz güvendiğimde tekrar söze girdim. "Tamam. Odaklanmam gerekiyor. Odaklıyım. Cennet'le ilgili tüm soruları daha sonra cevaplarsın, şimdi önemli meselelere dönelim. Melekler sana neler anlattı..." Yeniden yürümeye başladım, Zayne'i de peşimden sürükleyerek ilerledim, ta ki bir anda durana dek. "Bu arada, nereye doğru yürüyorum ben?"

"Bir araca atlarız diye düşündüm. Havalanmadan önce Nic'le konuşmayı tercih ederim" diye açıkladı. Bu fikre ben de katılıyordum. "İnsanların kanatlarımın bir Gardiyan'ınkiler gibi olmadığını anlayamayacağı kadar yükseğe çıkabilirim ama Gardiyanların onlara saldıracağını sanmalarını istemem."

Gardiyanlar.

Bunu sanki artık onlardan biri değilmiş gibi söylemişti ve gerçekten de değildi. Bu açıkça ortadaydı, durumu zaten biliyordum ama yine de çok şaşırmıştım.

"Doğru karar" diye mırıldandım. Patikaya dönüp yürümeye başladık. "Bu mümkün mü? Gabriel'ın iddiası? Bael ve ruhlar Cennet'i enfekte edince Tanrı'nın kapıları kapatacağı?"

"Evet, doğru. Ölen hiçbir insanın artık Cennet'e giremeyeceği anlamına geliyor. Bütün ruhlar bu dünyaya hapsolacak. Tayfa dönüşecekler ya da iblisler onlara işkence edecek" dedi iç çekerek. "Cennet'in küreleri kapalı olduğunda, iblislerin saklanmak için hiçbir nedeni kalmayacak. Yeryüzü, Cehennem olacak; Cennet'in bir kısmı kaybolacak. Gabriel'ın planladığı şey mümkün."

"Açıkçası onun sadece hayal dünyasında yaşıyor olmasını umuyordum."

"Ne yazık ki hayır" dedi Zayne. "Alfalardan ve diğer meleklerden bazıları şimdiden aradan sıyrılmak istiyor."

"Taht söylemişti." Bakışlarım yoğun, dağınık ağaçlık alanda gezinirken babamın da onlardan biri olup olmadığını düşündüm. İçimde bir öfke parladı. Gabriel'in başına gelenler diğer başmelekler için bu kadar büyük bir şok olamazdı. Kontrolünü kaybettiğine, cinayete meyilli ve dünyayı yok etmeye kalkışacak kadar tehlikeli biri olduğuna dair mutlaka işaretler göstermiş olmalıydı. Böyle şeyler durduk yere ortaya çıkmazdı. Hiçbiri bir şey yapmamıştı. Öz babam bile Gabriel'in Haberci olduğunu bana söylememişti, bir başmeleğin karşısına çıkmam için beni en ufak şekilde hazırlamamıştı.

Melekler neredeyse tamamen işe yaramazdı.

Şey... görüştüğüm Taht hariç. O bana yardım etmişti. Teknik olarak melek olan ama aslında olmayan Zayne'e göz ucuyla baktım. Kendisi işe yaramaz değildi ama en alt sınıftakilerden başmeleklerle kadar meleklerin herhangi biri, öylece kenarda dikilip durmak dışında bir şey yapabiliirdi. Hayatlarında o kadar boş vakit varken oturup *Animal Crossing* mi oynuyorlardı, artık her ne yapıyorlarsa...

"Telefonun yanında, değil mi?" diye sordu parkın girişine vardığımızda. Başımla onayladım ve arka cebimden çıkardım. "Bir araç çağırmamı ister misin?"

"Evet." Girişteki spot ışıkları, telefon ekranının yansımasını azaltacak kadar parlak değildi, ben de hevesle telefonu ona uzattım.

Uygulamayı açtığında bakışlarımı ona çevirdim. Tişörtsüz biri arabasına bindiğinde şoförün ne düşüneceğini merak ediyordum. Gözlerim istemsizce Zayne'in geniş omuzlarına, belirgin göğüs hatlarına kaydı ve daha da aşağıda, gecenin karanlığında büyük ölçüde gizlenen o sıkı ve gerilmiş kaslara takılı kaldı. Zayne her zaman, olmayan antrenman rutinime biraz kardiyo ya da mekik eklememi düşündürecek kadar formdaydı. Ben dövüşmek için

antrenman yapıyordum. Bu da benim için yeterli bir egzersizdi ama onun vücudu, ağzından çıkan her lafı karşılayacak güçte olduğunu kanutlıyordu.

Zayne'e fazlasıyla uzun süre baktığının farkındaydım ama bunu sırf göze hitap ettiği için yapmıyordum. Geçmişte bunu bir ya da yüz kez yapmış olabilirdim ama şu anda ona bakıyordum çünkü buradaydı ve iyiydi. Bunu kolayca kabullenebileceğimi sanmıyordum.

Bakışlarımı yüzüne çevirince, yüz hatlarının eskisine göre çok daha net olduğunu düşündüm. Normalde bu ışıktaki kaşlarının keskin çizgisini ya da dudaklarının şeklini seçebilmem imkânsızdı. Bu tamamen benim hayal gücümün ürünü değildi. Görünümünün nedeni şu anki doğası, içinde yaşayan *asaletti* muhtemelen. Etrafımdaki hiçbir şey onun kadar net görünmüyordu. Geçmişte babamı gördüğüm zamanları pek hatırlamıyordum. O nadir ziyaretler hep çok kısaydı ve Gabriel'la birlikteyken hayatta kalmak gibi önceliklerim vardı, Taht ile karşılaştığımda olduğu gibi. Ama düşününce, Taht'ın kanatlarında o ürkütücü gözleri görmüştüm. Normalde o kadar uzaktan öyle küçük şeyleri görebileceğimi sanmıyordum.

Uber çağıran Zayne'in parmakları durdu, bakışları bana doğru döndü.

"Özür dilerim." Yanaklarım alev aldı. "Tam bir ucube gibi seni izliyorum."

"Şimdiye kadar beni izlemenden rahatsız olmadığımı anlamış olman gerekirdi." Telefonumu bana geri uzattı, arka cebime koyduğumda elimi yakaladı ve beni göğsüne çekti. Tıpkı bir kekamoz gibi ona yapıştım. "Özür dilerim."

"Neden?" Başımı kaldırdım.

"Neden mi?" dedi alçak bir kahkahayla. Başımın arkasını elleleriyle kavrayıp, yanağını kalbine bastırdı. "Seni terk ettiğim için."

"Bu senin hatan değildi Zayne. Senin seçimin değildi zaten."

"Biliyorum ama fiziksel ve ruhsal olarak Cehennem azabı yaşadığını bilmek, yanında olamamak durumu kolaylaştırmıyor." Bir

sonraki nefesi düzensizdi. "Gelebileceğimi anlar anlamaz sana gelmek istedim ama gelmem... kesinlikle hiç yardımcı olmadı."

Başına tam olarak ne geldiğine dair sorularım vardı ama beklemek zorundaydım. "Şimdi buradasın. Önemli olan bu."

"Aynı fikirdeyim." Saçlarımı parmaklarına sardı. "Ve seni bırakmayacağım. Bir daha asla Trin. Asla."

Daireye yaptığımız yolculuk... ilginçti.

Şoför, yaşlı bir adamdı ve sürekli arka koltuğa bakıp duruyordu. Bunun Zayne'in yarı çıplak olması ya da benim onun yanına yapışmış olmamla bir ilgisi olduğunu hiç sanmıyordum. Adamın hareketlerinde ve konuşmalarında bir tedirginlik vardı ve arabada başlayan her konuşma aniden sonlanıyordu.

Adamın gözleri ya yoldaydı ya da dikiz aynasmdan sarkan hafif sallanan haça kayıyordu.

Acaba şoför Zayne'de yabancı bir şeyler mi seziyordu? Nedeninin ben olmadığını biliyordum. İnsanlar üzerinde hiçbir etkim yoktu. İnsanlar, Gardiyanların insan formundayken yanlarında olduklarını da hiç fark etmiyorlardı ama kesinlikle Zayne'de önceden olmayan bir enerji vardı.

Anlatması zordu ama korkunç bir fırtına öncesi havanın elektriklenmesi ve ürkütücü şekilde durgunlaşmasına benziyordu; ya da bir kasırganın gözüne. Hissettiğim şey tam olarak buydu. Zayne'in parmakları sürekli kolumda yukarı aşağı gezinirken bile etrafında öyle bir durgunluk vardı ki hava her an şiddetli bir enerjiyle dolabilirmiş gibiydi. Atmosfer bile nefesini tutmuş, ne yapacağını bekliyordu sanki.

Bu hali acayip havalıydı.

Biraz da korkutucu.

Yolda Dez'e, Zayne'in iyi olduğunu ve onu birazdan arayacağımızı bildiren kısa bir mesaj attım. Telefonum bir düzine kadar sessiz mesajla anında ışıldadı ama yanıtlamaya fırsatım olmadı. Zayne başını eğip şakağıma dudaklarını bastırmıştı ve o tatlı öpücük neredeyse beni tamamen paramparça edecekti.

Sanırım şoför, apartmanın önüne yanaşıp Zayne kapıyı açtığında ilk kez derin bir nefes aldı. Arabadan inerken, şoförün Zayne'in sokak lambasının altına adım atışını izlediğini gördüm. Zayne'in kanatlarının izi soluktu ama ben bile görebiliyordum, o yüzden yaşlı adamın da fark ettiğine hiç şüphem yoktu.

Şoför haçı çözüp dudaklarına götürürken kapıyı kapattım.

"Dışarıdayken üstünde mutlaka bir tişört olmalı" dedim kaldırıma çıkıp yanına gidince.

Lobiye girdiğimizde yüzümüzde alaycı bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?" Omzunun üzerinden bana baktı. "Ne kadar belli oluyor?"

"Eh, ben görebiliyorum, yani..." dedim lobiye girdiğimizde. Neyse ki içerisi boştu ve oldukça aydınlıktı, Zayne'e daha dikkatli bakmam için bir fırsattı. "Melek kanatlarını andıran beyaz mürekkep dövmesine benziyor. Tüm sırtını kaplıyor ve teninin üstünde hafif kabarıklıklar var." Her bir kıvrımlı tüy sanki özenle derisine kazınmış gibiydi, hiçbir ayrıntı gözden kaçmamıştı. Hafifçe yükseltilmiş duruşu normal bir dövmenin gölgeli görünümünü kazanmasını sağlıyordu. Asansöre ilerlerken sırtına dokunma isteği yeniden içimi doldurdu. Ama havuzda verdiği tepkiyi hatırlayınca direndim. "Gerçekten çok güzel Zayne."

"Sen güzelsin."

Başımı hızla kaldırdım. Zayne yumuşak, sevecen bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Yanaklarım alev almıştı ama yine de pek cilveli sayılmayacak alay dolu bir ses çıkardım. "Şu an nasıl göründüğümü biliyorum ve..."

"Eskisinden daha da güzelsin." Elini yavaşça yüzüme kaldırdı. Başparmağıyla çenemi okşadı. "Her bir morluk, gücünün bir nişanı."

“Yine başladın, tam da duymak isteyeceğim şeyleri söylüyorsun” diye mırıldandım.

“Peki bu nasıl? Çok da ahlaki sayılmaz ama...” Parmağını yanağım boyunca gezdirdi, tenimin hâlâ o güzel morumsu renge büründüğü noktada durdu. “Gabriel’a acı çektireceğim. Bıraktığı her morluğun, yaşattığı her acının bedelini ona katıyla ödeteceğim. Etini kemiklerinden sıyrırken, organlarını sökerken hâlâ hayatta olmasını istiyorum. Son nefesini vermeden önce göreceği son şey olmanı... seni izlerken ölmesini istiyorum.”

Ah.

Vay canına.

Kalbim bir an için durdu. Sesinde gizli o soğuk vaat ya da içindeki şiddet arzusu değildi beni sarsan; Gabriel’la bir kez daha yüzleşecek olmasıydı. İkimiz de o başmelekle karşı karşıya gelecektik. *Peki ya ona bir şey olursa? Yine?* İçim buz kesti ve panik içimde kök salmaya başladı. Acaba onu ufak bir tatile çıkmaya ikna edebilir miydim? Bu savaşı teğet geçmeye?

Kendimi daha ileri gitmeden durdurdum ve başımı kaldırıp gözlerine baktım. Her gün erken bir ölüm riskiyle yaşıyorduk zaten. Bu hiçbir zaman değişmemiştir. Her şeyden önce, artık Zayne’in ölmesi daha zordu. Bu iyi bir haberdi, bunu unutmamam gerekiyordu ve Zayne benden hiçbir zaman kenarda beklememi istememiştir.

Aklımın bir köşesinde bunu asla istemeyeceğini biliyordum.

Gabriel’la karşı karşıya geldiğimde Zayne’in yanımda olması gerektiğini de biliyordum. Roth ve Layla, Lucifer’ı ikna etmeyi başarsa bile. Zayne böyle bir şeyi dinlemezdi. Daha önce söylediğimde de dinlememiştir. Bağın ona ilettiği acıya kapılıp o şekilde dalması ölümüne neden olmuştu.

Zayne’e vicdan azabını ilişkimize dahil etmemesini söyleyemezdim. Ben de korkuyu dahil edemezdim.

Etmeyecektim.

Derin bir nefes aldım. “Bunu duymak da iyi geldi.”

Zayne bir kaşım kaldırdı.

Omuz silktim. “Yani, çoğu insana iyi gelmez ama ben senin tam olarak bunu yapmanda hiçbir sakınca görmüyorum.”

Yüzünde hafif bir sırıtiş belirdi. “Bunu söylemene şaşırmamam gerek. Sen hep kan dökmeye meraklıydın.”

“Doğru” dedim asansöre adım atarken. Gerçi dürüst olmam gerekirse, önceki Zayne’in böyle şeyler söyleyeceğini hiç düşünmezdim. Evet, Gabriel’ı incitmek ve öldürmek isterdi ama... derisini yüzmekten, organlarını söküp almaktan bahsetmek? Bu farklıydı.

Asansör yukarı çıkarken ona baktım. Işık daha iyi olduğu için aynı göründüğünü fark edebiliyordum.

Ama farklıydı da.

“Biliyor musun... yüz hatların bana daha keskin geliyor artık, daha belirgin. Yüksek çözünürlükte netleşen bir fotoğraf gibi” diye açıkladım. “Sen döndüğünden beri böyle.”

Tam konuşmaya başlamıştı ki ensemde o tanıdık farkındalık hissi dolaşmaya başladı. Zayne’in bakışları asansör kapılarına kayd ve bir adım öne çıkarak beni kısmen arkasına aldı. “Yakınlarda bir iblis var.”

“Muhtemelen Cayman’dır. Benden haber alana kadar burada takılmaya devam edecekmiş” dedim. “Parlaksın.”

“Ne?” Asansör yavaşlayıp dururken bana baktı.

“Tenin daha parlak.” Kolunu dürttüm. “Teninin altında hafif bir ışık var ve sanırım bu yüzden seni eskisinden daha iyi görebiliyorum.”

Kaşları kalktı. “Yürüyen bir ampule mi benziyorum?”

Sırıttım. “Bunun o kadar da fark edilir olduğunu düşünmüyorum. Gerçi ben görebiliyorsam eminim başkaları da görüyordur ama onlar ne olduğunu tam olarak anlayamaz. Muhtemelen senin güzel ve sağlıklı bir ışıltıya sahip olduğunu düşünürler.”

Tam konuşmak üzereydi ki asansör kapısı açıldı ve Zayne önüne dönüp tüm dikkatini dışarıya yöneltti. Ne söyleyecekse unutmıştu çünkü siyah saçlı bir iblis görüş alanımıza dans ederek giriyordu. Cayman’ın sırtı bize dönüktü, kafasını ve kalçalarını ritimle

sallıyordu. Bir elinde cips paketi, diğerinde gazoz kutusu vardı. Kulaklıklarından tanıdık bir ritim geliyordu.

Bu... *Hey Mama* mı dinliyordu?

Cayman birden öne eğildi, poposunu havaya kaldırdı ve dans karşılığında para alıyormuş gibi sallamaya başladı. Bu dansla iyi bir para kazanırdı cidden.

Ağzım bir karış açıldı.

"Bunu beklemiyordum" diye mırıldandı Zayne.

"Bunu kimsenin bekleyeceğini sanmam."

Cayman bir anda pürüzsüz ve kıvrak bir tavırla doğruldu, ağzına bir cips attı.

İblis kesinlikle dans edebiliyordu.

Asansörden çıktım, onu rahatsız edip etmememiz gerektiğinden emin değildim. Geri geri dans ederken çok eğleniyordu.

Birdenbire bize döndü. İnce, tiz bir çığlık attığında yerimden sıçradım. Cips paketi parmaklarının arasından kaydı ve kızarmış patates dilimleri yere saçıldı.

"Keşke bunu kaydedecek kadar öngörülü olsaydık" dedi Zayne.

Ona sııttım.

"Ah, dostum." Cayman cebine uzandığında müzik sesi kesildi. Yavaşça kulaklıklarını çıkardı ve Zayne'e baktı. "Şu an hayatım buna bağılıymış gibi kaçmam gerekiyor mu?"

"Hayatın buna bağılıymış gibi dans etmek yerine mi?" diye sordum.

"Şaka yapmanın zamam değil" diye cevap verdi.

"Ama benim birkaç günlük şaka malzemem var."

Cayman beni duymazdan gelip sanki Zayne onu duyamayacakmış gibi sesini alçalttı. "Cumartesi gecesinin bir daha tekrarlanmasını gerçekten istemiyorum."

"Evet, özür dilerim" dedi Zayne. "Kendimde değildim."

"Hadi ya?" diye fısıldadı Cayman. "Beni avlayıp küçük bir çocuk gibi çığlık attırma dürtüsü falan hissetmiyor musun?"

Zayne eğilip yere düşen cipsleri topladı. "Ne seni avlamak ne de o çığlığı tekrar duymak istiyorum" dedikten sonra mutfağa bir

bakış attı. Ancak gördüğü dağınıklıkla dönüp bir kez daha baktı. "Gerçi, şöyle bir düşününce..."

Yanağımın içini ısırdım.

"Her şeyi temizlerim." Cayman ellerini kaldırdı. "Trinity'nin ortada bıraktıklarını da."

Gözlerimi iblise diktim.

Bana göz kırptıktan sonra dikkatini tekrar Zayne'e çevirdi. "Vay be, melek çocuk. Ne kadar düşmüşsün! Kelimenin tam anlamıyla." Zayne'e en büyük iltifatlardan birini etmiş gibi bir tavrı vardı. "Geri döndüğüne sevindim."

"Teşekkürler" dedi Zayne. "Sanırım."

"Bu işe yaramazsa Trinity'nin yanına taşınmak zorunda kalacağımdan korkuyordum. Biliyorsun, onun aklını yerinde tutmak için." Kısa bir an durdu. "Sakin halde."

Gözlerimi kıstım. "Yine küçük bir çocuk gibi çılgılık atmak ister misin?"

"Belki sonra. Sana söylerim." Gazozundan bir yudum aldı.

Zayne topladığı cipslerin paketini tezgâha fırlattı. "Sana yürüyen bir ampul gibi mi görünüyorum?"

Gözlerimi devirerek ona döndüm. "Öyle görünmediğini söyledim."

"Sadece emin olmak istiyorum." Her nasılsa kalbimi kıpır kıpır yapan bir tavırla bana gülümsedi.

Cayman başım iki yana salladı. "Madem konuyu açtın, sende... ışıldayan bir hava var artık."

"Gördün mü?"

Zayne'in gülümsemesi iyice büyüdü. "Sana bir sorum var Cayman. Benim yanımdayken herhangi bir şey hissediyor musun?"

Cayman gazoz kutusunu indirdi. "Ne demek istediğine bağlı."

Purson'ın verdiği tepkiyi hatırlayınca Zayne'in nereye varmak istediğini anladım. "Sanırım ne olduğunu hissedip hissedemediğini soruyor?"

"Kanatları saymazsak mı?" Cayman'ın koyu kaşları çatıldı. "Nerede peki onlar?"

“Hâlâ bende.” Zayne dönerek sırtını gösterdi.

Cayman işaretleri görünce alçak bir ısıklık çaldı. “Gizli saklılar. Ne güzel. Bunları en son meleklerin insanlarla yan yana çalıştığı dönemde görmüştüm.”

Kaşlarım alnıma kadar yükseldi. “Kaç yaşındasın?”

“Yeterince yaşlıyım, uygarlıkların yıkılışını ve yeniden doğuşunu gördüm” dedi Cayman.

“Peki o zaman” diye mırıldandım.

“Ama sorunun cevabına gelirse, sen kesinlikle bir Gardiyan gibi hissettirmiyorsun.” Zayne’i dikkatle incelerken alnı kırıştı. “Farklısın.” Başını yana eğdi, simsiyah saçları omzunun üzerinden aşağıya döküldü. “Ama kanatlarım görmemiş olsaydım, ne olduğunu anlayamazdım.”

“Nasıl yani?” diye sordum ayaklarımın üstünde kıpırdanırken. Yorgunluk kaslarıma nüfuz ediyordu. Uzun birkaç gün geçirmiştım ve aldığım bir günlük uyku düşündüğüm kadar iyi gelmemişti.

“Bu sanırım çoğu iblisin senin Asilkan olduğunu hissetmesini engelleyen şeyle aynı. Belki *asaletle* gelen ilahi bir kalkan gibi bir şeydir.”

“Peki, normal ve *asaletsiz* bir Sürgün’ü hissedebilir misin?” diye sordum. Aslında onları hissedip hissedemeyeceğimi merak ediyordum.

Cayman başıyla onayladı. “Onlar... çok güçlü birer iblis gibiler. Tam değil ama benzer sayılır.” Kanepenin arkasına yaslandı. “Gücü kayda değer her iblis etrafındaki güç aurasını hissedebilir. Ama ‘kutsal’ ve ‘lanet olsun’ kelimelerini bir araya getirip bunun sebebinin bir Sürgün olduğunu akıl edemezler. Zaten Gardiyanlar kabuklarından çıktıktan sonra ortalıkta böyle biri pek dolaşmadı. Bunu zaten biliyoruz.”

“İlginç.” Zayne bana döndü. “Bu işimize yarayabilir.”

“Tabii yarar ama geçen cumartesi sergilediğin Targaryen benzeri ‘*Hepsini yak!*’ tavırların, sahnede bir Sürgün olduğunu herkese açıkça gösterdi. Hem kanatlar hem de *asaletle*. Bunun sosyal medyadaki bariz sahte haberlerden çok daha geniş ve hızlı bir şekilde

yayıldığına adım gibi eminim" dedi Cayman. Sanırım Purson, DC İblisleri isminde bir Facebook grubuna falan katılmamıştı. "Özellikle senin hissettiklerin bana başka bir varlığı anımsatıyor."

Karnım altüst oldu. Kimden bahsettiğini biliyordum. *Lucifer*.

"Peki nasıl bir his?" diye sordu hemen sonra. "Gerçekten nereden geldiğini bilmek nasıl bir his?"

"Dürüst olabilir miyim? Ne iyi ne kötü bir his. Sadece... mantıklı geliyor" diyen Zayne iblise kısa bir bakış attı. "Şimdi ya da geçmişte kim olduğumun asırlar önce yaşamış atalarla hiçbir ilgisi yok."

"Tam bir hayal kırıklığısın" diye mırıldandı Cayman.

"Gerçekten mi?" diye yanıtladı Zayne.

"Evet çünkü çok iyi uyum sağladın." Cayman yüzünü astı. "Kutsal kökenlerinle dalga geçmek, seni rahatsız etmediği sürece hiç eğlenceli değil."

"Buna üzüldüm." Zayne bana yürüdü. Elimi tutup beni kanepeye çekti. "Biraz oturur musun?"

"Elbette" diye mırıldandım. Kalçalarım mindere değdiği anda ona minnet duydum.

"Ama şimdi Roth'un söylediği bazı şeylerin nedenini anlıyorum" dedi Zayne yanıma geçerken. "Ayrıca bunu kendine saklamış olmasına da şaşırdım."

"Ben de öyle" dedim.

"Roth bile bazı kurallara uyuyor" dedi Cayman.

O anda aklıma bir şey geldi. "Anlamadığım bir şey var..."

"İnsanların hâlâ iklim değişikliğinin sahte bilim olduğunu düşünmesi mi?" diye tahmin yürüttü Cayman.

"Evet, bu da var ama..."

"*Bitcoin*?" diye sordu ardından. "Çünkü ben bile *Bitcoin*'den anlamıyorum ve tarihteki her türlü parayı gördüm."

Kaşlarımı çattım. "Hayır. *Bitcoin*'den bahsetmiyorum. Yeni Gardiyanlar nasıl yaratılıyor? Hiç kadın Sürgün yok, değil mi? Kadın melek yok."

Cayman bize döndü. "Kadın meleklerin olmadığını kim söyledi?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. "Hiç görmedim ya da duymadım."

"Kadın melekler var" diye doğruladı Zayne. "Birkaç tane gördüm."

"Bir saniye. Gerçekten mi? Nasıl görünüyorlardı?"

"Onlar... kadın meleklerle benziyorlardı" dedi Zayne.

"Bu gerçekten çok yardımcı oldu." Cayman'a döndüm. "Bunu neden ilk defa duyuyorum? Neden hiçbir yerde dişi bir melekten bahsedilmiyor... Dur buldum..." Elimi kaldırdım. "Açıkkası bunun bir cevaba bile ihtiyacı yok. Patriyarka."

"Evet." Cayman başıyla onayladı. "Ayrıca bu insan yapımı bir şey. Bunun için biz iblisleri bile suçlayamazsınız."

"Anlaşıldı. Yani düşen kadın melekler mi var?"

"Hiç kadın meleğin Cennet'ten atılmadığını söylesem şaşırırmısın?" dedi Cayman. "Sorgulamamış olduklarından değil. Tam tersine, gerçekten de mantıklı ve olgun bir şekilde sorguladıkları için böyle bir şey yaşanmamış. Aptal gibi davranmadıkları için."

"Hayır" diye mırıldandım. "Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım."

"Her neyse. Tanrı, Sürgünleri taşlaşmadan önce yaşanan yasak ilişkiler sonucu dünyaya yayılan nefilim soyunu temizlemek için yeryüzünü suyla kapladı. Elbette hepsinin ölmesi mümkün değildi."

Zayne örgümü omzuma attı. "Gardiyanlarla genetik dizilimleri uyuşan birkaç kadın vardı ve Gardiyanlardan hamile kalabildiler. Sonradan anlaşıldı ki, o kadınların hepsi düşenlerin soyundan geliyordu."

"Sulandırılmış nefilimler" dedi Cayman.

"Sulandırılmış Asilkanlar" diye mırıldandım. Tüm bunlar kulağa biraz ensest gibi geliyordu doğrusu. İlk Gardiyan neslinin kendi soylarından olmayan kadınlarla birlikte olduğunu varsayarak konuyu kapatmayı tercih ettim.

Hem zaten şu anda kendi rahmimin işlevselliğiyle ilgili endişelenmem daha mantıklı olurdu.

“Peki nasıl bir şeydi?” diye sordu Cayman. Hayvan şekilli bisküvilerin olduğu küçük kutuyu eline aldı ve L koltuğun neredeyse sırtından yuvarlanarak bir köşeye kuruluverdi. “Şu... ölme olayı? Merak ediyorum. Sonuçta hiç ölmedim.”

“Bu biraz kaba bir soru ama” diye araya girdim.

Cayman omuz silkti.

Zayne’in dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Sen de merak etmiyor musun sanki?”

İnkâr etmek için ağzımı açsam da sadece iç çekmekle yetindim. “Evet, bu konuda yalan bile söyleyemem. Ben de merak ediyorum.”

“Biliyordum.” Elini başının üzerinden geçirip saçlarını geriye taradı. “Öldüğümü hatırlıyorum. Az çok.”

“Az çok mu?” diye sordu Cayman, ağzını bisküviyle doldurmuştu.

Zayne başıyla onayladı. “Okulun altında o mağaradaydım... ve ölmek üzere olduğumu biliyordum. Aklım... sende kalmıştı. Senin için, ben gittikten sonra olacaklar için ölesiye korkuyordum. Senin acıyı hissedebiliyordum ve tek isteğim, her şeyin yoluna gireceğini bildiğinden emin olmaktı.”

Tanrım.

Zayne’in kollarına bir daha atlamamak için kendimi zor tuttum.

“Sonra yüksek bir çatırtı duydum. Neredeyse gök gürültüsü gibiydi, ardından da çok yoğun bir ışık parladı. Hayatımda bu kadar parlak bir şey görmemiştim.” Bakışları uzaklara dalsa da gözlerini benden ayırmadı. Aslında birkaç saniye dışında gözlerini benden neredeyse hiç ayırmamıştı. Acaba o da benim gibi mi hissediyordu? İçten içe burada oluşuna hayret ediyor muydu? Birlikte olmamıza? “Işık oldukça hızlı bir şekilde azaldı ve sonrasında kendimi bir tür binanın içinde buldum.”

“Bir bina mı? Bulutlar yerine mi?” İç çektim. “Çok tadım kaçtı.” Birden sırtıttı. “Sonunda bulutları gördüm.”

Ellerimi çenemin altında birleştirdim. “Melekler üstlerinde dinleniyor muydu?”

Cayman burun kıvrırarak güldü.

Zayne de bunu duyunca bir kahkaha attı. “Bunu duyunca biraz hayal kırıklığına uğrayacaksın ama... bunlar gökyüzündeki sıradan bulutlardı.”

Evet, hayal kırıklığına uğramıştım ama merakım da hâlâ geçmemişti. “Cennet’te gökyüzü mü var yani?” Başıyla onaylayınca yüzümü ekşittim. “Gerçekten Cennet’te olduğundan emin misin?”

“Senin kafanda Cennet’in nasıl bir yer olduğunu ciddi ciddi merak etmeye başladım” dedi Cayman.

Bulut şehirlerinin canlı ve aşırı detaylı tanımını yapmama fırsat kalmadan Zayne araya girdi. “Kesinlikle oradaydım.”

Ona kaçamak bir bakış attım. “Nasıl emin olabiliyorsun?”

“Bu kulağa çılgınca gelecek ama... hava yüzünden. Sıcak değildi. Soğuk değildi. Nem de mükemmeldi. Bir ilkbahar sabahı gibiydi. Kokusundan anlaşılıyordu. Her yer...”

Cennet’in ona nasıl koktuğunu merak ederek öne eğildim.

Zayne bakışlarını yere indirip boğazını temizledi. “Mis gibi kokuyordu.” Detayları paylaşmadığı için hafif bir hayal kırıklığıyla arkama yaslandım. “Bulunduğum bina bir tür arena gibiydi ve kesinlikle altından yapılmıştı.”

“Tamamı mı?”

“Evet.”

“Kahretsın” diye mırıldandı Cayman. Ağzına bir avuç karbonhidrat dolu lezzet tıktırmakla meşguldü. “Tanrı masraftan kaçınmaz.”

Bir iblisin Cennet’le ilgili bu kadar ayrıntı bilmesinin doğru olup olmadığını düşündüm ama bir sorun olsaydı Zayne bu kadar açık konuşmazdı.

“Bu arada, çatı açığından bulutları görebiliyordum” diye ekledi. “İçin rahat edecekse, gökyüzü muazzam bir mavi tonundaydı ve bulutlar da pamuk gibi görünüyordu.”

“Gözlerin gibi” dedim. “Yani gökyüzünün rengi.”

Yüzünde yeniden o gülümseme belirdi. “İlk başta kafam karıştı. Cennet’te olduğumu biliyordum. Cennet’le karşı karşıya oldu-

ğumu iliklerimde hissediyordum ama... kendimi orada bulduğuma şaşırmıştım."

Zayne'in böyle hissetmesinin nedeni çok açıktı. Layla yüzünden ruhunun bir parçasım kaybetmişti. Köprü'nün altından çok sular akmış, hatta o köprü yanıp kül olmuştu ama Layna'nın, Zayne'i ne kadar derinden yaraladığını düşününce içimde yükselen öfkeyi durdurmam imkânsızdı. Üstelik her şey biz daha tanışmadan önce yaşanmıştı ve Layla'ya kin beslediğim falan da yoktu.

Tamam, aslında biraz besliyordum ama bunu aşmaya ve genel olarak daha iyi bir insan olmaya çalışıyordum.

Sadece bu iki konu için büyük bir gelişmeye ihtiyacım vardı.

"Yalnız değildim. Birinin yanımda, arkamda olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı." Zayne arkasına yaslandı ve başını bana hafifçe eğdi. "Senin babandı."

Onu yanlış duyduğumu sandım. “Gerçekten mi? Babam mı?”
“Evet.”

Bir süre boyunca şaşkınlık içinde kalakaldım. Ancak sonra, rotasından fena halde sapmış olan kaderi yeniden rayına oturtan kişinin aslında babam olduğunu kabullenmem gerekti; yalnızca Zayne ve benim için değil, Misha için de. Eski Koruyucumun, dostumun düşüncesi hâlâ içimi acıtıyordu. Onun ihanetinin ya da kendi dertlerime takılıp kalmışken onun çok mutsuz olduğunu fark edemeyişimin asla tam anlamıyla üstesinden gelemeyecektim.

Ama babam Michael’ın orada olması mantıklıydı. Zayne öldüğünde benim Koruyucumdu. İlk anda yaşadığım şaşkınlık, onun oradaki varlığını yanlış yorumladığımı gösteriyordu. Bunu bir tür babalık görevi gibi değerlendirmiştim ve babamın hakkında hiçbir şey bilmediği bir şeydi bu, Taht her ne kadar onun bana inandığını iddia etse de.

Sesimin olabildiğince duygusuz çıkmasına özen göstererek, “Peki, Gardiyanların aslında kim olduğunu sana söyleyen o muydu?” diye sordum.

“Temelde evet. Ayrıca evet, bu büyük bir şoktu ama öncesinde, onun deyimiyle ‘şimdiden kendimi öldürdüğüm’ için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını anlamamı sağladı.”

“Pislik!” diye bağırdım. Keşke babam önümde olsaydı da suratına tekme atabilseydim.

“Görmediğimiz bir başmelekle tanıştın mı?” diye sordu Cayman.

“Daha iki tanesiyle tanıştım ama hayır” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Sen kendini öldürtmedin Zayne.”

“Eh, bu tartışmaya açık bir konu bence.”

Ağzımı açıp ne kadar haksız olduğunu akademik bir makale kıvamında anlatacaktım ama benden önce davrandı.

“Zayıfladığımı biliyordum, geride durmam gerektiğini de... ama acını ve korkunu hissettiğim anda bir şeyler yapmak zorundaydım. Bunun için pişman değilim” dedi Zayne. Babamın ne kadar saçmaladığını anlatmama fırsat vermemişti. “Sonucun ne olacağını bilsem de yardımına gelmekten pişman değilim. Nihayet sustuğunda babana da bunu söyledim, aradan saatler geçmiş gibiydi ve muhtemelen gerçekten öyleydi.”

Konuşmanın ciddiyetine rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Peki buna nasıl karşılık verdi?” Aklımda, duygularıyla hareket ettiği için Zayne’e soğuk bir memnuniyetsizlikle ve iğrenerek bakan başmeleğin görüntüsü canlandı.

“Şaşırtıcı şekilde iyi” dedi Zayne. Gözlerimi kırptım, babamın zihnindeki imgesi bir anda yok oldu. “Sanırım yaptığım şeye saygı duydu, hatta belki de tam olarak bunu söylememi umuyordu. Bilmiyorum. Okunması zor biri. Ne olursa olsun yüzünde hep aynı ifade var.”

O soğuk ve hoşnutsuz görüntü bir kez daha zihnimde belirdi.

“Sonra bana seni sevip sevmediğimi sordu.”

Kalbim kıpır kıpırdı. Cevabı biliyordum ama... babam bunu neden sormuştu ki?

Zayne gözlerime baktı. “Ona senin için bin kere ölmeye hazır olduğumu söyledim. Seni o kadar çok sevdiğimi. Ardından bana

tekrar sana kavuşmak için ne yapacağımı sordu. Ona her şeyi yapacağımı söyledim.”

Gözlerim doldu. Cayman kanepenin diğer ucundan, “Keşke biraz çikolatamız olsaydı” diye fısıldadı.

Zayne onu duymazdan geldi ve boğazındaki yumruyu gidermek için yutkundu. “Bunu duyduğuna pek şaşırılmış görünmedi ama birçok kardeşinin bu tür bir sevgiyi zayıflık olarak gördüğünü söyledi.”

“Kardeşleri aptal” diye söylendim.

“Bence o da aynı şekilde düşünüyor. Bu tür bir sevginin, eğer... doğru şekilde kullanılırsa, bir güç olduğuna inanıyor.”

İçgüdülerim devreye girdi ve Taht’ın, Zayne’in işe yarayabileceğini söylediği anı hatırladım. Gözlerim bu düşünceyle kısıldı. “Bununla ne demek istedi?”

“Eh, yaklaşan savaşı kaybetmemek için sevginin doğru bir motivasyon olabileceğine inanıyor” diye açıkladı. “Bana süreç pek hoş olmasa bile, yeniden doğmaya razı olup olmadığımı da sordu. Açıkçası bunun ne anlama geldiğini anlamadım. İlk başta reenkarnasyondan bahsettiğini sandım ve bu beni çok şaşırttı. İşte o zaman bana Gardiyanların kökenlerini genel olarak anlattı.”

“Michael senin düşmeni bekliyormuş gibi görünüyor” dedi Cayman.

“Biliyor musun, bana da öyle geldi. Bana, İhtişam’ıma kavuştuğum için kalabileceğimi başkaları anlattı. Cennet’i koruyabileceğimi. Veya doğru zaman geldiğinde bu dünyaya geri dönüp sana yardım edebileceğimi. Baban geri çekildi ve onlar görüşlerini sunarken hiç konuşmadı ama aslında bir tercih bile yoktu. Onlara sana geri dönmek istediğimi ve bunun Gabriel’la savaşmamın veya Cennet’i korumamın tek yolu olduğunu söyledim.”

“Meleklerle daha İhtişam’ını almadan ve yeniden doğmadan önce mi pazarlık yaptın?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet.”

“O noktada seni kovup aşağı göndermemelerine şaşırdım” dedi Cayman.

Başımla onayladım. "Aynı fikirdeyim."

Zayne, Cayman'la girdiğimiz şoktan genel olarak etkilenmemişti. "Bir şekilde sana geri döneceğimi biliyordum. Onların bana daha çok ihtiyacı vardı."

"Sen..." Ne diyeceğimi bilemeyince başımı salladım.

"Muhteşem miyim?" diye sordu gözleri parlayarak.

"Bir de çok mütevazı." Bu bana bir kahkaha daha kazandırdı. Zayne'in her kahkahasında iyileştirici bir etki vardı. Her kahkahası bir acının üstünü örtüyordu. "Ne kadar kötüydü? Yeniden doğmak ve İhtişam'ını geri almak?"

"Bu önemsiz." Ama bakışlarını kaçırıyordu.

"Yalancı" dedim. "Canını yaktı. Değil mi?"

"Biraz saçma bir soru." Cayman avucuna birkaç tane hayvan şekilli kraker döktü. "Süper özel kanatlarla donatılması gerektiği bir yana, içine bol bol *asalet* doldurdular. Masaj gibi geldiğini sanmam."

Ona ters bir bakış attım. Cayman bana bir avuç dolusu krakeri ağzına atarak karşılık verdi. "Bilmem gerek" dedim Zayne'e. "Neler yaşadığını bilmem gerek."

Bakışları yüzümde gezindi. "Gerekliyor mu?"

"Tam tersi olsaydı sen bilmek isterdin."

Derin bir nefes alınca göğsü yükseldi ve haklı olduğumu fark ettiğini anladım. "Sanki yanıyordum. Sadece tenim değil, damarlarım, kemiklerim, her yerim yanıyordu. Tekrar ölüyorum sandım, artık dayanamayacağımı düşündüğümde kanatlarım değişti. Derim yüzülüyormuş ve bedenimde yeni kemikler büyüyormuş gibi hissettim. Bu pek de hızlı bir süreç değildi."

"Tanrım." Eğilip alnımı omzuna koydum. "Ben..."

"Özür dileme. Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok." En-semi avucuna aldı. "Hayatta kaldım. Buradayım. Gerekirse bunu bin kere daha yaşarım."

"Çok tatlısınız" dedi Cayman. "Sanırım tüm bu tatlılıktan dolayı dişim çürüdü."

"Çenenin kapat." Başımı kaldırdım.

Zayne ensemi kavradı, gözleri omzumun üzerinden geriye kayd. "Gitmek istersen kapı orada."

"Hayır, asla. *The Bachelor*'ın eski bölümlerini izlemekten daha iyiymiş bu."

Yüzlerimiz çok yakın olduğu için Zayne'in gözlerini devirdiğini görebildim, sonra elini yanağıma kaydırıp ve parmaklarını nazikçe açtı. "Yaşadıklarım, senin yaşadıklarına dair hissettiğim korkunun yanında hiçbir şeydi" dedi kısık bir sesle. "Geçiciydi ve bedeline değdi. Şimdi buradayım ve eskisi kadar kolay öldürülemiyorum." Zayne elini çekip arkasına yaslandı. "Michael bana Gabriel'in planını ve başarır mı olacağını zaten anlattı. Bana senin..." Susup başını iki yana salladı. "Önemli değil."

"Sana ne dedi?" diye ısrar ettim yanıt vermeyince. "Ne? Sana öleceğimi mi söyledi? Gabriel'in kanımı kullanarak Cennet'e giden bir arka kapıyı yaratmayı planladığını mı anlattı?"

Zayne'in çenesinde bir kas esnedi. "Bana söylemesi gereken tek şey buydu." Gözlerindeki ışıltı güçlendi. "Bu olmayacak."

"Haklısın, olmayacak" diye kabul ettim. Midemin derinliklerinde bir huzursuzluk filizlenmişti. Bunda bir tuhaflık vardı. Babam ve Taht, düşeceğini düşünmelerine rağmen Zayne'e büyük bir güç vermişlerdi. Bana dönebilmesi için buna izin vermişlerdi. Evet, Gabriel'la yüzleşmesi gerekecekti ama melekler onun seçimine bu kadar anlayışlı ve cömert davranır mıydı? Bildiklerim bu ihtimali pek desteklemiyordu. Tuzak neydi peki? Fedakârlık mı? Bedel mi?

İçim korkuyla dolup taşı. Peki ya Gabriel'ı yendikten sonra melekler Zayne'in peşine düşerse? *Asaletini* almak veya onu taş gömmek için avlarsalardı? Zayne'in dönüşü geçici miydi?

Benim tam bir panik sarmalına girdiğimin farkında olmadan, "Asaleta alışmam, nasıl kontrol edeceğimi ve nasıl başa çıkacağımı öğrenmem biraz zaman aldı" dedi Zayne. Huzursuzca kıpırdanıp elini göğsüne koydu. "Hâlâ tam alışamadım. Sanki..."

"Yok olmayan, düşük seviyeli bir enerji uğultusu mu?" diye tamamladım, panik duygusunu bastırmaya çalışıyordum. Şu anda,

bir seyircinin önünde bedelin ne olduğunu sormak uygun olmazdı. Cayman'ın karşısında tam bir çöküş yaşamama gerçekten gerek yoktu.

Zayne o güzel gülümsemesini gösterdiğinde göğsüm sıkıştı. "Şimdi neden hareketsiz oturmakta bu kadar zorlandığınızı anlıyorum."

"Bu kadar mı?" diye sordu Cayman. Ona doğru döndüm, kutuyu sehpanın üstüne koymuştu. "Sana süper dozda *asalet* yükleyip düşmene izin verdiler. Gerçekçi olalım. Bunu senin Trinity'yle birlikte olman için yapmadılar. Çoğu birbirinize karşı beslediğiniz o sıcak duyguları umursamıyor bile."

Cayman da benimle aynı şeyi düşünüyordu ama çok daha az paniklemişti.

"Haklısın. Çoğu melek, birbirimize olan hislerimizi umursamıyor" diye cevap verdi Zayne ve tüm beynim "çoğu melek" kısmına odaklandı. "Düşmeme, Gabriel'la savaşacak yeni ve üstün bir versiyon olmam için izin verdiler."

"Taht bana, kanatlarını ve İhtişam'ını ondan alabilecek meleklerin Gabriel buradayken yeryüzüne inmeyeceğini söyledi" diye araya girdim. Gerçi bu, Gabriel ortadan kalktıktan sonra ne yapacaklarını açıklamıyordu.

"Onlara fazla paye veriyorsun" diye homurdandı Cayman ve burun kıvrarak güldü. "Melekler, risk ne olursa olsun böyle bir şeyi deneyecek kadar kendini beğenmiş canlılar. *Asaletini* almak için gelmemelerinin tek nedeni, Zayne'in hâlâ bir meleğin tüm gücüne sahip olması ama artık melek kanunlarına bağlı olmaması."

"Melek kanunları mı?" Zayne'e döndüm. "Ne tür bir kanun mesela?"

Zayne kaşlarını çatarak Cayman'a baktı. "Sanırım dövüş yasasından söz ediyor. Anlaşılan bir meleğin başka bir meleğe saldırması yasakmış."

"Böyle bir durumda bile mi?" diye sordum, kulağa tamamen mantıksız geldiği için. "İçlerinden biri Cennet'i yok etmeye çalıştığında bile mi?"

“Evet” diye onayladı Zayne.

“Şaka yapıyor olmalısın.” İçim hayretle doldu. “Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey olmalı.”

“Bir meleğe silah kaldırmanın Tanrı’ya kılıç kaldırmak olduğuna inanıyorlar” dedi Zayne. “Bana da mantıklı gelmedi ama savaştan sonra hepsinin bu yemini ettiği söylendi. Bu yemini ederken tam anlamıyla düşünmedikleri belli.”

Savaş derken Lucifer’ın kovulduğu zamandan bahsediyordu sanırım. Bütün bunları düşününce her şey aniden mantıklı geldi. Büyük şeyler planlanmıştı.

Burada olmamın nedeni gibi.

“Ben... bu yüzden ben doğdum” diye fikir yürüttüm. Evet, ben de abartılıydı ama gerçekten durum dramatikti. “Hiçbir meleğin Gabriel’in neye dönüştüğünü görmemiş olması imkânsız. Yemin yüzünden onu durduramıyorlar. Herhalde bu da Asilkan’ı geri getirmek için en iyi zaman gibi göründü onlara ve kimin baba olacağına zar atarak karar verdiler.”

“Zar atarak mı?” Zayne başını iki yana salladı, söylediklerimi kafasında tartıyordu.

“Peki, tamam. Belki zar atmadılar ama demek istediğimi anladın işte.” Sertçe yutkunup arkama yaslandım. Ben gerçekten bir silah olmak için yaratılmıştım. Bu yeni bir bilgi falan değildi ama belli ki içimde hâlâ çocuksu, küçük bir parça, babamın annemi gördüğünde ona âşık olduğuna inanmak istemişti. Yani en azından bu işin arkasında biraz duygu olduğuna... Ama belli ki hiç yoktu. “Ben anlaşılmadaki bir açıktım. Babamın *asaleti* sayesinde Gabriel’la dövüşebilirdim. Gabriel zaten varlığımdan haberdardı ve Sulien’le bunu kopyalamaya çalıştı.”

“Bu onun için iyi bitmedi.” Zayne sırttı.

Hayır, bitmemişti. “Ben Potomac Dağları’nda çağırılmayı beklerken hep büyük savaşa, tüm savaşları sona erdirecek savaşa hazırlandığımı sanmıştım ama babam sadece Gabriel’in harekete geçmesini bekliyormuş.” Düşünceler kafamda dönüp dururken, ellerimi bacaklarımda gezdirdim. “Düşünmeden edemiyorum.

Acaba başka... Asilkan var mı? Yani hepsi öldükten sonra. Babam... ya da diğerleri her nesilde bir tane daha yarattı mı..."

"Sanmıyorum" diye araya girdi Zayne. "En azından Michael tarafından yaratılmış başka biri yoktur. Eğer olsaydı, Gabriel övünmek için ya da seni aşağılamak için dile getirirdi."

Dudaklarımı büzerek başımla onayladım. "Haklısın."

"Şunlara bakın, iki artı ikinin dörde eşit olduğunu kavrayabiliyorlar artık" dedi Cayman.

"Sanki sen bunların herhangi birini biliyordun" diye çıkıştım.

"Bilmiyordum" diye yanıtladı. "Ama bildiğim bir şey varsa, o da Gabriel'in büyük ihtimalle bir Sürgün'ün kafasını tek hamlede koparabileceği."

Yavaşça iblise döndüm.

"Ne?" Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece dürüst davranıyorum."

"Evet, bana da hâlâ ölebileceğimi söylediler" dedi Zayne. "Gerçekten ilham verici tipler. Bazıları bu yüzden Cennet'i şimdiden kapatmak istiyor ama Gabriel'i yenme şansımız birlikteyken daha fazla. Michael bile böyle düşünüyor."

"Roth'un görevi başarıya ulaşırsa şansımız daha yüksek tabii" diye ortaya attı Cayman. "Hatta tek şansınız bu."

"Ne?" Zayne ikimize baktı. "Hangi görev?"

Gözlerim büyüdü. "Ah..."

"Henüz bilmiyor mu?" Cayman'ın sarı gözleri kocaman açıldı.

"Neyi bilmiyor muyum?" diye sordu Zayne.

"Ona söyleme fırsatım olmadı" dedim. "Hepimiz biraz meşguldük."

"Hayatımda haber vermekten hiç bu kadar mutluluk duyduğum bir an olduğunu hatırlamıyorum." Cayman kanepeden kayarak yanımıza geldi ve arada birkaç santim kaldığında durdu. Yüzünde yavaş ama iblisvari bir gülümseme belirirken gerçekten de çok heyecanlı görünüyordu. "Roth ve Layla takviye almaya çalışıyorlar. Eh, tabii özel bir takviye."

Zayne'in kaşları daha da çatıldı. "Neden içimde bunun beni rahatsız edeceğine dair bir his var?"

"Eee, şey..." dedim zaman kazanmak için.

"Roth o başmelekle göğüs göğüse savaşılabilecek tek varlığı ikna etmeye çalışıyor" dedi Cayman. Ben bile gözlerinin neşeyle parladığını görebiliyordum. "Herhangi bir ilahi kuralı çiğnemekte hiç sorun yaşamayacak. Bu konuda gerçekten çok deneyimli olan birini."

Zayne bir an konuşmadı. "Lütfen bana aklıma gelenin çok yanlış olduğunu söyleyin."

İblis heyecanla ellerini yanaklarına vurdu. "Ne düşündüğüne bağlı."

"Roth'un, Lucifer'ı yukarı çıkarmayı planlaması imkânsız. Bu hiç mantıklı olmazdı, değil mi?" Zayne bana baktığında mindere iyice gömüldüm. "Çünkü bu, kutsal kitaplarda bahsi geçen kıyameti başlatıp başımıza daha da büyük dertler açmaz mıydı?"

"Eee..." diye tekrarlardım. "İnsanlığı ve Cennet'i kurtarmaya çalıştığımız için Tanrı'nun *onun* varlığını görmezden gelmesini umuyoruz biraz da. Biliyorsun işte."

"Hayır, bilmiyorum." Zayne bana döndü.

"Ne?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu kararı sen ölüyken verdik."

Yavaşça gözlerini kırptırdı.

"Sen havalı bir Sürgün, ben de havalı bir Asilkan olsam bile hâlâ yardıma ihtiyacımız var" diye açıklamaya çalıştım. "Bak, Roth zaten bunu başarabilecek gibi konuşmuyordu. Muhtemelen başka bir yol bulmamız gerekecek."

"Bilmiyorum." Cayman arkasına yaslandı ve sırttı. "Lucifer'ın, Gabriel'la halletmesi gereken çok ciddi bir hesabı var. Peki başarılı olursa? İnsanlığı ve Cennet'i kurtarırsa? Sizce bu egosuna ne yapar? Bunu asla unutturmaz. Sonuçta kibir, onun en sevdiği günah."

Daha birçok eğlenceli günah düşünebilirdim ama her neyse.

"Lucifer?" Zayne daha önce hiç dile getirmemiş gibi söylemişti bu ismi. "Eğer yukarı çıkarsa onunla ne yapacağız?"

"Bilmiyorum ama bizimle kalmayacak" dedi Cayman.

"Bizimle kalmayacak." Zayne'e ters ters baktım. "Üstelik siz koca bir malikânede yaşıyorsunuz. Kalacak yeriniz var, hem de hepiniz iblisiniz." Kısa bir an duraksadım. "Gerçi Layla yarı iblis ya da her neyse artık ama biz iblis değiliz ve bir apartman daire-sinde yaşıyoruz."

"Lucifer'la aynı yeri paylaşmak zorundaysan bir eyalet bile yetmez" dedi Cayman. Kolunu koltuğun arkasına yasladı. "Başarılı olup olmadıklarım zaten anlayacaksınız. Bunu hissedeceksiniz."

"Bu da ne demek?" diye sordum.

Cayman omuz silkti. "Lucifer geldiğini belli etmeyi sever."

Bu... biraz endişe vericiydi.

"Bu bana bir şey hatırlattı" dedi Zayne, ultra parlak gözlerini iblise dikmişti. "Trinity'nin tek başına dışarı çıkmasına izin verirken aklından neler geçiyordu? Bu gece onun için bir Üst Düzey iblis geldi. İki gün önce burada impler ve bir Arayıcı iblis vardı. Peki ya aynı günün erken saatlerinde? Gulyabaniler peşine düşmüştü."

"Pardon?" Başımı hışımla Zayne'e çevirdim. "Gecesolucanı'yla Purson'ı gayet güzel alt edebilirdim, Gulyabanilerle implerin de üstesinden gelirdim."

"Belki gelirdin. Belki de gelemezdin. Hâlâ iyileşme sürecinde-sin ve *asaletin* de tam anlamıyla toparlanmış değil, bunu net olarak görebiliyorum" dedi Zayne. Bu yeni yeteneğinden gerçekten hiç hoşlanmamıştım. "Yapman gereken son şey, sağlığını daha da kötüleştirmek."

"Temiz havaya ve yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Herkes üstüne üstüne geliyordu ve unuttuysan, ben de o sırada canımı kurtarmaya çalışıyordum. Hem de senden!" diye kendini savundu Cayman. "Onun kendine bakabileceğini biliyorum ve ben... Bekle. Sen Purson mı dedin?" Cayman öne eğildi. "Purson seni almaya mı geldi? Gulyabaniler ve Arayıcı iblisler mi dedin az önce?"

Başımla onayladım. "Evet. Purson bir Gecesolucanı gezdiriyordu, hem de tasmalı. Çok tuhaftı."

"Gabriel, Trin'in peşine iblis takmış olmalı" dedi Zayne.

"Hayır." Cayman ayağa kalktı. "Purson'ın onunla çalışması imkânsız."

“Çalışmıyor” diye bilgilendirdi Zayne. “Öldü.”

Cayman dişlerini sıktı. “Purson her zaman Lucifer’a sadık olmuştur. Peki ya Gulyabaniler? Gabriel’ın onları kendi safına çekebilecek bir etkiye sahip olması imkânsız” dedi Cayman. “Gulyabaniler yalnızca Cehennem’in en alt katmanlarında yaşar.”

“Eğer Gabriel değilse, kimdi o halde?” diye sordum sertçe.

Cayman’ın rengi bir anda soldu. “Lucifer.”

Cayman bu bombayı patlattıktan kısa bir süre sonra daireden sivişti.

Roth ve Layla'ya ulaşmaya çalışacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre, onlar şu anda Cayman'ın bile gitmeye cesaret edemeyeceği bir Cehennem bölgesindeydi. O da beni hedef alan kişinin gerçekten Lucifer olup olmadığını öğrenmek istediğini söyledikten sonra bir anda daireden yok olmuştu.

Sahip olmayı dilediğim havalı iblis yeteneklerinden biriydi.

Cayman gittikten sonra, "Lucifer" dedi Zayne. "Gerçekten mi?"

"Roth'un fikriydi."

"Çok şaşırdım."

"Ama ben de kabul ettim. Gabriel'ı yenmek için güçlü silahlarımızı ortaya koymamız gerekiyor ve o süreçte bu mantıklı bir karar gibi göründü." Yorgun bacaklarımı uzatıp koltuğun kenarından aşağı sarkıttım. "Hâlâ öyle. Umarım Cayman yanıliyordur ve o iblisler Lucifer tarafından gönderilmemiştir. O tarz bir belaya hiç ihtiyacımız yok."

"Öyle mi?"

Giderek büyüyen “gerçek ve olası tehlikeler” listesine ekleyebileceğim türden bir belaydı. Lucifer’ın işin arkasında olduğu ortaya çıkarsa, Roth ve Layla’nın onu bizim tarafımıza çekebileceğini ve bana... artık her ne yapmayı planlıyorsa ondan vazgeçirebileceğini ummaktan başka bir seçeneğim yoktu. “Onu bu işe karıştırmanın akıllıca bir fikir olduğunu düşünmüyorsun, biliyorum ama... bir şekilde onu kontrol altına almamız gerekecek.”

“Lucifer’ı mı kontrol edeceğiz?” Zayne saçlarına elini daldırırken küçük bir kahkaha attı. “Çocuk oyuncuğu. Kolayca idare edilebilecek bir adama benziyor.”

Sırıttım. “Belki de sadece kötü bir şöhreti vardır?”

“Peki ya yoga ve meditasyonla daha huzurlu, daha nazik bir Cehennem yöneticisine dönüştüyse?” Örgümü tutup lastik tokayı nazikçe çekerek çıkardı.

“Hey, daha garip şeyler de oldu.”

Zayne güldü. “İçimde onun Roth gibi ama daha beter biri olacağına dair bir his var.”

Yüzümde bir gülümseme daha belirdi. Onu öylece izlerken birkaç saniyeliğine her şeyi unuttum. Zayne yavaşça örgümü çözdü. Konuşmamız gereken pek çok şey olsa da en önemli olduğunu düşündüğüm yerden başladım. “Babanı görebildin mi?”

Parmakları saçlarımın arasında durdu. “Ziyaret için pek zaman yoktu. Her anımı *asaletimi* kontrol altına almaya çalışarak geçirdim.” Tekrar örgümle ilgilenmeye başladı. “İlk çağırdığımda, binalardan birinde koca bir delik açtım. Senin için de böyle miydi?”

“Ben hiç bina patlatmadım ama sinirlendiğimde veya üzüldüğümde gücümü kontrol altında tutmakta zorlanırdım.” Elim uza-
tıp koluna dokundum. “Yani babanı hiç göremedin mi?”

Zayne başını iki yana salladı. “Michael, birkaç melek ve Alfalar dışında kimseyi görmedim.”

“Buna üzüldüm.” Parmaklarımı bileğine sardım. “Sana onu görme fırsatını tanıyabilirlerdi, istersen görebileceğin birini.”

Parmaklarını saçlarımdan çekti ve ellerimizi birbirine kenetledi. “Babamı görmeyi gerçekten çok isterdim. Sam’i de...” dedi lise-

de olup bitenler hakkında bizi uyarmak için dönen ruhu hatırlatarak. "Ama bana verilen gücü kontrol edebileceğime emin olmam gerekiyordu." Gür kirpikleri yukarı kalktı. "Sana dönmem gerekiyordu. En önemli şey buydu."

Kalbim göğsümde mutlulukla gümbürdedi. Bir anlığına sadece sıcaklık ve neşeyle çevrelendim. Ancak bu çok uzun sürmedi.

Çünkü bu işin bir bedeli olmalıydı, değil mi?

Nefesim kesildi ve jilet gibi keskin bir panikle doldum. Geri çekilip elimi kurtardım.

"Ne var?" Yüzümü inceledi.

Birden hareket etme ihtiyacı hissettim. Ayağa kalkarken omuzlarımda ve sırtımda hissettiğim sönük ağrı, içimde kabaran o korkunun yanında önemsiz kaldı. "Sana bir şey sormam gerekiyor ve dürüst olmalısın."

"Ben sana karşı her zaman dürüstüm." Zayne gözlerini yüzüme çevirdi, dudaklarında yarım bir gülümseme belirmişti. "Eh, çoğunlukla. Geçmişte tamamen dürüst olmadığım birkaç an oldu."

Hangi anlardan bahsettiğini sormaya yeltendim, belki de bildiğimden fazlası vardı ama kendimi tuttum. "Şimdi tamamen dürüst olmanı istiyorum, cevabı ne olursa olsun."

"Elbette."

Tüylerim diken diken oldu. Televizyonun önünde volta atmaya başladım. "Gerçeği bilmem gerekiyor Zayne."

Zayne kanepenin biraz daha kanepenin ucuna yaklaştı. "Evet, bunu anladım. Neyi bilmen gerekiyor?"

Korkudan midem bulansa da yutkunarak düşüncelerimi ortaya döktüm. "Bana geri döndün. Ben pazarlık yapmadan veya yalvarmadan. Hem de benden bile güçlü bir halde. Evet, Michael'ın Kılıcı'yla ilgili o şeyi yapmak zorunda kaldım, stresliydi falan ama... sen öldün ve dirildin."

Başını hafifçe yana eğdi. "Evet." Bir sessizlik oldu. "Dirildim."

"Gabriel'i durdurmamıza yardım etmen için seni buraya istediklerini anlıyorum ama düşmene izin vermeleri? Benimle olmanı sorun etmemeleri? Bunların hepsi gerçek olamayacak kadar güzel

görünüyor. Bunun bir bedeli olmalı. Bir tuzak olmalı.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum, hâlâ televizyonun önünde volta atıyordum. “Bu geçici mi bilmem gerekiyor. Yanımda olmanın? Gabriel’ı yendiğimizde seni benden alacaklar mı? Alfalar ve diğer melekler seni almaya gelecek mi? *Asaletini* alıp seni taşla gömecekler mi?”

“Hayır” dedi hiç tereddüt etmeden. “Ben de kendimden korkuyordum ve melekler hakkında bildiklerime dayarak, ortada bir tuzak olmadığına inanmadım. Bunu geçici bir şeye dönüştürmeleri, hoşlarına gidecek bir şeymiş gibiydi. Geçici olmasını bekliyordum ama durum tam aksi Trin.”

“Nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordum.

“Çünkü baban bana öyle olmadığını söyledi.”

Hareket etmeyi bıraktım. Bir ihtimal kalbim durmuş olabilirdi. “Benimle kalabileceğini mi söyledi? Tam olarak bu sözleri söyledi ve yoruma açık yer bırakmadı mı?”

“Michael sen istediğin sürece hep yanında kalacağımı söyledi.” Gözlerini benden ayırmadan eğilip yerdeki bir cipsi alıp sehpanın üstüne attı. “Sonra da düşünceli bir şekilde, yaşadığım sürece yanında kalacağımı söyledi.”

“Gerçekten mi?” diye fısıldadım rahatlamaya korkarak. “Yaşadığın sürece kısmı tam onun söyleyeceği bir şey.”

Zayne başıyla onayladı. “Bu geçici değil Trin.”

“Ama neden?” diye sordum, ona yürüyüp önünde durdum. “Neden böyle... iyi bir şey yapsınlar ki?” Bunun kulağa çok kötü geldiğini biliyordum ama insanlar melekleri erdem ve cömertliğin simgesi sanıyordu. Oysa melekler, insanlara kayıp ve acı yoluyla ders verirdi ama evet, elbette şefkatli ve sevgi dolu olanları da vardı. Sadece biz onlarla hiç karşılaşmamıştık. “Hiç de onlara benzemiyor.”

“Değiller ama bence... baban bu izni vermelerinde çok etkili. Aslında bunu onun sağladığından eminim.”

“Gerçekten mi?” Buna inanmak istiyordum ama geçmişte yaşananlar, onun olaya pek derinlemesine müdahil olan bir baba olmadığını kamtliyordu.

Ya da umursayan.

"Michael'ın düşmemi istediğini söyledim, hatırlıyor musun? Hatta Cayman da aynısını düşündü." Zayne ellerini kalçalarımaya koydu. Beni bacaklarının arasına çekti. "Belki de bunun sebebi, benim melekler arasındaki savaş kurallarına bağlı kalmayacağımı fark etmiş olmasıdır. Elbette bunu diğer melekleri ikna etmek için kullandığına bahse varım. Ama bundan başka nedenleri olduğunu da biliyorum." Bana bakarken yüzündeki keskin hatlar, daha önce hiç olmadığı kadar netti. "Koruyucun olduğum gece, bana bir şey fısıldadı. Ne demek istediğini anladığımı sanmıştım ama şimdi fark ediyorum ki bana daha fazlasını anlatıyordu."

Babamın ona fısıldadığını görmüştüm. Zayne'e sorduğumda, bunun Haberci'yle ilgili olmadığını söylemişti. Sonra her zamanki gibi dikkatim dağılmıştı ve o anı unutmuştum. "Ne dedi?"

"*'Kızım bir gün sana asalet verecek ve seni İhtişam'ına kavuşturacak.'* Sonra da, *'Kurallara ne zaman uyup ne zaman uymaman gerektiğini umarım öğrenmişsindir'* diye ekledi" dedi Zayne. "Asalet ve İhtişam meselesini tam kavrayamamış olsam da kurallara uyma meselesini anlamıştım. Bahsettiği şey bizdik... Asilkan ve Koruyucu'yu yöneten kurallardı Bana o kurallara uymamam gerektiğini söylüyordu."

Titrek bir nefes verdim. Zayne hayatı boyunca kurallara uymuştu, peki bunun karşılığında ne kazanmıştı? Layla'yı daha onunla olmadan kaybetmişti ve birlikte olsalar da hislerinin gerçekte güçlü ya da zayıf olduğunu fark etmesi önemli değildi. Kurallara uyduğu için klanından giderek uzaklaşmıştı. Bana kurallara uymaktan bıktığını söylediği geceyi hatırladım, birlikte olduğumuz ilk geceydi.

"Ama biz kurallara uymadığımız için sen zayıfladın" dedim. "Öldün çünkü..."

"İhtişam'ım sana olan sevgim sayesinde bana geri verildi. Seni sevdiğim için *asalet* layık görüldüm" dedi Zayne. "Kurallara uymamak beni yaşadığımız ana getirdi. Evet, düştüğümde İhtişam'ımı kaybettim ama buradayım. Seninleyim ve evet, bana bunu ön-

ceden haber vererek Gabriel'la savaşmak için seninle burada olma olasılığımı artırdığını düşünebiliriz ama bence çok daha fazlası var. Fazlası olduğunu biliyorum. Baban seni mutlu görmek istiyor ve geri dönmemin bunu sağlayacağını biliyordu."

Bir milyon yıl geçse bile babamın ona bunu fısıldayacağı aklıma gelmezdi. Ya da benim mutluluğumu düşünmek için bir an bile zaman ayırdığını. Asla.

"Gerçek doğası veya kendisine yönelik beklentiler yüzünden senin için elinden fazla bir şey gelmiyor." Bana hayret verici berak mavi gözleriyle baktı. "Bunu, onun babalık vasıflarının genel eksikliğini mazur göstermek için söylemiyorum ama bunu senin için yapabilirdi."

"Eğer haklıysan, ne diyeceğimi bilmiyorum" diye itiraf ettim, gözlerimi sımsıkı kapatmıştım. Açtığımda, gözlerimde küçük ışık patlamaları oynayıyordu. "Sanırım onun böyle bir şey yapmacığını düşünmek benim için daha kolay."

"Neden?" diye sordu Zayne.

Duygularımı kelimelere dökmekte zorlandım. "Çünkü... gerçek, ilgili ve çocuğunun yanında olan bir babanın nasıl olduğunu düşündürüyor bana. Sonra kendim için bunu istiyorum."

"Bunu istemekte hiçbir sakınca yok."

"Biliyorum ama benim olamayan bir babam olduğunu bilmek hem üzüyor hem kızdırıyor" diye itiraf ettim. "Yani onu, sadece serin bir hoşnutsuzluk hissedebilen bir başmelek olarak düşünmek daha kolay."

"Anlıyorum" dedi bakışlarını yüzümde gezdirerek. Her gününe dahil olan bir babası olmasına rağmen bunu anladığına inandım. Sevdiği ve büyük tartışmalara rağmen tarafından sevildiğini hissettiği...

"Sadece bilmeni istiyorum" derken bir nefes verdim. Sonra içimdeki umudu serbest bırakırken babamla ilgili düşünceleri bir kenara itip sadece Zayne ve bana odaklandım. "Hislerim için endişelenmene gerek yok. Her zaman seninle olacağım. *Her zaman.*"

"Biliyorum" dedi hiçbir kibir göstermeden. Beni kucağına çekti,

yavaşça ellerini kaldırdı ve beni korkutmamaya özen göstererek şefkatle yanaklarımı avuçlarına aldı. “Gerçekten seninle konuşup gözlerimle seni görebilmemin üzerinden altı gün, dört saat ve yaklaşık yirmi dakika geçti. Başkaları daha uzun zaman katlandı. Haftalar. Aylar. Yıllar. Ama o günler, saatler, dakikalar sonsuzluk gibi geldi bana. Senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Ellerimi sıcak göğsüne bastırdım. “Görme yetimi kaybetmenin başıma gelebilecek en korkunç şey olduğunu düşünürdüm. Ancak sonra annemi kaybettim, o çok daha kötüydü. Bununla başa çıktım ama Misha’yı da kaybettim ve yaptıkları, bu hayatta yaşayabileceğim en kötü şeymiş gibi hissettirdi. Fakat yine yanılmıştım. Bunların her biri kendi başına korkunç, zor ya da hayat değiştiren olaylardı ama seni kaybetmek... İhtiyacım olan her nefesin içime çekemediği ellerimden çalınması gibiydi.” Boğazım yine yanmaya başladı. “Cehennem’den bile daha beterdi, üstelik iyileşme kısmını bunun dışında tutuyorum. O kısım kötüydü ama uyanık olmak daha da kötüydü. Senin... senin gittiğini bilmek en kötü kısımdı... Nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Plan yapıyordum...”

“Ne planı?” Başparmaklarıyla gözlerimin altını nazikçe silince ağladığımı fark ettim. *Yine.* Gerçekten artık ağlamayı bırakmam gerekiyordu. *Yüce İsa.*

Kendimi parça parça toparlamayı başardım, yani sayılır. “Ölüm’e, Ölüm Meleği’ne gitmeyi ve seni geri getirmesi için onu zorlamayı planlıyordum.”

“Ne yapacaktın?”

“Ölüm’ün seni geri getirmesini sağlayacaktım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama... sonra düşündüm ve bunun doğru bir hareket olup olmadığı konusunda kararsız kaldım. Ya huzur içindeysen ve seni oradan koparıyorsam? Seni hayata döndürecektim... Peki ne için? Gabriel’la savaşman için mi? Belki de yeniden ölmen için?” O duygular ve kafa karışıklığı, boğazımda biriken yakıcı bir zehir gibi içimdeki varlığını sürdürüyordu. “Ama Gabriel’in elinden sağ kurtulsam bile... seni kaybetmeyi kaldıramayacağımı biliyordum. Bir parçam sonsuza kadar yok olurdu. Sana ait olan par-

çam. Peki ya geri döndüğün gece? O sırada parkta oturuyordum, neyin doğru olacağını ve aldığım kararla yaşayıp yaşayamayacağımı anlamaya çalışıyordum.”

Zayne adımı fısıldadı, başını eğip alnıma ve burnumun ucuna birer öpücük kondurdu. “İyi ki o kararı vermek zorunda kalmadın.” Beni göğsüne çekerek kollarını sıkıca etrafıma doladı. “Ben huzur bulmazdım Trin. Bunu biliyorsun. Beni bir hayalet veya ruh olarak görürdün. Sana geri dönerdim.”

Kollarımı beline doladım, haklı olduğunu biliyordum. Aslında uyanır uyanmaz ve sonraki günlerde onu bir hayalet ya da ruh olarak görmeyince diğer tarafta bir şeyler olduğunu anlamalıydım. “Sanırım Gabriel’in senin ruhuna zarar vermiş olmasından korktum” diye itiraf ettim ve Zayne’in bedeni bir anlığına gerildi. “Biliyorum, kulağa garip geliyor olabilir ama... çok korkmuştum.”

“Garip değil” dedi Zayne. Başımı geriye doğru eğdi ve beni rahatça görebilecek şekilde geri çekildi. “Benim her zaman burada olacağımı biliyorsun. Unuttun mu yoksa? Yıldızları görebilmen için her zaman burada olacağım. Ben sadece senin Rehber... Sürgün meleğimin.”

Ona yaklaşıırken titrek bir kahkaha attım. Benimle yarı yolda buluştu ve dudaklarımız birbirine değdiği anda, nihayet biraz olsun rahatladım. Zayne’in kış nanesi aroması etrafımı sardı. Onu sonsuza kadar öpebilirdim...

Geriye sıçradım ve şokla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gözlerim Zayne’in yüzündeki belirgin hatlara takılmışken içimde derin bir boşluk oluştu. Aklıma babam ve şimdiye kadar gördüğüm diğer melekler geldi. Hiçbiri yirmi beşinden daha büyük görünmüyordu. Cehennem’e giden iblislerin pek çoğu hiç yaşlı durmuyordu. Gerçekten yavaş mı yaşıyorlardı yoksa belli bir olgunluğa ulaştıktan sonra zaman mı duruyordu? Cevabı bilmiyordum. Ama içime çöken o hisle, Sürgünler için de aynısının geçerli olduğunu sezebiliyordum.

Ben her geçen yıl yaşlanacaktım.

Zayne yaşlanmayacaktı.

“İyi misin?” diye sordu Zayne. Ona bakmaya devam ederken bir başka panik sarmalının eşiğindeydim.

“Sen şimdi ölümsüz mü oldun?” diye sordum. “Yaşlanmayacak olan ölümsüzlerden?”

Yüzüne yumuşak, tembel bir ifade yerleşti. “Bunu ne zaman soracağımı merak ediyordum.”

“Aman Tanrım. Yaşlanmayacaksın, değil mi?” İnleyerek başımı geriye bıraktım. “Ben de kör kalmam ve senin artık... bilmiyorum... kıyafetlerimi seçmek zorunda kalmanın bir noktada aramızdaki ilişkiyi zora sokacağını falan düşünüyordum.”

“Neden bunun ilişkimizi zora sokacağını düşündün ki?”

“Yani, belki kıyafet meselesi değil ama... anla işte.”

“Hayır. Hiç anlamıyorum.” Başımı tekrar öne eğmemi sağlayıp gözlerimin içine baktı. “Açıkla.”

“Şansım yolunda giderse en sonunda bu kadarcık bir görüşe sahip olacağım.” Başparmağımı ve işaretparmağımı arada bir santim kalacak şekilde yaklaştırdım. “İtiraf etmek istemesem de pek çok şey için yardıma ihtiyacım olacak.”

Zayne’in yüzünde kocaman, içten bir gülümseme belirdi. Bunu görünce çok şaşırdım.

“Neden gülümsüyorsun?” dedim hafifçe ileri geri sallanarak.

“Çünkü yardıma ihtiyacın olacağını kabul ettin ve bu çok büyük bir şey. Sen yardım istemeye karar vermediğin için bir kenarda oturup birkaç ay boyunca duvarlara çarpmanı izleyeceğimi sanıyordum.”

Şaşkınlıkla ona baktım.

“Ama gülümseme konusuna geri dönersek?” diye devam etti. “Görme yetini kaybetmenin, sana olan hislerimi ya da ilişkimize bakışımı etkileyeceğini düşünmen açıkçası biraz kırıncı. Yani *gerçekten* kırıldım.”

“Amacım seni kırmak değildi, beni yeterince sevmediğini düşündüğüm falan da yok. Sadece endişelenmeden edemiyorum” diye açıkladım. Ona içimi dökerken üzerimde kıyafet olmasına rağmen kendimi çıplakmışım gibi savunmasız hissediyordum. “Tüm o yaşadıklarımızı ve yaşayacaklarımızı düşününce, şu an bunu konuşuyor olmak bile saçma geliyor.”

“Saçma değil” dedi kararlı bir ses tonuyla. “Bu önemli. Anlatmaya devam et.”

Derin bir nefes aldım. “Daha ne kadar kötüleşeceğini bile bilmiyorum. Bir noktada seni yormayacağını bilmem de mümkün değil. Üstelik yorarsa da seni suçlayamam. Alındığı ilk günden beri aynı yerde duran bir şeye takılıp düştüğümde ben bile kendime sinir oluyorum. Ya da bir paketin üstündeki talimatları ve son kullanma tarihini okumaya çalışırken yazıları tahmin etmek zorunda kaldığımda hâlâ canım sıkılıyor. Yani, ben... sadece...” Susup omuz silktim. “Biz ne ara bunu konuşmaya başladık?”

“Konuyu sen açtın” dedi saçlarımı yana tarayıp yanağımdan uzaklaştırırken. “Ne diyeceğini biliyorum aşlında.”

“Gerçekten mi, her şeyi bilen adam?”

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Kısa bir anlığına da olsa gülümsemişti. “Bana yük olmak istemiyorsun. Tam olarak bunu söyleyecektin. Ama senin hiçbir yönün, hiçbir halin yük değil Trin. Senin her şeyin... tam anlamıyla bir ayrıcalık.”

Göğsüm.

Ah.

Göğsüm içinde bir balon varmış gibi şişmişti. "Neden?" Öne eğilerek başımı omzuna bıraktım. "Neden her seferinde böyle doğru cümleler kuruyorsun Zayne? Burada resmen krize girmeme engel oluyorsun."

"Özür dilerim, sanırım?" Gülmemek için kendini zor tuttuğu her halinden belliydi.

"Şu anda esas sorun kötüleşen görüşüm bile değil. Sen sonsuza kadar genç ve kaslı olacaksın, bense yaşlanacağım ve kemiklerim zamanla eriyecek. En sonunda daha olgun birine dönüşüp, *'Eğer birini seviyorsan, onu özgür bırakmalısın'* demeye başlayacağım. Sana gidip hayatını yaşamayı, genç birini bulmayı söylemek zorunda kalacağım..."

"Yeter artık." Zayne bu kez gerçekten gülüyordu. Kollarımı yakalayıp başımı omzundan kaldırdığında göz göze geldik. Yaşlandıkça asla matlaşmayacak ya da puslanmayacak gözlerdi bunlar. "Öyle bir şey olmayacak."

"Haklısın." Zayne'e kararlı bir ifadeyle baktım. "Ben asla öyle biri olmayacağım. *'Eğer birini seviyorsan, özgür bırak'* sözü de şu hayattaki en saçma sözlerden biri bence. Fazla kıskanç ve bencilim. Doksan yaşma da gelsem, yine de birinin..."

"Daha iyi biri olmanı istemiyorum. Kıskanç ve bencil olman hoşuma gidiyor." Bana öyle şapşal bir ifadeyle gülümsedi ki... Tabii onun için bu kolaydı, sonuçta lanet olası bir sürgün melek-ti. "Benim için başka kimse olmayacak. Ne şimdi. Ne sen doksan yaşına geldiğinde."

"Bunu söylemek kolay sen hep böyle kalacaksın tabii." Zamanla insanlar beni Zayne'le gördüklerinde genç sevgili yaptığımı sanacaklardı ve bunun gerçekten yaşanacağı bir gelecek olacaktı çünkü Gabriel'ı yenemeyeceğimize inanmayı reddediyordum.

"Bunu kolayca söylüyorum çünkü seni seviyorum. Hislerim cilt ya da kırık kalçalar gibi detaylarla ölçülecek bir şey değil." Hiç uyarı vermeden, bir anda harekete geçti. Beni kucağından kaldırıp sırtüstü yatırdı ve nazikçe üstüme uzandı. Ağırlığını bana verme-

me ye dikkat ederek kolunu da başımın yanına yerleştirmişti. “Bu yaşla birlikte kaybolacak bir şey değil. Zamanla güçlenecek ve kırılmaz hale gelecek. Bundan eminim. Eğer sana hissettiklerim bu kadar zayıf olsaydı Sürgün olmazdım. Sen de bu kadar kolay vazgeçebileceğin bir şeyi korumak için savaşırmazdın.”

Dudaklarımı kızgın bir tavırla birbirine bastırdım. “Yine yapıyorsun.”

“Ne yapıyorum?”

“Doğru şeyleri söylüyorsun.”

Bir kaşını havaya kaldırdı. “Durmamı ister misin?”

“Evet...” İç çektim. “Hayır.”

Zayne’in gülümsemesi kalbimi ısıttı. “Bunun seni neden bu kadar korkuttuğunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama bu yarının sorunlarını bugünden ödünç almak gibi. Şu anda bizim için çok büyük bir problem değil, yanılıyor muyum?”

“Evet” diyerek elimi kaldırıp çenesine dokundum. Teni sıcacıktı. “Ama bu biraz da ‘köprüye gelince kendimizi hazırlarız’ demek gibi. Ama o köprüyü bulacağız.”

“Ve birlikte geçeceğiz.” Çenesini eğip parmak uçlarıma hızlı bir öpücük kondurdu. “Birlikte bir yolunu bulacağız. Elimizden gelen tek şey bu çünkü bana daha yeni kavuştun. Ben de sana. Çoğu insanın asla sahip olamadığı bir ayrıcalığımız var, ikinci bir şansımız. Bunu hak ediyoruz. Ama hâlâ bunu kazanmamız gerekiyor. Yıllar sonra ne olacağına dair endişelenmek, o zamana kadar geçecek her günün elimizden kayıp gitmesine neden olur. Eğer şimdiden kafamızı buna takarsak, tam olarak düşündüğümüz gibi gerçekleşir.”

Zayne haklıydı. Zaten o ikinci şans elimizden almaya çalışan yeterince sorun vardı. Bunu düşünmeden durmak benim için zordu, görme kaybım konusunda endişelenmemenin zor olması gibi. Ama zamanla öğrendiğim bir şey vardı... eninde sonunda kapıyı çalacak gerçekler yüzünden yaşamak geri plana atılmamalıydı. Zayne de ilk düştüğü zamanlarda yaptıklarının, şimdi kim olduğunu belirlemesine izin vermiyordu.

Dudaklarıma tatlı, yumuşak bir öpücük kondurduğunda kendimi ona açtım. Tüm endişelerim sustu. İşte bu kadar güçlüydü onun öpücükleri, belki de sebebi ona duyduğum sevgiydi.

Tanrı aşkına, dudaklarının benimkilerin üzerinde bıraktığı hissi asla yadırgamayacaktım. Beni yumuşak, sorgulayıcı hamlelerle keşfetmesinin içimde yarattığı o delirtici his fırtınasına her defasında şaşıracaktım.

Ellerimi omuzlarına kaydırıp çekmeye başladım, tişörtünün altından teninin sıcaklığını hissedene kadar onu tuttum. Saçları yanaklarımı gıdıklıyordu, altdudağını hafifçe ısırdım.

Boğazından gelen, içten homurtu ayak parmaklarıma kadar titremem için yeterliydi. Öpüşmemiz derinleşti, etrafımızdaki hava adeta parıldamaya başladı. Dudaklarımızın buluşmasında jilet kadar keskin, neredeyse çaresiz bir yoğunluk vardı. Sanırım ikimiz de o anda, tüm bunları yeniden yaşayabildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu iliklerimize kadar hissediyorduk. Havuzda yaptıklarımız önemsiz değildi. O anlar da önemli ve güçlüydü. O günün erken saatlerinde yaşananlar, Zayne'in hâlâ orada olduğunun ve bana olan sevgisinin hâlâ hareketlerine yön verdiğinin bir kanıtıydı. Ancak içinde bulunduğumuz an farklıydı çünkü artık birlikteydik.

Birbirimizin dudaklarında kendimizi kaybettik. Yumuşak ve tarifi zor, tatlı öpücükler aramızda dağılıp gitti. Şakacı ve oyunbaz öpücüklerdi bunlar. Sonra beni tutuşturan ve nefesimi kesen hamleler geldi. Hepsi favorimdi çünkü öptüğüm kişi Zayne'di.

Her şeyden çok, kendimi onda kaybetmek ve her şeyi unutmak istiyordum. Sanırım o da aynı hisler denizinde yüzüyordu. Son bir büyüleyici öpücüğün ardından başını kaldırdı.

"Seni özledim" derken sesi de tıpkı nefesleri gibi titrekti.

"Ben de" diye fısıldadım. Parmaklarımla yanağını okşadım, gözbebeklerinin ardındaki ışık biraz soluktu.

Ağırlığını bir koluna verip yavaşça elini kaldırdı ve saçlarını yüzümden geriye taradı. "Pazar sabahının erken saatlerinde biz birlikteyken..." Parmağının ucunu yanağımın kıvrımında gezdir-

dikten sonra yutkundu. “Bu konuda... nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O bendim ama aynı zamanda değildim. Neler olduğunu biliyordum. Kontrol bende gibiydi ama ya sen bunu mecbur kaldığın için yaptıysan? Geriye dönebilsem bunu yapmazdım” diye itiraf etti. “Bundan hoşlanmadığımı söylemiyorum ama...”

“Biliyorum. Benim de hoşuma gitti.” Yanağını avucuma aldım. “Beni zorlamadın. İlk adımı ben attım. Ne yaptığımı biliyordum ve bunu yapmak zorundaymışım gibi hissetmedim.”

“Bunun farkındayım ama yine de... içim rahat değil. O sırada Başcadı’nın sana yardım edip edemeyeceğini de bilmiyordun.” Parmağı altdudağımda gezindi. “Seni yeni havuza atmıştım, o gecenin başında seninle dövüşmüştüm. Seni tehdit ettim, ardından birlikte olduk. O sırada sana zarar verebilirdim. Sonrasında da.”

“Neden böyle hissettiğini anlıyorum, gerçekten” dedim usulca ve samimiydim. Zayne özünde iyi biriydi, ruhunun bir parçası eksikken bile öyleydi. Hatta şimdi, Sürgün bir melek olarak teknik açıdan ruhu yokken bile öyleydi. Bu da bana ruh dediğimiz şeyin insanların duygularında ve davranışlarında ne kadar etkili olduğunu sorgulatıyordu ama şimdi bunu konuşmanın yeri ya da zamanı değildi. “Bana zarar vermedin Zayne. Kontrol sendeydi ve yaptıklarımız bana umut verdi. Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum ama bu senin hâlâ orada olduğunun bir kanıtıydı ve öyle bir işarete ihtiyacım vardı.” Başımı kaldırıp onu tatlı tatlı öptüm. “Olanlardan hoşlanmak zorunda değilsin. Neden hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Sadece bunun sana zarar vermesini istemiyorum.”

Zayne elini kolumdan aşağı kaydırıp, parmaklarını bileğimden kenetledi. Elimi yanağından çekip avucumun ortasını bir kez daha öptü. Göz göze geldiğimizde ise kesik bir nefes verdi ve omuzları gevşedi. “Korunmadık.”

Kalbim tekledi. “Biliyorum” diye fısıldadım.

Tekrar avucumu öptü. “Sürgünler insanlarla üreyebiliyor.”

“Biliyorum” dedim tekrar. “Ama ben üreyebiliyor muyum, tam olarak bilmiyorum. Sonradan düşündüm bunu çünkü... bariz nedenler vardı. Ayrıca bugüne kadar bir Asilkan’ın çocuk sahibi olduğuna dair bir şey hiç duymadım.”

“Asilkanlar hakkında pek bir şey bilmiyoruz zaten” diye hatırlattı.

“İşte bu yüzden Dez’le konuştum ve Gideon’a bu konuda bir şey bulup bulamayacağını sormasını rica ettim.”

Zayne gözlerini kırıştırdı. “Dez’den bunu Gideon’a sormasını mı istedin?”

“Başka kime soracaktım? Thierry veya Matthew’un bu konuda bir şey bildiğini sanmıyorum ve bu konuşmayı onlarla yapmak istemem. Gideon da sonradan aklıma geldi. Çok şey biliyor ve kimse-
nin okumadığı bir sürü tozlu kitaba erişimi var” dedim. “Bir melek gelip bize cevap vermeyecekse elimdeki en mantıklı seçenek o.”

“Dez’le yaptığın konuşmanın nasıl geçtiğini hayal bile edemiyorum.”

“Etme zaten. İnan bana, istemezsin. O an hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorum ama umarım bir şey bulur da...”

Ultra parlak gözleri benimkilerle buluştu. “Öğreniriz.”

Midem altüst olurken başımla onayladım, sonra konuşmak için ağzımı açtım ama sustum.

Her zamanki dikkatiyle bu duraksamayı hemen fark etti. “Ne oldu? Ne söyleyecektin?”

Utanarak aklımdakileri ortaya döktüm. “Eğer ben... Tanrım” diye mızımızlandım. “Söylemesi bile zor, ki bu da ne kadar saçma olduğunu gösteriyor. Ama bunu dile getirmek, ihtimali daha gerçekçi kılıyor ve bu gerçeklik ister şimdi ister on yıl sonra olsun çok korkutucu.”

“Aynı fikirdeyim.” Zayne başıyla onayladı.

“Ama biz yetişkiniz, değil mi? Temelde. Sen benden biraz daha büyük olabilirsin ama biz ebeve...” Kendimi gergin bir kahkahayla susturdum. “Kimi kandırıyorum ki? Otuz yaşında olsam bile ken-

dimi hazır hissetmezdim. Ya senin sistemin benimkine uyarsa, o zaman ne yapacağız?”

Tek kaşı kalktı. “Yani hamile kalırsan mı diyorsun?”

“Hamile kalırsak” diye düzelttim.

“Bilmiyorum” dedi hafif, biraz da kararsız bir gülümsemeyle. “O zaman...”

“Çözüm bulmamız gerekecek?”

“Birlikte, evet.”

“Ben... Ben bunu düşünemiyorum bile” dedim dürüstçe. “Muhtemelen tamamen olgunluktan uzak bir tepki veriyorum. Bu da kötü bir ebeveyn olacağımın en açık göstergesi belki ama böyle bir ihtimali düşünemiyorum bile.”

“Ben de. Ama bu fikre karşı olduğumdan değil, eğer sen istersen” dedi Zayne. Nefesim kesildi, göğsümde bir sıkışma hissettim. “Buna kendimi hazırlamamışım sadece. Ama ne olursa olsun, neye karar verirsen ver hazır olacağım.”

Dile getirmediğim gerginliğin bir kısmı kaybolmuştu. Hamilelik ihtimali hâlâ beni deli gibi korkutmuyor değildi, hatta fazlasıyla korkuyordum. Ama bununla yalnız başıma yüzleşmeyecektim, artık hiçbir şeyle tek başıma yüzleşmeyecektim.

“Yani şöyle bir baktığımızda... Babamı konuştuk, *asaletle* doldurulmayı, Lucifer’ı, berbat görme duyumu, benim yaşlanacağımı ama senin yaşlanmayacağını, havuzda olanlar yüzünden duyduğun rahatsızlığı ve hamile kalma ihtimalimi...” Ona sııttım. “Ne kavuşma ama.”

Zayne güldü. “Mükemmel.”

“Vay canına.”

“Öyle.” Başını eğerek beni öptü. “Duş almam lazım. Bana katılmak ister misin?”

Kalbim bir an duracak gibi oldu, karnımın alt kısmı hafifçe kasıldı ve midemde minik endişe boncukları birikmeye başladı. Daha önce hiç kimseyle duş almamıştım, bunun belli nedenleri vardı tabii. Zayne yanında çıplak kaldığım ilk erkekti ve beynim hiç beklemeden nasıl tam bir salak gibi görüneceğim ve davran-

cağımla ilgili sahneleri en ince ayrıntısına kadar gözümün önüne getirmişti. Ama kalbim ve bedenim resmen haykırıyordu. *Duş mu? Hem de Zayne'le mi? Evet ve evet, lütfen.*

Karnımdaki o küçük endişe boncukları şimdi şinirli bir enerjiyle zıplıyordu ama artık korkularımın ya da özgüvensizliğimin kararlarımı etkilemesine izin veremezdim. Özellikle de geleceğin bir garantisi olmadığını zor yoldan öğrendikten sonra.

"Tamam" dedim sesimin sandığım kadar tiz çıkmadığını umarak. "Yani evet, tabii ki." Yanaklarım alev aldı. "Sevinirim."

"Emin misin?" Yüzüne tatlı bir ifade yerleşti. "Seni zorlamak..."

"Eminim" diyerek sözünü kestim. "Yüzde yüz eminim."

"Güzel." Zayne gülümsedi ve biraz daha rahatladım. "Çünkü seni birkaç dakikadan fazla gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Muhtemelen bu kulağa fazlasıyla yapışkan geliyordur ama ben sadece..." Kirpikleri aşağıya inerek gözlerini benden sakladı. "Bilmiyorum. Senden yanımda olman dışında bir şey beklemiyorum. Sadece seni görmem gerek."

"Anlıyorum." Tanrım, bu cümleyi hiç bu kadar hissederek söylememiştim. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Zayne başını eğip beni öptü. "Sen önden gidip suyu ayarla. Ben mutfağı Cayman etkisinden arındıracağım."

Ortaya çıkan karmaşanın bir kısmı benimdi, bunu yapmasına gerek olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama hızlı bir farkındalık bedenime yayıldı. Bana zaman veriyordu. Her şeyi daha az garip hâle getiriyordu. Ayrıca evet, onunla birlikte duşa girip soyunmak muhtemelen sinirden kıkır kıkır gülmeme neden olacaktı.

İşte onu özel kılan şey buydu. Zayne'in o düşünceli, ince ruhu hâlâ korunuyordu. Onu başkalarından ayıran özellikleri, tüm risklerine rağmen ona âşık olmamı inanılmaz kolaylaştırıyordu.

Kalbimdeki ağırlıkla uzanıp onu öptüm. Ama bu öpücük sandığımdan daha fazlasına dönüştü ve Zayne vücudunu benimkinden ayırana kadar aradan birkaç dakika geçti. Sırtındaki işaretlere bir an takılıp kalsam da sonunda bedenimi yataktan kaldırmayı başardım.

Kalbim deli gibi atarken hızla banyoya koştum, dişlerimi fırçalayıp suyu açtım. Baş döndürücü bir beklenti ve gerginlik dalgası, üstüne bir de gerçeklikten kopukluk hissi vardı içimde. Kıyafetlerimi çıkarıp köşeye attıktan sonra onları toplayıp boş çamaşır sepetine tıktım. Etrafa saçılmış diğer kıyafetleri de hızla toplayıp ait oldukları yerlere bıraktım. Sonunda korktuğum gibi kıkırdamamış ya da bayılmamıştım, yavaşça sıcak suyun altına girdim.

Duyularım öylesine açıldı ki arkamı dönerken ellerim titriyordu. Korktuğum falan yoktu, daha erkenmiş gibi hissetmiyordum. Öyle bir şey değildi bu. Her şey... ilk kez oluyormuş gibi geliyordu. Beraber duş almak zaten başlı başına bir ilkti ama daha önce sayısız kez öpüşmüş, çok daha fazlasını yaşamış olsak da şimdi her şey bambaşka, yepyeni hissettiriyordu.

Su saçlarımı sırtıma yapıştırıp vücudumun üzerinden akarken iyileşmekte olan kesiklere ve morluklara baktım. Vücudum eski ve yeni izlerden oluşan bir yama gibiydi. Her bir yara, Zayne'in daha önce söylediği gibi birer güç nişanıydı. Onlardan utanmıyordum, aksine gurur duyuyordum.

Suyun göğüslerimin arasından süzülmesini izlerken yüzüm biraz düştü. Aradaki ten normalden daha pembeydi. Neredeyse dümdüz bir çizik gibi görünüyordu. Elim uzatıp derime dokundum. Hassastı ama acımıyordu. Bunun nereden geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Gözlerimi kapatıp çenemi yukarıya kaldırdım. Duş başlığından akan su, son yirmi dört saatin ötesinde ne varsa hepsini silip süpürsün istiyordum. Çok yakında klanla konuşmak zorunda kalacaktık. Sadece onun iyi olmasını değil, çok daha fazlasını onlara anlatmamız gerekecekti. Lucifer'in dünyayı kurtarmak gibi bir niyeti yoksa diye bir B planı üzerinde çalışmaya başlamalıydık. Onun yardımına rağmen Gabriel ve Bael'in nerede saklandıklarını da bulmamız gerekiyordu. Okul ve altındaki o lanet portal hâlâ başlı başına birer sorundu. Artık Jada'yla... onu çok, çok korkutmadan konuşabilirdim. Fıstık'ın zaman geçirmeye başladığı Gena isimli kızla ilgili neler döndüğünü de öğrenmem gerekiyordu. Diğer yandan, Zayne'in yaşlanmayacak olması ger-

çeği ve o büyük “ya olursa” ihtimali yüzünden aklımı yitirmemek için kendime biraz zaman tanımalıydım. Ya hamile kalırsam? Bu ne anlama gelirdi gerçekten?

Başımı eğip ayak parmaklarımı oynattım ve parmak uçlarımı karnıma götürdüm. Ne kadar iblis kovalarsam ya da binalardan atlarsam atlayayım, dümdüz bir karna sahip olamayacaktım. Abur cuburla beslenmemin payı büyüktü elbette ama dürüst olmak gerekirse, düz bir karınla patates kızartması arasında seçim yapmam gerekse her zaman patatesi seçerdim. Ama hamileysen... sağlıklı beslenmem mi gerekecekti? İçim ürperdi. Avuçlarımı karnımın üstüne yerleştirdim.

Ne halt ediyordum ben? Ellerimi hızla geri çekip yüzümü buruşturdum. Gözlerimi devirerek yeniden suyun altına döndüm. Ne yapacaktık? Ne yapabilirdik? Hamile olmam hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ben hâlâ bir Asilkan’dım. Gabriel’ı bulmam ve sonrası için ne gerekiyorsa onu yapmam gerekiyordu.

Tüm bunlar bana tam anlamıyla saçmalık gibi geliyordu çünkü hâlâ anne olmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Ama Zayne’i tanıyordum, çocuğumuz için harika bir baba olurdu.

Ama bir Asilkan’la bir Sürgün’ün çocuğu neye benzerdi ki, Tanrı aşkına? İnsan soyum ona geçer miydi? Retinitis pigmentosa taşıyan genetik bozukluk da aktarılır mıydı? Olasılıklar midemi bulandırıyor.

Durmam gerekiyordu, şimdi bu konuları –özellikle de asla gerçekleşmeyebilecek şeyleri– düşünmenin hiç sırası değildi.

Banyo kapısının çıtırtıyla kapanması kalbimin deli gibi atmaya başlaması için yeterliydi. Gözlerimi karşıya diktim ve sadece nefes almaya odaklandım. Bu konsantrasyon tuhaf şekilde epey çaba gerektiriyordu.

Arkamda hissettiğim ufak bir hareket, dikkatle kurduğum nefes düzenini darmadağın etti. Tenim tenine değdiğinde sırtımdan aşağıya güçlü ve yoğun bir ürperti indi.

Bir an sonra, Zayne’in parmak uçlarının omuzlarımda gezinip saçlarımı bir yana topladığını hissettim ve dudakları ensemden aşağıya kayd. Ayak parmaklarım duş zemininde kıvrıldı.

Bu yoğun sessizliğe daha fazla dayanamayarak, “Mutfaktan Cayman izlerini silmen pek uzun sürmemiş” diye söze girdim.

“İlk turda sabrım tükendi” dediğinde gülümsedim. “İkinci bir tur gerekecek. Görünüşe bakılırsa üçüncü de olabilir.”

“İkisini de ben hallederim” dedim. “Saçın için kullandığın şeyi ister misin?” Onay verince kullandığı şampuan ve saç kremini birlikte içeren şişeyi uzattım. Ben bunu kullansam saçım kuş yuvasına dönerdi ama onunki hâlâ yumuşacıktı, nasıl olduğunu anlamıyordum.

Duşu asıl amacı için kullanmaya başladığımızda banyoya samimi bir sessizlik çöktü. İlk başlardaki mahcubiyet dağıldı ama Zayne’in teni tenime her değdiğinde, kolunu uzatıp bir şişeyi rafa koyarken bana dokunduğunda tüm hücrelerim farkındalıkla titriyordu. Saçımı şampuanlayıp ardından saç kremini durularken... Bunu yapmak için arkamı dönmem gerekmişti. Kalçam, onun uyluklarına hafifçe sürtünmüştü ve Zayne bir heykel gibi donakalmıştı. Tüm bu süre boyunca gözlerimi kapalı tuttum. Duş jeline uzandığında, *Keşke yardım etmeyi teklif edecek cesaretim olsaydı* dedim içimden ama bir aptal gibi görünmekten korktuğum için sessiz kaldım. Buğulu havayı onun kullandığı naneli duş jelinin kokusu ve benimkinden gelen yasemin aroması doldurmuştu.

Durulandıktan sonra yeniden arkamda durduğunda duşakabinden çıkmasını bekledim ama bunu yapmadı. Ellerinin sabunlu, kaygan tenimde aşağıya kaydığını hissedince nefesim kesildi; dokunuşları kollarımdan, dirseklerime ve bileklerime geçti. İşte o an, kollarımı kendime sardığımı fark ettim. Zayne hayret verici bir nezaketle kollarımı çözüp serbest bırakarak aşağı indirmemi sağladı.

Islak saçlarının uçları yanağıma değdi. Başını eğip boynumla omzum arasındaki noktaya bir öpücük kondurdu, aşk öpücüğü bıraktığı yere. “Özür dilerim” diye fısıldadı. “Daha önce hiç öyle bir şey yapmadım.”

“Önemli değil” dedim. “Zaten fark edilmiyor bile.”

Tekrar o noktayı öptü. Bacaklarım titrerken gözlerimi açtım. Başparmakları bileklerimin iç kısmında yavaş, rasgele daireler çizi-

yordu. Ellerinin bileklerimden karnıma kaymasını izledim. Onun sıcak, altın tonlu parmakları benim sarıya çalan tenimle belirgin bir tezat oluşturunuyordu. Az önce yalnızken yaptığım gibi ellerini karnıma bastırmadı. Muhtemelen benim kadar kafası dağınık değildi ama o da mı aynı şeyi düşünüyordu acaba? Her zamanki gibi karbonhidrat yerine başka bir nedenden şişmiş bir karnım olsaydı...

Bir kalp atışı sonrasında tahminimi doğruladı. "Eğer hamile olduğun ortaya çıkarsa ve gerçekten bunu istediğine karar verirsen, bu asla bir sorun olmaz" dedi yoğun bir sesle. "Ama az önce bir şeyi yanlış söyledin."

"Sadece bir şeyi mi?"

"Kötü bir anne olmazdın."

Boğuk bir kahkaha attım. "Pek yanlış sayılmaz."

"Kendine yeterince hak vermiyorsun Trin. En cesur annelerden biri olurdun ve çocuğuna en iyi hayatı verebilmek için tüm gücünle çalışırdın" diye tiraz etti. "Bundan zerre kadar şüphem yok."

Nefesim kesildi. "Beraber" diyerek ona döndüm. "Bunu istediğimize karar verirsek her şey hallolacak."

"Haklısın" dedi boğuk bir sesle. Dudakları yanağıma dokundu. "Ne olursa olsun, birlikte halledeceğiz."

"Kesinlikle" dedim ve buna inanıyordum. Gerçekten inanıyordum.

Göğsümde bir kıpırtı başladı ve yavaşça aşağılara doğru indi. Zayne'in arkamdan bana baktığını hissedebiliyordum. Tüm vücudum gerildi.

Başını bir kez daha eğdi, çenesi başımın yanından kayarak kulağıma ulaştı. "Ben sana layık değilim."

"Bu sözler, gerçeğin yanından bile geçmiyor."

"Hayır. Sen cesur ve güçlüsün. Korkusuzsun. Zekisin, merhametlisin ve sadıksın." Büyük elleri kalçalarımaya kayd. "Nefes kesicisin." Boynumu öptüğünde tepeden tırnağa ürperdim. "Şu anda ve her zaman seni istiyorum."

Kalbim göğsümde deli gibi atarken içgüdülerim beni yönlendir-

dirdi ve geri adım atıp bedenimi tamamen ona yasladım. Tutkulu bir ses çıkardığında içim alev aldı.

Kalçalarımı daha sıkı kavradığını hissettim. "Seni zaten çok istiyordum ama şu anda arzuyla dolup patlamak üzereyim" dedi Zayne. Onu hissedebiliyordum, tüm benliğiyle. Sözlerinin doğruluğundan şüphem yoktu. "Şu anda senin için her şeyin tuhaf olduğunu biliyorum, bu yüzden sen çıkana kadar bekleyip soğuk suyu açacağım."

Kollarının arasında dönerken tenimde baş döndürücü bir his karmaşası gezindi. Ne yaptığımı fazla düşünmeden başımı kaldırıp kirpiklerimdeki suyu kırıştırarak uzaklaştırdım. Zayne bana bakıyordu, çenesi kenetlenmişti ve gözleri bastırılmamış bir arzuyla doluydu. Gözbebeklerinin arkasındaki ışıltı ona bakışım la canlandı. Ellerimi göğsüne yerleştirdim. "Beni öper misin?"

"Trin" dedi kısık bir sesle. Ond an şimdiye dek duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir mırıltıydı bu. Ellerinin kalçalarım da gerildiğini hissedince titredim. "Bunu hayatım boyunca istediğim her şeyden daha çok arzuluyorum ama... sanırım artık duyguları biraz daha yoğun yaşıyorum. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Senin zamana ihtiyacın var ve eğer seni öpersem... kendimi eskisi gibi dizginleyemem. Ben..." Ellerim karnından aşağı kayınca inledi, vücudu bir titremeye sarsıldı. "Kontrolünü kaybeden biri olmak istemiyorum."

Sert yüz hatlarını inceledim. "Asla. Şu anda yaşadıklarımız bile bunun kanıtı."

"Havuzda olanlar tam aksiydi."

"Yanılıyorsun" diye itiraz ettim. "O an bile bir şey yapmak istemeseydim, dururdun. Bunu biliyorum."

Gözlerini benden ayırmadan dudaklarını birbirine bastırdı. "Beni gözünde çok büyütüyorsun."

"Hayır, seni olduğun gibi görüyorum" diye düzelttim. Gözleri sıcacık bir safir gibi parladı, adeta karşımda eriyorlardı. "Morluklarım ve diğer şeyler artık neredeyse hiç acımıyor. Zamana falan ihtiyacım yok. Hiçbir şey bana garip gelmiyor. Sana geliyor mu?"

Başını hayır anlamında salladı.

“Güzel çünkü şu anda gerçekten istediğim şey sensin Zayne. Yanaqlarımın ısındığını hissettim. “Burada kilit nokta şu an oluyor.”

Bir anlığına yine reddedeceğini sandım, o noktada üstüne atlamayı planlıyordum. Kaygan fayanslarda ayakta kalmayı başaracağını umdum ama sonra harekete geçti.

Başını eğdi ve dudakları benimkine değdiğinde, daha önceki hiçbir öpücüğünün bununla aynı olmadığını fark ettim çünkü bu her şeydi. Hem sonsuz bir şefkat hem de derin bir özlem vardı dokunuşlarında, hem aceleci hem de önümüzde bütün bir ömür varmışçasına sakindi.

Ve bu öpücük... beni altüst ediyordu. Duygular tenimde ve içimde hızla dolaşırken kalbim göğsümde coşkuyla attı. İçimde yükselen his, neredeyse asalet kadar güçlüydü. Ayrı geçirdiğimiz her saati ve günü silip süpürmek istermiş gibi öpüyordu.

Ellerimin altında kaslarının gerildiğini hissettim, sonra beni kollarına alıp yukarı kaldırdı. Bacaklarımı beline sardığımda koluyla beni kendine bastırdı. Bizi döndürürken dudaklarımız bir an olsun ayrılmadı. Suyun ne zaman kapandığını, banyodan tam olarak ne zaman çıktığımızı fark etmedim bile. Banyoda ilerlerken zaman durdu ve Zayne beni duvarla arasına aldı. Bir an sonra yeniden hareket etmeye başladık, sırtım buruşmuş çarşaflarla buluştu. Birbirimize o kadar dolanmıştık ki ıslak tenlerimiz sürtünerek kayıyor, saçlarımız yastık kılıflarını ıslatıyordu. Elleri her yerdeydi, dudaklarının sıcaklığı eşliğinde göğsünün ve karnının hatlarını izliyor, onu hissetmenin keyfini çıkarıyordum. Dudakları yaramazlık yapıyor, nefesimi keserek göğüslerimde oyalanıp karnımın altına, hatta daha da aşağılara iniyordu. Ağzı o hassas noktaya açlıkla kapanırken uyuşturucu öpücüklerinin etkisiyle aklımı kaybettim.

Bu sefer korunma için kısa bir ara verdik, kaderi sinamaya devam etmeyecektik. Hemen sonra tekrar üzerime geçti, vücudunun sıcaklığı ve ağırlığı çok hoştu. Onu çok özlemiştim.

“Seni seviyorum” diye fısıldadım dudaklarına, ellerim ve öpücüklerimle onu kendime çektim.

Tamamen ona yaklaştığımda içime girdi. Artık söze gerek kalmamıştı, zaten hiçbir zaman gerek yoktu. Tutkuyla, arzuyla başımızı alıp giderken aramızdakiler sadece bunlardan ibaret değildi. Her öpücükte ve dokunuşta rahatlama, kabullenme vardı; fizikselliğin ötesinde bir ihtiyaç ve arzu... Aramızda öyle büyük bir aşk birikiyordu ki seve seve içinde boğuluyorduk.

Öncesinde gerçek bir kontrol falan yoktu ama işler... bir anda telaşlı bir hal almıştı. Kalçalarımı onun hareketlerine uydurduğumda kollarını belimin altından geçirip beni kendine çekti. İkimiz de aşırı gerilmiş ipler gibiydik ve kopuşumuz da aynı anda gerçekleşiyordu, tüm anlarda birlikte sarsıldık. Sıkı, dalga dalga gelen şoklar arasında yanağıma çarpan havayı ve koluma dokunan yumuşaklığı hissettim. Gözlerimi kırıştırdım.

Zayne'in kanatlarıydı bunlar.

Sırtından yükselip tepemizde açılmıştı o kanatlar. Bakışlarımı kaldırdığımda tavandaki yıldızları gördüm, onun kanatları kadar yumuşak bir şekilde parlıyorlardı.

Bir süre birbirimize dönük bir şekilde uzandık. Ben göğsüme bir çarşaf çekip kollarımın altına sıkıştırmıştım. Zayne görkemli bir şekilde çıplaktı ve tamamen rahattı. Muhtemelen bunun nede-ni, açtığı başucu lambasının ona ait ilginç parçaları gölgede bırak-masıydı. Büyü için kestiğim elimi tutuyordu. Yorgunluk kemik-lerime kadar işlemişti ve saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama kanatları hâlâ açıktı. Biri yanındaydı, diğeri arkasında ve ben... ona dokunmak istiyordum, hem de çok fena.

Ama bir yetişkindim ve “sormadan dokunma” kuralına göre hareket ediyordum. Gardiyan kanatları bazen hassas olabiliyordu ve onlara her istendiğinde dokunmak mümkün değildi. Daha önce dokunmaya çalıştığımda Zayne çok sert tepki verdiği için aynı ku-ralın geçerli olduğunu tahmin ettim.

Tanrım, o sahiden bir melekti. Eh, aslında bir sürgün melekti. Gerçeğin ara sıra yüzüme tokat gibi çarpması tuhaftı.

“Kanatların” dedim esnememi bastırarak. “Bu farklıydı.”

“Böyle olacağını bilmiyordum.” Kanatlarından birini hafifçe sırtına toplamaya başladı.

“Hayır. Onları saklama. Kanatların beni rahatsız etmiyor. Bu sadece biraz yeni.”

Elimi çevirip iyileşmekte olan yarayı öptü. Gözbebeklerinin ardındaki parıltı bir kez daha solmuştu. "Ve biraz farklı."

"Evet ama onları seviyorum." Ona biraz daha sokuldum. "Çok güzeller Zayne."

"Teşekkür ederim." Parmak ucumu hafifçe öptü. "Tahmin ediyim, kanatlarımı kısıkanıyorsun?"

Sırıttım. "Belki."

Derin bir kahkaha attığında keyfim iyice yerine geldi. "Sanırım hâlâ onlara alışmaya çalışıyorum" dedi.

"Gardiyan halinden farklı mı hissediyorsun?"

"Evet. Aslında her şey farklı." Diğer parmağıma da bir öpücük kondurdu. "Yaralı değilsem ve derin bir iyileşme haline girmem gerekmiyorsa insan halimde ve Gardiyan halimde olmak doğal geliyordu" dedi taşa dönüşüp uyudukları zamanı kast ederek. Onun bunu yaptığını görmemiştim. "Şimdi kanatlarımı saklamak doğal gelmiyor, sırtımı kaşındırıyorlar. Bunu en iyi böyle anlatabilirim."

"O zaman gerekmedikçe onları saklama, özellikle de benimle birlikteyken." Kanatlarına bakarken parmaklarım karıncalandı. "Harikalar. Kanatlarım olmasını ve uçabilmeyi çok isterdim."

"İstediğin zaman uçmanı sağlarım." Bu kez yüzükparmağıma öptü. "Onlara dokunmak istiyorsun, değil mi?"

Ayak parmaklarımı kıvrırırken ona mahcubiyetle gülümsedim. "Evet, istiyorum. Gerçekten çok istiyorum."

"O zaman neden dokunmadın?"

"İzinsiz dokunmama konusu üstünde gerçekten çok çalışıyorum ve bu resmen beni öldürüyor." Bir santim daha yaklaştım. "Çok yumuşak ve pofuduk görünüyorlar."

Kıkırdayıp elimi indirdi ve bana doğru eğildi, öpücüğü içimi dalga dalga ısıttı. "Buna direndiğin için bir ödülü hak ettin bence."

Zihnim anında uygunsuz yerlere kaydığını ve orada neşeyle debelenip durdu ama sonra bir hareket fark ettim. Zayne kanadını kaldırmış, üzerimize serip kalçamın yanına kadar uzatmıştı. O kadar uzundu ki sırtıma erişiyordu; ağırlığıysa kalın, yumuşacık bir bat-

taniye gibiydi. Üst kısmı çok yakındı, neredeyse bir tüyünü öpebilirdim. Şaşkınlıkla iç çektim ve gözlerim kocaman açıldı.

“Sorun olmaz mı?” diye sordum, heyecandan çığlık atmama yalnızca beş saniye vardı.

“Hayır.” Elimi bıraktı. “Ağır mı?”

“Hiç değil.” Dudaklarımı ısırarak elimi uzattım ve en yakın tüyün kıvrımında parmaklarımı gezdirdim.

Hayal ettiğim kadar yumuşaktı, şönil kumaşı andırıyordu ama bu kabarık tüylerin altında kalın bir kas yapısı vardı. Bir Gardiyan’ın kanadı tamamen kas ve kirişlerden oluşurdu ama bir meleşinki... Tanrım, şu muhteşem tüylerin altında yüzlerce kas saklanıyordu kesinlikle. Parmaklarımı aşağı kaydardım ve nefesim kesildi. Tüylerin arasında sadece kas gizli değildi.

Asalet de vardı.

Her bir tüyün ortasında titreşiyor, ince damarlar gibi kıvılcımlar saçıyordu. Gezen parmaklarımı takip ediyor, parlayıp tekrar sönüyordu.

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Gözbebeklerinin ardındaki parıltı artmıştı. Elimi hemen geri çektim. “Kanatlarına dokunmam seni rahatsız ediyor mu? Eğer ediyorsa bana karşı dürüst ol. Duygularımı incitmezsin.”

“Hayır. Tam tersi.” Elimi yakalayıp parmaklarımı tekrar kanadının alt kısmına koydu. “Hoşuma gitti.”

“Rahatlattıcı mıydı?” diye sordum. “Okşanan bir köpek gibi mi yani?”

“Bu benzetmeyi başka biri yapsa gücenirdim.”

Gülümsedim.

“Bir yönden rahatlattıcı.” Aramızdaki mesafeyi kapatıp elini belime koydu. “Gerçekten çok hassaslar.”

“Gardiyan kanatlarından daha fazla mı?”

Eli kanadının altından kayıp kalçama ulaştı. “Çok daha fazla. Her dokunuşu sırtımda ve... diğer yerlerimde hissedebiliyorum.”

“Diğer yerlerde mi?” Ona muzipçe sırıttım, acaba havuzdaki tepkisinin sebebi bu muydu? “İlginç.”

Kalçamı sıkarken derinden bir mırıltı çıkardı. Bu bilgi parçasını aklımın bir köşesine not edip kanadını okşamaya devam ettim. Zaman su gibi akıp giderken zihnim uzaklara dalıp gitti. Bir şekilde o gece daha önce gördüğüm şeyi hatırladım.

“Bu gece yıldızları gördüm” dedim sıradan bir konuymuşçasına. “Yani... onları gerçekten gördüm.”

Eli dalgın dalgın hareket ediyordu, belim ve kalçamda yukarı aşağı geziniyordu ama sözlerimle birlikte durdu. “Ne demek istiyorsun?”

“Seni kalbinden bıçakladıktan hemen sonra oldu. Bir ışık patlaması beni yere serdi, sanırım bu *asaletindi*.” Ona döndüm, bakışları bana kilitlenmişti. Her konuşmamda böyle davranırdı, eskiden bile. Dünyasındaki tek kişi bendim sanki. “Gözlerimi açtığımda hepsini görebiliyordum Zayne. Sayıca o kadar çok ve o kadar net görünüyorlardı ki; sanki gerçekten iyi gören birinin gözünden onlara bakıyordum. Belki hayal görmüşümdür ama öyle olsa bile... çok güzellerdi.”

“Böyle bir şeyi neden hayal edesin ki? Ama yine de bunu neyin tetiklemiş olabileceğine dair bir fikrim de yok.”

“Benim de. Kanatların bana biraz onu hatırlatıyor. Tüylerin arasında... *asalet* ışıltıyor. Bulutların ardından göz kırpan yıldızlar gibi.” Parmaklarımı kanadından sırtındaki birleşim yerine kaydırdım. Oradaki tüyler daha inceydi, altlarındaki kaslar daha belirgindi. “Görüşüm birkaç saniye içinde normale döndü ama yıldızları görebildiğim için mutluyum.”

“Senin adına sevindim, yıldızları görebildiğin için” dedi Zayne, sesi daha boğuktu bu sefer.

Yeniden yüzüne baktım; gözlerindeki o parıltı bir kez daha canlıydı. “Sırtına yakın kısım daha hassas, değil mi?”

“Evet.” O tek kelime, dişlerinin arasından zorla çıkmış gibiydi.

Karnımdaki sıcaklık iyice arttı. Dirseğimde doğrulup omzunun arkasına uzandım. Parmaklarım, sabit noktanın pürüzsüz derisine yaklaşıırken çarşaf biraz aşağı kaydı ve Zayne’in tüm bedeni irkil-di. “İlginç” diye mırıldandım.

“Kesinlikle” dedi çatlak bir sesle ve parmaklarımı kaslarında gezdirince başını geriye attı. “Beni birazcık baştan çıkardığını düşünüyorum.”

“Belki.” Elimi geri çekmeye başladım ama Zayne hem hızlı hem de güçlüydü. Ne yaptığını fark etmeden önce hareket etti, sırtüstü dönüp beni hızla üstüne çekti. Nasıl olduysa çarşaf çoktan ortadan kaybolmuştu. Çıplak göğsü tenime değince zevkle ürperdim. “Aynı anda birkaç iş yapabilme becerin harika.”

“Evet” dedi hafif küstah bir sesle. Elini başımın arkasına koyup dudaklarımı kendine çekti. “Unutma, bunu başlatan sendin.”

“Şikâyet edecek değilim” dedim.

Hem de hiç.

İçindeki açlık beni öpüşünden, elinin kaburgalarımın göğüslerime kayışından belli oluyordu. Zayne doğrulup beni de kendisiyle birlikte yönlendirdi. Bedenlerimiz birbirine fazlasıyla eğlenmeli bir şekilde hizalanmıştı. O boğazıma öpücükler kondururken başımı serbestçe geriye bıraktım. Ellerini belime yerleştirip beni birkaç santim havaya kaldırdı, dudakları daha da aşağı kayıyordu. İnledim, vücudumdan bir ürperti geçti. Zayne beni sabit tutup kendine daha da yaklaştırdı. Ben de arkasına uzanıp elimi kanadının başlangıç noktasına götürdüm.

Beni hızla kendine çekip göğsüne bastırdı. “Bunu her fırsat yakaladığında yapacaksın, değil mi?”

“Muhtemelen” diye itiraf ettim.

“Güzel.”

Kanatlarını etrafıma sardığında esen havayı hissettim. Sırtımdaki yumuşak ve güçlü kanatlarının, göğsüme bastırılan o sert sıcaklığın hissi bile tek başına bir afrodizyak gibiydi. Yeniden öpüşmeye başladığımızda odadaki tek ses, birbirini keşfeden bedenlerimize aitti. Önceki kadar yoğundu her şey. Ne nefes alabildim ne düşünebildim. Artık benim için sadece Zayne, onun hissi ve aklımı çalıp içime dolan heyecan vardı.

Bedenlerimiz sonunda durulup nefesimiz sakinleştiğinde, yine kendimizi yan yana uzanırken bulduk. Ancak bu kez aramızda hiç

mesafe yoktu. Üstüme bir yorgunluk çökmüştü, Zayne de aynı durumda olmalıydı. Uyku beni tam ele geçirirken, kanatlarından birinin yumuşak ağırlığını üstümde hissettim. Huzurlu, rüyasız bir uykuya geçişimi kolaylaştıran yegâne şeydi.

Beni uyandıran, uzaklardan gelse de bize giderek yaklaşan tok sesler değildi. Zayne'in bedeninin yaydığı o harika sıcaklığın yokluğuydu.

Yattığım yerde kıpırdandım, gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Zayne'in kapıya yöneldiğini gördüm. Çoktan bir eşofman altı giymişti ve üzerine tişörtünü geçiriyordu. Kanatlarını içeri çekmişti ve sırtındaki işaretler gözüme bulanık birer gölge olarak görünüyordu sadece.

"Bu da ne?" Kapıdaki gürültü devam ediyordu.

Zayne omzunun üzerinden bana baktı. "Kapıda biri var."

"Sanki narkotik baskını yapılıyor" diye mırıldandım saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak.

Zayne sessizce güldü. "Bunun nasıl bir gürültü çıkaracağını nereden biliyorsun?"

"Televizyondan."

Sanırım hafifçe başını sallıyordu. "Sen uyu, hemen döneceğim. Bugün uyumaktan başka bir şey yapmayacağız."

"Cadılar" diye hatırlattım sırtüstü dönerken. "Başcadı'ya gidip ona tüylerinden birini vermemiz gerekiyor."

"Daha sonra" dedi Zayne. Cevap vermeme fırsat kalmadan yatak odasından çıkıp gitti. Kapıyı arkasından kapattığında dışarıdan yükselen çarpma sesleri arttı ve en sonunda her şey sustu.

Tüyü nasıl alacaktık acaba? Kanatlarından öylece koparacak mıydık? Canı acımaz mıydı?

Bakışlarım yerden tavana kadar uzanan pencereye kaydı. Stor perdenin altından süzülen parlak güneş ışığına bakılırsa, en azından sabahın son demlerini ya da öğleden sonrayı tadıyor olmalıydık.

Bütün günü uyuyarak geçirmek şahane olurdu ama kalkmam gerekiyordu. Başcadı'dan başlayıp Gabriel'a kadar uzanan bir sürü işim vardı.

Esneyip gerindim, bazı bölgelerimde ortaya çıkan hafif sızı yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Dün gece hem güzeldi hem de kusursuz...

Salonun diğer ucundan gelen çığlık uyku mahmuru keyfimi paramparça etti. Hızla doğrulup döndüm, bulanık gözlerle hançerlerimi ararken göğsümdeki asalet güçlenerek attı.

“Aman Tanrım!” diye tiz ve kadınsı bir çığlık yükseldi.

Danika’nın sesini tanıyınca kalbim biraz olsun yavaşladı. Kahretsin. Onları arayıp daha fazla bilgi vermeyi unutmuştuk. Vicdanım sızlamaya başlamıştı, sonuçta onlar Zayne’in ailesiydi ve birlikte zaman geçirmeleri gerekiyordu. Ancak biz kavuşmanın heyecanı ile öylesine kendimize kapılmıştık ki başka hiç kimse aklımıza bile gelmemişti.

Gerçi bu tamamen doğru sayılmazdı. Gabriel ve Lucifer’dan kısaca konuşmuştuk.

Yatağın kenarına kayarken gözüm aşağıya kaydı. Çarşaf kaymış, göğüslerim ortaya çıkmıştı. Yatağın ucunda öylece donup kalırken ayaklarımı serin ahşap zemine koydum.

“Neler oluyor?” diye fısıldadım.

Duştan sonra göğsümde gördüğüm iz toz pembeye dönmüştü. Göbeğimin hemen yukarısında, göğüslerimin arasından geçen düz çizgiye çekinerek dokundum. Hafifçe kabarmıştı, bir yara izine benziyordu. Çizginin uçlarında, gece bana sadece birer leke gibi görünen yerler artık netti. Bir ucunda içi gölgeli, dolu bir daire vardı ve diğer ucunda da içi boş, açık bir daire görünüyordu.

Bunun sebebinin ne olabileceğini bilmiyordum ama tenim acı-mıyordu. Bir tür çizik falan olmalıydı.

Salondan gelen kahkaha sesleri dikkatimi çekti. Tuhaf izi kafamdan atarak yataktan hızla kalktım, biri kapıyı açmadan önce hazırlanmalıydım. Gerçi Zayne böyle bir şeye asla izin vermezdi. Uzun, koyu renkli bir tunik, temiz bir tayt ve iç çamaşırı alıp banyoya koştum. Duş almakla uğraşmadım, dişlerimi fırçalayıp yüzümü pembeleşene kadar ovaladım ve saçımı hızlıca tarayıp muhtemelen bir saat içinde dağılacak bir topuz yaptım.

Çıplak ayaklarımla ilerleyip yatak odasının kapısını açtım ve koridora çıktım. Parlak güneş ışığı salonu doldurmuştu. Gözlerim alışmak için biraz zamana ihtiyaç duysa da Danika'yı görebildim, uzun koyu saçları güneşte parlıyordu. Zayne'in yanında, kızıl saçlarından Dez olduğunu tahmin ettiğim biri duruyordu. Keşke onun yüz ifadesini görebilseydim çünkü kendini tutması gerekiyormuş gibi yumruğunu mutfak adasına bastırıyordu.

Nicolai da gelmişti, bir eli Zayne'in omzundayken diğeri çenesindeydi. Konuşuyordu ama sesini duyacak kadar yakın değildim. Yine de orada birlikte durduklarımı görmek kalbime dokundu. Sadece arkadaş değillerdi, bir bakıma kardeş gibiydiler. Nicolai'ın onu sonsuza dek kaybettiğini düşünürken tekrar görmesinin zor bir an olduğunu, havayı daha da yoğunlaştırdığını anlayabiliyordum.

Kendimi fazlalık gibi hissedip usulca salona gittim. Sanırım iki adım ilerleyebildim. Zayne varlığını hissetmiş gibi odağını Nicolai'dan ayırıp bana döndü. Onu diğerlerine kıyasla ne kadar net görebildiğim tekrar dikkatimi çekmişti. Elbette yüz hatları buğulu bir camdan bakıyormuş gibiydi ama hafifçe gülümsediğini görebiliyordum. Gözlerinin hafifçe kısıldığını, bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

İçindeki *asaletten* kaynaklanıyor olmalıydı. Bu da...

Bulanık bir hareketlilik görünce korktum ve o yöne döndüğümde Danika'nın bana koştüğünü gördüm. Kendimi hazırlama şansım olmadı. Bir saniye sonra gül kokulu, sıcacık, sıkı bir kucaklamaya esir düştüm. Danika ayaklarımı yerden keserek beni kaldırdı.

Kız cidden güçlüydü.

"Başardın" dedi boğuk bir sesle. "Onu bize geri getirdin. Başardın."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. "Rica ederim" demek bu durumda garip olurdu, o yüzden yapabildiğim tek şey sarılmaktı ve bu bana... çok iyi gelmişti.

"Sanırım onu biraz eziyorsun" dedi Nicolai yakınımndan.

"Seni eziyor muyum?" diye sordu Danika.

"Hayır." Beklenmedik şekilde boğazımda düğümlenen o hisse rağmen gülmemi engelleyemedim.

"Güzel." Daha sıkı sarıldıktan sonra beni serbest bıraktı.

Yanaklarını silerken kısa bir an göz göze geldik ama kolumda hafif bir dokunuş hissedip başımı kaldırdığımda Nicolai'la karşılaştım.

Sadece birkaç santim uzağımdaydı. Gök mavisi Gardiyan gözlerindeki buğuyu ve biriken duyguları açıkça görebiliyordum.

"Teşekkür ederim" dedi kısık bir sesle.

Aman Tanrım... boğazımdaki düğüm iyice büyüdü, sadece başımı sallayabildim. O da bana sarıldı ama Danika kadar sıkı değildi. Geri çekildiğinde, Dez tam önümde duruyordu. Kollarını bana dolarken vücudunun hafifçe titrediğini hissettim.

"Çok korktum." Onun sesi de boğuktu, gözlerim ve boğazım aynı anda yanmaya başladı. Off, duygular berbattı. Tekrar ağlamak istemiyordum. "Sizden haber alamayınca ben..."

"Özür dilerim" diye fısıldadım. "Biz sadece..."

"Hayır. Özür dilemene gerek yok. Anlıyorum. Bu Jasmine'le benim başıma gelseydi, birini aramak yapacağımız son şey olurdu" dedi ufak bir kahkahayla ve yanaklarım alev alev yandı. "Buraya gelirken neyle karşılaşacağımızı bilmiyordum ama ikinizi de iyi gördüğüme sevindim."

"Ben de" diye mırıldansam da anında yüzümü buruşturdum çünkü söylediğim pek mantıklı değildi.

"Bence Trin'in sarılma kapasitesi doldu." Zayne aniden yanıma geldi, Dez'in kollarından beni alıp kendine çekti ve kolunu omzuma doladı. "Aramalıydık. Özür dileriz" dedi ama sesinde çok hafif bir umursamazlık vardı. Bu tarz bir hareketi çok sık yapmazdı ama yine de başımı çevirip gizlice gülümsememi sağlamıştı. "Biraz meşguldük."

"Hiç şüphesiz" dedi Nicolai.

Ah, harika.

Zayne bana bakınca yüzüm alev alev oldu. "Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu içeridekilere. "Sanırım gazoz kutularının arasında biraz portakal suyu ve su şişesi de gördüm."

Geri çekildim. “Hâlâ su meselesini sorun mu ediyorsun?”

Altdudağını ısıırıp bana baktı. “Biraz su içmenin zararı dokunmaz.”

Gözlerimi devirdim. “Sen artık bir Sürgün’sün. Biraz gazlı, lezzetli bir şeyler iç. Hayatın tadını çıkar.”

Zayne başını eğip dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurdu. Ardından elimi tutup sıkarak beni mutfığa yönlendirdi. “Otur.”

Hâlâ öpücüğün etkisindeydim, o yüzden gidip bir bar taburesine oturdum. Eski Zayne de başkalarının yanında temas kurup zaman zaman benimle flört ederdi. Hatta aramızdaki gerilim bazen öyle artardı ki yalnız olmadığımızı unutturdu ama böylesine rahat davranmak? Bu onun yeni bir özelliği.

Hoşlanmıştım.

Bakışlarımı yakaladı, gözlerindeki sıcaklık çok netti. Dudağını yine dişlerinin arasına alıp ardından buzdolabına yöneldiğinde, akımdan geçenleri fark edip etmediğini merak ettim. “Bir şey isteyen var mı?” diye sordu.

Ardından gelen “hayır” korusu eşliğinde elimdeki bardak altlığıyla oynamaya başladım. Yüzüm kırmızının her bir tonunu gösteriyor olmalıydı.

Umurumda bile değildi.

“Sürgün melek.” Danika ve diğerleri mutfak tezgâhına gelip bize katıldılar. “Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Ben senin...” Cümlesini bitiremeyince aklının nereye gittiğini anladım. O ve diğerleri, Zayne’in bedeninin ölüm anında toza dönüşünü görmüştü, diğer tüm Gardiyanlar gibi. Danika konuşurken nefesi düzensizdi. “Sana o kadar kızgındım ki... masum olduğumu bildiğim halde.”

“Seni orada ayakta görmek... farklı bir şey.” Dez kollarım mutfak adasına yaslayıp öne eğildi. “Biraz gözlerimi dikip baktıysam sebebi budur.”

“Harika saçlarım yüzünden olmasın sakın?” dedi Zayne. Buzdolabının kapağını kapatıyordu ama tabii ki gazlı içecekleri değil, portakal suyunu almıştı. “Her zaman bu gür ve havalı saçlarıma imrenmişsinizdir.”

“Evet.” Dez bir an düşündü. “Kesinlikle sebebi buydu.”

Zayne gülerek iki temiz bardak bulmayı başardı ve içecekleri doldurdu. “Beni görmenin tuhaf olduğunu düşünüyorsanız... Bir de ölüp uyanmanın nasıl olduğunu hayal edin.”

Zayne’in ölümüyle ilgili konuşmalar beni hâlâ rahatsız ediyordu ama bu konu Gardiyanların epey ilgisini çekmişti. Zayne her soruyu yanıtlasa da çok genel ifadeler kullanmaya çalışıyordu. Benimle ve Cayman’la yaptığının aksine ayrıntıya girmeyi tercih etmedi. Portakal suyum içerken bunun güvensizlikle alakası olmadığını, yaşadıklarım üçüncü kez anlatmak istemediğini düşündüm. Bu mutfakta duran Gardiyanlar onun ailesi sayılırdı. Gideon da öyleydi, şu anda burada olmasa da.

“Dez’in söylediklerinden sonra... seni şimdi görünce biraz hayal kırıklığına uğradım” diye itiraf etti Nicolai.

“Vay canına.” Danika dönüp ona baktı.

“Affedersiniz...” diye karşılık verdi Nicolai. Gözlerimi kısınca gülümsediğini görür gibi oldum. “Yani, Dez’in her beş saniyede bir bahsettiği o kanatlar nerede?”

Bardağımı dudaklarıma götürürken gülümsedim.

“Her beş saniyede bir değil” diye mızızlandı Dez. “Daha çok her yirmi saniyede bir falan.”

“Kanatlarım hâlâ duruyor.” Zayne döndü ve arkasındaki tezgâhı tarayıp eline bir şey aldı.

“Kanatların... görünmez mi?” diye sordu Danika.

“Sadece gerektiğinde.” Zayne ada tezgâhın üzerinden uzanırken aşağı baktım ve gözlüklerimi tuttuğunu gördüm. Onları mutfakta unuttuğumu hiç fark etmemiştim.

Gülümseyerek elinden aldım. “Teşekkür ederim.”

Ben gözlüğümü takarken başını salladı. Gardiyanların yüzleri biraz daha netleşmişti ama hâlâ çok fark yoktu. Gözlükler, katarakt ve genetik hastalığıma ancak bir yere kadar yardımcı oluyordu.

“Bir tür büyü mü yani?” diye sordu Danika.

“Sayılır. Görünüşe göre eski zamanlarda, meleklerin insanlarla

birlikte çalıştığı dönemden kalma, çok eski bir melek büyüğü bu. Kanatlar, ihtiyaç duyana kadar gizli kalıyor.”

“Sırtında dövme gibi duruyorlar” dedim portakal suyumu bitirirken. “Gerçekten çok havalılar ve evet, kanatlar Dez’in anlattığı kadar etkileyici.”

“Etkileyici kelimesini kullandığımdan emin değilim” diye homurdandı Dez.

“Belki tam olarak o kelimeyi kullanmadın.” Nicolai, tezgâha yaslanarak konuşmaya katıldı. “Şöyle bir şey dediğine eminim: *O devasa kanatlara o kadar odaklanmışım ki beni çeşmeye fırlattığını ancak suya batınca fark ettim.*”

Dez’in iç çekişi yan daireden duyulabilirdi.

“Özür dilerim” dedi Zayne adanın etrafından dolaşıp yanıma geldiğinde. “O sırada pek sağlıklı düşünemiyordum.”

“Hiç çaktırmadın” dedi Dez kuru bir sesle. “Ama özür dilemeye gerek yok. Zaten banyoya ihtiyacım vardı.”

Ben onun cevabına gülerken Zayne omuzlarıma ellerini koydu. “Açık konuşmak gerekirse, kendini tuttu” dedim.

“Ah, biliyorum. İstese ciddi zarar verebilirdi” diye doğruladı Dez.

“Dez’in o buluşmadan yürüyerek çıkabilmiş olması, Zayne’in hâlâ orada olduğunun kanıtı” dedi Nicolai.

“Oradaydım” dedi Zayne ama kelimelere dökülmeyen ifadesi, aramızdaki havada asılı kaldı. Başını eğip gözlüğümün sapının hemen üstüne, şakağıma bir öpücük kondurdu.

“Şüphelerim vardı” dedi Dez beni şaşırtarak. “Böyle hissettiğim için kendimden nefret ettim ama... geri dönmeme ihtimaline kendimi hazırlamaya çalışıyordum.”

“Sana kızmıyorum” dedi Zayne. Sözlerinde samimi olduğunu biliyordum.

“Güzel” dedi Dez. Sanki yüzünde bir gülümseme belirmişti. “Bir dahaki sefere beni çeşmeye fırlatmadan önce uyarırsan sevinirim.”

Zayne bir kahkaha attı. “Oldu bil.”

Nicolai araya girene kadar birbirlerine takılmaya devam ettiler. "Aslında buraya bir tür resmi Haberci görevi için de geldik."

Bunu duyunca kulak kesildim. "Bir şey mi oldu?" Olmadığını umuyordum ama son birkaç gündür tüm odağımı Zayne'e vermiştim, dolayısıyla örnek bir Asilkan gibi davranmış sayılmazdım. Her neyse...

"Bildiğimiz kadarıyla hayır ama bir şey keşfettik" dedi Nicolai bana dönerek.

"Bu aslında benim fikrimdi" diyerek söze girdi Danika. Yüzünde bir gülümseme vardı. "Ley hatlarını ve Gabriel'in bu hatları nasıl geçit açmak için kullandığını düşünmeye başladım. Sonuçta bunlar birer enerji hattı ve enerji bozulabilir bir şey, değil mi? Her şey bozulabilir."

"Bu gidişatı sevdim" dedi Zayne. Omuzlarımı nazikçe sıkıldığını hissettim. "Bana sorarsan, başka biri daha klan liderliği için düşünülmeli."

Nicolai'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Ben *'kesinlikle evet'* oyu verirdim."

Danika alayla güldü. "Böyle bir ihtimal var sanki. Klanın yarısı –hayır, Gardiyanların yarısı– bir kadının klan lideri olma ihtimali karşısında korkudan aklını yitirirdi."

Bu üzücüydü.

...ve doğru.

Kadınlara yönelik bu zihniyetin bir kısmı, Gardiyanların çağdışı sosyal yapısından kaynaklanıyordu. Kalan kısmıysa... iblislerin aptal bir ırk olmaması yüzündendi.

Ne yazık ki.

Çünkü iblisler, Gardiyanları dize getirmenin en kesin yolunun yeni nesli hedef almak olduğunu iyi biliyordu. Kadınlar ve genç Gardiyanlar asıl hedefleriydi. Gardiyanların yaşadığı komünlerin lokasyonları, her zaman son derece gizli ve korunaklı tutuluyordu. Bu yüzden Danika'nın sık sık dışarıda dolaşıyor olması başlı başına şaşırtıcıydı.

Diğer yandan... Gardiyan toplumunun inançları fazlasıyla il-

keldi. Evet, kadınlar ve yumurcak Gardiyan bebekler için tehlike daha büyüktü ancak Danika ve Jada gibi eğitim alıp, kendilerini savunabilir hale gelseler bu kadar kolay hedefler olmazlardı.

Bir gün, hem de çok uzak olmayan bir gün bu düzeni değiştirmek zorunda kalacaklardı.

“Danika halihazırda ipleri elinde tutmuyormuş gibi davranmayalım bence” dedi Dez bulunduğu yerden.

Bu sözler Danika’dan kocaman bir gülümseme, Nicolai’dan da sessiz ama onaylayan bir baş hareketi almasını sağladı. Bir arada olmalarını seviyordum, hem de fazlasıyla.

“Her neyse, ley hatları hakkında biraz araştırma yaptım. Yani onları neyin bozabileceğini düşündüm. Sonuçta okulu ya da geçidi patlatmak gibi bir seçeneğimiz yok” diye devam etti Danika ve bu konuda haklıydı. Geçit öylesine yoğun bir ilahi enerjiyle yüklüydü ki; eğer öyle bir şey yapmaya kalkarsak şehrin yarısı, hatta tamamı yok olabilirdi. Bu da büyük bir insan kaybı anlamına gelirdi.

Muhtemel varlığımız da ifşa olurdu.

“İnternette ne kadar araştırma yapsam da mantıklı bir bilgiye ulaşamadım, saçma şeyler vardı sadece” dedi Danika. Dikkatimi yeniden kendisine çekmişti. “Ben de kişisel internet kaynağımıza gittim.”

“Gideon’a mı?” diye sordu Zayne.

Danika başıyla onayladı. “Ona bir şey bilip bilmediğini sordum, ilk başta hiçbir şeyden emin değildi ama gidip birkaç saatliğine kendini kütüphaneye kilitledi ve oradan gerçek bir cevapla çıktı.”

Benim aklım başka bir konuya, Gideon’ın çok kişisel bir üreme sorusuyla ilgili bir cevap bulup bulmadığına takılmıştı. İçimde bir umut kıvılcımı parladığında onu söndürmeye çalıştım. “Bir şey buldu mu?”

“Buldu.” Danika’nın bakışları Zayne’le benim aramda gidip geldi. “Karartılmış turmalin, hematit ve siyah oniks.”

“Ne?” diye mırıldandım.

“Değerli taşlar.” Zayne’in elleri omuzlarımdan kaydı. “Değerli taşlardan mı bahsediyorsun?”

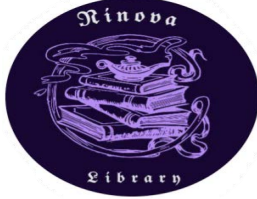
“Evet. Biliyorum, kulağa büyü saçmalığı gibi geliyor” dedi Dez bana bakarak. “Ama biz bu tür saçmalıkların aslında pek de saçma olmadığını biliyoruz, değil mi?”

Evet.

Evet, biliyorduk.

Nicolai, Danika’yı dirseğiyle dürttü. “Gerisini de anlat.”

“Bu taşlar enerjiyi engelleyebiliyor, her tür enerjiyi. Gideon da yeterli bir miktarın ley hatlarının enerjisini bozabileceğini öne sürdü” diye açıkladı Danika. “Yani geçidi, başkenti havaya uçurmadan yok etmemizi sağlayabilir. Bunu başaramasak bile, en azından geçidi Haberci için işe yaramaz hale getirmiş oluruz.”

“Bu... bu çok büyük bir gelişme” diye fısıldadım ellerimi soğuk granit tezgâha koyarken. “Gerçekten çok büyük.”

Danika’nın gülümsemesi o kadar büyüktü ki çok net görebiliyordum. Omzunu hafifçe silkti. “Gabriel sorununu tamamen ortadan kaldırmadığı için yeterince büyük sayılır mı bilmiyorum ama en azından planını uygulamasını engelleyebilir.”

“Planlarını boşa çıkarmak bile başlı başına çok büyük bir şey.” Onu başımla onayladım, belki biraz daha cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardır diye. “Sen harikasın.”

“Ben de ona hep bunu söylüyorum zaten.” Nicolai’ın sesi sıcacık bir gururla doluydu. “Günde en az iki kez, çarşambaları ise üç kez.”

Danika’nın yanakları sanki kızarmıştı. “Çarşambaları dörde çıkarman gerekiyor.”

“Bunu yapabilirim” diye mırıldandı Nicolai.

Damarlarımdaki enerji *asaletimle* birleşip içimi doldurdu. Tabureden kalktım ve volta atmaya başladım. “Bu değerli taşlardan ne kadar gerekecek?” diye sordum, isimlerin ikisini zaten çoktan unutmuştum. “Oniks ve diğer ikisi neydi?”

"Siyah turmalin ve hematit" diye cevapladı Zayne. Tabii ki hatırlıyordu.

"Çok fazla" dedi Danika yan dönerek. "Yani tonlarca ufak parçaya ya da koca bir bloğa ihtiyacımız var."

Tonlarca mı? Kollarımdan birini etrafıma sardım.

"Bunu nereden bulacağız ki?" diye sordu Zayne.

"Cevabın Amazon olacağımdan şüpheliyim" diye mırıldandım.

"Gerçek ve işe yarar taşlar istiyorsak, kesinlikle hayır" dedi Dez bana gülümseyerek. "Siyah turmalin Brezilya'da ve dünyanın başka yerlerinde çıkarılıyor ama çoğu Afrika'dan geliyor. Ayrıca evet, düne kadar ben de bilmiyordum."

"Afrika mı?" Bir anlığına durakladım. "Brezilya mı? Biz o taşlara nasıl ulaşacağız peki?"

"Bölgelerdeki bazı klanlara ulaştım" dedi Nicolai. "Ellerinde neler olduğunu ve bize ne kadar sürede ulaştırabileceklerini araştırıyorlar."

"Peki tonlarca taşı ya da devasa bir bloğu bize nasıl ulaştıracaklar?" Tekrar volta atmaya başladım. "Bunun bir uçağa konulabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım denizden gönderirler" diyen Zayne, Nicolai'a doğru baktı. "Değil mi?" Klan lideri başıyla onaylayınca Zayne bana hızlıca gülümsedi.

Gözlerimi devirdim. "Peki ya diğerleri? Oniks ve... Lanet olsun, diğerini yine unuttum."

"Hematit" dedi Zayne. Kolumu tuttu ve elimi, dolayısıyla da zavallı başparmağımı ağzımdan uzaklaştırmamı sağladı.

"Bu konuda daha iyi haberlerimiz var. Hematit, Amerika'da var. Tam olarak Yellowstone'da." Danika ada tezgâha yaslandı. "Hem onu hem de siyah oniksi bulabiliriz çünkü farklı eyaletlerde de çıkıyorlar. Ama ne kadar bulabileceğimiz hâlâ belirsiz. Yakında net bir şey duymayı umuyoruz."

"Gideon şu anda Amerika'da bu taşlara erişimi olan herkesle görüşüyor ve biz de turmalinden haber almayı bekliyoruz" dedi Nicolai. "O yüzden gelmedi. Telefon kulağına yapışmış gibi."

"Gerçekten yeterli miktarda bulabilecek miyiz?" Elimi ağzımdan uzak tutmaya çalışarak yürümeye devam ettim.

"Gideon bunun mümkün olduğunu düşünüyor" dedi Dez, kafasını duvara yaslayarak. "Sorun şu ki... Bu taşlara yeterince hızlı ulaşmamız mümkün mü?"

"Başkalaşım törenine birkaç hafta kaldı. Ayın altısında olacak." Yine başparmağımı kemirmeye başladım ama sonra durdum. "Cuma günü."

"Bugün ayın kaçı?" diye sordu Zayne.

"Yirmisi" diye cevapladı Danika.

Zayne kaşlarını çattı, bakışlarını bana çevirdi. "Yani elimizde iki haftadan biraz fazla zaman var. Senin 'birkaç hafta' anlayışınla benimki çok farklı."

"Birkaç, en az iki demektir" diye savundum. "İki haftadan biraz fazlası var önümüzde."

"Kıl payı olacak." Nicolai kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yapılabilir. Ama tam sınırda, ucu ucuna yapılabilir."

"Yapılabilir" olması, "*Ha-ha, hayatta olmaz!*" seçeneğinden daha iyiydi.

"Eğer bu taşlardan yeterince toplarsak, onlarla ne yapmamız gerekiyor?"

"İşin kolay kısmı o" dedi Danika. "Portal, ley hatlarının tam merkezinde yer aldığı için, tek yapmamız gereken bu taşları portalın etrafına yerleştirip hatları kesmek."

"Kolay kısmı mı?" Birden durup ona döndüm. "Sanırım sadece okulun çevresine değil, direkt portalın çevresine yerleştirmemiz gerekiyor değil mi?"

Danika başıyla onayladı.

"Bu işin hiçbir yanı kolay olmayacak." Gözlüğüm burnumdan kayınca elimle düzelttim. "Zaten, okulu muhtemelen mahallenin katliama meyilli başmeleği gözetliyordur. Onun dışında da orası tam bir kâbus sandviçi. Tayflar ve kızgın hayaletler birer dilim ekmek, arada da bozulmuş et misali Gölge Varlıklar var."

"Garip benzetmeyi saymazsak, Trin bu konuda haklı" dedi Zayne.

“Biliyoruz” diye cevapladı Nicolai. “İşte biz de tam bu noktada devreye giriyoruz. Böyle bir yükü sadece ikinizin taşıması imkânsız.”

Nicolai da haklıydı, buna itiraz etmenin bir anlamı yoktu. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı.

“Ama yine de yapılabilir” diye ekledi Zayne.

Başım la onayladım. “Evet. Tamamen yapılabilir, yani sonrasında muhtemelen yoğun bir terapiye ihtiyacınız olacak. Çünkü içeridekilerin çoğunu göremeyeceksiniz ama onlar kendilerini hissettirecek. Hem de fazlasıyla.”

“Dört gözle bekliyorum” dedi Dez. En ufak bir heyecan emaresi göstermiyordu. “Diyelim ki portalı devre dışı bırakmayı başardık...”

“Başaracağız” diye araya girdi Danika.

“Doğru... yani portalı kapatmayı başardığımızda” diye devam etti Dez. “Gabriel’la ilgilenmek kalıyor geriye.”

“O benim işim” diyerek elimi havaya kaldırdım. Sonra ona fırsat kalmadan, “Zayne’in de tabii” diye ekledim hemen. “Onun yanma gidemezsiniz. Moral bozmak istemem ama herhangi bir Gardiyan’ı anında öldürür.”

“Trinn yine haklı.” Zayne tekrar kolumu yakaladı ama bu kez beni durdurup bir bar taburesine ilerlememi sağladı. “Sadece seni izlemek bile insanı yoruyor.”

“Bir Asilkan ve bir Sürgün’ün birleşiminin ne kadar etkileyici olduğunu sorgulamıyorum” dedi Nicolai. Tabureye geçip yerleştim. “Ama ikiniz yeterli olacak mısınız?”

“Anlaşılan sadece...” Zayne yine omuzlarımı kavradı. “Bir saniye. Bilmiyorlar mı?”

Dudaklarımı büzüp başımı arkaya eğdim.

“Neyi bilmiyor muyuz?” diye sordu Dez.

Zayne tepemden gözlerime baktı. “Onlara söylemedin mi?”

“Pek akıllıca görünmedi” Gözlerimi kısarak ona baktım. “Ayrıca hâlâ bu konuyu paylaşmak harika bir fikir olmayabilir Zayne.”

“Neyi paylaşmak?” diye sordu Nicolai.

Zayne'in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Tavırlarında yaramaz bir keyifle plan anlatan Cayman'ın havası vardı. Altdudağını ısıırıp konuşmadan önce bekledi.

"Zayne" dedim uyarırcasına.

"Artık çok geç." Bir şey söylememe fırsat kalmadan dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve hızla konuşmaya başladı. "Roth ve Layla ile destek almak için Trib muhteşem bir fikir bulmuş."

"Destek almak kulağa kötü bir fikir gibi gelmiyor" dedi Dez biraz şaşkınca.

"Ah, kim olduğunu duyana kadar bekle" diye karşılık verdi Zayne. "Ve şimdiden söyleyeyim, ortaya atılan fikirle alakam yok. Ben o sırada ölmüş sanılıyordum."

Dirseğimi geriye savurdum ama Zayne kahkaha atarak kolayca kaçtı. "Neyi bu kadar komik bulduğunu anlamıyorum" diye çıkıştım.

"İyice endişelenmeye başladım" dedi Nicolai.

Zayne omuzlarımı sıktı. "Anlat hadi."

"Seni ölümüne yumruklayacağım" diye uyardım. "Ama daha sonra, yalnız kaldığımızda. İnsanların öfke sorunlarını olduğunu düşünmelerini istemeyiz."

"Dört gözle bekliyorum" diye karşılık verdi, gür kirpikleri hafifçe kısılan gözlerini örttü. "Yalnızken, kimse beni dövmeye çalıştığın için tahrik olduğumu fark etmez."

Gözlerim kocaman açıldı, tatlı bir sıcaklık içimde yayılırken... *Dur bir saniye. Dövmeye çalışmamdan mı?*

"Bilginize" diye araya girdi Nicolai. "Şu anda yalnız değilsiniz, yani..."

Bakışlarımı Zayne'den çekip derin bir nefes verdim. "Roth ve Layla, şu anda Gabriel'la savaşmamıza yardım etmesi için Lucifer'ı ikna etmeye çalışıyorlar."

Gardiyanlar bir süre şok içinde bize baktılar... ya da dehşet. Bu iki duygudan biriydi işte.

Dez kendini iterek duvardan uzaklaştı. "Lucifer'dan bahsetmiyorsun, değil mi?"

“Benim bilmediğim başka bir tane daha mı var?” diye sordum odaya göz gezdirerek. “Evet, o Lucifer.”

“Ciddi olamazsın” diye fısıldadı Danika.

Dez olduğu yerde dondu kaldı. “Ciddi misin?”

“Evet” diye onayladı Zayne.

“Kendimi savunmam gerekirse, Roth bu fikri Zayne ölüyken ortaya attı. Bu fikre katılmamda o dönemdeki akıl sağlığımın ne kadar etkili olduğu hâlâ tartışmaya açık.” Nicolai adanın karşısında başını eğince elimi kaldırdım. “Bakın, Zayne’le benim bir başmeleği yenmemiz imkânsız...”

“Kesin konuşmayalım” diye araya girdi Zayne. “Çünkü daha önce hiçbir Asilkan ve Sürgün bir başmeleğe karşı savaşmadı. Ama dünyaya bir kez geliyoruz, değil mi?”

Daha fazla konuşmamak için dudaklarımı sıktım.

“Ben... gerçekten nutkum tutuldu” dedi Dez başını iki yana sallayarak. “Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Roth ve Layla gerçekten Lucifer’ı bizim safımıza çekmeye mi çalışıyorlar? İnsanlığı yok etmeye kararlı bir başmelekten daha kötü olabilecek tek varlığı?”

Nutku tutulan birine göre çenesi epey düşüktü.

Danika yavaşça göz kırpyordu. “Sanırım oturmam gerekiyor.”

“Zaten oturuyorsun.”

“Ah.” Sertçe yutkundu. “Tamam o zaman.”

Kaşlarımı hafifçe çatarak iyi olup olmadığını merak ettim.

Sonunda Nicolai da konuşabildi ve Zayne’in planı ilk öğrendiğinde sorduğu aynı şeyleri gündeme getirdi: Aklımızı mı kaçırmıştık? Bu, kutsal kitaplarda bahsi geçen kıyameti mi başlatır mıydı? Onu nasıl kontrol edecektik? Hepsi de sağlam sorulardı.

“Peki yüzeye çıktığında onunla ne yapacaksınız?” diye sordu en sonunda.

“Eee” dedim. “Orasını daha düşünmedik.”

Hiçbir şey söylemeden gözlerime baktı.

“Zaten hâlâ kabul edip etmeyeceği belli değil” diye açıkladım. “Ayrıca o sırada bu sorunu çözmekle meşguldüm.” Zayne’i

işaret ettim. “O yüzden konuyu detaylı düşünmeye çok fırsatım olmadı.”

Zayne arkamdan homurdandı. “Böyle büyük şeyleri önceden düşünmek faydalı olurdu, özellikle de Lucifer’ın Trin’i aradığını biliyorsan. Peşine birkaç Gulyabani ve bir Üst Düzey takmıştı.”

Dez ileri atıldı. “Gulyabanileri gönderen o muymuş?”

Başımınla onayladım. “Ne diyebilirim? Popüler biriyim.”

Zayne topuzumu nazikçe çekiştirdi. “Gerçekten öylesin.”

“Lucifer seni neden arıyor?” diye sordu Nicolai.

“Bilmiyorum” dedim. “Belki arkadaş çevresini genişletmek istiyordur?”

“İblisler hakkında pek deneyimli sayılmam” dedi Danika. “Ama Lucifer’ın seni araması iyi sonuçlanabilecek bir şey değil.”

İç çektim. “Muhtemelen. Bu emrin Roth ve Layla onunla konuştuğundan sonra mı, yoksa öncesinde mi verildiğini bilmiyorum. Umarım geçmişten kalmadır.”

“Ama emri onlarla görüşmeden önce vermiş bile olsa, bu hâlâ bir sorun sayılır.” Zayne’in elleri yeniden omuzlarıma döndü. “Bu konuyla ilgilenilmeli.”

“Büyüyen işler listesine eklendi bile” diye mırıldandım.

Zayne bir kez daha omuzlarımı sıktı. “Gabriel’in nerede saklandığına dair bir fikrimiz yok, değil mi?”

Nicolai başını iki yana salladı. “Bael ya da Gabriel’a dair bir iz bulmak için gözümüzü açık tuttuk ama okul gecesinden beri hiçbir şey yok.”

“Başka Gardiyan kaybı oldu mu?” diye sordu Zayne.

“Hayır” dedi Dez. “İblis faaliyetleri de çok azaldı.”

Onlar konuşurken, zihnim yine her zamanki gibi bir düşünceden diğerine sıçrayarak uzaklaştı. Önce okulun altındaki o korkunç son anlara, Zayne’in ortaya çıkıp Sulien’i öldürdüğü anı gittim. Sonra da diğer Asilkan’a takıldı aklım. Acaba melek silahını geride bırakan o muydu? Yoksa başmelek olan Gabriel miydi? Çünkü yalnızca başmelekler o silahları taşıyabiliyordu. Her iki durumda da, geride bırakmak çok sorumsuzcaydı ve gerçekten bunu

yaptıklarına inanmak zordu. Altın, parıldayan o kazıklar melek bıçaklarıydı. Her şeyi, melekleri bile öldürebilecek güçteydiler.

Aman Tanrım.

O melek bıçaklarını tamamen unutmuştum. Bütün bu zaman boyunca elimizde hem A planı hem B planı vardı!

Bu da rasgele çalışan bir beynin garip ama şahane mucizelerinden biriydi... gerçekten. Bazen o rasgele düşünceler bir işe yarar, birbiriyle bağlantılı olurdu. Bazen de sadece çılgınca ya da saçma kararlar almama neden olurdu.

"Melek bıçaklarına ihtiyacımız var" dedim birden.

Nicolai başım eğdi. "Melek bıçakları mı?"

"O altın kazıklar var ya, işte onlar." Zayne'e döndüm. "Roth'un tünellerdeki yazıları gördüğü zamanı hatırlıyor musun?"

Zayne'in yüzü aydınlandı, bakışları hemen Nicolai'a doğru kaydı. "Bunlar başmeleklerin kullandığı ilahi silahlar. Melek kanı taşıyan her şeyi öldürebilirler. Melekleri bile. O yüzden onlara ihtiyacımız var."

Dez hafifçe ıslık çalarken Nicolai başıyla onayladı. "Hemen getiririz."

"Gabriel gibi biri onları geride bırakacak kadar dikkatsiz olabilir mi gerçekten?" diye sordu Danika. Benim de aklıma gelen bir konuyu dillendirmişti. "Ya da onunla çalışan biri?"

"Morgan'm üstünde bulmuştuk" dedi Zayne öldürülen Gardiyan'ı anarak. "Gardiyanları öldüren kişi Gabriel'dı ve ben şahsen onun böyle bir şeyi geride bırakacağına hiç inanmıyorum."

"Ancak bu kadar kibirliyse" dedi Dez düşünceli bir edayla. "Ve bizim ne olduklarını çözemeyeceğimizi düşündüyse."

"Bu mümkün." Zayne'in başparmakları boynumun alt kısmındaki gergin kasları hafifçe ovmaya başladı.

Kibir bazen çok saçma kararlara yol açabilirdi ama bu kadarı... "Ya bunu yapan başkasıysa? Başmelekler çok hızlıdır, ayrıca o gün güvenlik kamerası görüntüleri de karartılmıştı."

"Yani bıçakları oraya bırakan başka bir başmelek olabilir mi diyorsun?" diyerek öne eğildi Danika. "Gabriel onu öldürdükten sonra biri gelip Gardiyan'a mı sapladı?"

"Sen böyle söyleyince kulağa fena halde rahatsız edici geliyor." Yüzümü buruşturdum. "Ama belki de başka şekilde yapılamazdı, kimse kimin bıraktığını öğrenmesin diye?"

"Neden birinin kimin bıraktığını öğrenmesini istemesin ki?" diye sordu Dez.

"Muhtemelen gökten gelen aptalca bir kurala takılmamak için" diye mırıldandım.

"Aslında bu gerçekten bir kurala aykırı olurdu" dedi Zayne. "Meleklerin birbirine karşı silah kullanmama anlaşması var. Sen o anlaşmadaki boşluksun" diye hatırlattı bana. "Ben bir boşluğum. Bir başmelek o bıçakları geride bıraktıysa, bu da anlaşmadaki başka bir boşluk sayılabilir."

"Bu bıçaklar bizdeyse gerçekten Lucifer'a ihtiyacımız var mı?" diye sordu Danika.

"Sanırım alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak" dedim onlara. "Çünkü bu bıçakları kullanmak için ona yaklaşmamız gerekecek ve Gabriel çok güçlü ve çok hızlı."

"Ama Lucifer?" diye tekrarladı Dez.

"Lucifer olsa da olmasa da, önce Gabriel'ı bulmamız gerekiyor..."

"Gabriel'ı nasıl bulacağımızı biliyorum" dedim birden. Fikir, zihnimde şekillenmeye başlamıştı. "Tek gereken şey benim."

"Bu konuda biraz daha ayrıntıya ihtiyacımız var" dedi Zayne.

"Gabriel peşime iblis taktı. İmpler? Daha önce onları da o göndermişti. Eminim ki Arayıcı iblisleri de o yolladı" dedim. "Başkalaşım'a kadar öylece oturup dinlenmeme izin vermeyecek. Bu yüzden bir tuzak kurmalıyız..."

"Nereye varmak istediğini anladım" diye sözümü kesti Zayne. "Ve cevabım hayır."

Yüzüm düştü. "Pardon?"

"Birazdan kendini yem olarak kullanmaktan bahsedeceksin ve buna asla onay veremem."

"Senin onayına ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ki..." Zayne beni ve oturduğum tabureyi bir anda döndürünce, sesim tiz bir

çıgılıkla kesildi. Kocaman gözlerle baktım ona. "Bu resmen luna-park aletleri gibiydi. Hani şu dönen çay fincanı aleti var ya..."

"Kendini yem olarak kullanamazsın Trin." Gözlerini üstüme dikmişti ve içlerindeki ışıltı giderek artıyordu. "Olmaz. Bu çok tehlikeli."

"Yapacağımız her şey zaten tehlikeli" diye karşı çıktım. "Gabriel'ı bulmamız gerekiyor ve bildiğim kadarıyla kiralayabileceğimiz özel bir başmelek dedektifi yok."

"Evet, öyle ama bu tehlikeyi daha da büyütmenin yolunu aramak zorunda değiliz."

"Beni öldürmeyecek Zayne. Haberin yoksa diye söylüyorum, Başkalaşım için bana canlı ihtiyacı var."

Gözbebeklerinin ardındaki beyaz ışık parladı. "Endişelendiğim tek şey ölüm değil. Bael muhtemelen onun yanında ve o da delirmiş, acı çektirmeye bayılan bir iblis."

"Kendimi nasıl savunacağımı bilmiyor sayılmam. Hem *asaletim* hem de elimde melek bıçakları olacak." Çok fazla sinirlenmemek için kendimi zor tuttum çünkü Zayne'in bu fikre hemen karşı çıkmasının sevgi ve korkudan kaynaklandığını biliyordum. "Bana bir takip cihazı falan yerleştirilip onun izini sürebilirsiniz. Bu şekilde Gabriel'm nerede olduğunu bulabiliriz..."

"Ya işler ters giderse? Ya takip cihazı çalışmaz ya da onu üzerinde bulurlarsa?" Ellerini tabureden ayırmadan başını bana yaklaştırdı, neredeyse göz hizama geldi. "Ya zamanında yetişemezsem?"

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Sadece hatırlatıyorum, bana canlı ihtiyacı var."

"Ben de hatırlatayım, sana zarar verebilir. Hem de çok kötü. Bizim be..." Hızlıca iç çekerek konuşmayı bıraktı. "Endişelenmemiz gereken tek şey ölüm değil, sen..."

Devamını getirmesine gerek yoktu çünkü neyi kastettiğini anlamıştım. Çocuğumuz. *Olası* çocuğumuz. Midem allak bullak oldu, bu aklıma bile gelmemiştir.

Bu da muhtemelen annelik konusunda hiç de başarılı olamayacağımın bir işaretiydi.

Hem de hiç.

Tanrım, şimdi ya da ileride bir çocuk isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Zayne'in bu olasılığı gerçekten kabul edip etmediğini de bilmiyordum, belki sadece iyi bir... Sürgün melek olmaya çalışıyordu. Ama kazara ona zarar vermek de istemiyordum.

Olası bir bebeğe "o" diye hitap etmem bile kesinlikle çocuk sahibi olma fikrine hazır olmadığımın başka bir işaretiydi.

"Zayne haklı" dedi Dez. O fazla nazik ses tonuyla konuşuyordu yine. Anında gerildim ve bebek meselesini ona açtığım için hemen pişman oldum. O ses tonunu tanımuştım. "Bu çok tehlikeli Trinity."

Yanıt vermek için ağzımı açıp hızla kapattım çünkü midem yeniden ayak tabanıma kadar inmişti sanki. Dez fikir beyan ettiğine göre, acaba bir şey mi öğrenmişti? Panik içimde filizlenmeye başladı ama kök salmasına izin vermedim. Sonuçta Asilkanlar çocuk sahibi olabiliyor olsa bile, korunmasız tek bir geceden sonra kesin hamile kalmış olmayabilirdim. Üreme sistemim kötü bir cinsel eğitim videosu değildi, cidden sakinleşmem gerekiyordu.

Hamile olsam da olmasam da, hâlâ bir görevim vardı ve oldukça tehlikeli bir görevdi. Zayne'in artık bunu anlaması gerekiyordu.

"Risklerin farkındayım. Hepsinin." Ellerimi onun ellerinin üstüne koydum. "Ayrıca sen de başaramazsak ne olacağını biliyorsun. Ley hatlarını devre dışı bırakmayı başarsak bile, Gabriel'la yüzleşmek zorundayız. O asla durmayacak. Öldürmeye, plan yapmaya devam edecek. Bunu sen de biliyorsun."

Dişlerini sıktı. "Biliyorum."

"Sadece dikkatli olmamız gerekiyor."

"Benim söylemeye çalıştığım da bu." Gözlerime baktı. "Bilerek yakalanmak dikkatli olmak sayılmaz."

"Hazırlıksız yakalanmaktan iyidir" diye karşılık verdim.

"Seni yakalayamayacak" diye yemin etti.

Yüzlerimiz arasında birkaç santim kalana dek eğildim. "Mümkün olan her avantajı kullanmalıyız Zayne. Ona tuzak kurmak da bu yollardan biri."

“Haklı” dedi Danika.

Ona hızlıca bir gülümsedim. “Teşek...”

“Fakat aym zamanda değil” diye devam etti. Gözlerimi kısarak ona baktım. “Trinity’yi yakalaması için değil, onu ortaya çıkarmak için tuzak kurabiliriz.”

Zayne bir an daha bakışlarımı esir tuttuktan sonra doğrulup Danika’ya doğru döndü. “Bu kulağa daha mantıklı geliyor. Ama onu nasıl ortaya çıkaracağız? Bir daha doğrudan peşine düşeceğini sanmıyorum. Yine iblis yollar.”

“Gerçekten çok kibirli, değil mi?”

“Ve biraz da dengesiz” dedim ve Zayne kaşım kaldırıncı ekledim. “Peki, çok dengesiz.”

“Ben de pek çok kibirli erkek tanıyorum” dedi Danika duraksayarak. “Çok bariz. Onları kışkırtarak istediğiniz her şeyi yaptırabilirsiniz. Gabriel’ın çok da farklı olduğundan şüpheliyim. Gönderdiği iblisleri öldür ama içlerinden birini sağ bırak ve teklifi reddedecek kadar korkak olduğunu söyleyen bir mesaj gönder. Hatta işlerin ters gitme ihtimaline karşı Trin’e takip cihazı da yerleştirebiliriz.”

“Bu genellemenin içine dahil edildiğim için endişelenmeli miyim bilmiyorum” dedi Nicolai. “Ama gerçekten onun bu kadar aptal olabileceğine inanıyor muyuz?”

Taburede dönüp Danika’ya odaklandım. “Instagram’a *resimli kitap* diyen bir başmelekten bahsediyoruz. O yüzden evet, o kadar aptal bence.”

Bu muhtemelen birden fazla deneme gerektirecek bir plandı. Üstelik bir iblisi sağ bırakmayı gerektiriyordu ve bu da, onları öldürmek isterken pek kolay bir iş değildi.

Bu konuşmadan sonra biraz daha evimizde kaldılar. Değerli taşları okula nasıl sokacağımız ve tabii ki Lucifer’ın yüzeye çıkma ihtimali hakkında tartıştık. Bu fikri nasıl sindireceklerini bilemedikleri çok belliydi ve onları hiç suçlayamazdım. Zayne konudan alakasız olarak akşam yemeği için yerleşkeye geleceğine dair söz verdikten sonra kapıya yöneldiler.

Dez geride kalmayı tercih etmişti. “Birkaç dakikaya otoparka inerim.”

Nicolai yüzünde meraklı bir ifade olan Danika’yı dışarı yönlendirdi. Ben hâlâ bar taburesinde oturuyordum, asansör kapıları kapanırken bile. Açıkçası orada donakalmıştım çünkü Dez’in neden geride kaldığını biliyordum.

“Eh” dedi ortamı yumuşatmak için. Ellerini ceplerine soktuğunu fark ettim.

“Biliyorum.” Zayne arkamda duruyordu, kolunu gevşekçe omzuma dolamıştı. “Gideon’a sorman gereken şeyi.”

Dez başıyla onaylayıp birkaç adım yaklaştı. Yüz hatları artık daha belirgindi. “Gideon ley hatlarını bozmaya o kadar odaklanmıştı ki bir Asilkan’ın üreyip üreyemeyeceğini araştırmasını istediğimde çok fazla soru sormadı.”

Orada otururken tuhaf bir şey oldu. Kalbim hızla atmadı ya da mideme bir ağrı girmedi. Yüzeyde de olsa, Dez’in söyleyeceği her şeye hazırdım. “Bir şey bulabildi mi?” diye sordum.

“Asilkanlardan söz eden tozlu eski birkaç kitap çıkardı. İncelemesi birkaç saatini aldı” diye açıkladı Dez. “Ama elimde sana sunabileceğim ya bir cevap var ya da aslında hiçbir cevap yok. Nereden baktığına göre değişir. Gideon, bir Asilkan’ın çocuk sahibi olduğuna dair hiçbir kayıt bulamadı.”

İçimdeki gerginlik ne azalmış ne de artmış sayılırdı. “Bu bir Asilkan’ın hiç çocuk sahibi olmadığı ya da hiç kayda alınmadığı anlamına geliyor da olabilir.”

“Evet ama hiçbir kayıt olmaması biraz garip” dedi Dez. “Bence bunu eski usulle öğrenmen gerekecek. Artık hamileliğin bir ya da iki gün sonrasında bile sonuç verebilen testler var.”

Yavaşça başımla onayladım.

“İlgilendiğin için teşekkür ederim” dedi Zayne. Vücudunun sıcaklığını sırtımda hissettim.

“Sorun değil. Keşke daha kesin bir yanıtım olsaydı” dedi Dez. Dudaklarının ucunda hafif bir gülümseme vardı. “Ve keşke bu, daha sakın bir dönemde olsaydı.”

“Hepimiz buna katılıyoruz sanırım” diye yanıtladı Zayne.

“Bir şey öğrenirseniz bana da haber verin. Hazır olduğunuzda. Eğer sonuç evet olursa, paniklediğinde beni mutlaka ara Zayne. İnan bana, kesinlikle panikleyeceksin.”

Zayne arkamda başıyla onaylamış olmalıydı çünkü Dez kapıya doğru yönelmeye başladı. Ancak sonra durdu. “Ah, bu arada... Gideon sorduğun o ismi kontrol etti.”

Yeni uyanmış gibi gözlerimi kırptırdım. “O konuda yeni bir gelişme var mı?”

“Aslında evet” dedi Dez. “Şansımıza, yaşadığınız apartman içinde yaşayan herkesin ismini dosyada tutmak zorunda ve buna çocuklar da dahil. Gideon mevcut listeye ve son on yılın kayıtlarına baktı. Hiçbir kayıta Gena veya o ismin herhangi bir varyasyonu yok.”

Dez evden ayrıldıktan sonra, “Gena olayı nedir?” diye sordu Zayne.

“Fıstık’ın takıldığını iddia ettiği kız.” Kanepeye yaslanmış halde duran Zayne’e döndüm. “Bana adının Gena olduğunu söyledi ve ailesiyle ilgili bazı tuhaflıklar dışında kız hakkında çok az şey anlattı. Onunla ilgili her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek istedim ama görünüşe göre böyle biri aslında yok.”

“Fıstık sana sahte bir isim vermiş de olabilir.” Ayak bileklerini çaprazladı. “Ama neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Hiçbir fikrim yok.” Başımı iki yana salladım. “Genelde her şeyi fazlasıyla anlatır ama buraya geldiğimizden beri tuhaf davranıyor. Kaybolup gidiyor, gittikçe daha uzun süreler boyunca etrafta görünmüyor.”

“Potomac Dağları’ndayken de böyle miydi?”

“Evet ama orada daha fazla ortalıkta olurdu.” Fıstık’la en son konuştuğum zamanı düşündüm. “Bana tuhaf bir şey yaşadığını söylemişti, senin düşüşüne denk gelen zamanlarda. Birkaç saniyelikliğine Araf benzeri bir yere çekildiğini hissetmiş.”

“Pekâlâ. Bunu cidden beklemiyordum.”

"Ben de." Bar taburesinden kalktım. "Ayrıca yaşadıklarının senin düşüşünle bir ilgisi olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok."

"Benim de yok." Zayne saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama belki düşüşüm geçici bir çekim alanı yaratmıştır."

"Belki" diye mırıldandım gözlerine bakarak, beni dikkatle izliyordu. Derin bir iç çektim. "Konuşmamız gerekiyor, değil mi?"

Zayne başıyla onayladı. "Evet."

"Ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyormuş gibi yapabilir miyim?"

Dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Bu kadar düşüncesiz bir planı savunmadığım için bana çoktan bağırmaya başlamamış olmana şaşırdım."

İfadesiz bir yüzle ona baktım. "Bağırmayacaktım ama şimdi bu fikri yeniden değerlendiriyorum."

"Trin... bu çok büyük bir risk. Hamilelik ihtimalin hiç olmasa bile."

Bir anlığına bedenim kasıldı. "Daha önce de söyledim sana. Ne yaparsak yapalım, hepsi riskli. Ama kendimi yem olarak kullanmam, Gabriel'a ulaşmamın en hızlı yolu."

"Ve en aptalcası..."

"Sana bağırman mı istiyorsun? Çünkü bunu yapmaya çok yaklaştım."

"Özür dilerim." Hiç de pişman görünmüyordu. "Ama bu işte ters gidebilecek çok fazla şey var."

"Danika'nın fikrinde de ters gidecek çok şey var. İlk sorun, işe yaramama ihtimali."

Kaşlarını çattı. "O konuşurken bu fikre sıcak bakıyormuşsun gibi davrandın."

"Karşı değilim. Sadece bunun Gabriel'a ulaşmanın en hızlı yolu olduğunu düşünmüyorum. Mesajı götürecek olan iblisi bulmak için kaç tanesini öldürmemiz gerekecek?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ayrıca Gabriel kibirden bu meydan okumayı kabul edecek olsa bile, sağ bıraktığımız bir iblisin Gabriel'ın onu öldürme riskine rağmen mesajı götürmeye razı olacağından emin değilim. Muhtemelen kaçıp giderler."

"Bu doğru olabilir ama Gabriel bir şekilde Başkalaşım'dan önce gelip seni almak zorunda olduğunu biliyor. Sonunda tüm iblisleri öldürür ya da kaçmalarına neden olursak, o kadar çaresiz kalacak ki bu kez kendisi çıkıp gelecek" dedi mantıklı bir sesle.

"Bu da bizi Başkalaşım'a çok yakın bir noktaya getirir Zayne. Gabriel'in ihtiyacı olan tek şey kanım. Beni portalın yakınına çekip kanımı almayı başarırorsa ne olacak?" Omuz silktim. "Başkalaşım'dan önce onu durdurmalıyız."

"Buna tamamen katılıyorum ama senin yakalanmana asla izin veremem." Bacaklarını çözüp koltuktan kendisini itti. "Ayrıca bu hamile olma ihtimalinle ilgili değil."

"Gerçekten mi?" Zayne bana yaklaşıırken çenemi hafifçe kaldırdım. "Hamilelik ihtimali olmasaydı da buna karşı mı olurdun?"

"Evet" derken tereddütsüzdü. "Gabriel'in ellerinde olman ya da Bael'in yakınında bulunman fikri bile içimde devasa bir öfke uyandırıyor." Yavaşça, gözlerimin görebileceği şekilde elini kaldırıp yamulan gözlüğümü düzeltti. "Eğer tüm bunları, kendini koruyamayacağını düşündüğüm için söylediğimi sanıyorsan kesinlikle yanılıyorsun. Kendini gayet iyi savunabileceğini biliyorum ama..."

"Ama demeden önce söylenen her şey geçersizdir, farkındasın değil mi?"

"Ama..." diye tekrarladı elini boynuma götürerek. "Gabriel bunu biliyor, senin dövüşebileceğini biliyor. Bu yüzden hazırlıklı olacak."

"Peki ya bir tuzağa hazırlıklı mı? Hiç sanmam."

"Benim yem olarak kullanılmamı ister miydin?" diye sordu aniden. "Yerimi bulmak için takip cihazı takılmış halde, Tanrı bilir nereye götürülmemi ister miydin?"

Ağzımı açtım ama evet diyemedim.

Zayne gözlerimin içine baktı. "İstemezdin. Sebebi de kendimi savunamayacağımı düşünmen değil. Aynı benim gibi, sevdiğin kişinin böyle bir varlığın eline düşmesini kaldıramayacak olman."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. "Evet... haklısın ve bu beni fazlasıyla sinirlendiriyor."

“Biliyorum” dedi sırtarak.

“Gülmen de hiç yardımcı olmuyor.” Ona biraz daha sokularak yanağını göğsüne yasladım. Bu hareket gözlüğümü yeniden yamultmuştu ama umurumda değildi. “Peki. Önce diğer seçenekleri deneyeceğiz ama işe yaramazlarsa bunu yapmak zorundayız.”

“Hoşuma gitmese de buna katılıyorum.” Kollarını etrafıma doladı, çenesini başımın tepesine yasladı. “Bazen keşke bu kadar cesur olmasaydın diyorum.”

Buna gülümsedim. “Bu duygu karşılıklı.”

Kollarını biraz daha sıktı. “Peki ya Dez’in söyledikleri? Gideon’ın Asilkanların çocuk sahibi olabilmesiyle ilgili hiçbir şey bulamaması?”

“Ne düşüneceğimi ya da ne hissettiğimi bilmiyorum” dedim dürüstçe. Sonra gözlerimi kapattım. “Ya sen?”

“Ben de.” Elini sırtımda yukarı doğru gezdirdi. “Sanırım o testlerden birini almamız gerekecek.”

“Evet, bence de.” Kafamı kaldırdım, o da gözlüğümü bir kez daha düzeltti. Hafifçe gülümsedim. “Ama ondan önce yapmamız gereken başka bir şey var. Başcadı’ya gitmeliyiz.”

* * *

Zayne telefonumu kullanarak Stacey’yi aradı. Onunla babasının ölümünden ve Layla’yla yaşadıkları kopuştan sonra yakınlaşmıştı. Onları dondurmacıda birlikte gördüğümde hissettiğim kıskançlığı hatırlayınca kendime yumruk atmak istedim. Bu konuşmanın duygusal geçeceğini bildiğimden Zayne’e biraz alan tanımaya çalışıyordum. Ama beni koltuğa çekip yanına oturarak sıkıca sarıldı. Konuşma boyunca parmaklarını saçlarımda ve sırtımda gezdirdi. Bazen durup şakaklarıma ya da alnıma küçük öpücükler kondurdu. Mutlu bir sünger gibi tüm sevgisini içime çektim. O bana ne kadar yakın olmak istiyorsa, ben de o kadar yakın olmak istiyordum. Son birkaç günün travması ihtiyacımı te-

tiklemişti, bundan emindim. Stacey, Zayne'i görmek istiyordu ve onu hiç suçlayamazdım. Duydukları karşısında şoke olduğu anlaşılıyordu ama Zayne görüşmenin riskli olduğunu söylemişti ve çok haklıydı. Gabriel henüz Zayne'in döndüğünü bilmiyordu belki ama yakında öğrenirdi ve bize yakın birine zarar vermeye çalışması hiç de uzak bir ihtimal değildi.

Telefon konuşmasından sonra, Zayne'in bir tüyünü dairedeyken koparmamızın en iyisi olacağına karar verdik. Böylece Başcadı'nın ve diğer cadıların önünde kanatlarını sergilemek zorunda kalmayacaktı. Kadına güvenmiyor değildik ama...

Tamam, güvenmiyorduk.

Kişisel bir şey değildi. Biz genel olarak hiçbir cadıya güvenmiyorduk.

Elbette Zayne tişörtünü çıkarıp kanatlarını açtığı anda kendimi hayran hayran ona bakarken buldum. Ancak sonra gözlerimi o zarif kıvrımdan ayırıp esas meseleye geri döndüm. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Tutup çekebilirsin."

"Bir saniye. Ne? Benden ne yapmamı istiyorsun?" Kaşlarım havaya kalktı. "Öylece bir tanesini çekip koparayım mı?"

Omuz silkti. "Ya da ben yapabilirim."

"Evet, sen yap." Yüzümü buruşturdum. "Çünkü hayır, ben bunu yapamam."

"Sana ayak tırnağımı çekmeni söylemiyorum."

Kanadım bana yaklaştırdığında, "Iyy" diye mızızlandım.

Hafifçe gülerek parmaklarını kanadının alt kısmında gezdirdi. "Sadece bir tane mi?"

Başım la onayladım. "Küçük olsun."

Sırıtarak parmağını tüyün etrafına sardı. "Başka tarafa bak istersen."

Bunu içim kaldırılabilmemiş gibi davranmaya gerek duymadan, biraz dağınık olan mutfak tezgâhına odaklandım. "Havuzdayken kanatlarına dokunmaya çalıştım. O zaman pek hoşuna gitmemiş gibiydi."

"Bu çok rasgele bir soru."

"Evet, şey, odaklanmamaya çalışıyorum..." Hafif bir çıt sesi gelince irkildim. "*Buna.*"

"Neredeyse hiç acımadı" diye cevapladı. "Şimdi bakabilirsin."

Zayne'e kaçamak bir bakış atınca kanatlarım sırtına topladığını gördüm. Elinde avucu kadar büyük bir tüy tutuyordu. Belki de sadece bana öyle geliyordu ama tüy hafif parlıyordu sanki.

"Havuzda seni durdurmamın tüylerle ilgisi yoktu" dedi dikkatimi kendisine çekerek. "Tüy için kilitli bir poşet getirir misin?"

"Bir tüyü kilitli poşete koymakta ciddi bir terslik var" dedim. Dönerek dolapla birleşik olan küçük kiler kısmına gittim. "Peki o zaman beni neden durdurdun?"

"Havuzdayken... Seninle birlikteyken, birkaç dakikalığına o nefrete ve öfkeye karşı savunmasız değildim. Hissettiğim tek şey kendi duygularımdı. Sessizdim, sakinlik içindeydim" diye açıkladı. "Ama sonra tekrar aynı şeyleri hissetmeye başladım. Sinsice geldi, damarlarımda sürünen bir yılan gibi. Bu yüzden sana zarar vermek istemedim."

Kiler kapağını açıp kutudan bir poşet çıkarırken kalbim sıkıştı. Tekrar ona döndüm. "Peki ya şimdi? Şu anda o nefret ve öfkeyi hissediyor musun?"

"Sen, Michael'ın Kılıcı'nı kullandıktan sonra o yoğunlukta olmadı hiç. Ama hâlâ başkalarının... niyetini hissedebiliyorum. En karanlık sırlarını. Ama öfkemi kontrol edebiliyorum."

"Nasıl yani?" Poşeti alıp ona götürdüm.

"Açıklaması zor." Poşeti alıp tüyü içine koydu. "Layla'nın insanların auralarını görmesi gibi, bir şekilde onların ruhunun rengini seziyor. Benimki de buna benziyor ama sadece niyetlerini hissedebiliyorum... eğer istersem."

Kaşlarım havaya kalktı. "Nasıl yani? Sadece bakarak birinin iyi mi, kötü mü yoksa arada bir yerde mi olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Sadece onlara odaklanmam yeterli, gerçekten bilmek istemem gerek" diye açıkladı. Işıltılı tüyü poşetin içine koyduktan sonra

ağzını sıkıca kapattı. “Bir melek bana insanların gerçek niyetlerini hissedebileceğimi söylemişti. Tüm melekler yapabiliyormuş. Sanırım bir melek düştüğünde bu his bastırılıyor. Uber’deki şoförle yolculuk ederken fark ettim. Çünkü daha önce hiçbir çaba sarf etmeden her şeyi hissederken, onun niyetini o anda hissedemediğimi fark ettim.”

“Bu... kesinlikle bunaltıcı bir şey olmalı” dedim.

“Evet, öyleydi. Ama şoförde hissetmeyince melekten duyduklarımı hatırladım” diye açıkladı. “Sonra yapmayı denedim ve haklı olduğunu gördüm. Sadece odaklanmam ve gerçekten bilmek istemem yeterli.”

“Peki ne öğrendin?” Merakım ağır basmıştı.

“Şoför iyi bir insandı.”

“Bu iyi oldu çünkü arabadan inerken haçına sarılıyordu” dedim. Gözüm kanatlarına kaydı ama uzanıp dokunma isteğime direnmeye çalıştım. “Yani aslında insanların niyetlerini hissetmek derken, onların ruhlarını hissetmekten bahsediyorsun.”

Zayne kanatlarını toplayıp sırtında kaybolmalarına izin verdi ve poşeti tekrar bana uzattı. “Bunu söylemek biraz tuhaf geliyor sadece.”

Ürpermemeğe çalışarak poşeti aldım. “İki tane kılıcın var ve birinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayabiliyorsun. Neden bu kadar özel olmak zorundasın?”

Bu sözlerimle gülümsedi ve kanepeye bıraktığı tişörtü almak için döndü. Gözüm sırtındaki kanat izlerine takılmıştı. Layla’nın auramı gördüğünde söylediklerini hatırladım... *Hem karanlık hem aydınlık.*

İyi ve... ne? Kötü mü? Layla auranın rengi ne kadar koyuysa işlenen günahın da o kadar büyük olduğunu söylemişti. Ama hiçbir insanın siyah auraya sahip olduğunu görmediğini de eklemişti.

Elimde poşetli tüyü tutarken –sanki kesik bir parmak tutuyordum– Zayne’in tişörtünü giyip düzeltmesini izledim. Bana döndüğünde ağzımı açtım ve soru istemsizce dudaklarımdan dökülüyordu. “Bana odaklandığında ne hissediyorsun? Niyetim ne?”

“Beni deli etmek dışında mı?” Saçlarını kulaklarının arkasına itti.

Başımla onayladım. “Bunun dışında.”

“Bilmiyorum. Hiç denemedim. Ne sende ne de diğerlerinde. Sebepsiz yere yapmak doğru gelmiyor.”

Bir an durup ona bakarak iç çektim.

“Ne oldu?”

“Neden bu kadar iyi olmak zorundasın? Ben olsam herkesin ruhunu fırsat buldukça gözetlerdim.”

Gülerek başını eğdi ve beni öptü. “Hadi gel, tüy işini halledelim.”

O kısa öpücük yüzünden dudaklarım hâlâ yanarken peşinden gittim. Anahtarlarını adanın üstünden aldı, oraya bırakmıştı. Kimse onlara dokunmamıştı. Zayne anahtarları avucunda tutup onlara baktı.

“İyi misin?” Koluna dokundum.

Boğazını temizleyip bana baktı. “Evet, iyiyim.” Anahtarları kavradı. “Bu arada telefonumu gördün mü?”

Başımı iki yana salladım. “O gece... yanındaydı. O zamandan beri görmedim.”

“O zaman Nic veya Dez almıştır kesin. Benim... kişisel eşyalarımı onlar toplardı. Sanırım gelirken getirmek akıllarına gelmedi. Muhtemelen onlar...”

Ne düşündüğünü biliyordum. Muhtemelen Zayne’in onlara geri dönmemiş olmasından ve eşyalarını eve getirmenin her şeyi mahvedeceğinden korkuyorlardı. Poşeti göğsüme bastırarak, “Garip geliyor mu?” diye sordum. “Öldüğünü düşünmek? Tamam. Bu utanç verici bir soru. Elbette garip geliyordur.”

“Evet.” Elimi avucuna aldı. “Özellikle de bedenim o toz olayını çoktan yaşamışken hâlâ burada olduğumu düşündüğümde.”

Titredim. “Ben de. O düşünce benim bile kafamı karıştırıyor ki söz konusu beden bile benim değil.”

“O halde bu konuya fazla girmeyelim, tamam mı?”

“Bunu yapabilirim.” Asansöre adım attığımızda elini sıktım.

Rekor sürede garaja ulaştık. Zayne'in yüzü Impala'yı görür görmez bir *cheeseburger* yemek üzere olduğum anlardaki gibi parladı.

Avucunu bagaj kapağına yerleştirip yürürken metalin üzerinden kaydırıp ve beni yolcu kapısına yönlendirdi. Garajın loş, sarıya çalan ışığında yüzündeki sırıtmayı seçebiliyordum. Eskiden bunu yapamazdım.

"Biraz yalnız kalmak ister misin?" diye sordum. Eli arka kapının üzerinden kayıp gitti. "Arabanla baş başa kalıp biraz hasret gidermek istersen diye söylüyorum."

Zayne gülerek yolcu kapısını açtı. "Hadi bin."

"Buyurgan." Hâlâ tuttuğu elime baktım. "Beni bırakman gerekecek."

"Biliyorum."

Kaşlarım kalktı. "Arabaya binmem için."

"Biliyorum" diye tekrarladı ama bu kez dudaklarını benimki- ne bastırarak bitirdi cümlesini. Diğer eliyle de enseme kavramıştı. Öpücüğü derin ve yoğundu, içimde dalga dalga bir sıcaklık yaydı. Sadece bir öpücükle beni tüketip tüketemeyeceğini merak ettim. Burada, otoparkta, herkesin ortasında küçük bir ahlaksızlığa imza atıp bunu öğrenmeye fazlasıyla hazırdım. Ama o başını kaldırdı ve altdudağımı ısırarak midemde hoş bir kıpırtı yarattı.

"Aman Tanrım" diye fısıldadım elimi bıraktığında. "Arabayı gördüğüne gerçekten çok sevindin, değil mi?"

"Başcadı'yla işimizi bitirdikten sonra bu sevincin sebebini öğrenelim mi?" diye sordu.

Göğsümde başlayan kıpırtı karnıma ve daha aşağıdaki bir noktaya indi. "Buna varım."

"Öyleyse bunu bir an önce aradan çıkaralım."

Kendimi yolcu koltuğuna attım ve tüyün bulunduğu poşeti kucağıma yerleştirip kemerimi taktım. Zayne direksiyona geçip dikiz aynasını kontrol etti, direksiyona sıkıca tutundu, güneşliği düzeltti ve kontağı çevirdi. Motorun mırıltısıyla yüzünde beliren gülümseme kalbime dokunacak kadar güzeldi.

Arabayı geri vitese alırken bana baktı. “Güneş gözlüğün nerede?”

“Kaybettim.”

“Yine mi?”

“Yine.”

“Sanırım sana artık toptan sipariş vermemiz gerekecek.”

“Toplu kaybedebilmem için mi?”

“Belki de sana güneş gözlüğü aboneliği almalıyız.” Uzanıp torpido gözünü açtı ve gümüş çerçeveli bir pilot gözlüğü çıkardı.

“Çok koyu değil ama yeni bir tane alana kadar işini görür.”

“Teşekkür ederim.” Güneş gözlüklerini alıp taktım. “Nasıl görünüyor? Havalı mıyım?”

“Güzel.” Impala’yı geri geri sürdü. “Çok havalı.”

Gülümsemem o kadar büyüktü ki muhtemelen insanlık tarihinin en ezik tipi gibi görünüyordum ama arabayla cadı oteline giderken o gülümseme yüzümden hiç silinmedi. Yolda Fıstık hakkında sohbet ettik ve bir eczaneye uğrayıp... ilk defa bir hamilelik testi almak için plan yaptık.

Eğlenceli şeylerdi tabii...

Otele vardığımızda yakındaki bir otoparka park ettik. İçeri girerken gözlüğü yukarı itmek istedim ama Zayne elimden alıp beni durdurdu.

“Bence ben bunları daha iyi korurum” dedi gözlüğün sapım tişörtünün yakasına takarken.

“Muhtemelen.”

Asansörle on üçüncü kata çıktık, restorana giden koridorda yürürken Başcadı’yı bulacağımıza dair en ufak bir endişem yoktu. Ne zaman geri döneceğimizi bildiğinden emindim.

Ne tesadüftü ki, Rowena yine karşılama masasının arkasındaydı. Biz daha ağzımızı açamadan en bıkkın sesiyle öne çıktı. “Bu taraftan lütfen.”

Loş restoram incelerken kaşımı kaldırdım. “Bu küçük ziyaretlerimize bayılıyorsun, değil mi?”

“Nefesimi tutarak bekliyorum” diye karşılık verdi.

Ona sıırttım, Zayne’in kaşları yukarı kalktı. “Doğru... sen daha

önce Rowena tarafından karşılanma zevkini hiç tatmadın. Beni burada gördüğüne hep çok sevinir."

"Belli oluyor" dedi düz bir ifadeyle.

Rowena tek kelime etmeden bizi restoranın diğer bölümünü girişten ayıran paravamn arkasına götürdü. Daha önceki gibi, odanın ortasındaki yuvarlak masa dışında etrafta hiçbir şey yoktu. Sadece üç sandalye yerleştirilmişti ve bu kez Başcadı yüzü bize dönük şekilde oturuyordu. Masada tabak ya da bardak yoktu ve içimden bir ses bu görüşmeden sonra masa ve sandalyelerin gideceğini söylüyordu.

Başcadı'nın da öyle.

Tişörtü şimdiye kadar gördüğüm en cırtlak pembeydi ve ön tarafında... bir şeyler parlıyordu.

"Kaç yaşında bu kadın?" diye fısıldadı Zayne.

"Düşündüğünden daha yaşlıyım" diye cevapladı Başcadı. Anlaşılan kulakları yaştan etkilenmiyordu. "Gel. Benimle otur" diyerek başını Zayne'e doğru eğdi.

Yaklaştıkça, Zayne'e bakarken yüzüne yerleşen hayranlık ifadesini görmemek imkânsızdı. Derin çizgilerle dolu koyu kahverengi teni bu duyguyu açıkça yansıtıyordu.

Mor taşlarla bezeli tişörtünde ne yazdığı da artık gayet net görünüyordu, yanılma payı yoktu. CADI YANIMI ORTAYA ÇIKARMA!

Güzel.

Zayne onun solundaki sandalyeyi çekip oturmam için tuttu. Bir teşekkür mırıldandım.

Başcadı kıkırdayarak Zayne'in sağındaki sandalyeye oturmasını izledi. "Centilmen bir Sürgün mü?" Gözlerinin kenarları daha da kırıştı. "Yoksa âşık bir Sürgün mü?"

"İkinci seçenek muhtemelen daha doğru bir gözlem" diye cevapladı Zayne. Kalbim göğsümde biraz ritmini kaçırmıştı.

Başcadı'nın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ve başı Zayne'e doğru eğildi. "Senin gibisini daha önce görmedim, eskiden bile eşsizdin. İblislerle dostluk kurmuş bir Gardiyan... Bu seni her zaman

diğerlerinden üstün kıldı. Ancak sonra İlahi İhtişam'ını yeniden kazandın, bu neredeyse imkânsız bir başarı... ve aşk uğruna Cennet'in onayından vazgeçtin. Şimdi damarlarında ilahi ateş dolaşan bir Sürgünsün. Bunu sana söyleyebilmek için çok uzun süredir bekliyordum. Hep küçümsendin, hak ettiğinden az değer gördün. Ama bu artık değişti." Bakışları onun üzerinde gezindi. "Görkemlisin."

"Bu kadına gerçekten bayıldım" dedi Zayne bana dönerek. "Buraya daha önce gelmeliydin."

Başcadı beyaz kirpiklerini kırıştırdı... Cidden Zayne'e karşı gözlerini kırıştırmıştı. "Her zaman bekleriz." Ufak elini kaldırıp Zayne'in koluna uzandı ama ona dokunmadan önce durdu. "İzin verir misin?"

Zayne'in kasları gerilse de başını sallayarak izin verdi. Kadının aptalca bir şey yapacağını sanmıyordum ama... insanlar genelde aptal olurdu.

Başcadı elini Zayne'in koluna yerleştirdi ve gözlerini bir anlığına kapattı. "Evet" dedi yumuşak bir sesle. "Gerçekten eşsizsin."

Gözlerimi devirdim. "Bu böyle devam ederse egosu dağ kadar olacak."

"Ama o ego sonuna kadar hak edilmiş bir ego" diye karşılık verdi Başcadı, elini Zayne'in kolundan çekmişti. "Sen öyle düşünüyor musun?"

"Düşünüyorum" diye mırıldandım.

Zayne bana çarpık bir sırıtişla baktı. "Sana teşekkür borçluyuz Başcadı" dedi sonra.

"Öyle mi?" Kadının gür beyaz kaşları yükseldi.

Zayne başıyla onayladı. "Bana yardım edebilmesini sağladın."

"Ama bu karşılıksız değildi" diye hatırlattı Başcadı.

"Biliyorum." Poşeti kaldırdım. "Tüyünü getirdik."

Poşeti görünce gülümsemesi daha da büyüdü. "Başarısız olmayacağını biliyordum." Yaşı her neyse, akranlarının yarısından daha keskin olan gözlerini bana dikti. "Başarısız olmaktan korktun. Ama kimse seni bunun için suçlayamaz. Ya onu kurtaracak ya da yok edecektin. Bu da kolaylıkla alınacak bir karar değil."

"Hayır" dedim poşeti masaya koyarken. "Kolay değildi."

“Seni sevdim” dedi Başcadı.

“Zayne kadar mı?” diye karşılık verdim.

Hırıltılı bir sesle güldü. “İkinizi de seviyorum. Birlikte. Siz bir olmak için yaratılmış iki yarımısınız. Her zaman öyleydiniz. Her zaman öyle olacaksınız.”

Başcadı tüye bakarken kalbim bir an için tekledi. “Üzücü değil mi? Gabriel’in bu dünyaya ve Cennet’e yapmayı planladığı şey” diye devam etti.

Gerildim, Gabriel’in ne planladığını... ya da onun Haberci olduğunu bu kadına hiç anlatmamıştım. Ama biliyor olmasına şaşırmadım. “Elbette daha güçlü sıfatlar da bulabilirim onun planlarını tanımlamak için ama... Evet, çok üzücü” dedim.

Başcadı yavaşça başıyla onayladı. “Uzun zamandır yaşıyorum ama günün birinde kıyameti göreceğimi hiç düşünmedim.”

Nefesim kesildi.

“Buna izin vermeyeceğiz” dedi Zayne kararlılıkla.

“Hayır, izin vereceğinizi sanmıyorum” dedi Başcadı. Sonra içinde bir tür kafa karışıklığı barındıran bir ifadeyle elini poşetin üst kısmına uzatıp bükülmüş parmaklarıyla plastiği kavradı. “En azından şimdilik.”

Zayne’e göz attım, o da benim kadar şaşkındı. “Ne demeye çalıştığını pek anlayamıyorum.”

“Anlayacağınızı da sanmıyorum. Uzun bir süre boyunca.”

Bu sözler... hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmuyordu.

Başcadı poşeti kaldırdı, tüyün hatlarını parmak uçlarıyla izledi.

“Bu tüyle ne yapmayı planladığını söyleyecek misin?” diye sordum.

Bana dönerek poşeti açtı. “Planından çok daha az tehlikeli bir şey.”

“Peki benim ne yapmayı planladığımı düşünüyorsun?” diye karşılık verdim.

“Tehlikeli şeylerden oluşan uzun bir listesi var” diye ekledi Zayne. Her zamanki gibi çok yardımcı olmuştu.

Başcadı sadece gülümsedi. “Bazen bir işi başarmak için biraz ortalığı karıştırman gerekir.”

Ürpererek ona baktım.

Başcadı bana dönüp, “Teşekkür ederim” dedikten sonra Zayne’e doğru başını eğdi. Tam o anda, geçen sefer gördüğüm takım elbiseli adam sessizce ortaya çıkıp masaya geldi. Başcadı’nın önüne bir şampanya kadehi bıraktı. İçindeki sıvı köpüklü bir pembe tonundaydı.

“Sana daha önce de söylemiştim, bir Sürgün’ün tüyüyle çok şey yapılabilir” dedi Başcadı. Poşetin içinden tüyü çekip çıkardı. “Özellikle de hâlâ *asalet* taşıyan birinden alınmışsa. Bu dünyada ve ötesinde yalnızca bir kişi daha var ama onun... tüyüyle herhangi bir güzellik yaratılabileceğinden pek emin değilim.”

“Lucifer’dan mı bahsediyorsun?” Kadının tüyü avucuna almasını izledim.

“Başka kim olabilir ki?” Tüyü kadehin yukarısına götürdü. Dudakları kıpırdadı ama kelimeleri çok hızlı, sesi çok alçaktı. Ne dediğini anlayamasam da kulağa dua gibi geliyordu.

Zayne karşımda biraz kıpırdandı ve Başcadı’yı izlerken kaşlarını çatı.

“Bugün şehirden ayrılıyorum” dedi Başcadı elini açarak. Altın

rengi ışıktaki parıldayan ufalanmış tüy parçacıkları kadehe döküldü. "Güneydeki torunlarımı görmeye gidiyorum."

"Şehirden uzaklaşmak için en uygun zaman olabilir" diye mırıldandım. Tüyden geriye kalanların masaya bırakılışını izledim.

Başcadı kadehi aldı. "Ama beni tanıyacıklarını sanmıyorum."

Kadehi ağzına götürmeye başlayınca kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Öne uzandım...

"Sorun yok" dedi Zayne kısıp sesle. "Her ne yapıyorsa sorun yok."

Onun niyetlerini, ruhunu hissedebiliyordu ve hissettiği şey onu rahatsız etmiyordu. Bu da muhtemelen iyi bir şeydi çünkü kadın yaptığı iksir her neyse... içmişti.

Sonuna kadar içmeye devam etti.

Gözlerim kocaman açıldı. Başcadı kadehi tek seferde, yılların ustasıymış gibi kafaya dikmişti.

"Vay canına" dedi boğuk bir sesle. Elinin tersiyle ağzını silerken hafifçe geçirdi. "Vay canına, biraz yakıyor. Tadı ekşi de."

Yavaşça Zayne'e döndüm. O da göz kırptırarak başını geriye doğru eğdi. "Vay canına..."

Bakışımı tekrar cadıya çevirdim... ve ağzım bir karış açık kaldı. "Kahretsin..."

Ona dönerken ne beklediğimi bilmiyorum ama gördüğüm şey hiçbir listemde yoktu.

Sanki birinin yaşlanmasını izliyordum... ama tersine.

Başcadı'nın kırı saçları koyulaşıp gece yarısı tonuna döndü, kıvrımları belirginleşerek uzamaya başladı. Alnındaki deri gerildi, gözlerinin çevresindeki ve dudaklarının kenarındaki derin çizgiler silindi. Yanakları ve dudakları dolgunlaştı, çene hattı keskinleşti. Vücudu titredi, duruşu dikleşti ve omuzları havaya kalktı. Parlak pembe tişörtün göğüs kısmı yükselirken şampanya kadehini tutan elindeki koyu lekeler silgiyle üstünden geçilmiş gibi yok oldu.

Başımı geriye yaslayıp boğazında silinen çizgileri ortaya serdiğinde aralık dudaklarımla ona bakmaya devam ediyordum. Başcadı yutkunarak başını öne eğdi.

En son kaşları değişmişti. İncelip koyulaştıkları sırada alın kemiğinin zarif eğimine uyum sağladıklarını gördüm. Artık karşımda yirmilerinin sonlarında ya da otuzlarının başlarında gibi görünen biri vardı.

Göz kamaştırıcı derecede güzel olan biri.

Başcadı boş kadehi masaya bıraktı. "Yılları bir içki ve büyüyle silebiliyorken neden zarifçe yaşlanasın ki?"

Açık kalan ağzımı kapattım. Az önce tanık olduğum şey karşısında söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Cadı gülümsedi, bakışları ikimiz arasında gidip geldi. Sonra sandalyeden yaşlı bir kadına hiç ait olmayan bir akıcılıkla kalktı. "Gitme zamanım geldi."

"Tamam" diye mırıldandım.

"İkinize de gelecek savaşlarda başarılar diliyorum" diye belirtti.

Kendimi birdenbire Zayne'in yanında buldum. *Savaşlar mı? Çoğul olarak mı?* Zayne elini sırtıma koyarak beni yönlendiriyordu.

"Asilkan?" diye seslendi Başcadı, duraksayıp omzumdan arkama baktım. "Koruyucun olmayabilir ama yine de gücünün kaynağı o. Kar yağdığında bunu hatırla."

Impala'ya döndüğümüzde, "Eh, bu ilginçti" dedi Zayne. "Biraz da şaşırtıcı."

Titrek bir kahkaha attım. "Evet. Vay canına. Tüylerin sanki... anne estetiği gibi."

"Bunun sadece tüyüm sayesinde olduğunu sanmıyorum" dedi bana bakarak. Loş alanda yüz hatları zar zor seçiliyordu. "Tüyümü bunun için kullandığına çok mutluyum."

"Ben de" diye itiraf ettim. "Bunu gördüğüme hâlâ inanamıyorum. İlk başta gözlerimden kaynaklandığımı sandım."

"Ben de öyle." Elini uzatıp tişörtümün kıvrılmış eteğini düzeltti. "Bize önemli bir şey söyledi ama ben ne olduğunu çözemeyecek kadar aptalım."

"Muğlak konuşmayı bir sanat haline getirmiş. Gelecek savaşlar mı dedi? Çoğul kullandı, değil mi? Umarım sadece dramatik

bir hava katmak içindir çünkü Gabriel'ı alt ettikten sonra tatile çıkmak istiyorum."

"Nereye gitmek istersin?"

"Bilmem."

"Hadi ama." Tişörtümü hafifçe çekiştirdi. "Eminim görmek istediğin yerler, insanlar vardır."

"Ben..." Bir an düşündüm. "Jada ve Thierry'yi ziyaret etmek isterim."

"Bunu yaparız, aklında başka ne var? Hiç gitmediğin bir yer olsun."

Başımı koltuğa yasladım. "Belki bir... plaja gidebiliriz? Ama çok kalabalık olmayan bir yer. Hiç denize adım atmadım ve okyanusu görmek isterim. Biliyorsun işte, her ne olacaksa ondan önce. Bir de Hollywood yazısını görmek istiyorum. Bunun kulağa çok bayağı geldiğini biliyorum."

"Hiç de öyle değil" diye itiraz etti. "Başka neresi?"

"Herhangi bir yer mi?"

"Herhangi bir yer."

Yüzümde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Edinburgh ve Roma'yı kendi gözlerimle görmek, binalarına dokunmak isterim. Ah, bir de Sicilya. Anne tarafımın geldiği yeri görmek istiyorum. Peki ya sen?"

"Sen nereye gitmek istersen, ben varım."

Ona döndüm. "Ama mutlaka senin de gitmek istediğin bir yer vardır."

"Senin yanını tercih ederim." Elini kaldırıp hareketini önce görmemi sağladı, sonra yanağımı avucuna aldı. "Eğer komünü ziyaret etmek istersen gideriz, bunu söylerken ciddiyim. Uzak, تنها bir sahil bulmak istersen onu da yaparız. Dağlarda bir kulübe kiralamak istersen, orası yeni favorim olur. Roma? Sicilya? Onları seninle birlikte keşfetmeyi çok isterim." Başparmağıyla altdudağını okşadı. "Hatta bence, görmek istediğin yerlerin listesini sürekli büyütelim. Her yeri göreceğiz. Aylar ya da bir yıl sürse de fark etmez. Hepsini yaparız, yeterince anı biriktiririz."

Boğazım duygularla düğümlendi. Niyetinin ne olduğunu biliyordum. Görme yetim tamamen gitmeden önce olabildiğince çok anı biriktirmek istiyordu; böylece geriye sadece renksiz ve şekilsiz boş tuvaler değil, dolu dolu hatıralar kalacaktı. "Yine yapıyor-sun."

"Ne yapıyorum?"

"Mükemmel oluyorsun." Öne eğildim, başta ağzını ıskaladım ama hemen ardından dudaklarımı bulup onu öptüm. "Seni seviyorum."

O da beni öptü, dokunuşu yumuşak ve sevgi doluydu. "Ben de seni seviyorum Trinity."

Aptal gözyaşlarını tutmak için gözlerimi sıktım ve alnımı onun alnına yasladım. "Bu plan hoşuma gitti."

"Benim de." Dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. "Ama önce..."

"Ama önce eczaneye gitmemiz gerekiyor" diye tamamladım ve midem altüst oldu.

"Evet."

"Sonra da yerleşkeye uğrayıp telefonunu alırız."

"Belki de bize akşam yemeği hazırlamaya onları ikna ederiz" dedi Zayne.

Dudaklarına gülümsedim. "Sonra da birkaç iblis çekmeye çalışırız."

"Arabamı gördüğümde ne kadar mutlu olduğumu sana göstermem için de biraz zaman ayırmalıyız."

Boynuna kolumu dolarken güldüm, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Bu aklımda hâlâ. İstedığımız zaman onun için zaman yaratabiliriz." Hızlıca onu öptüm. "Sonrasında portalı kapatıp Gabriel'i öldürmemiz gerekiyor."

"Ben zaman yaratma kısmına geri dönmek istiyorum." Elini yanağımdan ve vücudumun yan tarafından aşağı kaydırdı. "Şimdi nasıl olur?"

Kalp atışlarım bir anda göğsümden fırlayarak bilinmez diyarlara uçtu. "Ne zaman istersen" diye fısıldadım.

"O zaman yanıma gel" dedi kısık ve derinden gelen sesiyle. Kolunu belime doladı.

Ben de yanma gittim.

Eh, aslında Zayne beni yanına çekmişti. Çünkü bu hareket, arabanın karanlık iç mekânında benim başaramayacağım kadar çok manevra gerektiriyordu ama bir saniye içinde beni kucağına aldığı hissettim. Vücutlarımız tam da olması gerektiği gibi, kesinlikle uygun olmayan şekillerde hizalanmıştı. Ellerim omuzlarından göğsünün ortasına kaydı.

"Dikkatli ol." Dudaklarımız birbirine sürtündü. "Güneş gözlüğünü kıracaksın."

Gözlükleri tişörtünün yakasından çıkardım ve arka koltuğa fırlattım. "Artık güvendeler."

Zayne kahkaha atıp ellerini kalçalarımın sardı. "Göreceğiz."

"Daha sonra" diye ısrar ettim. Burnumu burnuna hafifçe sürttüm.

"Evet" derken dudaklarıyla benimkileri okşadı. "Daha sonra."

Dudaklarının baskısı artınca ona daha da sokuldum. Varlığının verdiği hissin içinde kayboluyordum ona asla doya...

Birden telefonum çaldı, arabanın bardak bölmesinde titredi. "Boş ver."

Eli göğsümde yukarı kaydı. İnce tişörtün üzerinden bile parmaklarının sıcaklığı tenimi yakıyordu. "Boş vermeliyiz."

Öpüşmeyi kimin başlattığını bilmiyordum. Önemli değildi. Temasın açlığı beni nefessiz bırakmıştı; ihtiyaç, aşk ve binlerce başka çılgın, harika his içimde yankılanıyordu. Zayne'in başparmağı göğüslerimin merkezine ilerleyince tenim alev aldı.

Telefonuma bir mesaj geldi. Sonra bir tane daha. Bedenimi ona daha sıkı bastırdım, telefonu susturmak istiyordum. Sadece sorumsuz olmak istiyordum...

"Kim olduğunu öğrensek iyi olur." Zayne başını çevirdiğinde homurdanarak alnımı yanağına bastırdım. Telefonumu bardaklıktan aldı.

Çenesinin alt tarafını öptüm. "Kimmiş?"

“Bir mesaj gelmiş. *Telefonu aç, seni önemsiz Asilkan.*” Kısa bir an için durdu. “Biri sana böyle bir mesaj attıysa, onu öldürmem gerekir mi?”

Geri çekildim. “Hayır. Bu kesinlikle Cayman. Telefonu bana versene.” Parmaklarımı uzattım, ekranın parlaklığına karşı gözlerimi kısarken Zayne telefonu bana verdi. Arama seçeneğine basarken ona doğru baktım. “Eğer Cayman olmasaydı, sahiden beni *önemsiz Asilkan* diye isimlendiren birini öldürür müydün?”

Başını biraz yana eğdi. “Dürüst olayım mı?”

Başımı salladım.

“Muhtemelen.”

“Hımm” Dudaklarımı birbirine bastırarak yanaklarımı şişirdim. “Aşırı bir tepki bu.”

“Biliyorum.” Eli kalçama geri döndü ve tekrar hareket etmeye başladı.

“Senin bunu umursamadığını hissediyorum.”

“Doğru.”

Başımı iki yana sallayıp numarayı aradım. “Bunu sonra konuşalım.”

Çok yakın olduğumuz için gülümsemesini gördüm ve gözlerim kısıldı. Telefonu hoparlöre aldım.

İki kez çaldıktan sonra iblis simsar aramaya cevap verdi. “Nasıl olur da seni aradığımda...”

“Sözlerine dikkat et. Zayne bana önemsiz Asilkan dediğin için seni öldürmek istedi.”

“Zayne’in öfke kontrol sorunları var gibi” diye yanıt verdi Cayman. “Ama buna vaktimiz yok. Roth ve Layla geri dönmek üzere, sizinle buluşmaları gerekiyor.”

Cayman konuşmaya devam ederken Zayne’e hızlı bir bakış attım. “Aslında sadece seninle buluşacaklarını sanıyorlar Trinity. Melek oğlanın varlığından henüz haberleri yok. Cehennem’de operatörler çok iyi çalışmıyor.”

Dürüst olmak gerekirse, Cehennem’de telefonun çekiyor olmasına takılmıştım, özellikle de evimizdeki banyonun bir köşesinde çekmezken.

“Onlarla nerede buluşacağız?” diye sordu Zayne. Bir yandan da elini uyluğum boyunca kaydırarak çoklu görev becerisini sergiliyordu.

“Evlerine gidin ama orada durmayın, yola devam edin. Bir kavşağa varacaksınız. Sizi orada karşılayacaklar. Vardığınızda beni arayın.”

“Peki sen nerede olacaksın?” diye sordum.

“Bilirsin işte, bazı şeyler yapıyor olacağım” diye cevapladı. “Ve başka şeyler.”

Telefona kaşlarımı çatarak baktım.

“Beni ara” diye tekrarladıktan sonra kapattı.

“Lucifer’ın gerçekten peşime birilerini takip takmadığını öğrenebildi mi acaba?” diye sordum. Zayne’in kucağından sıyrılıp yolcu koltuğuna geçmiştim.

Bunu yaparken popo kaslarımdan birini fazla zorlamıştım.

“Roth ve Layla, Lucifer’ı yüzeye çıkmaya ikna edebildiler mi acaba?”

“Sanırım bunu öğreneceğiz” dedi Zayne. Güneş gözlüğünün arka koltukta olduğunu fark ettim ve iç çekip koltukların arasından yarı tırmanarak gözlüğü aldım.

“Hazır mısın?” diye sordu Zayne. Arabanın motorundan bir kükreme yükseldi.

“Evet.” Gözlüğü taktım. “Evleri ne kadar uzakta? Hiç hatırlamıyorum.”

“Köprüyü geçtikten sonra yaklaşık otuz dakika.” Bir eliyle dizimi okşarken diğeriyle de direksiyonu yönlendiriyordu. “Bu süre fazlasıyla yeterli.”

“Ne için?”

Dizimi hafifçe sıktı. “Göreceksin.”

Bakışlarım, dizimde duran eline kaydı. Bana dokunmayı seviyor olmasını çok seviyordum. Eskiden de böyleydi.

Ama önemsiz olduğumu söyleyen birini öldürmek istemesi yeniydi.

En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Elimini onun eli-

nin üstüne koyup camdan dışarı baktım, garajdan çıkarken günbatımına yaklaştığımızı fark ettim.

İnsan silüetlerine ve vitrinlere odaklanmıştım, Zayne'in başparmağının dizimde yavaş daireler çizmesini hissedebiliyordum. Roth ve Layla'nın başarılı olup olmadığını fazla düşünmemeye çalıştım. Başarılı olma ihtimallerine karşı endişelenmeli miydim yoksa minnettar mı olmalıyım? Bu sorunun cevabını bile bilmiyordum.

Zayne'in eline ve parmaklarına odaklanınca zihnimdeki Lucifer düşünceleri dağıldı. Parmakları daha yukarı kaymıştı ve iç bacağımda yavaş yavaş çizdiği o daireler... vücudumun her noktasını farkındalıkla dolduruyordu. Göğsüm yeni bir nefesle yükselirken içim ısındı, derin bir nefes aldım ve aşağı baktım. Elim hâlâ onun elinin üzerindeydi. Aslında yaptığı bir şey yoktu. Tam olarak bir şey yapıyor sayılmazdı. Ama benim hormonlarımı dizginlemem gerekiyordu...

Parmakları yavaşça yukarı süzüldü, ta ki merkezime ulaşana dek. Ona doğru döndüm. Ağzım kurumuştı, tenim alevlerle kavruluyordu.

Zayne bana hızlıca bir bakış atarken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Fazlasıyla zamanımız var" dedi yine.

"Ne için?" dedim kesilen nefesimle. Parmakları hâlâ yavaş ve sıkı daireler çiziyordu.

"Sana ne kadar mutlu olduğumu gösterebilmem için." Yola odaklandı. "Bunu öğrenmek ister misin?"

"Ah" diye fısıldadım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bir anlığına kalp krizi geçireceğimi düşündüm. "Evet."

Hayır demeliydim. Geçtiğimiz araçlardan herhangi birinin içeriyi görüp görmediğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama köprüyü geçerken önümdeki camla yolcu penceresi arasında gidip gelen bakışlarım onu reddetmeme engel oldu.

Zayne aklımı başımdan alıyordu.

Çizdiği her bir daireyle, o tüy hafifliğindeki dokunuşlarla ve baskıyı artıran hareketleriyle. Taytım da, altındaki iç çamaşırım da

pek bir engel oluşturmuyordu zaten ama hemen sonra eli parmaklarımdan yavaşça sıyrılıp taytımın içine sızdı ve tam o noktada durdu. İzin vermemi bekledi. Ben de gözlerimi camdan ayırmadan, bileğini kavradım ve isteğimi belli ettim.

O da devam etti.

Bana ne olduğunu bilmiyordum. Parmaklarının çıplak tenimdeki hissi miydi, yoksa yaptığımız şeyin o harika, yaramaz havası mıydı böyle hissettiren? Onun da bu kadar kendini kaptırmış olması mıydı nedeni, yoksa tüm bunların bir karışımı mıydı? Gözlerimi kapattım ve sadece o anın içinde var oldum... onunla, parmaklarının o hafif ama zamanla daha da kararlı hale gelen vuruşlarıyla. Başımı geriye yasladım, göz kapaklarım tekrar irislerimi örttü. Kalçalarım hareket ederek onun dokunuşlarını takip etti. Sonunda kontrolümü kaybedip kendimi bileğine bastırdım ve tırnaklarımı derisine geçirdim. Parmakları derinlerime daldıkça tüm vücudum yay gibi gerildi.

“Zayne” dedim fısıltıyla, sesim bana bile yabancı geliyordu. Bedenimin her noktası kasıldı, içten içe gerildi. Parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar her şey sanki o tehlikeli atlayışa odaklanmıştı; ayakların yerden kesildiği, kalbin bir an durakladığı, havada asılı kalınan o an... Uçuyordum sanki. Çığlık attım. Kayboldum. Vücudum dönüp durdu ve en sonunda eridi. Nefes alamadım. Rahatlamanın dalgaları bedenimi sarstı, nabzım tenimin her noktasında attı. Tüm vücudum titredi. Elini hâlâ tutuyordum, parmaklarımin altında kaslarının hareketini hissedebiliyordum. Çıkardığım o yumuşak seslerin yankısı yanaklarımin kızarmasına neden oldu.

Hisler durulurken elini yavaşça çektiğini fark ettim. Gözlerimi aralayıp aşağıya baktım ve parmaklarımı yavaşça kaldırdım. Kolu sıkıttığım yerden biraz kızarmıştı ama kanamıyordu. İçimi bir ürperti kapladı.

“Sen...” Konuşmayı hatırlamam biraz zaman aldı. “Gerçekten... çok sevinmişsin.”

Keyifle güldü. “Arabayla ilgili değil. Gerçi onunla yeniden buluşmak da güzeldi” dediğinde başımı çevirip ona baktım. “Çok

güzelsin Trin." Göz ucuyla bana baktı. "Tanrım, gerçekten çok güzelsin."

Yanaklarım alev aldı. "İltifat için teşekkür ederim." Yanaklarım daha da kızardı. "Tabii bir de az önceki şey için."

"Benim için bir zevkti. Bir onurdu." Altdudağını dişlerinin arasına alıp ısırıldı. "Neredeyse geldik."

Tembelce başımı çevirip dışarı baktım. Roth ve Layla'nın evine giden yoldan geçiyorduk. Bildiğim kadarıyla orası tam anlamıyla bir malikâneydi.

Ben hâlâ Zayne'in koluna tutunurken etrafımızdaki ağaçlar sıklaşmaya başladı ve yol birden kesildi.

"Sanırım burası" dedi Zayne motoru kapatarak. Etrafa bakındığımda sadece ağaçlar görüm. "Çıkmaya hazır mısınız?"

"Hı-hı." Güneş gözlüğümü çıkarıp gösterge paneline bıraktım. "Telefonumu alabilir misin?"

"Zaten aldım."

"Harika."

"Kolumu bırakman gerekiyor ama."

"Ah." Onu bıraktım. Biraz pelte gibi hissederek kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Botlarımın altında çakıl taşları hışırdadı, Impala'nın ön tarafına yürüdüm. "Biraz uyumam lazım."

"Sanırım bunun için beklemeniz gerekecek." Zayne yanıma geldi, başını eğdi ve dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu.

"Tüh." Birkaç saniyeliğine ona sokuldum ve o kış gibi serin, naneli kokusunu içime çektikten sonra kendimi toparlayıp uzaklaştım. Artık olgun ve sorumluluk sahibi olma vaktiydi. "Cayman'ı aramalıyız sanırım."

Zayne iblisi ararken ekranım aydınlandı. Hızla karanlığa bürünen araziye baktım. Burası epey açıktı, birkaç kocaman meşe ağacı dışında hiçbir şey yoktu. Telefon dışında duyulan tek şey ağustosböceklerinin, çekirgelerin ya da cırcırböceklerinin sesleriydi. Benim için hepsi "Aaa, kocaman uçan böcek!" kategorisine giriyordu, dolayısıyla onları birbirlerinden ayıramıyordum.

Cayman telefonu açtığında, "Geldik" dedi Zayne.

"Epey uzun sürdü" dedi hoparlördeki ses.

Ben de hafifçe kızarak Zayne'e baktım. Ay ışığının henüz tamamen yayılmadığı şu karanlıkta yüzü zar zor seçiliyordu ama ağzının kenarında hafif bir gülümseme olduğunu fark ettim. "Manzaralı yoldan geldim" dedi Zayne. Yüzüm artık resmen yanıyordu. "Buradayız ama Roth ya da Layla'yı göremiyorum. Görünmez olmadılarsa tabii."

"Her an ortaya çıkabilirler. Arazinin içindeki bir portaldan gelecekler."

Tek kaşımı kaldırdım ve asfalta dikkatlice veda edip dizlerime kadar uzanan çimenlerin arasına daldım. "Umarım çok gecikmezler çünkü gecenin sonunda keneler bedenimi istila edecek gibi."

"Sonrasında kontrol etmene yardım ederim" dedi Zayne birkaç adım arkamdan.

Bu sözlerle gülümsedim. Cayman, "Eminim yardım edeceği şey tam da o olur" deyince gülümsemem iyice genişledi.

"Kıskanıyor gibisin" dedi Zayne. Adımlarıma yetişip elimi buldu ve parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. Yüzümdeki sırıtiş katlanarak arttı.

"Biraz" dedi Cayman. Asık suratını neredeyse gözümde canlandırabiliyordum.

"Bu arazinin sahibi var mı?" diye sordum, gölgeler içindeki tarlayı ve çevredeki ağaçları taradım. "Eğer varsa, biri çıkıp pompalı tüfekle gelmeden önce bizi uyar en azından."

"Roth'a ait" dedi Cayman. "Yakınlarda komşu istemediği için evi çevreleyen yaklaşık yüz dönümlük araziye satın aldı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "İblis olmak iyi kazandırıyor demek ki."

"İblis prens olmak daha da çok kazandırıyor" dedi Cayman. "Başka bir deyişle, etrafta çığlıklarınızı duyacak kimse yok."

Kaşlarımı çatarak durdum ve Zayne'in avucunda tuttuğu telefona baktım. "Bu biraz ürkütücü."

"Biliyorum." Cayman kıkırdayarak durumu daha da ürkütücü hâle getirdi.

Zayne başını iki yana salladı ve elini benimkinden kurtarıp birkaç adım öne yürüdü. "Yanlarında özel bir misafir getirecekler mi?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi. "Dediğim gibi, telefon berbat çeki-yordu."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Peki Lucifer'ın bana iblis gönderdiğine dair bir şey öğrenebildin mi?"

"Böyle bir şeyden haberi olabilecek kim varsa kayıp, dolayısıy-la cevap hayır" dedi Cayman. "Biliyorum, bu aralar size çok yar-dım ediyorum."

"Gerçekten öyle." Zayne yüzünü bana çevirince telefonda akan su sesleri geldiğini duydum. "Ne yapıyorsun?"

"Banyo yapıyorum."

"Şu anda banyo mu yapıyorsun?" diye sordum. "Bizimle tele-fonda konuşurken mi? Roth ve Layla'nın Lucifer'la birlikte ortaya çıkma ihtimali varken mi?"

"Bakın, kendime ayıracak çok zamanım olmuyor" dedi Cay-man. "Bulmuşken değerlendiriyorum. Hem köpük banyosu bu."

"Sen tam bir felaketsin."

"Biliyorum... Ah, bir mesaj geldi. Şuna bir bakayım." Bir süre boyunca telefonda sadece su şıptısı geldi. Ancak sonra, "Kap-tan? Sol tarafında" dedi Cayman.

Zayne bana baktı. "*Endgame*'den *Falcon*'ı mı alıntıladı az önce?"

"Sanırım." Zayne'in omzunun üzerinden gözlerimi kısarak baktım. Dünya, her şeyin griye döndüğü o birkaç dakikaya sıkış-mış gibiydi ve bu zaman dilimi benim gözlerim için pek de uygun değildi ama Zayne'in arkasındaki hava dalgalanıyordu. "Gözlerim yanılıyor olabilir ama samırım arkanda bir portal açıldı."

Zayne döndü. "Kesinlikle bir portal ama *Wakanda Kralı*'nın or-taya çıkacağını sanmıyorum."

"Bu harika olurdu" diye mırıldandım.

Havada dalgalanan görüntünün içinde kızıl parıltılar belirdi ve etrafı kükürt kokusu sardı. İçimdeki *asalet* buna karşılık vererek parladı, kaslarım istemsizce gerildi. Bir an sonra ense köküm ka-rıncalanmaya başladı.

Cehennem Veliaht Prensi ve Lilith'in kızı portalm içinden çıktı.

Her zaman olduğu gibi, görünüşlerinin yarattığı zıtlık karşısında

kısa süreliğine afalladım. Roth'un dağınık siyah saçları ve simsiyah kıyafetlere olan düşkünlüğü; Layla'nın platin sarısı uzun saçları ve pastel renklere olan sevgisiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Ama bir şekilde, gece ve gündüz gibi birbirlerini tamamlıyorlardı.

Roth doğaüstü bir güzelliğe sahipti ve yetenekli bir sanatçı tarafından kilden oyulmuşa benziyordu. Ancak yüzündeki keskin soğukluk, sahip olduğu güzelliği neredeyse zalim kılıyordu. Çekiciliği şaşırtıcı değildi. Üst Düzey iblisler, cinsiyetleri ya da karşılarındaki kişinin cinsel yönelimi fark etmeksizin evrensel olarak çekiciydi. Baştan çıkarmanın vücut bulmuş halleriydiler. Layla da en az onun kadar etkileyiciydi ama o daha çok semavi bir güzelliğe sahipti. Bana kıyasla çok daha meleksi görünüyordu ve onda melek kanı bile yoktu... Eh, içtiği Sürgün kanı dışında.

El ele tutuşmuş bir şekilde bize geldiler. Hangisinin önce Zayne'i gördüğünden emin değildim ama ikisi de aynı anda durdu. Yüz ifadelerini seçemeyecek kadar uzaktaydılar ama şaşkınlık ve hayranlık içeren bir ifadeyle baktıklarına bahse girerdim.

Ben ise üçüncü ve korkutucu kişiyi arıyordum ama yalnız gelmişlerdi. Portal arkalarından kapanmıştı. Bu, başarısız oldukları anlamına mı geliyordu?

"Vay canına" dedi Roth. Gözlerini Zayne'den ayırmamıştı.

Layla, Roth'un elini bırakarak öne çıktı. "Zayne mi?" diye fısıldasa da pek ileri gidemedi. Roth elini yeniden tutup onu durdurmuştu, bakışlarını Zayne'den ayırmıyordu. "Bu..." dedi çatlak bir sesle. "Bu gerçekten sen misin? Nasıl?" Başını bana çevirdi. "Ölüm mü yardım etti sana?"

"Ölüm değil" dedi Zayne kalın bir sesle. "Ama bu benim, Layla böceği."

"Layla böceği mi?" diye tekrarladı Layla. Ben de bu sevimli lakabı zihnimde yineledim. Yüzündeki ifade bir anda parçalara ayrıldı, Roth'un elinden kurtulup Zayne'e uzandığını gördüğümde boğazıma bir yumru oturdu.

"Tuhaf bir hissi var." Roth onu durdurdu. "Etrafında ne görüyorsun Layla?"

"Ben..." Beyaz sarısı saçları başını sallarken savruldu. İç çekişi kulaklarıma kadar geldi. "*Hiçbir şey görmüyorum.*"

"Göremezsin çünkü artık bir Gardiyan değilim" dedi Zayne kıpırdamadan. "Roth benim ne olduğumu biliyor. Görünüşe bakılırsa, eskiden ne olduğumuzu hep biliyormuş."

Layla hızla Roth'a döndükten sonra başını tekrar Zayne'e çevirdi. "Gardiyanlar, bir zamanlar sürgün edilen meleklerdi ama sen bir melek değilsin. Senin bir auran yok..."

"Çünkü o kahrolası bir Sürgün" dedi Roth. Layla'yı kendine çekerek onun önüne geçti. "*Üstelik asaleti var.*"

"Ne?" Layla onun yanından sıyrılarak öfkeyle sordu.

"Evet, o bir Sürgün" diye araya girdim. "Evet, içinde hâlâ çok fazla ilahi ateş var ama o hâlâ Zayne."

"İmkânsız" diye bağırdı Roth.

"Karşınızda duruyorum, bu yüzden nasıl imkânsız olduğunu düşündüğünüzü anlamıyorum" diye yanıtladı Zayne. "Ama uzun lafın kısası, bana yeniden İhtişam verildi. Düşmeme ve Gabriel'la savaşmama yardım etmesi için *asaletimin* kalmasına izin verdiler."

"İzin mi verdiler?" dedi hayretle Roth. "Dirilmiş, düşmüş ve hâlâ *asalet* taşıyan bir melek... Şimdiye kadar bunu yapan tek varlık var, ikincisini yaratmak da berbat bir karar."

Gökyüzünde yoğun bir beyaz ışık patladığında yerimden sıçrayıp başımı yukarıya kaldırdım, karanlığı yaran başka bir ışık huzmesi bizden çok da uzakta olmayan bir noktaya düştü. Ardından gelen gök gürültüsü kemiklerimi titretti ve gökyüzü şimşeklerle doldu. Kalbim korkuyla atarken geri kaçtım.

"Bu konuşmayı daha sonra bitirelim" dedi Roth.

Yüzlerce şimşek yere çarptı, etkileri gökyüzünde kesintisiz bir uğultuya dönüştü. Havada yoğun bir elektrik vardı, tüylerim diken diken olmuştu.

Başka bir şimşek yakındaki bir ağaca çakıldığında Zayne aniden yanımda belirdi. Meşe ağacı yıldırımla ortadan ikiye ayrılıp alev aldı.

Gök gürlemesi patladı ve yer... yer sarsılınca dengemi kaybettim. Zayne belimden yakalayıp beni dengede tutmaya çalıştı çünkü yer resmen sarsılıyordu. Korkuya kapılacak ya da bir depremin ortasında ağaçlarla çevrili bir alanda durmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşünecek vaktimiz yoktu. Her şey başladığı hızla sona erdi. Yıldırım. Gök gürültüsü. Deprem.

Kalbim şiddetle atarken Zayne'e baktım. "Şey..."

Arkamızda, karanlığı dağıtan bir çift far belirdi. Tenim soğuk bir ürpertiyle karıncalandı. Zayne'le arkamızı dönüp Impala'nın olduğu yöne baktık. Karanlığın içinde artık farların ışığı görünüyordu, arabanın iç aydınlatması da devreye girmişti.

"Bu tuhaf" dedi Zayne.

Bir saniye sonra radyo çalıştı. Ses öyle yüksekti ki kulak zarımı patlatacak sandım. Biri düğmeyi deli gibi çeviriyormuş gibi radyo kanalları arasında gezindik.

Ama içeride kimse yoktu, can sıkıntısından patlayan bir hayalet bile. Ne bir diri ne de bir ölü vardı arabanın içinde.

"Bu gerçekten tuhaf" dedim.

"Bu da ne?" diye mırıldandı Zayne.

Radyo kanal değiştirmeyi bıraktı ve o an... gitarla başlayan bir ezgi duyuldu içeriden. Bir şarkıydı. Tanıdık bir melodi. Çatallı bir erkek sesi şarkıya girdi. "*I'm on my way to the promised land...*"

Kaşlarımı çatıp sözleri dudaklarımla eş zamanlı mırıldanmaya başladım. Şarkı nakarata geçtiğinde melodiyi hemen tanıdım. "Bu..."

"*Highway to Hell* mi?" dedi Zayne. Omzunun üstünden geriye baktı. "Lütfen bana onun giriş müziği olduğunu söyleme?"

Zayne'in sorusu cevaplanamadan, yanan ağacın hemen dibinden zemin ikiye ayrıldı. Yüzlerce metre yüksekliğe ulaşan bir toprak ve alev sütunu yeryüzüne fıskırdı.

Yavaşça döndüm, başımı yana eğerek harıl harıl yanan alev ve toprağın içindeki kütleye baktım. Gölgeler vardı, bir karanlık şekil alıyordu ve görüşüm ne kadar kötü olursa olsun devasa kanatları ve boynuzları görebildim: Impala'nın iki katı uzunluğunda kanatlar ve bir insan boyundaki o boynuzlar...

“Geeeldiiiiii!” diye yankılandı Cayman’ın sesi, Zayne’in elindeki telefondan. Bu sırada AC/DC’nin *Highway to Hell* etrafta yankılanıyordu.

Ağzım kupkuru oldu.

Alevlerin içindeki şey bize uzandı. Dalgalanan ateşten oluşmuş bir canavar, daha önce hiç görmediğim türden bir iblisti. Ağzından kulakları sağır eden bir kükreme çıktı, gökyüzüne ve yere alev püskürttü. Öyle sıcaktı ki giysilerimiz ve saçlarımız bir ısı dalgasıyla geriye savruldu.

Tanrım, Lucifer dev gibi bir şey miydi?

Bunu Tanrı’ya sormam muhtemelen iyi bir fikir değildi ama biz böyle bir şeyi nasıl saklayacaktık ya da onunla nasıl çalışacaktık?

Off, bu kötü bir fikirdi.

Ateşten canavar başını geriye yatırıp kahkaha attı ve kollarını öne uzattı.

Çok, çok kötü bir fikirdi.

Alevler parladı ve hemen sonra yok oldu. Dudaklarımın arandığını hissettim, devasa canavarın bedeni küçülerek iki metrenin altına inmişti.

Elbette çok daha yönetilebilir bir boyuta gelmişti ama hâlâ ateşten bir canavardı.

Attığı her adımda çimenler tutuşup köz oluyordu.

“Şey...” Kendimi sabit tutmaya ve *asaletimi* dizginlemeye çalıştım.

“Sorun yok” dedi Roth bizi rahatlatmaya çalışarak. “Sadece etkileyici girişleri seviyor.”

“Yılın en küçümseyici tanımlaması budur” diye mırıldandı Zayne.

Tam o ateş canavarının kalıcı olup olmadığını soracağım anda, alevler sönmeye başladı ve ortasında bir beden belirdi. Zayne’inkine benziyordu ama teni çok daha parlak bir ışıltıya sahipti. Babamınki gibi parlıyordu. Sürekli değişen bir renk döngüsü vardı, pembeler ve kahverengiler... en sonunda ne beyaz ne de kahverengi olan açık kestane bir tona sabitlenmişti. Parıltı azaldığında fark ettiğim ilk

şey, yüz hatlarını net görmemdi. Ay ışığında Roth ya da Layla'dan çok daha netti. İkinci fark ettiğim şey, babama ne kadar benzediğiydi... özellikle de gözleri. Doğal olmayan, canlı bir mavi tonuydu ve kanatları da aynıydı ki bu beni şaşırtmıştı çünkü Lucifer düşüşten sonra kanatlarını ve *asaleti* kaybetmemişti. Yine de bu kadar beyaz ve saf olmalarını beklemiyordum. Sonuçta karşımdaki Lucifer'dı. Kanatları babamınki kadar büyüktü, en az üç metreye yayılıyordu. Çenesi ve elmacıkkemikleri aynıydı, belirgin kaş çıkıntılılarıyla dümdüz burnu da. Omuzlarına dökülen açık renkli saçları da benziyordu. Resmen kardeş gibiydiler. Sonra bir farkındalık geldi, Michael ve Lucifer kardeşti. Raphael, Gabriel ve diğerleri de öyle.

Aman Tanrım, ne kadar da işlevsiz bir aileydi böyle.

Üstelik ben de bu ailenin bir parçasıydım.

Bekle bir saniye. Bu durumda Lucifer... benim amcam mı oluyordu? Yüzümü ekşittim. 23andMe kayıtlarında DNA akrabalarım gerçekten sorunlu çıkacaktı.

Gerçi soy ağacını düşünmenin zamanı değildi çünkü fark ettiğim üçüncü ve pek de memnun olmadığım şey, Lucifer'ın çıplak olmasıydı.

Neden hep çıplak oluyorlar ki?

Gerçi gözlerimi kuzeyde tutmak sorun değildi. Aşağılarda olup biten hiçbir şeyi görmeye meraklı değildim.

Lucifer, Roth ve Layla'nın birkaç adım önünde durdu. Kanatları arkasında usulca hareket ediyordu. O ultra parlak gözleri üzerimizde gezinirken, buz gibi bir ürperti tenime ve kemiklerime işledi. Konuştuğunda ise ruhum buz kesti. Sesi... bir ilahi gibiydi. Herkesi her türlü günaha ikna edebilecek türden bir ilahi.

"Eğilin" dedi Lucifer. "Gerçek ilahınızın ve kurtarıcınızın önünde eğilin."

Hiçbirimiz kıpırdamadık.

Hiçbirimiz eğilmedik.

Hepimiz öylece ona bakıyorduk ve bu muhtemelen birkaç saniye içinde gerçekten korkunç şekillerde katledileceğimiz anlamına geliyordu.

Lucifer ellerini birbirine vurunca birazcık irkildim. "Sadece şaka yapıyorum" diyerek kıkırdadı. Sesi bitter çikolata gibiydi, yumuşak ve günahkâr. "Duyduğuma göre, dünyayı kurtarmak için bana ihtiyaç varmış."

"Evet" dedim kısık bir sesle.

Lucifer gülümsedi. Daha önce ne bu kadar güzel ne de bu kadar korkutucu bir şey görmüştüm. Tüylerim diken diken oldu. "O zaman ortalığı biraz ateşe verelim."

“Önce üstüne bir şeyler giyebilir misin?” diye sordu Roth.

Ona kesinlikle katılıyordum.

“Çıplaklığım seni rahatsız mı ediyor Prens?”

“Evet” dedi Roth. “Ediyor.”

“Peki ya siz ikinizi...” Lucifer tekrar bana ve Zayne’e bakıp başını hafifçe yana eğdi. “Yasak meyvenin hatırına, burada ne var böyle?”

Tam olarak hangimizden bahsettiğini anlayamadım.

“Bir melek çocuğu...” Başını geriye eğip derin bir nefes aldı. “Ama herhangi bir melek değil.” Başını hızla indirip gözlerini bana dikti. Artık mavi değillerdi, koyu bir kızılılıkla yanıyorlardı. “Michael” diye tısladı. “Michael gibi kokuyorsun. Seni arıyordum.”

Zayne bir anda önüme geçti. Sırtından gelen bir yırtılma sesiyle kanatları ortaya çıktı. Tüyleri parlak beyazdı ve içlerinden akan *asaletle* ışıldıyordu. Layla’nın iç çektiğini duydum.

“Bir Sürgün? *Asalet* taşıyan bir Sürgün! Bu dünya nereye gidiyor böyle? Karşılaştığım ilk şey bir nefilim ve hâlâ *asaletini* taşıyan bir Sürgün.” Lucifer’in kahkahası buz parçalarının yere düşüşünü

andırıyordu. Nefilim kısmına dair tek kelime etmedim. “Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun Sürgün? Seninkinden çok daha büyük kanatları kopardım ben. Bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmek ister misin?” Kükürt kokusu genzimi yaktı. “Sana memnuniyetle yardımcı olurum.”

“Tercih etmem ama ona bir hamle yaparsan senin kanatlarını koparmanın nasıl hissettirdiğini öğretmeye fazlasıyla gönüllü olurum” diye uyardı Zayne.

Gözlerim kocaman açıldı.

Lucifer yine karanlık bir kahkaha attı. “Kendine güveniyorsun. Bu hoşuma gitti.”

“Bu pek de iyi bir şey değil” diye araya girdi Roth. “Hoşuna giden şeyleri toplamayı sever.”

“Bir de kafese kapatmayı” diye doğruladı Lucifer. Tanrım, bu kafese koyma takıntısının nedeni neydi? “Bana burada bir Sürgün olduğunu söylemedin Prens.”

“Ben de bilmiyordum” dedi Roth. Zayne’in kanatlarının ardından bakmaya çalıştım. Lucifer hâlâ akşam yemeğinde Zayne’i yemek istiyormuş gibi duruyordu. “Bu sana bahsettiğimiz Gardiyan. Gabriel’in öldürdüğü.”

“Ah, İhtişam’ın sana gerildi demek. Doğru yola kavuştun ama yine de düştün. Onun için.” Lucifer aniden soluna döndü ve kıpırmızı parlayan gözlerini bana dikti. “Cee-ee! Seni görüyorum.”

Titredim. “Merhaba?”

Çenesini hafifçe eğerek gülümsedi. “Sevgili baban nasıl? Uzun zamandır görüşmedik.”

“Gerçekten bilmiyorum.” Yan tarafa, Zayne’in kanadının altına doğru bir adım attım. Zayne’in itirazlarını duymazdan geliyordum. “Biraz ihmalci bir baba sayılır.”

“Eh, ortak bir noktamız var.” Lucifer’ın bakışları Zayne’e doğru kaydı. “Seninle de ortak noktamız var, değil mi? Ama benim hâlâ İhtişam’ım var Sürgün. Bana yaklaşacak olursan seni kendi kemiklerinden dövülmüş zincirlerle bağlar ve nefilimini de yanıma, yatağıma alırım.”

Zayne yanımda gerildi, içindeki *asalet* öyle yoğun bir şekilde kabardı ki zaten sınırlı olan sağduyumu ezip geçti. Bir adım ileri çıktığımda görüşümün kenarları beyaza döndü. "Eğer onun saçının bir teline bile dokunursan, o yatakta kullanmayı düşündüğün şeyi kesip sana yediririm."

Lucifer'ın kaşları hızla yukarı kalktı, gülümsemesi genişledi. "Bu kadar açık açık benimle flört etmesen daha iyiydi, özellikle de şu çocuğun önünde. Kalbi kırılabilir."

"Çocuk mu?" Zayne'in hırlayışı büyük, yırtıcı bir hayvanı andırıyordu.

"Hey, millet" diyerek iç çekti Roth. "Şunu yapmasak olmaz mı? Siz ikinizin kocaman kanatları var ve üçünüzde de bolca *asalet* mevcut. Zayne sana saldırmayacak. Lucifer da ona zarar vermeyecek. Trinity sen de kimsenin özel uzuvlarını kesmeyeceksin" diye belirtti. "Ayrıca burada neden sağduyunun sesi ben oluyorum? Bunu sevmedim. Hem de hiç."

"Ben biraz sevdim" dedi Layla. "Güzel bir değişiklik."

"Keşke orada olsaydım da bunu görebilseydim" dedi Cayman'ın sesi telefondan. "Her şey kulağa fazlasıyla ateşli geliyor ama şu anda kendime zaman ayırıyorum."

"Neden hâlâ telefondasın sen?" dedim sertçe.

"Hayatımı yaşıyorum" diye karşılık verdi. "Yargılama beni..."

Zayne telefonu kapatıp kanatlarını aşağıya indirdi. "Seni buraya getirme kararını ben vermedim. Buna hepimizin pişman olacağından eminim."

"Muhtemelen." Lucifer sinsi bir tavırla sırttı.

"Ama Roth senin, Gabriel'ı yenmemize yardım edebileceğini düşünüyor" diye devam etti Zayne. Sabrının tükenmek üzere olduğunu belli eden bir sesle konuşuyordu. "Eğer dünyaya bu işi halletmek için geldiyse, seninle bir sorunum yok" dedi Zayne. "Ama ona yönelirsen..."

"Beni incitir misin?" Lucifer dudak büktü. "Beni kötü mü yaparsın? *Uf oldu* diye ağlar mıyım yoksa?"

"O senin canını fena yakacak" dedi Zayne. "Ben de arkada durup izlerken kahkahalarla güleceğim."

“Bilgin olsun diye söylüyorum Zayne” diye araya girdim. “Şu anda baş başa olsaydık ve çıplak bir Lucifer’la kapışmak üzere olmasaydık kendimi üstüne atmış olurdum.”

“Sonra yaparsın” dedi Zayne. “Bu kesinlikle gerçekleşecek.”
Gülümsedim.

Lucifer birkaç saniye boyunca bizi süzdükten sonra gözlerini devirdi. “Aşk” dedi tiksintiyle, gözleri yeniden maviye döndü. “Ne kadar da sevimli. Umarım hepiniz bu ikisi kadar mide bulandırıcı değilsinizdir.”

Lucifer’ın en azından şimdilik derimizi yüzmekten vazgeçtiğini hissederek içimdeki *asaleti* dizginledim. Zayne’in kanatları hâlâ dışarıdaydı ve arkamda genişçe uzanıyordu. “Peşimden iblis gönderdin mi?”

“Ne?” diye sordu Roth.

“Gulyabaniler ve Üst Düzey iblislerden biri Trinity’nin peşine düştü” dedi Zayne. “Hepsi artık ölü.”

“Ne yazık” dedi Lucifer. Muhtemelen evrendeki en sahte ses tonuydu bu. “Gabriel’in ne planladığını, en son ve en büyük hayal kırıklığım gelmeden önce öğrenmişim.”

“Çok sağ ol” diye homurdandı Roth.

“Bael bir süredir şüpheli davranıyordu” dedi Lucifer. Kaşlarımı kaldırdım... *şüpheli mi?* “Bu yüzden merakımdan biraz etrafı yokladım. En mızımız kardeşimin ne karıştırdığını anlamam fazla zaman almadı. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.”

Buna şaşırmıştım. “Zaten Gabriel’ı durdurmak mı istiyordun?” Roth ve Layla’ya doğru döndüm. “Onlar daha seninle konuşmadan önce.”

“Şaşırdın mı?” Lucifer tekrar arkasındaki çifte baktı. “Yardım etmek istediğimi sanıyor.”

“Seni benim gibi tanımıyor” dedi Roth.

“Ne kadar tatlı” diye güldü Lucifer. Ardından tekrar bana döndü. “Açık konuşayım, insanlık da Cennet de umurumda değil. Ama kurallar var. Anlaşmalar. Ben bile onlara uyarım. Gabriel’in planı dengeyi bozuyor. Göz yummayacağım iki şeyden biri denge-
nin bozulmasıdır.”

"Diğeri ne?" Bunu sormasam daha iyiydi muhtemelen.

"Bael ya da Gabriel'in onu gölgede bırakması" dedi Layla.

"Doğru" diye onayladı Lucifer. Kaşlarım yine havaya kalktı. "Ben evrendeki en büyük tehlikeyim ve Gabriel'a bunun hatırlatılması şart. Korkulması, sakınmak için dua edilmesi gereken kişi o değil. Benim. Bu benim işim. Tüm zamanların en iyi televizyon programı nasıl bir taneyse –*Highlander*'dan bahsediyorum– bundan da yalnızca bir tane olabilir."

Göz kırptım, sonra bir kez daha göz kırptım. "*Highlander*'ı biliyor musun?"

Lucifer bana yarı aptalmışım gibi bakarken Roth açıkladı. "Ara da sırada Cehennem'e içinde film ya da dizi yüklü olan bir iPad düşüyor. Bunlardan birinde *Highlander* vardı."

"Filmini gördün mü?" diye sordum.

"Bir filmi mi var?" Lucifer'in gözleri heyecanla büyüdü.

"Aslında birkaç tane. Altı ya da yedi sanırım?" diye yanıtladım.

"Bence şu an *Highlander* konuşmanın zamanı değil" dedi Zayne. Lucifer ona öyle ters bir bakış attı ki çoğu insan o noktada kaçacak delik aramaya başladılar. Zayne ise kaşını kaldırmakla yetindi. "Trinity'nin peşine neden iblisleri saldın?"

"Çünkü mantıklı? Hımm?"

Şeytan bize hımm mı dedi gerçekten? Hayır, bunu duyduğumu kabul etmiyorum.

"Cennet'i kendi yarattıklarından ve cehaletinden kurtarmak için Gabriel'in o akıllı planının kilit parçasını ortadan kaldırmak istedim."

"Ne yazık ki o kilit parça benim" dedim.

"Ne yazık ki öylesin." Lucifer yine başını yana eğdi. "Seni denklemin dışına çıkarmak, meseleyi çözmenin en kolay ve en hızlı yolu gibiydi. Bu fikre karşı çıkamazsınız. Herkes bana teşekkür etmeli."

"Ben yüzde yüz karşı çıkıyorum" diye itiraz etti Zayne.

Lucifer gözlerini kıstı. "Sen olmazsan, ortada hiçbir sorun kalmaz. Kişisel algılama."

"Üzgünüm ama biraz kişisel gibi geliyor." Lucifer'dan gözümü ayırmadım.

"Seni öldürecek değillerdi zaten" dedi Lucifer. "Sadece seni bana getireceklerdi."

"Ama bahsetmediği şey şu ki, Cehennem'de iblis kanı olmadan çok uzun süre hayatta kalamazsın" diye açıkladı Roth.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Lucifer'a bakmaya devam ettim.

Lucifer gözlerini devirdi. "Beni otobüsün altına atıp aracı geri vitesine taktın *oğlum*."

"Bir saniye. O senin baban mı?" diye sordum. Bu durumda ben de Roth'la akraba mı oluyordum?

"Aklındaki anlamda değil" dedi Roth. "Beni o yarattı."

"Bu da beni senin baban yapmaz mı? Tanrı benim babamsa, ben de seninkiyim" diye düzeltti Lucifer. "Hem ben daha ilgili bir babayım. *Onun* aksine."

Roth başını iki yana salladı. "Bu tartışmayı bir daha yapmayalım. Lütfen."

"Şimdi buradasın ama Trinity'yi denklemin dışına atma planın hâlâ geçerli mi?" Zayne hepimizi konuya geri çekti. *Yine*. Yanımızda olup bunu yapması ne kadar güzeldi. "Çünkü şu anda en son isteyeceğimiz şey, onu sana getirmek isteyen iblislerle uğraşmak."

"Onun peşinden bir daha iblis göndermeyeceğim." Lucifer bana döndü. "Tabii Gabriel'ı durduramazsak işler değişir."

Zayne tam bir şey diyecekken elimi kaldırdım. "Kabul."

Başım bana çevirip, "Bunu kabul etmiyoruz" dedi Zayne.

"Ben az önce ettim." Bir an için dönüp ona baktım. "Eğer hepimiz bir araya gelip Gabriel'ı durduramıyorsak, başka çaremiz kalmaz. Bu kadar basit. Portalm açılmasına izin veremeyiz. Umarım işler hiçbir zaman o noktaya gelmez."

Zayne'in çenesi kasıldı. Bu işin o kadar da basit olmayacağını söyleyen bir ifade vardı yüzünde.

"Zeki kız. Sevdim onu" dedi Lucifer. Geri adım atmamak için kendimi zor tutuyordum. "Her neyse, artık buradayım ve yardım

etmeye hazırım. Seni kaçırma günlerim artık geride kaldı. Kafaya takma, olur öyle.”

“Ben o kadar ileri gitmezdim” diye mırıldandım. “Neyse artık.”

Lucifer’ın dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. Geri çekilip grubumuza göz gezdirdi. “Endişelenmeyin, yeni arkadaşlarım. Günü kurtaracağım. Hatta Cennet’i bile kurtaracağım” diye duyurdu. “Şimdilik tek problem, Gabriel’ı öldürdüğümüzde yaratacağımız sorun olacak. Ama o da benim problemim değil.”

“Bekle” dedim. “Ne sorunu?”

“O konuyu oraya vardığımızda açarız.” Lucifer elini sallayarak sorumu geçiştirdi. “Şimdi halletmem gereken ufak bir iş var.”

Ve bir anda ortadan kayboldu.

Bunu söylerken ciddiydim. Bir saniye için oradaydı ve sonraki saniyede tamamen yok olmuştu.

Yavaşça kendi etrafımda döndüm, işe yaramayacağını bilsem de bir iz bulmaya çalıştım. Kalbim hızla atmaya başladı.

“Lütfen bana” dedi Zayne. “Şu anda görünmez olduğunu ve bizimle dalga geçtiğini söyle. Gerçekten ortadan kaybolmadı, değil mi?”

Roth iç çekip başını iki yana salladı. “Ben de bunun olmasından korkuyordum.”

Roth ve Layla’nın evindeki mutfakta dururken, yapmak istediğim en son şey için kendimi zihinsel olarak hazırlamaya çalışıyordum. Ayrıca şu anda yapmak istemediğim bir dolu şey olduğu düşünülürse, durumum hiç azımsanamazdı.

Ama Nicolai’ı arayıp Lucifer’ın ortadan kaybolduğunu haber vermek “en istemediklerim” listemin zirvesindeydi.

Omzumun üzerinden arkama bakınca Zayne ve Layla’yı gördüm. Mutfaktan biraz daha karanlık olan kış bahçesinde konuşuyorlardı. İfadelerini seçmeye çalışsam da başaramadım. En azından Layla hâlâ ağlıyormuş gibi görünmüyordu. Bunun iyiye işaret olduğunu umdum. Bakışlarım, Zayne’in bacağma dolanmış koyu renkli, kalın kütleye kaydı.

Bambi.

Gösterişli malikâneye girer girmez, Bambi sahibinin kolundan sıyrılıp Zayne'e yapışmıştı. Ben ikisine biraz mahremiyet tanımak için kış bahçesinden çıkarken bu tanıdık yaratık, elmas biçimli başını Zayne'in dizine yaslamış halde hayranlıkla onu izliyordu.

Sanırım artık kucak arkadaşı ben değildim.

Küçük, kızılımsı bir şeyin mutfağın içinden geçip kış bahçesine daldığını gördüm. Bir tilkiydi, Layla'nın evcil hayvanı. Adı Robin'di ve tüm enerjisiyle evin bir ucundan diğerine koşturup duruyordu. Roth'un evcil hayvan standartlarına göre, daha yavru sayılırdı.

Onu sevmek istiyordum. Sadece bir kere. Küçük, tüylü kafasının üstünü okşamak istiyordum.

İç çekip telefondaki bulanık iletişim bilgisine döndüm.

"Yapabilirsin." Roth belini kırarak tezgâha yaslandı. "Sana inanıyorum."

"Çeneni kapat."

Altın rengi gözleri bana bakarken keyifle parladı. "Çok kabasın."

"Lucifer'ın ortadan kaybolma ihtimali olduğunu biliyorsan, bu bilgiyi en başta bizimle paylaşman gerekirdi" diye karşılık verdim.

"Sanki bunu yapmam bir şeyi değiştirirdi. Onu kimse durduramaz. Şimdi, işini ertelemeyi bırak ve onlara gerekli uyarıyı ver."

Ağzıma dolan bir avuç küfrü yutup Nicolai'ı aradım. Üçüncü çalışta açtı.

"Trinity? Tam seni aramaya hazırlanıyordum."

"Öyle mi?" Gerildim, Lucifer'ın çoktan dikkatlerini çekecek bir şey yapmadıklarını umdum.

"Evet, güzel haberlerim var. Taşları Yellowstone'dan alabiliyoruz."

"Taşlar mı?" diye mırıldandı Roth.

"Gerçekten mi?" Bu harika bir haberdirdi. "Yani geriye sadece şey kaldı..."

"Oniks ve turmalin. Umarım yakında onlar hakkında bir şeyler duyarız" dedi. "Eee, neler oluyor?"

"Şey..." diye uzattım, ne diyeceğimi bilemiyordum. "Bir dakikan var mı?"

"Telefonda konuştuğumuza göre?"

"Sadece meşgul olmadığından emin olmak istedim" dedim. Roth bana kaşını kaldırdı. Ona ortaparmağımı göstererek uzaklaştım. "O zaman anlatıyorum" dedim boğazımı temizleyerek. "Roth ve Layla başarılı oldu. Şey... bu başarı meselesi biraz öznel sayılır. Lucifer'ı işin içine dahil etme fikrine sıcak bakıp bakmadığına göre değişir."

"Bu konuda hâlâ karar vermiş değilim" dedi Nicolai düz bir sesle.

Az sonra söyleyeceklerimin onu Dünyayı Kurtarma Takımı'na katılmaya ikna edeceğini pek sanmıyordum. "Eh, Lucifer gerçekten yüzeye çıktı ve... iyi haber şu ki, yardım etmeyi kabul etti. Hatta bu fikre epey hevesliydi."

Kısa bir sessizlik oldu. "Tamam?" dediğini duydum.

"Ama biz, şey..." Bedenim ve beynim aynı anda gerginliğin pençesine düşüyordu. "Lucifer'ı... birazcık kaybettik."

"Ne?"

"Panikleme..."

"Paniklemeyeyim mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Lucifer'ı kaybettiniz ve bana panik yapmamamı mı söylüyorsun?" diye bağırdı telefondan. "Lucifer'ı nasıl kaybetmeyi başardınız?"

"Aslında sandığından daha kolay. O sinir bozucu iblis numarasını yaptı ve bir anda ortadan yok oldu."

"Toksik olma lütfen" dedi Roth.

Nicolai derin derin nefes almaya çalışıyormuş gibiydi. "Ciddi ciddi bana Lucifer'm... *Lucifer'ın* dışarıda, başıboş dolaştığını mı söylüyorsun? Onu kaybettiğinizi?"

"Onu kaybettiğimizi söyleyemem..."

"Az önce kaybettik dedin!"

"Peki. Yanlış kelime seçimi. Sadece geçici olarak yerini bilmiyoruz ama onu bulacağız." Bulacağımızı umuyordum. "Ayrıca, şey... gayet sakindi, Lucifer olduğu düşünülürse. Çok büyük bir sorun çıkaracağını sanmıyorum."

"Yeryüzüne kaç yıldır ayak basmamış Lucifer'in sorun çıkar-mayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Nicolai. "Kafayı mı yedin? Yoksa ben mi kafayı yedim?"

Yüzüm düştü. "Hayır, kafayı yemedim. Bak, en azından seni arayıp kutsal kitaplardaki kıyamet senaryosunu başlattığımızı söylemiyorum."

"Henüz" diye homurdandı. "Henüz söylemiyorsun."

Bu konuda haklıydı. "Nicolai onu bulacağız. Sadece uyarmak istedim. Eğer, umarız ki giyinik halde, Lucifer'la karşılaşırısan... onunla sakın muhatap olma. Tamam mı? Şimdi gitmem lazım, onu aramam gerek."

"Trinity..."

"Gitmem gerekiyor. Çok meşgul olacağım" diyerek lafını böldüm. "Kendine dikkat et!" Telefonu kapattım, neredeyse o an sinirle fırlatmak üzereydim ama kendimi tuttum. Telefonu sessize alıp ekranı aşağıda kalacak şekilde tezgâha koydum. Böylece Nicolai arasa bile görmeyeceğim için beni aramadığını hayal edebildim.

"Harika geçti" dedi Roth alayla.

Ona döndüm. "Kıyameti başlattığımızı anlamamız ne kadar sürer sence?"

Kaşlarını kaldırdı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Söylemesi zor. Kesin bir zaman sınırı olduğunu sanmıyorum ama başlarsa anlarsın."

"Nasıl anlayacağımı gerçekten bilmek istiyor muyum?"

Roth güldü. "Bildiğini biliyorsun."

İç çektim. Gerçekten de biliyordum.

"Eğer gerçekten büyük kıyameti tetiklediysek, bunu anlarsın. Onlar gelir."

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. "Peki 'onlar' kim?"

"Mahşerin Dört Atlısı." Roth gergin bir şekilde gülümsedi. "Ortaya çıkarlar. İşte o zaman anlarsın."

"Ah." Neredeyse yere oturacaktım. "Peki. Beyaz ata binmiş bir herif için gözlerimi açık tutarm."

"Aslında gözlerini Yedi Mühür'ün açılışı için açık tut. Savaş, beyaz atla gelmiyor. İkinci mühürle geliyor. Üçüncüsü ise Kıtlık. Asıl eğlenceli olan dördüncü" diye açıkladı. "Veba ve Ölüm salıyor. İki al, bir öde kampanyası gibi. Sonra işler gerçekten eğlenceli hale geliyor."

Ona dik dik baktım.

"Beni yargılama. Burada canavarın mührü, sıkıntılar, ateşten çukurlar ve genel kaos falan konuşuyoruz."

Yavaşça gözlerimi kırptırdım.

"Sonra da, bilirsin... Tanrı çıkagelip 'baba eve döndü' tarzıyla ortalığı dağıtacak." Roth omuzlarmı silkti. "En azından öyle diyorlar."

"Bu konuşma içimi epey rahatlattı. Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim." Roth omzunun üzerinden kış bahçesine baktı. "Konuştuklarına sevindim."

"Ben de öyle" dedim yumuşak bir sesle. "İlk geldiğinizde, bir an için Zayne'e saldıracağını düşündüm."

"Ne olduğunu bilmiyordum, doğru hissettirmiyordu." Roth bana döndü. "Artık biliyorum."

"Artık Gardiyanlarla ilgili o iğneleyici küçük yorumlarını neden yaptığını da anlıyorum."

Yüzünde hızlıca bir gülümseme belirdi. "Bir meleğin düştüğünü görmedim, hiçbir zaman. Ayrıca tanıdığım çoğu Sürgün kanatlarını çoktan kaybetmişti. Asaletleri de hiç kalmamıştı." Kehribar rengi bakışlarında bir tür anlayış parıltısı belirdi. "İlk döndüğünde nasıldı?"

Derin bir nefes verip kış bahçesinin karanlığına baktım. "Pek iyi sayılmazdı."

"Arkasında derin bir hikâye varmış gibi."

"Var. Lucifer'ı bulduktan sonra belki anlatırım" dedim. "Sence dışarıda ne yapıyordur?"

Roth eğilip bir köpek oyuncağına benzeyen, *fudge bar* şekilli şeyi yerden aldı. "Lucifer'ı tanıyorsam... Muhtemelen en yakın, en eski kiliseyi arayıp oradaki zavallı rahipleri korkutuyor ve aynı anda yukarıdakini delirtmeye çalışıyordur."

Bunu biraz düşündüm. "Daha kötü şeyler de yapıyor olabilirdi, değil mi?"

"Kesinlikle." Roth'un ortasından sıkıdığı oyuncak ciyakladı.

"Dışarı çıkıp onu bulmamız lazım." Elimi yüzümden geçirdim. "Özellikle de zamanını daha yaratıcı şekilde değerlendirmeye karar vermeden önce."

Layla'nın tilkisi hiç uyarı vermeden tezgâha atlayıp oyuncağı Roth'un elinden kaptı ve yere atlayıp ağzındakini ciyaklatarak salonda kayboldu.

"Onu gerçekten okşamak istiyorum" dedim.

"Pek tavsiye etmem. Biraz ısırgan" dedi Roth. "Sen ne..."

Roth'a odaklandığım için Layla'nın geldiğini fark etmedim. Kollarını bana dolayıp ellerimi iki yanıma hapsedecek şekilde sıkı sarıldığında Robin'in oyuncağı gibi ciyakladım.

"Teşekkür ederim" dedi Layla. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Gözlerimi kocaman açıp odayı taradım, Zayne'le göz göze geldik.

Bana gülümsedi.

"Nedenini biliyorsun." Layla bana daha da sıkı sarıldı.

"Ben bilmiyorum" dedi Roth.

"Trinity, Zayne'i düştükten sonra geri getirdi. Michael'm Kılıcı'nı kullandı ve onu geri getirdi" dedi Layla kollarımı tutarak. "İlk tanıştığımızda sana karşı bu kadar mesafeli davrandığım için özür dilerim. Biraz cadalozluk yaptım ama Zayne benim için önemli. Hep öyleydi. Benimle uğraşmak istemediğinde bile. Seni tanımıyordum ve..."

"Sorun yok. Ben de pek sıcak davranmamıştım" diye itiraf ettim. "Ayrıca cidden teşekkür etmen gerekmiyor. Zayne asıl zor işi yaptı. İhtişam'ını kazanıp sonra da düştü."

"Yaptığın şeyin kolay olmadığını biliyorum." Kucaklaşmamız bir sallanmaya dönüştü. "Bunu yapmak zorunda olan kişi ben olsaydım ne yapacağımı düşünmek bile istemiyorum. Korkmuş olmalısın. Yine de yapmayı başardın ve bu senin hakkında çok şey

söylüyor.” Güzel yüzü yeniden buruşmaya başladı. Bir sonraki saniye kollarını tekrar bana sardı. “Teşekkür ederim.”

Zayne öne çıkıp Roth’un gözlerine baktı. İblis prens, tezgâhın çevresinden gülümseyerek dolaştı. “Hadi ufaklık.” Layla’nın omuzlarına ellerini koyup onu geriye çekti. “Ne kadar minnettar olduğumu iç organlarım ezmeden de ona gösterebilirsin bence.”

Zayne yanımda belirip kolunu omzuma doladı ve başını eğerek yanağıma bir öpücük kondurdu. “Sarılmalara ne kadar rahat uyum sağladığını görmek harika” diye mırıldandı.

“Çeneni kapat.”

Gülerek şakağımı öptü. “Nic’i aradın sanırım. Haberi nasıl karşıladı?”

“Ah, inanamayacağın kadar olgun karşıladı. Tam anlamıyla soğukkanlı bir tepki...”

Evin kapısı çalındığında susup Roth’a baktım. “Bugün çok şanslı olsak ve gelen kişi Lucifer olsa?”

Roth kıs kıs güldü. “Bundan şüpheliyim.”

“Ben açarım!” Cayman’ın sesi evin içinden yankılandı.

“Başından beri burada mıydı?” diye sordum.

“Yukarıda, küvette keyif yapıyordu” dedi Layla, Roth’a doğru yaslandı. “Bugün salı. Kendine zaman ayırma ritüelini hep salı günü yapar.

Başımı iki yana salladım. “İstisna yapacağım sanırsın...”

Cayman yüzünde yeşilimsi mavi bir kil maskesiyle kapının eşiğinde göründü. “Birisi sizi görmek istiyor” diye belirtti. “Beni değil. Çünkü Lucifer’ı kaybetmenizle hiçbir alakam yok. Ama baştan söyleyeyim, şu anda pek mutlu sayılmaz.”

Gerildim. Hep birlikte burada olduğumuzu ve Lucifer’ı kaybettiğimizi kim bilebilirdi ki? Nicolai olamazdı. Roth’un nerede yaşadığını bilmesi mümkün değildi.

Zayne’in bir anda kasıldığını hissettim ve aynı anda, tenimde garip bir farkındalık ürpertisi gezindi.

Mutfak kapısından bir adam girmişti. Neredeyse Lucifer kadar uzundu. Koyu saçlı, sakallıydı. Buz gibi bakışları sırtımdan aşağı

buz gibi bir uyarı yayılmasına neden olmuştu. Zayne ve Lucifer gibi onun da yüz hatları bana daha net görünüyordu. Bir iblis değildi ama ondan yayılan şey, son ve kesinlik bildiren bir güçtü. *Asaletim* tenimin altında kıpırdandı.

Roth öne çıktı. “Beklenmedik ve tartışmalı varlığını neye borçluyuz Ölüm?”

Ölüm.

Ölüm.

Azrail’e baktığımı fark ettiğimde gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Ölüm Meleği’ne.

Bir yıl önce biri bana aynı gün hem Lucifer'la hem de Ölüm Meleği'yle tanışacağımı söyleseydi, onun yüzüne kahkahayla gülerdim.

Ama şu anda burada, Ölüm Meleği olarak da bilinen Azrail'e bakıyordum.

Ayrıca birinin yüzüne güldüğüm yoktu, gülmeye yakın bile değildim. Bu melek ne Cennet'e ne de Cehennem'e bağlıydı. Belki her ikisiyle de bağlantısı vardı. Hiçbir fikrim yoktu ama bu adam, parmağım şıklatarak hepimizin hayatını sona erdirebilirdi... Hem de ruhun yok olmasıyla sonuçlanan türden bir ölümle.

"Tatlı" dedi Roth'a bakarak. "Burada olmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Buna hayır diyeceğim." Roth kollarını rahat bir tavırla göğsünde kavuşturdu.

Kaşlarımı çattım. Sadece bana mı öyle geliyordu yoksa Ölüm'ün... Britanya aksanı mı vardı?

Ölüm Meleği başını Layla'ya çevirdi. "Seni tekrar görmek güzel."

Layla tüm hislerimi yansıtarak kısa ve şaşkın bir tavırla el salladı.

“Tanrı aşkına, siz ne yaptınız?” diye sordu Ölüm. Cayman’ın odadan sinsice sıvıştığını fark ettim. “Lucifer’ı nasıl yukarı çıkarırsınız?”

“Nedenini biliyorsun” dedi Roth. “Nerede olduğunu sormayacak mısın?”

Lucifer’ın kayıp olduğunu dile getirmenin akıllıca olmadığını düşünüyordum ama ben ne anlardım ki?

Ölüm’ün kısa sakalının altındaki dudakları gerildi. “Burada olmadığını biliyorum. Zaten yukarı çıktığı anda başınıza iş açacağını bekliyor olmalıydınız.”

“Onu bulacağız” diye cevap verdi Roth.

“Kesinlikle bulacaksınız” diye patladı Ölüm. “Çünkü kim kimdir bilen herkes, Lucifer’ın sahneye çıktığını da biliyor. Bu ne demek, haberiniz var mı?”

“Dünyanın sonu, İncil tarzında. Ne tesadüf ki az önce o konuda konuşuyorduk. Tanrı’nın ne yaptığımızı anlayıp kıyameti başlatmamayı tercih etmesini umuyoruz” dedi Roth. “Bu arada, tam da sen gelmeden önce Lucifer’ı bulmaya gidiyorduk.” Ölüm gözlerini kısıncı Roth sırttı. “Sadece söylüyorum. Madem buradasın, nerede olduğunu bize söyleyebileceğini umuyorum.”

“O *prima donna* nerede gayet iyi biliyorum. Sen de bunu söylemeyeceğimi çok iyi biliyorsun.”

“Nedenmiş o?” dedim kendimi tutamayarak. O parlak, buz gibi gözler Zayne’le durduğumuz yöne çevrildi. *Eyvah*. Geri adım atma isteğimi zor bastırdım. “Yani... bu gerçekten çok yardımcı olurdu, Sayın Ölüm. Eee, şey... Sayın Azrail.”

“Sayın Ölüm mü?” diye fısıldadı Zayne.

“Bana Ölüm diyebilirsiniz” dedi Ölüm Meleği. “Soruna gelecek olursak... Lucifer bu âleme adım attığı anda, o eski güzel kıyamet olasılığı da gerçeklik kazandı. Yani, onun gelişi ileride olacaklarla doğrudan bağlantılı olmasa bile duruma müdahale edemem.”

Bu... kulağa saçma melek kurallarından biri gibi geliyordu. Hiç şaşırmamıştım ama aklımda başka bir şey vardı. “Peki başka bir meleğe karşı silah kullanma yasağı senin için de geçerli mi?”

"Evet." Bakışları Zayne'e dönünce gerildim. "Ellerimden kayıp gittin."

"Evet." Zayne'in sesi biraz bile endişeli değildi, oysa Ölüm Meleği onun *asaletini* ve kanatlarını alabilirdi.

"Görünen o ki tek olmayacaksın" dedi Ölüm. Ne kastettiğini hiç anlamadım. "Doğal olmayan şeyler, doğal olmayan anlaşmalardan doğar." Bu sözlerden sonra odağını Layla'ya verdi. "Bunu sana en iyi anlatacak kişi orada."

Layla'nın ifadesini tam seçemiyordum ama biraz alınmış gibi görünüyordu.

Ölüm'ün buz gibi dikkati tekrar bana çevrildi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, eğer beni çağırıydın onu geri getirmezdim."

Bir ürperti daha tenimde gezindi. "Bunu planladığımı biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum." Ölüm'ün yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Her zaman bilirim. Noel Baba gibiyim ama daha ölümcül bir halde."

"Vay canına" diye mırıldandım. "Bu benzetme Noel'i benim için mahvetti."

"Hiçbir hayat geri getirilmeye değmez" dedi Ölüm. "Onunki bile."

Sözleri içimde bir öfke kıvılcımı yaktı. "Kaba olmak istemem ama neden buradasın ki? Bizi azarlamak için mi geldin?"

Mutfakta uzun bir sessizlik olduğunda Zayne bana yaklaştı.

Ölüm'ün dudağı çarpık bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Doğru tahmin." Kısa bir an için durdu. "Ayrıca sen de bilerek kaba davranıyordun."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Evet. Kişisel algılama" dedim Lucifer'm sözünü kullanarak. "Meleklerin konuşmaktan ve dert yanmaktan başka hiçbir şey yapmamasından bıktım. Tüm pis işi bizim yapmamız bekleniyor."

"Hey" dedi Zayne. "Ben sadece konuşmuyorum."

"Sen bir Sürgün'sün. Benim kapsamlı ve büyük ölçüde doğru sayılan genellememin dışında kalıyorsun" dedim mantıklı bir şekilde. "Bu arada, neden İngiliz aksanıyla konuşuyorsun?"

Ölüm bana dik dik baktı. "Bunu neden soruyorsun ki?"

"Sadece meraklan."

"Anlayamayacağın şeyleri sorgulama."

Gözlerimi devirdim. "Bu hiç mantıklı değil."

"En azından Amerikalı gibi konuşmuyorum. *Haydi hep beraber dereye inip yayın yakalayalım da kızartalım*" dedi alayla. "İşte siz böyle konuşuyorsunuz."

"Biz asla öyle konuşmuyoruz."

"Evet, biraz haklı" dedi Roth.

"Ne?" diye sordu Layla. "Ben de mi?"

Roth omuzlarını silkti. "Evet ama Trinity kadar kötü değil. Ben bu konuda Batı Virginia'yı suçluyorum."

Gözlerim kısıldı. "Alındım."

"Aksanın çok hoş" diye iltifat etti Zayne.

"Bir aksanım olduğunu bile fark etmemiştim" dedim.

"Ben de buraya aksanlar hakkında konuşmaya geldiğimi fark etmemiştim" diye karşılık verdi Ölüm.

"Ortada gerçek bir geliş sebebin olduğunun farkında değilim" diye homurdandım.

Ölüm bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Bana kimi hatırlattığını biliyor musun?"

"Büyük ihtimalle bir noktada seni sinir ettiği için öldürdüğün biri mi?" dedim esneyerek.

Bana sırtıttı. "Babanı hatırlatıyorsun."

Yüzümü ekşittim. "Sana öldürdüğün birini hatırlatmayı tercih ederim."

"İkinizin de dili pek hızlı, düşüncesizliğinizden bahsetmiyorum bile" diye devam etti. "Sen de baban da şanslısınız çünkü bunu eğlenceli buluyorum."

Ağzımı açtım ama Zayne kolunu omzuma dolayarak, "Başka bir sebep daha var mıydı?" diye araya girdi.

"Evet. Lucifer'ı bir an önce bulmanızın ne kadar önemli olduğunu vurgulamak için buradayım."

“Zaten planımız bu” dedi Zayne omuzlarımı sıkarak. Tam da araya girip bunun daha az diplomatik versiyonunu dile getirmek üzereydim.

“Önemli kuralları çiğnemeyecektir” diye araya girdi Roth. “İnsanlarla kafa bulmak dışında gerçek doğasım açıklamaz.”

“Eğer gerçekten tek yaptığı şeyin bu olduğunu düşünüyorsan zekâm fazla ciddiye almışım demektir” diye azarladı Ölüm.

Roth kaşlarını kaldırdı. “Off.”

“Lucifer muhtemelen şu an dışarıda, nefes alan ve onu hayal kırıklığına uğratmayacak bir oğul yapmaya çalışıyor.”

Ağzım açık kaldı.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” diye sordu Layla. “Lütfen bana onun dışarıda bir yerlerde şeyi yaratmaya çalışmadığını söyleyin bana.”

“Deccal mi?” diye Ölüm tamamladı. “Evet, tam da bundan bahsediyorum Muhtemelen bunu yapmaya çoktan başlamıştır.”

“Peki Deccal’i yaratmak nasıl bir kuralı çiğnemek olmuyor?” diye sordu Zayne.

“Çünkü bu büyük planın bir parçası.” Ölüm, Robin’in ağzında cırtlak bir *fudge* çubuğuyla odaya koştüğünü görünce durdu. “Hazırlıklara başlaması pek beklenmeyen bir plan, tabii ki Lucifer’ın ölümlüler arasında özgürce dolaşması da pek beklenmiyordu. Ama işte o noktadayız.”

“Az önce Mühürlerden bahsediyorduk, değil mi?” Roth bana baktı. “Bazıları Deccal’in ilk Mühür olduğunu düşünüyor.”

“Harika.” Kafamı geriye doğru eğdim. Zaten yeterince berbat şeyler olmuyor muydu?

“Bir saniye. Yanılıyorsam düzelt ama Lucifer en kötü çocuğu dünyaya getirmek için hiçbir türde manipülasyon kullanamaz, değil mi?” dedi Layla. Ölüm başıyla onayladı. “O halde bunu yapmaya nasıl çoktan başlamış olabilir?”

Ölüm’ün yüzü düştü. “Bunun nasıl mümkün olduğunu sana anlatmayacağım.”

“Ne?” Layla ellerini havaya kaldırdı. “Bence geçerli bir soru.”

Cayman maskesini çıkarmış halde odaya başını uzattı. "En karanlık efendimizi görmediniz mi siz? Kendisi yakışıklı bir adam. Ayrıca istediğinde... çok çekici olabilir. Tek yapması gereken biriyle yatmak. *'Merhaba, ben Lucifer ve sana Deccal'i bırakacağım'* demesine gerek yok... Tebrikler. Bir oğlunuz oldu!"

"Bu inanılmaz sorunlu görünüyor" dedi Zayne. Cayman da oturma odasına geri dönmüştü.

"Lucifer'dan bahsediyoruz." Ölüm eğilip Robin'in kafasının üstünü okşadı ve ısırılmadı. "Sorun, onun göbek adı."

"Tanrım." Elimi yüzümden geçirdim. "Üreme konusunu gereğinden fazla düşünmek istemiyorum."

Roth'un puslu gördüğüm kaşları çatıldı. "Bu da ne demek?"

"Genel olarak üreme" diye ekledi Zayne. Sonra hızlıca konuyu Lucifer'a çevirdi. "Onu nerede bulabileceğimize dair iyi bir başlangıç noktası verebilir misin bize? Teknik olarak, en iyi tahminini yapmak müdahale sayılmaz."

"O haklı." Roth tezgâhtan uzaklaştı.

Ölüm alayla iç çekti ve Robin kocaman açtığı sarı gözleriyle bana koştu. Oyuncak ağzında öttü. "Söyleyebileceğim tek şey, Lucifer olsaydım ve Cehennem dolu bir ömür sürecektik gecelik bir ilişki arıyor olsaydım, kötü hayat seçimleri yapmaya daha eğilimli insanların olduğu yere giderdim."

"Barlara" dedi Zayne ve Roth aynı anda.

"Ayrılmak zorundayız." Layla elbisesine bakıp iç çekti. "Üstümü değiştirmem gerekiyor."

"Benim de. Cehennem gibi kokuyorum" dedi Roth. Ben de yavaşça Robin'e uzanmaya başladım. "Parmaklarına değer veriyorsan bunu yapma Trinity."

Donup kaldım. "Ama Ölüm onu okşadı."

Robin oyuncağı sıkıp ciyaklattı.

"Çünkü ben Ölüm'üm" dedi melek. Roth ise mutfaktan çıkan Layla'yı takip etti.

Robin oyuncağı tükürüp oturduğu yerden pofuduk kuyruğunu salladı.

"Ben seni okşarsam ısırırsın ama oyuncağını atmamı mı istiyorsun?"

Küçük bir ses çıkardı.

"Hiç adil değil." Oyuncağı alıp salona fırlattım ve tilki koşunca sııttım. "Çok yumuşak görünüyor. Sadece onu okşamak istiyorum. Bir kerecik."

"Çok yumuşak gerçekten." Ölüm bize yaklaşarak dikkatimi tekrar çekti. "Bana daha nazik davranmalısın."

"Muhtemelen" diye itiraf ettim. "Ama zor birkaç gün geçirdim ve Lucifer gelip ağzını açınca 'korkunç adama nazik davran' temalı kartlarımın hepsi tükendi."

"Genellikle böyle bir etkisi olur." Ölüm hafifçe gülümsedi. "İkinizin de merak ettiği bir soruyu cevaplayabilirim."

Kalbim korkuyla attı ve donakaldım.

"Sorularımız olduğunu bilmen karşısında endişelenmeli miyim bilmiyorum" dedi Zayne, aynı fikirdeydim.

"Ben Ölüm'üm. Daha önce de söylediğim gibi, sürekli izliyorum ve bilmediğim çok az şey var."

Elimi havaya kaldırdım. "Lütfen bir daha Noel Baba göndermesi yapma. Bir gecede iki tanesini kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Yüzündeki hafif gülümseme yamuk bir sırıtışa dönüştü. "İkinize de iyilik yapıp bir şeyi açıklayacağım. Bunu sadece yarattığınız karmaşaya odaklanmanız gerektiği için yapıyorum..."

"Lucifer'ı yukarıya getirme planının içinde olmadığını hatırlatmak isterim" diye araya girdi Zayne.

Ona karanlık bir bakış attım, dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

"Önünüzdeki göreve odaklanmanız gerekiyor" diye devam etti Ölüm, ikimizi de umursamamıştı. "Asilkanların ürettiğine dair hiçbir kayıt olmamasının bir nedeni var."

Nefesim kesildi ve Zayne'in kolu omuzlarımdan aşağı kaydı. Elim tutsa da parmaklarım garipçe uyuşmuştu. Ölüm'ün bu konuyu bilmesine korkamayacak kadar hazırlıksız yakalanmıştım.

“Koruyucuların ve Asilkanların âşık olmalarının neden yasak olduğunu biliyorsunuz. Aralarındaki aşk, insanlığı koruma görevlerinin önüne geçiyor ve onları hem ruhsal hem de fiziksel olarak zayıflatıyor... ya da öyle diyorlar. Ben sevgiden daha güçlü çok az şey olduğuna inanıyorum, sadece zaten zayıf olanlar daha da zayıflar. Alfalar benden farklı düşünüyordu. Bu kuralı onlar koydu. Aynı anlayış çocuklarına da uygulandı. Çoğu Asilkan, yetişkinliğe ulaştığında kısırlaştırıldı. Yetişkinlik yaşı, Asilkanlar ve Gardiyanların savaştığı yıllarda çok değişkendi” diye açıkladı. “Bu durum, Asilkanlar ve Gardiyanlar arasında o kadar kökleşmişti ki hamile kalmak neredeyse tabu, kutsal sayılmayan bir şey olarak görülüyordu. Ama henüz kısırlaştırılmamış bir Asilkan, Koruyucusuna âşık oldu ve yasak birlikteliklerinden bir çocuk doğdu. Bu durum pek hoş karşılanmadı.”

“Asilkanların ve Koruyucuların sonunu getiren şey buydu.” Zayne elimi daha sıkı tuttu. “Doğru mu?”

Ölüm başıyla onayladı. “Gardiyanlar, Alfaların haberi olmadan hamileliğin sona erdirilmesini istedi. Bazı Asilkanlar kabul etti, bazıları da etmedi. Genç çiftin arkasında durup çocuklarının yaşamasını isteyenler oldu. Koruyucu zaten sevgisi yüzünden fiziksel olarak zayıflamıştı. İlahi ceza gerçekleşmişti.”

“Ama bu yeterli olmadı” diye fısıldadım boğazımı temizleyerek. “Onlara bir şey oldu, değil mi? Çocuklarına?”

Soğuk, sert gözler bana baktı. “Çocuklarına ilk nefesini alma şansı hiç verilmedi. Koruyucu ve Asilkan, Tanrı’nın istediğini yerine getirdiklerine inanan bir grup tarafından uykularında katledildiler.”

Dehşetle diğer elimi göğsüme bastırdım.

“Bu olay çifti destekleyenleri öfkелendirdi, hatta desteklemeyen birçok kişiyi de etkiledi. Asilkanlar ve Koruyucular sadece Gardiyanlara değil, sonunda olaya müdahale eden Alfalara da sırt çevirmeye karar vermişlerdi. Tarihten silinmiş kanlı bir karmaşaydı.” Ölüm başını öne eğdi. “Karanlık eylemlerinin sorumluluğunu almak istemeyenlerin çoğunlukla yaptığı gibi. İşte bu yüzden Asilkanlar yok oldu. Bu yüzden hiçbirinin üredigine dair kayıt yok.”

Meleğe bakarken kalbim hızla atmaya başladı.

“Kanında ilahi ateşi taşıyan her varlıkta olduğu gibi üreme son derece zor, dengesiz ve öngörülemezdir” diye devam etti. Endişeden eriyip yere dökülecekmişim gibi hissediyordum. “Bazıları, iki ölümlünün kolayca üreyebilmesini adaletsiz ya da garip bulabilir ama bu aslında o kadar da kolay değildir. Zamanlama ve şansa bağlıdır, iyi ya da kötü olmasının önemi yoktur. Ama açık konuşmak gerekirse, bir Asilkan ile bir Sürgün arasında plansız bir tutkuyla yaşanmış anlık bir birliktelikten çocuk doğması çok şaşırtıcı olurdu.”

Bu sözleri zihnimden tekrar geçirdim ama yine de hamile olup olmadığını anlayamadım.

Anlaşılan Zayne de aynı derecede kararsızdı. “Yani hamile değil mi?”

“Eğer amacınız buysa, bunu başarmak için çok daha fazla çaba göstermeniz gerekir.” Ölüm bakışlarını bana çevirdi. “Hayır, hamile değilsin.”

Roth kapının eşiğinden, “Ne?” diye bağırdığında irkildim. Başımı o yöne çevirdim, Layla’yla birlikte orada duruyorlardı.

İkisinin de ağızları açık kalmış gibiydi.

Zayne yerini değiştirip beni kısmen onların görüşünden gizledi. “Bize biraz mahremiyet verebilir misiniz?”

Roth’un kolunun havaya kalktığını gördüm. “Biliyor musun, aslında bu konuşmanın parçası olmayı hiç istemiyorum.”

“Peki neden böyle bir konuşma yapılıyor?” diye direndi Layla.

“Benimle gel ufaklık, sana iki insan seviştiğinde neler olabileceğini anlatayım. Hatta daha iyisi, göstereyim...”

“Ne olduğunu biliyorum” diye tersledi Layla. Ancak sonra ne dediyse, Roth onu odadan sürüklerken duyulmaz oldu.

Konuşmak için tamamen uzaklaşmalarını bekledim. “Hamile olup olmadığını nasıl bilebilirsin ki? Rahmimin içini görebiliyor musun?”

Zayne bana döndü. “Bu kelimelerin ağzından çıktığına inanmıyorum.”

"Ben de inanamıyorum ama oldu işte."

"Duyduğum en rahatsız edici şeylerden biri bu olabilir ve ben çok şey duydum." Ölüm'ün sakalının altında gizlenen dudaklar yukarı kıvrılmıştı. "Ölüm ve yaşam, aynı madalyonun iki yüzüdür. Yeni bir yaşamın filizlendiğini hissedebilirim ve ölüm süreci, beden çürümeye başlamadan çok daha önce bana görünür."

Yavaşça nefes vererek, "Eminim akşam yemeklerinde harika bir sohbet arkadaşısıdır" diye fısıldadım.

Hamile değildim.

Evrendeki tüm bebek çörtenlere şükürler olsun.

İçimi bir rahatlama kaplamıştı, kendimi biraz sersem ve kötü hissediyordum. Hamile olmadığımı öğrenince bu kadar rahatlamalı mıydım?

Az önce Ölüm Meleği'ne nasıl laf çarptığımı hatırladım.

Evet... işte bu kadar rahatlamam gerekiyordu.

İçimde minicik, ufacık, tohum tanesi kadar bir hayal kırıklığı vardı. Ebeveynlik becerim konusunda ciddi şüphelerim olsa bile, Zayne harika bir baba olurdu. Bunu görmek benim için harika olurdu.

Ama bu şekilde, öncelik listemizden endişelenecek ve korunması gereken bir şey eskilmişti.

"İkinizin de çocuğu olabilir" dedi Ölüm. Dikkatimi yeniden kendisine çekmişti. "Belki bir gün, eğer böyle bir şey istediğinize karar verirsiniz. Zor olacaktır ama imkânsız değil. Çocuğunuzun ne olacağı ise ilginç bir konu. Muhtemelen yeni bir melek soyunun başlangıcı sayılacaktır. Evrim... Ne kadar muazzam, değil mi?"

Şu anda kafamın içinde bir sürü şey dönüp duruyordu. "Çocuğumuz... Asilkan olmaz mı? İkimizde de epeyce *asalet* var. Ya da en azından biraz seyrelmiş *asalet* taşıyan insanlar gibi olmaz mı?"

"Önceki durumda olsaydık haklı sayılırdın" dedi Ölüm.

"Neyin öncesinden bahsediyorsun?" diye sordu Zayne.

Ölüm'ün gülümsemesi büyüdü. "Lucifer'ı bulun ve Gabriel meselesini çözün. Bunu sonra düşünürsünüz. Bu arada, doğum kontrolüne yatırım yapmanızı öneririm." Kadim bakışları Zayne'den bana çevrildi. "Tekrar görüşeceğiz."

Ölüm Meleği'nin söyleyebileceği belki de en tedirgin edici sözlerin ardından ortadan kayboldu.

"O..." Yavaşça başımı iki yana salladım. "O bambaşka bir şey."

"Evet, öyle." Zayne bana döndü.

Yukarı bakarken hâlâ aklım karmakarışık. "Gerçek Ölüm Meleği çıkıp geldi, bizi azarlardı ve bana hamile olmadığımı söyledi. Hayatlarımız çok garip."

Zayne dudaklarında gülümsemeyle omuzlarıma ellerini koydu. "Kesinlikle garip. Söyledikleri hakkında ne hissediyorsun?"

"Ben..." Aklımdan çok fazla duygu ve düşünce geçiyordu ama göğsümdeki sıkışma biraz azalmıştı. "Sanırım... rahatlamış hissediyorum. Bu beni kötü biri mi yapar?"

"Hayır, yapmaz. Ben de rahatladım." Kollarını omuzlarıma etrafına dolayıp iyice yaklaştı. "Beni yanlış anlama. Eğer hamile olsaydın, yine de bir şekilde hallederdik. Bir yolunu bulurduk. Ama şu anda..."

"Şu anda böyle bir şey için hiç uygun bir zamanda değiliz." Çenemi göğsüne yasladım. "En azından olabileceğini biliyoruz artık."

"Doğum kontrol hakkında verdiği tavsiye iyiydi." Dudakları yukarı kıvrıldı.

"Bu tavsiyeyi Ölüm Meleği'nden almak istemezdim" diye karşılık verdim. "Giderken söyledikleri de öyleydi ama sanırım hepimiz ya da en azından çoğumuz, onunla bir gün yeniden karşılaşacağız."

Zayne dişlerini sıktı. "Bu olmayacak."

Yanağımı göğsüne bastırıp gülümsedim. Beni ölümden koruyabilirmiş gibi konuşmuştu ama bu mümkün değildi. Bir şekilde, gelecekte bir gün ölümle karşılaşacaktım. Sadece bunun çok uzak bir tarihte gerçekleşmesini umabiliyordum.

"Ama böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmek güzel, değil mi?" Parmaklarıyla saçlarımı okşadı. "Eğer ileride bunu yapmayı istersek."

"Neyi? Bir çocuğu mahvetmeyi mi?"

Zayne güldü. "Evet, bunu."

Dudaklarım yine bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu kadar rahatlamış olmaktan hâlâ biraz suçluluk duyuyordum ama şu anda buna kesinlikle hazır değildim. Bunca şey yaşanırken hiç hazır değildim. Belki hiçbir zaman hazır olmayacaktım ancak en azından bu bizim vereceğimiz bir karar olacaktı.

"Sence 'öncesi' kısmıyla ne demek istedi?" diye sordu Zayne. "Çocuğumuzun ne olacağı hakkında."

"Tanrım, bu tam bir gizem. Daha sonra kafa yorarsınız." Geri çekilmeye başladım.

Zayne beni durdurdu ve çenesini indirip dudaklarını yanağıma bastırdı. "Koruyucu ve Asilkan'a olanları unut. Biz onlar gibi değiliz. Bu asla olmayacak."

"Biliyorum." Olabildiğince yukarı uzandım, Zayne de başını eğdiğinde onu öptüm. "Böyle bir şeyi deneyecek kadar aptal biri varsa odamızdan sağ çıkamaz."

"Doğru." Bana verdiği öpücük bu kez daha uzun ve daha derindi. Sona erdiğinde, içimden daha fazla vaktimiz olmasını diledim. "Artık dışarı çıkıp Lucifer'ı bulmamız gerek."

"Evet." Kollarının arasından çıktım. "En azından eczaneye gitmemize gerek kalmadı" dedim.

"Yine de sana yeni bir güneş gözlüğü almamız gerekiyor" diye hatırlattı mutfaktan çıkarken.

Salon karanlık olduğundan, Zayne bir adım öne geçip mobilyaların arasmda bana yol açtı. Tanrım, bunu özlemiştim. Elimizi uzatıp parmaklarımızı tişörtünün kenarına sardım.

Roth antrede tek başına bizi bekliyordu.

"Layla nerede?" diye sordu Zayne.

"Robin'in peşinden koşuyor. Oyun vakti olduğunu sanıp yukarı koşmuş."

Zayne'in etrafından dolaştım. "Hayır ipin nerede?"

"Hayır ipi mi?" Roth kıs kıs güldü. "Tehlike eriştem kolumda duruyor. Robin kadar yaramaz değil. Layla'nın onu yakalaması biraz sürecek, o yüzden siz önden gidin. Dupont Circle'ı siz alın, biz de H Street'e gideriz."

“Bana uyar” dedi Zayne kapıya ilerleyerek.

Kapıdan çıkıp temmuz ayının bunaltıcı havasına adım attığımızda, uzun bir gece olacağını düşündüm.

“Bu arada” diye söze başladı Roth.

Zayne ona döndü. “Ölüm’ün bize söylediklerini soracaksan hiç zahmet etme.”

“Hayır. Artık birer ebeveyn olmayacağınız bilgisi benim meselem değil” dedi Roth. Kaşlarımı çattım. “Sadece söylemem gereken bir şey var.”

“Dört gözle bekliyorum” diye karşılık verdi Zayne.

“Artık bu şehri baştan sona beni döverek turlayabileceğini biliyorum.” Roth kapının eşiğine yaslandı. “*Asalet* taşıyan bir Sürgün oldun. Ben de gücümün ne olduğunu ve ne zaman alt edildiğimi bilen bir iblisim. Ama Lucifer’la bir mücadeleye girersen, kaybedersin.”

“Beni alt edemeyeceğini bildiğin halde, Layla’nın tehdit altında olduğunu düşünseydin bana saldırmaktan vazgeçmezdin, değil mi?” diye sordu Zayne.

“Bir saniye bile düşünmezdim.”

“O halde, öleceğimi bilsem de kenarda durmayacağımı anlıyorsun” dedi Zayne. Gözlerimi devirdim. “Ama umursadığını bilmek kalbimi ısıtıyor.”

Roth sırttı. “Her neyse Taş Kalpli.”

“Beni özledin.” Zayne sırttı. “Kabul et.”

Roth’un yüzündeki gülümseme kısa sürdü. “Sadece dikkatli olun. Tek söylediğim bu. Eğer Lucifer’ı bizden önce bulursamz, üstüne gitmeyin. Dürtüseldir ve çoğu zaman ne yaptığını düşünmeden her şeyi yerle bir etme eğilimindedir. İnat uğruna kendi burnunu kesmekten çekinmez. Onu sinirlendirirsen seni öldürür. İkinizi birden öldürür.”

Lucifer'ı aramak, *Clue* oynamaya benziyordu; tabii eğer *Clue*'nun içinde, kapkaranlık bir kulübün banyosunda votka içen, çekici ve yarı çıplak bir Şeytan da varsa.

Zayne'le birlikte Dupont Circle'm neredeyse tamamını yürüyerek gezdik, karşımıza çıkan her bar ve kulübe uğradık. Neden bu kadar çok bar olduğunu ancak Tanrı bilirdi.

Garip bir şekilde, kimse bizden kimlik istemedi. Bunun Zayne'in marifeti olduğunu tahmin ediyordum. Tekrar tekrar, güvenlik görevlileri ya da garsonlar tarifimizin tamdık geldiğini ve aradığımız adama benzeyen, üstsüz birinin gerçekten de içeri girdiğini söylemişti. Genellikle de camda ya da kapıda "ayakka-bısız ve üstsüz girilmez" uyarısının hemen yanından geçmişti o adam. Sonra da bizi onun üst kalite votka sipariş ettiğini, kalabalığı rahatsız edici biçimde süzdüğünü ve etraftaki başka hangi barlara uğraması gerektiğini sorduğunu söyleyen bir barmene yönlendirdiler. İlk uğradığımız kulüp bana daha çok egzotik bir dans kulübü gibi gelmişti çünkü dans pistinde bir yığın yarı çıplak insan vardı ama her iki cinsiyete de hitap eden egzotik kulüpler olduğundan emin değildim. Sodom ve Gomore'yi aratmayacak üçüncü mekândan sonra; Lucifer'ın uğradığı yerlerde bir tür

cazibe alanı bıraktığını, havayı günah kokusuyla ağırlaştırdığını fark ettik.

Bunu tekrar tekrar yaşadık. Onuncudan sonra barları saymayı bıraktım.

“Sence çok sarhoş olup bir yerde bayılıp kalacak mı?” diye sordum bir ara. “Kaç votka *shot* kaldırabilir ki?”

“İblisler, alkole insanlar gibi tepki vermez. Melekler de öyledir tahminen” dedi Zayne her şeyi bilen havasıyla.

Saatler sonra, sarhoşluğun farklı aşamalarında savrulan, görmeyi hiç istemediğim kadar çok ten, vücut parçası ve feci birer akşamdan kalma hali yaşayacak olan onlarca insan görmüştüm.

Lucifer hâlâ ortada yoktu.

Layla ve Roth da olumsuz haberle geri dönmüşlerdi. Cayman da “kendi zamanını” feda edip aramaya katılmıştı ama onun da bulduğu bir şey yoktu. Görünüşe bakılırsa, Lucifer oldukça seçiciydi. Standartları olması güzel bir şeydi elbette ama ben artık yorgun ve açtım. Sinirlenecek kadar çok acıkmıştım.

Sonunda kendimizi yakınlardaki bir binanın çatısında bulduk. Ben çatı kenarına oturmuş, ayaklarımı boşluğa sarkıtarak mutlulukla hamburgerimi ve patates kızartmamı yiyordum. Zayne ızgara tavuklu bir sandviç almış –İyy– ve daha çatıya bile varmadan ekmeğini çöpe atıp sadece tavuk parçasını yemişti.

“Bir çatı kenarında yemek yeme ihtiyacı duymanın özel bir sebebi var mı?” Zıplayarak çatı kenarına oturdu.

Bir patates kızartmasını ağzıma attım. “Şehri en tepeden görmek.”

Yanıma eğildi, kanatları gizli formdaydı. “Peki buradan baktığında şehirde ne görüyorsun?”

İçeceğimi alırken gözlerimi kısıtım. “Sayısız... tanımlanabilir leke.” Bir yudum içip ona baktım. Ay ışığı yüzüne düşüyordu, saçlarını az öncekinden daha düzgün bir şekilde toplamıştı. “Ama bahse girerim, sen her şeyi mükemmel görüyorsundur.”

Sırıtarak başıyla onayladı. “Bence buraya sadece, her hareketinde kalp krizi geçirecekmiş gibi hissetmem için çıkmak istedin.”

Ben de sırttım. "Belki. Patates kızartması ister misin?"

"Hayır."

"Hadi ama. Sonuçta bu sadece incecik dilimlenmiş bir karbonhidrat çubuğu."

"Teşekkürler ama hayır."

Yine de patatesi uzattım, gözlerimi kısarak ağzına nişan aldım. "Enfes, tuzlu bir mutluluk." Dudağının köşesini dürttüm. "Senin tarafından yenmek istiyor."

"Onu yememi isteyen tek şeyin patates kızartması olduğunu sanmıyorum."

Yüzüm alev alev yandı. "Ne kadar edepsiz bir ima."

"Öyle." Zayne bileğimi yakaladı, başını hafifçe çevirdi ve patatesi alıp yavaşça çiğnedi. "Mutlu oldun mu?"

Başımınla onayladım.

Gözleri benimkilerle buluştu. Ay ışığında canlı, parlayan bir mavi tonuna sahip oluyordu. Dili parmak uçlarımdaki tuz kristallerini yalayarak temizledi. "Enfes."

"Evet" diye fısıldadım. Karnım tatlı bir gerginlikle kasıldı.

Zayne parmak ucumu öptü, gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Seni seviyorum Trinity."

Nefesim de göğsüm tekledi. Onun bunu söyleyişini duymaktan asla bıkmazdım. *Asla*. Her seferinde ilk kez duyuyordum sanki. Bu kadar derin bir sevgi hissetmenin, bunun karşılık bulmasının ne kadar harika olduğunu fark etmek... Bunu korumak için *her şeyi* yapardım.

"Ben de seni seviyorum" diye fısıldadım.

Başını geriye yasladı ve gökyüzüne bakarken yüzünde bir gülümseme gördüğümü sandım. Bakışını takip ederek elimdeki patatesleri yemeye devam ettim. Gördüğüm tek şey ayın parıltısı ve siyahın farklı tonlarıydı.

"Yıldızlar görünüyor mu?" diye sordum. Cevabın hayır olmasını umsam da ne olduğunu az çok tahmin ediyordum.

"Birkaç tane var. Parlaklar." Çenesini öne eğerek bana döndü. "Hiçbirini görmüyor musun?"

Başımı iki yana sallayarak kalan patates kızartmalarını ağızma tıktım.

"O geceden sonra onları hiç gördün mü?" Ben patatesleri bitirirken yemek paketinden bir peçete çıkardı. "Değişelim mi?"

"Teşekkür ederim." Boş kartonu ona uzattım ve peçeteyi aldım. "Hayır, görmedim."

Bir an sessiz kaldı, sonra top şeklindeki peçeteyi elimden aldı. "Görüşün onun dışında nasıl?"

"Sanırım hemen hemen aynı." Sıcak taşın kenarına tutunarak ayaklarımı salladım. "Görüşümün ne zaman kötüleştiğini fark etmem pek mümkün değil. Genelde çok yavaş ilerliyor ve değişimi net şekilde fark edemiyorsun."

"Ama öncesinde de yıldızları görmem zaten zorlaşıyordu, değil mi?"

"Evet." Aşağıya baktım. Sokak lambaları ve geçen arabaların farları dışında sadece karanlık bir boşluk görüyordum. "Yine de garipti... O gece yıldızları mükemmel bir netlikle görmem. Eğer gerçekse, acaba... Bilmiyorum, babamın bununla bir ilgisi olabilir mi?" Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz kendimi aptal gibi hissettim ve içeceğimin yarısını bir dikişte içtim. "Bunun saçma olduğunu biliyorum..."

"Hayır, değil." Koluma ve yanağıma dokunduğunu hissettim. "Bence bu mümkün. Baban görüşünün nasıl olduğunu biliyor. Daha önce de söyledim sana, bence o sevgisini belli etmenin yollarını buluyor, her zaman bariz olmayan şekilde."

Hafifçe gülümsedim ve içeceğimi tekrar aşağı indirdim. "Bu bir... bir hediye gibi geldi."

"Öyle gibi." Başparmağı çene hattım boyunca gezindi. "Keşke şimdi de yıldızları görebilseydin."

"Keşke." Ona baktım. "Ama bende Zayne Takımyıldızı var."

Zayne gülümsedi. Işık yetersizliğiyle gözlerimin durumu göz önünde bulundurulursa, yüz hatlarını bu kadar net görebiliyor olmam beni şaşırtıyordu. Elbette sağlıklı gözlere sahip biri onu daha net görürdü ama normalde yüzü sadece bulanık bir siluetten ibaretti benim için.

“Gitmeliyiz” diye söze girdi. “Halletmemiz gereken...”

Ensemin arkasındaki baskıyı hissettiğim anda onun da iblislerin varlığını fark ettiğini anladım. İçeceğimi kenara bıraktım. “Onları görüyor musun?”

“Etrafa bakıyorum.” Elimi tuttu ve ayağa kalkmam için yardım ederken arkasına bakarak döndü. “Yaklaşıyorlar.”

Çatının kenarında dizlerimin üstüne kalktım ve dönüp gözlerimi kıstım. Ay ışığının altından, derileri parlak oniks gibi olan birkaç insan silueti geçti. Dört çift koyu kırmızı göz vardı. Neyle karşı karşıya olduğumu anlamam için bu kadarı yeterliydi.

“Cehennem Aslanları” diye homurdandım ve neyse ki düz bir zemini olan çatıya atladım. Yeryüzünde bulunmaları yasaktı, Cehennem Aslanları acı ve ıstıraptan doğmuştu. Gabriel de bir şekilde çoğunu kendi safına çekmeyi başarmıştı. “Dur tahmin edeyim, çıplaklar.”

“Ne yazık ki.”

“Neden her zaman çıplaklar ki?” diye sordum *asaletimi* çağırarak. Işık az olduğundan hançerlerle uğraşmayacaktım. Görüşümün kenarları aydınlanırken beyaz ışık koluma aktı. Parmaklarım kabzayı kavrarırken kılıç alevlenip bir ateş ve enerjiyle çatırdadı.

“Bir tanesini sağ bırakmaya çalış” diye hatırlattı Zayne.

Başımınla onayladım, teninde beliren solgun parıltı güçlenmişti. Havadaki elektrik yükü arttı, kanatları serbest kalırken tişörtünün arkası yırtıldı.

“Gardiyan Jordan’ın giydiği tişörte bir bak” dedim ona. “Kanatları için arkaya iki kesik açmıştı. Bunu yaparsan daha az tişört israf olur.”

Yırtılmış tişörtü bir kenara attı. “Ama o zaman seni çıplak göğsümle etkileyemem.”

Sırıttım. “Çok haklısın.”

“Sadece seni düşünüyorum” diye cevapladı. Altın alevler kıvrılarak kollarımdan aşağı indi ve ölümcül hilal kılıçlar ortaya çıktı.

Zayne’in tam anlamıyla Sürgün halini gördüklerinde Cehennem Aslanlarından herhangi birinin tereddüt edip etmediğini pek

anlayamadım. Üzerimize hücum ettiklerinde dörtten fazla olduklarını fark ettim.

Hayatımda bu kadarını bir arada görmemiştim. Tanrım, en az bir düzine vardı.

Zayne öne fırladı ve bıçaklarından birini bir yaratığın göğsünden geçirirken kanatlarını çırparak havalandı. Yaratığın arkasına iniş yaptığında bıçakları etrafında geniş bir yay çizerek savruldu.

Karşımdaki Cehennem Aslanı aniden ortadan kaybolmuştu. Küfrederek döndüm ve arkamda belirlediği anda alevli kılıcımı karnına sapladım. İblis kükredi, geriye çekilip ona arkamı döndüm. "Cehennem'de gerçekten hiç kıyafetiniz yok mu?"

"Öğrenmek ister misin?" diye hırladı biri. Solumdan atılıp dar görüş alanımın dışından bana saldırmaya çalıştı.

Birisi haberleri yayıyordu demek.

Ama hayır... asla bu oyunu oynamayacaktık.

İçimden homurdanarak ay ışığına çıktım ve kılıcı aşağı indirdim. Zayne'in bana öğrettiği gibi yerimde sabitlenip dengemi kurdum. Cehennem Aslanı'nın boğuk kıkırtısı sağ tarafımdan geliyordu. Adımlarını duydum ve keskin bir dönüş yaptım. Michael'ın Kılıcı düşmanımın göğsüne saplandı.

"İyi denemeydi." Cehennem Aslanı alevler içinde yok oldu. Kükürt kokusu çatıyı kaplamaya başlamıştı.

"Haberci beni iyi ödüllendirecek." Sıcak, iğrenç bir nefes yanıma değdi.

Kalbim teklerken geri sıçramaya hazırlandım. Görüşüm beyaz bir ışıkla doldu. Ancak Zayne tam önümde yere indi ve alevli hilal bıçağıyla Cehennem Aslanı'nın kafasını boynundan ayırdı.

"Neden çıplak olmaları bu kadar ilgini çekiyor?" diye sordu Zayne.

Derin bir nefes vererek döndüm. "Tam olarak ilgimi çekiyor diyemem." İleri atılıp kılıcım başka bir Cehennem Aslanı'nın gövdesine sapladım. "Sadece neden sürekli çıplak olduklarımı merak ediyorum."

"Bunu çok düşünme." Zayne'in kanatları, o baş döndürücü hızla hareket ederken yüzümdeki gevşek saçları havalandırdı.

"Çok düşünmeyeyim mi?" Bir Cehennem Aslanı'nın kolunun altından geçip o aptal ağzına dikkat ederek kaçtım. Isırıkları zehirliydi; bir insanı saniyeler içinde öldürür, bir Gardiyan'ı günlerce felç edebilirdi. Melek kanı taşıyan biri üzerindeki etkilerinin ne olacağını bilmiyordum ve öğrenmeyi de hiç istemiyordum. "Çıplak olduklarında düşünmemek biraz zor."

"Travmatik bir şey görüyor musun Trin?" diye sordu Zayne.

Sağ tarafa yöneliyormuş gibi yapıp sola döndüm. "Hayır ama malum bölgelerinin dışarıda olduğunu biliyorum." Kılıcımı sonraki hamlemde o bölgeye doğrulttum. Acı dolu bir ulumanın ardından gelen alev dalgası hedefi vurduğumu belli etti. "Bilmem gereken tek şey bu."

Cehennem Aslanlarından biri ay ışığına fırladığında inledim. "Şimdi görebiliyorum, onun her yerini görebiliyorum."

"Bunu dile getirmeyi bıraksan keşke." Zayne birkaç metre uzaklığa iniş yaptı. Bu sırada hilal bıçaklarını havada savurarak iki Cehennem Aslanı'nı alt etmişti.

Kaşlarımı çattım. "Ben de iki kılıç istiyorum."

Zayne gülerek ayağa kalktı. "Her zaman istediğini alamazsın."

"Her neyse." Gözlerimi devirdim, üzerime doğru koşan bir Cehennem Aslanı'na karşılık vermek için hazırlandım. "Bu sonuncu mu?"

"Evet." Zayne'in kanatları parlak beyaz işaret fişekleri gibiydi.

Kılıcımı uzatarak sola fırladım. Cehennem Aslanı kayarak durdu. Dönmeye yeltendi ama hemen arkasında Zayne vardı. Cehennem Aslanı arka ayaklarının üzerine çöküp boğuk bir homurtu çıkardı.

"Yerinde olsam denemezdin" diye uyardı Zayne. Hilal bıçakları etrafa altın beyazı kıvılcımlar saçıyordu.

"Şanslı günündesin" dedim Michael'ın Kılıcı'nı iki elimle kavrayarak. "Hayatta kalacaksın. Yani biraz akıllıysan, umarım öylesindir. Gabriel'a iletmeni istediğimiz bir mesaj var."

İblisin kırmızı gözleri benimkilerle buluştu ve bir an sonra boğuk bir kahkaha attı.

Kaşımı havaya kaldırdım, Zayne yanımda mırıldandı. "Sanırım bu pek zeki değil."

"Sizden daha zekiyim" diye hırladı.

Pençeler taşın üstünü tırmalarken çatının kenarından karanlık, iri şekiller aşağı aktı. Aytaşı renginde deriler ve diş benzeri boynuzlar kısa bir an için ortaya çıktı.

"Şey" dedim. "Çatıda bir sürü Gecesolucam var."

"Bir sürü kaç tane oluyor?" diye sordu Zayne.

"Eh..." Yutkundum ve çatı boyunca uzanan sırayı taradım. Burada... düzinelerce yaratık vardı. "Kesin konuşmak gerekirse, bir ton kadar."

Cehennem Aslanı tekrar güldü.

"Çeneni kapat." Zayne iblisi yere serdi ve arkasını dönüp yeni gelenleri inceledi. "Gabriel aldığım güncellemeyi öğrenmiş sanırım."

"Öyle mi diyorsun?" Gecesolucanı sırasını tararken kalbim hızla atmaya başladı. Bu sefer hiçbirinde tasma yoktu, gerçi olsa da pek fark yaratmazdı. Zayne'le kendimi sert ve yetenekli savaşçılar olarak görmeyi seviyordum ama karşımızda çok sayıda Gecesolucanı vardı.

"Sürgün'ü öldürün" dedi içlerinden biri. "Nefilim hayatta kalmalı."

İç geçirerek kılıcımı kaldırdım. "Asilkan'ın çok daha uygun bir terim olduğunu hatırlatmaktan bıktım."

"Bu biraz üzücü." Zayne'in kanatları yükseldi. İçlerinde *asalet* titreşiyor, nabız gibi atıyordu. "Ben o dersleri seviyorum."

Cevap verme şansım olmadı. Gecesolucanları öne atıldığında çatının ağırlıkla sarsıldığını hissettim. Belki şansımız yolunda gider ve çatı bu ağırlıkla çökerdi. *Asaleti* çağırdım ve geri çekilmek zorunda kalabileceğimizi düşünerek hazırlandım.

Aniden, havada uğultulu bir ses yükseldi. Ay ışığına bürünmüş çatıyı turuncu-kırmızı bir ışık patlaması parçaladı. Gözlerimin irice açıldığı hissettim, alevler çatının kenarlarından taşarak betonu yalıyordu. Kıvılcımlar o kadar hızlı ve beklenmedik bir şe-

kilde ilerliyordu ki Gecesolucanları alevlere esir olurken yerimden bile kıpırdıyamadım. Çığlıklar etrafımızda yankılanırken öylece donup kaldım.

Zayne arkasını döndü, orak şeklindeki kılıçları eridi ve kolu-mu kavradığını hissettim. Benim kılıcım da şiddetle parlayıp altın renkli kıvılcımlara dönüşerek paramparça olmuştu. Zayne'in içindeki güç kıpır kıpırdı, uçuşa geçmeye hazırlanıyordu. Yanaklarımı ısıtan sıcaklık dalgasından sonra alevler aniden durup geriye çekilmeye başladı.

"Neler oluyor..." Alevlerin ortasında bir şekil belirince gözlerimi kısıtım. Ateşin *içinden* bir adam yürüyerek çıktı, dalgalı altın sarısı saçları ve çıplak göğsü tek bir kıvılcımdan bile etkilenmemişti. Adam ilerledikçe alevler buharlaşıyor, Gecesolucanlarından arta kalan tozlar adımlarıyla havaya kalkıyordu.

Vay canına.

Ağzımın bir karış açık kaldığını biliyordum. Umurumda değildi. Böyle bir güç, hayal bile edilemezdi.

"Teşekküre gerek yok" dedi umursamaz bir edayla. "Yeni dostlarımın zarar görmesine göz yumamazdım."

"Lucifer." Zayne'in kolu hâlâ belimdeydi, gevşememişti. "Biz de seni arıyorduk."

Şeytan ay ışığına adım atıp gülümsedi. "Biliyorum."

Lucifer, Roth'un salonunda, kanepeye yayılmış televizyon izliyordu. En azından giyinikti. Aslında, kısmen giyinik sayılırdı. Kendine siyah deri bir pantolon yaratmıştı, hepsi o kadardı. *Kehaneti* yaratıp yaratamadığını ise bilmiyorduk. Sorduğumuzda öyle bir bakış attı ki ben bile o bakışın "işine bak" demek olduğunu görebildim.

Şu anda hepimiz tam da bunu yapıyorduk. Kendi işimize bakıyorduk.

Bir yandan da Lucifer'ı biraz olsun işe yarar birine dönüştürmeye ve Gabriel'ı nasıl öldüreceğini ona söyletmeye çalışıyorduk.

Çok da yardımcı olduğu söylenemezdi.

İlk olarak, çok acıkmıştı. Bu yüzden Cayman gece geç saatlerde Uber Eats'ten yemek siparişi verdi. Lucifer da yemek gelene kadar televizyonu buldu. Daha önce birinin bu kadar kendini kap- tırdığını hiç görmemiştim. Durmadan kanallar arasında gezinip bir şekilde dijital platformlardan birine ulaşmıştı. Lavaboya gidip döndüğümde –ki bu konuda suçu doğrudan Cayman'a atıyordum– ekranda *Supernatural* dizisinin Lucifer sezonu açıldı ve gerçek Lucifer... tam anlamıyla büyülenmişti. Layla'ya neredeyse zor- la, dizinin birinci sezonundan kaçıncı sezona kadar geldiyse artık, bölüm bölüm özetini görebileceği bir internet sitesi açtırdı. Yemek geldiğinde, Lucifer tamamen güncel bölümlere erişmişti. Sonra iki bölüm daha izledi ve sanki bir anda, yoktan bir kutu Pop-Tart or- taya çıktı. Bu noktada saat neredeyse sabahın dördü olmuştu. Lay- la kanepenin ucunda sızmıştı, o sırada ben de neredeyse televizyo- nu alıp duvara fırlatacak noktaya gelmişim.

"Lucifer" dedi Roth. Bir bölüm daha biterken şansını tekrar de- nedi. "Gabriel'ı öldürürsen yepyeni bir sorun yaratacağımızı söy- lemiştin. Bize bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Eğer bir bölüm daha sessiz sakın izlememe izin verirsiniz, söylerim" diye karşılık verdi Lucifer.

"Bunu önceki bölümün sonunda da söylemiştin" dedim. Kol- tuğun ucuna oturmuş, sabrımı korumak için kendimle savaşıyor- dum.

"Ama Lucifer kıyameti başlatmak üzere..."

"Başaramıyor!" diye bağırdım. Evet, Lucifer'ın kendisinin, tele- vizyon dizisindeki kurgusal versiyonundan bahsetmesi gerçekten garipti. "Her şeyin sonunda, herkesin unuttuğu Winchester kardeş- lerden birini ele geçiren Michael'la aynı kafeste buluyor kendini!" diye bağırdım. "Geri dönmesi yedi sezon falan sürüyor."

Lucifer bana baktı.

Ben de ona baktım.

"Az önce tüm hikâyeyi mahvettin" dedi tersçe.

"Dizi on yıl önce çıktı zaten! Her şeyin bir zaman sınırı var. Üz- günüm. Artık spoiler verdiğim için şikâyet edemezsin."

“Ama Cehennem’de kablolu televizyon yok” diye karşılık verdi.

Zayne arkamdan, “Haklı” diye mırıldandı.

Onu ateşe verecek kadar sinirli bir bakış attım. “Bak, Lucifer defalarca geri geliyor. Tamam mı? İzleyebileceğin daha çok sezon var. Eğer sorularımıza cevap verirsen sana ne olacağını söylemem.” Derin bir nefes aldım. “Lütfen.”

“Hayatını kurtardığıma pişman olmaya başlıyorum.” Lucifer derin bir iç çekti. “Bir meleği öldürdüğünüzde ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır, üzgünüm” dedim. “Melek öldürmeyi alışkanlık haline getirmedi.”

“Eh, evcil hayvanım bir keresinde iki melek yedi” diye araya girdi Roth. “Gerçekten bir şey olmadı.”

“Senin farkında olduğun bir şey olmadı. Bir melek öldüğünde, İhtişam’ı kaynağına geri döner.”

“Tanrı’ya mı?” diye tahmin yürüttüm.

Lucifer başıyla onayladı. “Babacığına dönen bir yavrucak gibi.” Gözlerimi kırıştırdım.

“Tamam. Peki bu neden bir sorun?” diye sordu Zayne.

“Neden bir sorun mu?” Lucifer kıkırdadı. “Normalde değil ama Gabriel’ın içine yayılan bir leke var. İhtişam’ı ve *asaleti* bozulmuş durumda. Muhtemelen benimkinden daha fazla ve göklere atılacak bir bomba gibi. Tanrı onun evine dönmesine asla izin vermez.” Lucifer televizyona bir göz attı ve evet, sonra hikâyeye geri döndü. Bir Pop-Tart daha açarken sırtıyordu. “Bu tasviri beğendim. Ama *Sam ve Dean* gerçekten daha iyi iletişim kurmaya başlamalı.”

Derin bir nefes aldım ve ona kadar saymaya çalıştım.

Roth öne eğildi, sabırsızlığı yüzüne yansımıştı. Neredeyse parmak şaklatmasını bekliyordum. “Peki, bu tam olarak ne anlama geliyor?”

“Nasıl ne anlama geliyor?” Lucifer tatlıyla dolu ağzından homurdandı.

“Sanki senin durumun onda da var. Yani, dikkat eksikliği” diye fısıldadı Cayman yanımdan. Ben de onu başımla onayladım. Dünya üzerinde Lucifer’ı tedavi edecek kadar amfetamin yoktu.

Roth kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. “Tanrı evine dönmesine izin vermezse ne olur?”

“Ah, o konu.” Lucifer geriye yaslandı, göğsündeki kırıntıları silerken ayaklarını sehpanın üstüne attı. “Tanrı’yı biraz tanırıyorsa o pisliği tekmeleyip geri gönderir. Bütün o pislik, en kıymetli eserlerinin üstünde patlar. Bu dizinin kaç sezonu var?”

“Çok” diye cevapladım. “Bu neye sebep olur? Bütün o... pislik?”

“Ne mi yapar?” Yüzünde yavaş bir gülümseme belirlediğinde tüylerim diken diken oldu. Gerçekten inanılmaz güzeldi, özellikle böyle gülümsediğinde ama Tanrı ve her yerdeki tüm küçük melekler aşkına, inanılmaz derecede ürkütücüydü. Özellikle bu şekilde gülümsediğinde. Gözlerini kapatıp yanaklarımı kızartan bir ses çıkardı. “Sadece hava kalitesi sorunu yaşamayacaksınız. Bu leke tüm dünyaya yayılacak. Her toprak parçası, her deniz ve her dağ lekeyle kaplanacak. Tüm o öfke, nefret, kin ve kötülük herkese nüfuz edecek.” İç çekti, mest olmuş gibiydi. “Kardeş kardeşe, anneler evlatlarına düşman olacak. Sonsuz bir şiddet ve ahlaksızlık partisi yaşanacak. Sadece en dindar olanlar kurtulacak ama onlar bile büyük kayıplar verecek.”

Ah.

“Şey, bu... sorunlu görünüyor” diye mırıldandım.

Lucifer elindeki Pop-Tart’tan bir ısırık aldı ve ekrana yeniden odaklandı. “Senin için? Evet. Peki benim için? Cehennem’de vakit geçirmemi sağlayacak uzun süreli misafirler olacak.”

Roth geriye yaslanıp elini saçlarından geçirdi ve Layla da Lucifer’a şaşkınlıkla baktı.

Arkama göz attım, şimdi de Zayne televizyonu duvara fırlatmak üzereymiş gibi görünüyordu. “Böyle bir şeye izin veremeyiz” dedim. “Dünyayı kurtarmaya çalışıyoruz, yok etmeye değil.”

“Hayır, dünyayı kurtarmaya çalışmıyorsunuz.” Lucifer dikkatini bana çevirdi, tamamen odaklandığında geri kaçmamak için tüm

gücümü topladım. "Dünyayı ve bu âlemden ötesinde sizi bekleyenleri kurtarmaya çalışıyorsunuz. Kayıplar olacak. Sayısız. Ruhlar yok olacak. Her şeyi kurtarmak için çok şey feda edeceksiniz."

Sözleri üstümde bir yükü, Zayne'in de aynı yükü taşıdığını gördüm. Televizyona bakıyordu ama ekranda olanların farkında değildi.

Peki Tanrı gerçekten bunu yapar mı? Dünya ve Cennet'in kurtarılmasını izleyip sonra yavaş yavaş parçalanmasına izin verir miydi? Bu, Eski Ahit'deki Tanrı'dan bile daha beterti.

"Yani..." Layla boğazını temizledi. "Gabriel'ı öldürürsek sonuç bu mu olacak? Kaosa sürüklenen bir dünya mı?"

"Aynen öyle." Lucifer elindeki Pop-Tart'ı bitirdi. "Ama olabilecek bir şey daha var."

Odadaki herkes diken üstündeyken, Lucifer yavaşça gümüş folyoyu buruşturup attı. Pop-Tart ambalajı boş abur cubur yığınlarının üstüne düştü.

Lucifer yavaşça koltuğa yaslandı, bacaklarını düzeltti ve ellerini başının arkasında kenetledi. "Tanrı her zaman müdahale edebilir."

Hepimiz ona baktık.

Bir kaşını kaldırdı.

Zayne dişlerini sıkarak, "Tanrı nasıl müdahale edebilir?" diye sordu.

"Çok iyi bir soru Sürgün" diye mırıldandı Lucifer. Zayne onu ve televizyonu duvara fırlatacak gibi görünüyordu.

Lucifer'ın düz ekran televizyonun arkasından duvara uçuğunu hayal edince yüzümde rahatsız edici bir gülümseme oluştu.

"Tanrı her zaman bütün bu kötü şeyleri ortadan kaldırabilir." Lucifer ayak parmaklarını oynattı. "Tüm kötülükler o küçük, saf ve değerli insan ruhlarına bulaşmadan durdurulabilir."

"Tanrı bunu nasıl yapabilir?" diye sordum, umutlanmaktan neredeyse korkuyordum.

Lucifer omuz silkti. "Tanrı parmaklarını şıklatıp bunu durdurabilir."

“Hepsi bu kadar mı?” dedi hayretle Roth.

“Tanrı, Tanrı’dır.” Lucifer veliaht prene baktı. “Herkesten çok sen onun neler yapabileceğini biliyorsun. Ayrıca yine sen, Tanrı’nın her şeyi yapabiliyor olmasının, onları yapacağı anlamına gelmediğini herkesten iyi biliyorsun. Çoğu zaman sadece geri durur ve her şeyin kendi yolunu bulmasına izin verir. Hür irade ve benzeri şeyler işte.”

Roth bir an sonra başını geriye atıp iç çekti. “Evet, bu konuda haklısın. Tanrı’nın gerçekten müdahale etme ihtimali nedir?”

“Benim, Cehennem Çemberleri’nde devriye atarken *Barbie Girl* söylemeyi bırakmam kadar.”

Bekle bir saniye. Ne?

“Hay aksi” diye mırıldandı Roth.

“Yani Tanrı’nın hiçbir şey yapmayacağını mı söylüyorsun?” diye sordu Layla.

“Sadece zaten biliyor olmanız gereken şeyi dile getiriyorum” dedi Lucifer. “Bunu söylemek zor ama Gabriel haklı. Sıkıcı bir durum ama yine de öyle. İnsanlık pek harika değil. Bunu kanıtlamak için kendimi sıkıcı bir listeye yormayacağım ama şunu biliyorum: Bana gelen yeni ruhlar, Cennet’e gidenlerden çok daha fazla. Belki de Tanrı artık inzivaya çekilmiştir.” Sesindeki o tedirgin edici yumuşaklık sarsıcıydı. Her sözcük ipeğe sarılmıştı sanki. “Belki de Tanrı artık umursamıyordur, en değerli eserini yüzüstü bırakmıştır. Tarihe bir bakın. Tanrı birçok korkunç ve anlamsız trajediyi sona erdirebilecek güce sahipti ama müdahale etmeyi seçmedi. Kuralların bozulamayacağını iddia ediyor ama o kuralları koyan zaten kendisi.”

Odadaki hiç kimse konuşmadı. Cayman ve Roth bile büyülenmişti.

“Bazıları beni canavar, karanlıktaki kâbus, apaçık ortada duran kötülük olarak tanımlar ama gereksiz yere ölen bir çocuğun canını alan kişi ben değilim. Bir anne hastalıktan son nefesini verdiğiğinde, bu benim isteğimle olmuyor. Bir kardeş anlamsızca öldüğünde, bu benim planımın parçası sayılmaz. Ölüm, savaş ve hastalıklar be-

nim eserim değil. Onları durduramam. Yaratıcı ben değilim. Doğru ya da yanlış, günün sonunda ben sadece bir fırsatçıyım” dedi Lucifer. “Tanrı nedir peki? Çünkü günün sonunda, o bütün acıları alıp yok edebilir. Öyleyse söyleyin bana, gerçek canavar kim?”

“Yalanların babası” diye mırıldandı Zayne. Bir rüyadan uyanmış gibi gözlerimi kırıştırdım. “Evet, her şeyin sorumlusu Tanrı. Koyunların ve diğer kurtların arasına saklanmış gerçek kurt. Elbette öyledir. Zaten ben de dış perisiyim ve sen de hiç büyük bir manipölatör değilsin.”

Lucifer’ın yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. “Kaç kişi sözlerimi duyup bana inanırdı? Lejyonlarıma inanırdı?”

“Sosyal medyada insanların inandıklarına dayanarak mı cevaplayalım?” diye fısıldadı Layla. “Milyonlar.”

Yavaşça onu başımla onayladım. Bir anda, kanepeye yayılmış halde *Supernatural* izleyen varlığın kim ve ne olduğunu yeniden tam anlamıyla idrak ettim. İnsanların bir günah keçisine ihtiyacı vardı, ortada bir suç olmasa ya da sorumluluk tamamen onlara ait olsa bile.

“İnsanlar zaten sözlerine inanıyor” dedim.

“Evet.” Lucifer bakışlarını yeniden televizyona çevirdi. “Öyleyse, sevgili dostlarım. Tanrı’nın neden müdahale etmeyeceğini sormaya devam edecek misiniz gerçekten?”

Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Hâlâ yarı uykulu bir halde, Roth ve Layla'nın evindeki kış bahçesindeydim. Küçük ama pofuduk minderli kanepenin köşesine kıvrılmış oturuyor ve elimdeki kahve kupasını hayatın sırlarını içinde tutuyormuş gibi kucaklıyordum. Zayne'in güneş gözlüğü, camlardan ve tavandan süzülen parlak güneş ışınlarına karşı beni koruyordu. Normalde iç mekânda güneş gözlüğü takmak bana garip gelirdi ama şu anda fazlasıyla yorgundum.

Ayrıca hiç umurumda değildi. Çevremdeki herkes görme sorunlarım olduğunu biliyordu ama bilmeseler bile, beni havalı görünmeye çalışmakla suçlayan birini hiç umursamazdım. Bu onların sorunuydu. Benim değil.

Zayne yanımda uzun bacaklarını uzatmış halde yatıyordu, elindeki şişedeki suyu içmekle meşguldü. Bir Sürgün olmasına rağmen beslenme ve içme alışkanlıkları hâlâ benden, hatta dünya nüfusunun yarısından daha sağlıklıydı.

"Yine de denemek zorundayız" dedi Layla esnemesini bastırırken. Bayılmak üzere olduğumuz için bıraktığımız sohbeti devam ettirmeye karar vermişti. Saat çok geçti ve onların evinde milyon

tane oda vardı, o yüzden burada kalmaya karar vermiştik. “Tanrı, Gabriel’in özünü aşağıya, tekrar bu dünyaya tekmelese bile denemek zorundayız.”

“Sonra ne olacak?” Roth elini dağınık koyu saçlarının arasından geçirdi.

“Sonrasında bu karmaşayı hallederiz” dedi Zayne. “Yapabileceğimiz tek şey bu.”

“Biz mi?” Roth alayla güldü ve arkaya yaslanıp kollarım göğsünde kavuşturdu.

“Evet, biz.” Layla koluna vurdu. “Çünkü önümüzdeki yüzlerce yılı kaosa sürüklenen bir dünyada geçirmek istemiyorum. Ayrıca bunun yüzünden bir sürü masum insanın zarar görmesini ya da ölmesini de izlemek istemiyorum.”

Göğsümde ince bir kıskançlık belirdi. Layla ve Roth’un gerçek bir geleceği vardı... biri diğerinin yaşlanıp ölmesinden endişe duymadan, diğerinin hayatta kalabileceği bir gelecek. En azından sağduyum sayesinde kontrolümde olmayan şeyler için onları suçlamamam gerektiğini biliyordum.

“Önümüzdeki yüzlerce yıl boyunca herkesle ve her şeyle savaşmak da istemiyorum” dedi Roth ve onu gerçekten suçlayamazdım.

“Gerçekten başka seçeneğimiz yok” dedi Zayne. Kolunu karnepenin arkasına attı. “Ya olası sonuçlarla başa çıkacağız ya da Cennet’in fişini çekmesine izin vereceğiz.”

“Bu çok daha kötü olur” dedim kupayı sıkıca kavrayarak. “Ölen herkes burada mahsur kalacak. Dünyadaki her bir karış toprak o lise gibi olacak.” Yani, iblislerle uğraşmamızın yanında bir de bununla başa çıkacaktık ama işte...

O sırada salondan derin bir kahkaha yükseldi. Gözlerimi devirerek kahvemden bir yudum aldım. “Sence hiç uyudu mu?”

Layla başını sallayarak iç çekti. “Sanmıyorum. *Supernatural* izliyormuş.”

“Şikâyet etmemeliyim. En azından kaliteli bir diziye takmış durumda.” Kupamı indirdim. “Anlamadığım şu: Eğer Lucifer kural-

lara uyuyorsa, Gabriel başarılı olduğunda neden iblisler Dünya'yı istila etsin ki?"

"Hepsi değil ama büyük çoğunluğu eder. Şu anda Cehennem'e mahkûm edilmelerinden ya da sadece sınırlı yeryüzü ziyaretlerine izin verilmesinden bıkmış olan iblisler var. Lucifer'ı dinliyorlar ama Gabriel başarılı olursa bu dünya devasa bir oyun alanına dönüşür" diye açıkladı Roth. "Bunu görmezden gelmeleri çok zor olur."

"Çünkü aptallar." Lucifer kış bahçesinin kapısından salınarak girdi. "Ve dürüst olayım" derken sesi odaya yayıldı. "Eğer böyle bir şey olursa çok üzülmem. Evet, kendini çok dindar sanan kardeşlerimden birinin benim başaramadığımı başarmış olması canımı yakardı ama buranın devasa bir pislik çukuruna dönüşmesini izlemek eğlenceli olurdu."

Buzdolabı kapağının ve bir içecek kutusunun açıldığını duyduğumuzda Zayne'e baktım. Başını iki yana salladı.

"En azından dürüst" diye mırıldandı Layla.

Kıkırdadım.

Lucifer bir elinde kutu kola, diğer elinde bir Pop-Tart paketiyle kapıda belirdi. "Gabriel'm veya Bael'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Üzerinde çalışıyoruz" dedim.

"Başka bir deyişle, bilmiyorsunuz ve planınız her neyse muhtemelen ebeleme oyunundan farksız."

Kaşlarımı çattım. "Onun için çalışan iblislerden birini yakalamaya çalışıyoruz ki onu..."

"Bana gereken tek şey bu." Lucifer elini kaldırdı. "Emrimdekiler konuyla ilgilenecek. Rica ederim."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Peki onu bulursak ya da dışarı çıkarabilirsek, nasıl öldüreceksin?"

"Onu nasıl öldüreceğiz demek istedin sanırım" diye düzeltti. "İkimiz de bunu başarabiliriz ama üçümüzle çok daha kolay olur, sanırım bu yüzden onun Sürgün olmasma ve *asaletini* korumasına izin verdiler."

Durumun bu olduğunu zaten biliyorduk. “Peki, üçümüz bunu nasıl yapacağız?”

“Tek yapmam gereken kalbini sökmek, ardından kalbinin bulunduğu alanı *asaletle* delip, aynı anda kafasını kesmek.”

Ona dik dik baktım.

“Hepsi bu kadar mı?” Zayne tekrarladı.

Lucifer başıyla onayladı. “Üçü de mümkün olduğunca eş zamanlı yapılmalı. Vücudu kalbini yenilemeden önce kafasını kesip göğsünü delmek için saniyelerimiz olacak. Bu arada...” dedi Roth’a dönerek. “Pop-Tart’ım bitti. Daha fazla istiyorum.”

Roth uzaklaşan adamın sırtına öfkeyle baktı. “Pop-Tart’ları nereden aldığını bile bilmiyorum. İkimiz de almadık.”

“Cayman” dedi Layla omzunun üzerinden bakarak. Lucifer salona geri dönmüştü. “Emrimdekiler mi?”

“Böyle kelimeleri seviyor.” Roth parmaklarıyla masaya vurdu. “Şimdi Gabriel’ı nasıl öldüreceğimizi biliyoruz.”

Biliyorduk ama kulağa biraz imkânsız geliyordu. Lucifer olmasaydı, bu işi Zayne’le nasıl başarabileceğimizi düşünmek bile zordu. Belki de bu yüzden kutsal kitabın kıyameti henüz başlamamıştı. Tanrı, Lucifer’in yardımına ihtiyacımız olduğunu biliyordu.

“Bağlantılarının işe yarayıp yaramayacağını kim bilebilir ki?” diye devam etti Roth. “*Supernatural* izlemeyi bırakıp birileriyle iletişime geçebilecek kadar zaman ayırması beni şaşırttı.”

“Keşke onun hayatı benim olsa” diye mırıldandım kupamı masaya koyarken. “Tanrı’nın pek müdahaleci olmadığını biliyorum ama dünyanın kirlenmesine izin vereceğini düşünmek zor.”

“Buna inanmak zor, değil mi?” Roth eliyle çenesini ovuşturdu. “Ama konu hür irade. Tam bir başbelası.”

“Peki bu nasıl hür irade oluyor?” dedim. “Eğer Gabriel’in *asaletti* ve İhtişam’ı insanları yozlaştıran bir enfeksiyon gibiyse, hür irade nasıl devreye giriyor?”

“Güzel soru.” Zayne omzumu sıktı. “Bu hür irade olamaz. Hatta hür iradenin ihlali gibi.”

“Böyle bakmak da mümkün.” Roth öne eğilip kollarını masa-

ya dayadı. “Ama enfeksiyonlarla mücadele edilebilir değil mi? En azından çoğuyla, ilaçla. Tanrı, bu enfeksiyonun inançla yenilebileceği tutumunu benimseyebilir.”

Gözlerimi devirdim. “Bu aptalca.”

“Kuralları ben koymuyorum” diye yanıtladı Roth.

“Tanrı’ya şükür” diye mırıldandı Zayne.

Roth ona göz kırptı. “Tek söylediğim, yerinizde olsam Tanrı’ya pek güvenmezdim. Bunu bir iblis olduğum için söylemiyorum. Sadece istatistiksel, tarihsel kanıtlara dayanarak konuşuyorum.”

Zayne’in koluna yaslanıp uzun uzun nefes verdim. “İki seçenek de önemli değil. Nükleer Gabriel serpintisini göze alacağız, başka seçeneğimiz yok.”

Zayne’le birlikte daireye vardığımızda saat biri geçmişti. O duş alırken telefonumu şarja taktım ve temiz kıyafetlerimi almak için kurutucuya yöneldim. Birazdan dışarı çıkacaktık, umudumuz Gabriel’ın adamlarından daha fazlasını dışarı çekmekti. Tam küçük koridora çıkmıştım ki sağımda bir hareket fark edip hızla döndüm. Fıstık televizyonun yanında duruyordu.

“Fıstık!”

Çığlık attı, görüntüsü bir anlığına titreşti.

“Sakin kaybolayım deme!” Odanın diğer ucuna koştum. “Seninle konuşmamız lazım.”

Televizyondan birkaç adım uzakta yeniden belirdi. “Beni böyle korkutmaya nasıl cüret edersin? Neredeyse kalp krizi geçiriyordum.”

“Sen zaten ölüsün Fıstık. Kalp krizi geçiremezsin.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Açıklaman gereken çok şey var.”

“Tamam, tamam. Geçen gece sadece nefes aldığından emin olmak için uyurken seni izliyordum.” Sehpanın içinden süzülerek geçti. “Çok uzun sürmedi bile.”

Gözlerimi kırptırdım. “Pekâlâ. Seninle konuşmayı planladığım şey bu değildi, o konuya sonra döneriz.”

“Ah. Benim hatam.” Bacaklarının yarısı masanın altında kaldı. “Unut gitsin.”

"Hayır, öyle olmayacak" diye cevap verdim.

Koridora doğru baktı. "Su sesi geliyor."

"Sakın" diye uyardım onu.

"Zayne mi o? Zayne'i geri mi getirdin?"

"Getirdim. Eğer etrafta olsaydın bunu bilirdin."

Fıstık ellerini çırparak zıplamaya başladı. Yani sanırım zıplıyordu, alt tarafını göremiyordum. "Evet! Başardın!" Zıplamayı bıraktı. "Artık o kötü Sürgün değil, değil mi?"

"Hayır, o artık ateşli, süper yakışıklı bir Sürgün. Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak."

"Nasıl dikkatini dağıtıyorum ki?" Sehpanın içine beline kadar gömülmüştü.

Tek kaşımı kaldırdım. "Bana yalan söylüyorsun."

"Seni uyurken izlemekle ilgili mi?"

"Hayır. O konu hakkında değil. Gena hakkında."

Neredeyse şeffaf olan kafasındaki gözleri büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada Gena ve benzer isimde kimse yaşamıyor. Apartman kayıtlarını kontrol ettirdim."

Sehpadan yükseldi. "Beni mi kontrol ediyordun?"

"Evet."

"Saldırıya uğradığımı hissediyorum." Elini göğsüne bastırdı. "Ben..."

"Bana neden yalan söylüyorsun Fıstık?" Drama döngüsüne girmesine fırsat vermeden sözünü kestim. "Gerçekte ne yapıyordun?"

"Yalan söylemiyorum. Pek sayılmaz Trinnie." Bana süzülerek yaklaştı. "Yemin ederim. Sadece bazı şeyleri sana tam olarak açıklamadım."

"Bunların ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Şey, öncelikle Gena... hayatta değil. Bu yüzden onu hiçbir kayıta bulamazsın. Sanırım yirmi ya da otuz yıl önce ölmüş."

Doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildim. "Annesi ve babasıyla ilgili bazı şeyler olduğunu söylemiştin."

"Biyolojik ebeveynleri değil. Sanırım bir gün bir çifti evlerine kadar takip etmiş, aralarında sorunlar varmış." Omuz silkti. "Böyle bir şey. Açıkçası aralarından biri bence dışarıda takılıyor. Yani, başka birinin yatağını ziyaret ediyor. Birileriyle aynı yatağı..."

"Seni anladım." Onu dikkatle inceledim, hâlâ doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildim. Şimdi neden yalan söylesindi ki? Ama diğer yandan, öncesinde neden yalan söyleme gereği duymuştu? Düşün kapandığını duydum. "Neden bunu bana doğrudan söylemedin? Bir hikâye uydurmana gerek yoktu."

Tekrar omuzlarını silkti. "Birinin onu görebilme fikrinden rahatsız oluyor. Şimdiye kadar kimse onu görememiş ve senden bahsettiğimde panikledi. Seni cadı falan sanıyor."

"Ne?"

Ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Durum böyle, Gena eski püriten zamanlardan geliyor."

"Püriten zamanlar mı? Fıstık, bu yirmi otuz yıldan daha öncesi."

"Bunu nereden bilebilirim ki?" diye karşılık verdi. "Ben ölüyüm."

"Fıstık" diye iç çektim.

"Üzgünüm Trinnie. Seni üzmemek istemedim..."

"Trin?" diye seslendi Zayne. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Aman Tanrım, o buraya geliyor" diye haykırdı Fıstık. "Beni böyle görmesini istemiyorum."

"Nasıl yani?"

"Asaleti olan bir melek artık o. Sürgün ya da değil, artık beni görebilir!"

"Ne? Neden bu kadar telaşlanıyorsun?" Şaşkınlıkla onun kendi etrafında dönmesini izledim. "Hani insanların seni görebilmesini istiyordun? Zayne seni göremediğinde şikâyet ettiğini çok iyi hatırlıyorum."

"Ama ben o tür bir ilişkiye hazır değilim!" diye bağırdı ve kendini kanepeye attı.

Sonra da içinden geçip gitti.

Kaşlarımı kaldırdım. "Fıstık?" Cevap gelmeyince kanepenin diğer tarafına yürüdüm ama orada değildi. "Tanrım, tam bir felaket-sin" dedim inleyerek.

"Trin?"

Arkamı döndüm ve bir anlığına Fıstık'ın tuhaf davranışlarını tamamen unuttum. Zayne koridorda duruyordu, beline sadece bir havlu sarmıştı. Saçlarından akan su damlaları, göğsünden aşağı süzülüp karın kaslarında ilerliyordu.

Kendimi kanepeye atmak istedim.

"Az önce biriyle konuşuyordun, değil mi?"

"Evet." Dilimi bulup konuşabildim. "Fıstık'tı. Onu artık görebileceğini biliyor muydun?"

Kaşlarını kaldırıp etrafa baktı. "Onu göremiyorum."

"Korkuya kapıldı, kanepeye düştü, sonra da sanırım zeminden ve artık başka ne katmanlar varsa hepsinden geçip gitti."

Zayne bana baktı. "Anlıyorum... ve hayır, onu görebileceğimi bilmiyordum."

"Melek olduğun içinmiş" diye açıkladım. "Bu mantıklı. Melekler hayaletleri ve ruhları görebilir."

"En azından artık beni izlediğinde bunu anlayabilirim."

"Rasgele duvarlardan geldiğinde durumu pek hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Haklısın."

Gülümsedim. Bu kadar dikkat dağıtıcı bir haldeyken onunla konuşmayı sürdürebildiğim için kendimle gurur duyuyordum. "Gena meselesini sorma fırsatı buldum."

"Ben üzerime bir şeyler geçirirken anlat." Islak saçlarını parmaklarıyla geriye taradı.

"Gena'nın gerçek olduğunu ama ölü bir kız olduğunu söylüyor." Onun peşinden yatak odasına gittim. "Muhtemelen püriten dönemden."

"Gerçekten mi?" Omzunun üzerinden bana baktı.

"Fıstık'ı ve her şeye aşırı tepki verme konusundaki o inanılmaz yeteneğini düşününce, bunun doğruluğu tamamen şüpheli." Ben

yatağa ilerlerken Zayne gardıropta kayboldu. "Bana gerçeği söylemediğini çünkü kızın, onu birinin görebileceğini düşününce çok korktuğunu söyledi."

"Ona inanıyor musun?"

"Dürüst olabilir miyim? Şimdi neden tekrar yalan söyleme ihtiyacı duysun? Ama bundan emin değilim." Telefonumu alıp ekrana dokundum. Dez'den cevapsız bir çağrı ve mesaj gelmişti. "Ayrıca bilmiyorum... Belki de diğer hayaletlerle takılması iyi bir şeydir. Sam'i görünce neredeyse sinir krizi geçirecekti."

"Hayaletinin sosyalleşmeye ihtiyaç duyması neden bu kadar komik geliyor bana?" diye sordu. Bir an sonra yanağımda dudaklarının hafif dokunuşunu hissettim.

Başımı ona çevirdiğimde, dudakları benimkilerle buluştu. Beni yumuşak bir şekilde öptü ve sırtıma bir ürperti yayılmasını sağladı.

Geri çekildiğinde üzerine bir kot pantolon geçirdiğini fark ettim. Bir elinde sade bir gri tişörtle yanıma oturdu.

"Bir mesaj gelmiş" dedim. "Dez'den. En kısa zamanda uğrayabilir miyiz diye soruyor."

"Evet." Tişörtü başından geçirip üzerine giydi, işte o an hayal kırıklığı yaşamak ve minnet duymak arasında kaldım. "Ne için olduğunu söyledi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Umarım sadece Nicolai'dır, Lucifer hakkında yüz yüze bir güncelleme alıp bize nutuk çekmek istiyor." Dez en son bu kadar muğlak davrandığında, liseye gitmemiz ve emniyet amirinin Gabriel'ı vurması gerekmişti.

Zayne bana döndü.

Eğilip hızlıca dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Hazırlanmam için birkaç dakika yeter."

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra tekrar Impala'ya bindik ve bana bir güneş gözlüğü almak için eczaneye uğradık. Yeterince koyu olan tek gözlük, birileri saplarına sıcak silikonla taş yapıştırmış gibi görünüyordu ama işimi görürdü.

Gardiyan yerleşkesi yolculuğumuz önceki kadar heyecanlı değildi ama hızlı geçti. Arabadan indiğimde diğer günlerin aksine tökezlemedim.

Merdivenlerden çıkarken Zayne yanıma geldi. Dez bizi kapıda bekliyordu. “Bu kadar kısa sürede gelebilmenize sevindim.”

“Tahmin edeyim; Nicolai, Lucifer hakkında bir güncelleme istiyor ve bize yüz yüze bağırarak, değil mi?” dedim boş antrede onu takip ederken.

“Onu bulduk” diye ekledi Zayne. “Sadece bunu aradan çıkarmak istiyorum. Şu anda Roth’un evinde, *Supernatural* izliyor.”

“Bu duyduğum en garip şey olmalı” dedi Dez. Yüzünü göremiyordum ama sesinde şaşkınlık duydum.

“Televizyona bayılıyor” dedim. “Ve anlaşılan *Highlander*’a da.”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Dünyamıza hoş geldin” diye cevapladı Zayne.

“Evet ama sen de o dünyanın bir parçasısın” diye karşılık verdi Dez ve ona gülümsedim. Zayne tişörtümün arkasını tutup beni saksının yolundan çekti. “Nicolai gerçekten bir güncelleme istiyor ama burada olma sebebiniz bu değil. Telefonunu ve cüzdanını almak istersin diye düşündüm Zayne.”

“Telefonun sürekli çalmaması hoştu” dedi Zayne. “Ama evet, artık kullanmam gerekiyor.”

“Melek bıçakları da var.”

“Eh, seni aramamın sebeplerinden biri bu.”

Yanımdan dolanıp kapıyı açarken içimde beliren kötü hisle kaşlarımı çattım. “Diğerleri neler?”

“Öncelikle, seni görmek isteyen biri var” dedi Dez ve Nicolai’ın odasının kapısını açtı.

Gördüğüm tek şey Nicolai’ın masası ve arkasındaki boş alandı, sonra capcanlı turuncu bir atlet giyen biri masanın önüne adım atarak görüş alanıma girdi.

Duraksadım, gözlerime inanamıyordum. Gardiyan kadınlar hiçbir yere tek başlarına gitmezlerdi, özellikle de yaşadıkları topluluktan saatlerce uzaktaysa. Danika’yı tek başına dışarı çıkarken bile görmemiştim. Ama bu cidden o olmalıydı. Parlak turuncu, başka hiç kimseye böyle yakışmazdı. “Jada?” diye fısıldadım.

Bana hafifçe el salladıktan sonra arkamda duran Zayne'e baktı. "Selam."

"Sen..." Odaya girince tek olmadığını gördüm. Sevgilisi Ty da köşede dikiliyordu, beni görüp el salladı. Odanın geri kalanım taradım, Thierry'yi ya da Matthew'u bir köşeye saklanmış bulmayı bekliyordum ama başka kimse yoktu. Ty'la olmasına rağmen, burada yalnız olmaları pek mantıklı değildi ama o anda umursamıyordum. Jada buraya gelmişti.

İleri atılıp kollarımı etrafına sardım. Gardiyan gücüne rağmen, yine de bir adım geriye sendeledi.

Bana sarılırken güldü ve bileziklerin çıkardığı şingirtiyi bile özlediğimi fark ettim.

"Burada olduğuna inanamıyorum."

"Biz de" dedi Jada. "Ama... Zayne'in artık bizimle olmadığını duyduğumda, bunu tek başına yaşamana izin veremezdim" dedikten sonra durdu. "Ama onun oldukça canlı olduğunu görüyorum."

"Evet. Uzun hikâye."

"Dez bize anlattı" diye araya girdi Ty. "Hâlâ biraz kafamız karışık ama sanırım bu şekilde kalacak."

"Neden geleceğini bana mesaj atıp söylemedin?"

"Cevap vermeyeceğinden veya gelmememi söylemenden korktum."

Geri çekildim, midem suçluluk duygusuyla allak bullak oldu. "Özür dilerim. Çok kötü bir arkadaşım ve çok kötü..."

"Evet, kötüydü. Misha'yla yaşananlardan sonra yanında olmak istedim. Senin yanımda olmanı istedim ama ona benden çok daha yakındın. Böyle bir durumda nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyorum." Yanaklarımı sıktı. "Ayrıca beyninin nasıl çalıştığını da biliyorum. Her şeyi içine atıp kapanıyorsun. Bu sefer bunu yapmana izin veremem."

"Senden daha iyisi yok." Tekrar sarıldım ona. "Ama özür dilerim. Sadece ben yas tutmuyordum."

"Özrünü kabul ediyorum." Jada'nın sesi kalın ve boğuktu. "Özrünü zaten kabul ettim. Arkadaşlar böyle yapar."

Jada yine haklıydı, her zamanki gibi. Hâlâ kendimi berbat hissediyordum ama gerçek arkadaşlık böyleydi işte. Hatalı olabilirdin. Ortalıktan kaybolabilirdin ama yine de birbirinizin yanında olurdunuz... ikiniz de.

Kendimi toparlayıp arkaya yaslandım. "Thierry veya Matthew burada mı? Nicolai'la falan mı oturuyorlar?"

"Burada değiller."

Ağzım açık kaldı. "Baban buraya gelmenize izin mi verdi?"

"İzin verdiğini pek söyleyemeyiz" dedi Ty duvardan ayrılırken. Koca cüssesiyle yanıma geldi, tıpkı diğer Gardiyanlar gibiydi. Bana hızlıca sarılıp geri çekildi. "Geldikten sonra, ona buraya geldiğimizi söyledik."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ve bu" dedi Jada, gülmemek için kendini zorluyordu. "Ara-bayı ödünç aldıktan sonraydı." Ty ise her an kusacakmış gibi görünüyordu. "Çok memnun sayılmaz" diye ekledi. "Ama ona seni görmem gerektiğini söyledim. Ayrıca Ty da buraya atanabilir."

"Ne?" Gözlerimi kırıştırdım. "Gerçekten mi?"

Ty başıyla onayladı. "Evet, plan bu... ya da öyleydi. Thierry beni öldürebilir."

"Seni öldürmeyecek." Jada iç çekti. "Yani tamamen değil."

Ty'ın rengi solunca güldüm. "Şu anda buraya geliyordur herhalde, değil mi?"

"Tanrım, umarım gelmiyordur" diye mırıldandı Ty.

"Bilmiyorum. Şu anda Nicolai'la telefonda konuşuyor. Buraya gelmesine gerek olmadığını söyledim. Gardiyanlarla birlikteyiz ve kendimizi nasıl savunacağımızı biliyoruz."

Evet, biliyorlardı ama Ty henüz Kılıç Kuşanma Töreni'nden geçmemişti ve Jada'nın babasının deliye dönmesi için çok neden vardı.

Jada bakışlarını odanın içine, biraz geride duran Zayne'e çevirdi. "Hâlâ burada olduğunu görmek güzel." Yüzü bir anlığına buruştu. "Bunu duymak da söylemek kadar garip miydi?"

Zayne güldü. "Tam kıvamındaydı."

"Üzgünüm" dedi Jada bana dönerek. "Hâlâ bu sürgün melek meselesini sindirmeye çalışıyoruz."

"Ben de" dedi Zayne sırıtarak. "Ama burada olmanıza sevindim. Trin sizi çok özledi."

"Biliyorum." Jada bana gülümsedi. "Bu yüzden buradayız."

"Sana tekrar sarılmak isterim ama bu sadece tuhaf olur." Jada'yı baştan ayağa süzdüm. "Saçların uzamış."

Elini başının yanına götürdü. Normalde saçlarını kafa derisine yakın olacak şekilde kısa tutardı. "Uzatmayı düşünüyorum. Henüz kararımı vermedim."

Sormak istediğim, konuşmak istediğim çok şey vardı ama o anda Dez tekrar yanımıza geldi. "Böldüğüm için üzgünüm ama yakında çıkmam gerekiyor."

"Melek bıçakları" diye hatırladım ve ona döndüm. "Ne oldu?"

"Melek bıçakları mı?" diye tekrarladı Ty.

"Temelde her şeyi öldürebilen melek silahları" diye açıkladım.

"Kayıplar" dedi Dez sert bir sesle.

Zayne ona döndü. "Anlayamadım?"

"Yoklar." Dez şaşkın şaşkın başını iki yana salladı. "Gideon bodrumda kilitli tuttukları yerden almak için gitti ama yerlerinde yoklardı."

Duyduklarıma inanamadım. "Küçük melek kanatları çıkarp uçmadılar herhalde."

"Anlamıyorum. Gideon'ın her yerde güvenlik kameraları var."

"Evet ama bodrumda kör noktalar olduğunu sen de biliyorsun. Eğitim alanlarını kullanan onlarca kişi girip çıkıyor. Birisi o kör noktalardan birine gizlice girip kasayı açmış olabilir."

"Peki ama neden bir Gardiyan melek bıçaklarını çalsın ki?" diye sordum sertçe.

"Bir Gardiyan bunu yapmazdı" dedi Dez.

Zayne başıyla onayladı. "Buna katılıyorum."

"O zaman yine kanat çıkarıp uçan bıçaklara mı dönüyoruz?" dedim alayla.

"Buralarda pek yokum, biliyorum" dedi Jada. "Ama kanat çıkartma işinin imkânsız olduğunu varsayacağım."

“Artık kanatları var” diyerek Zayne’i işaret ettim. “Şu anda gizliler.”

“Ne?” Ty ona doğru döndü. “Sürgünlerin kanatları olmadığını sanıyordum?”

“O çok özel biri” dedim.

Zayne bana göz kırptı. “Öyleyim.”

“Biliyorum, hepiniz Gardiyanların en iyisini yapacağına inanmak istiyorsunuz” dedim mantıklı bir sesle. “Ama kılıçları birilerinin almış olması lazım.”

“Yine de herkesi sorguluyoruz” dedi Dez kollarını çözerken. “Hâlâ buradalarsa, bulacağız.” Ty’a dönüp baktı. “Yirmi dakika içinde çıkıyor olacağım. Katılmak istersen gel.”

Ty başıyla onayladı.

“Az kalsın unutuyordum.” Dez yakındaki bir raftan bir şey aldı ve Zayne’e uzattı. “Telefonun ve cüzdanın burada.”

“Teşekkür ederim dostum.”

Dez bana döndü. “Bu da senin için, ne olur ne olmaz diye. Bir takip cihazı. Gideon geçmişteki birkaç kaçırma girişimi yüzünden bunun iyi bir fikir olacağını düşündü. Her zaman yanında taşıdığı bir şeyini bize vermen yeterli” dedi Dez.

“Telefonum olur mu?” Zayne’e baktım. Gergin görünüyordu ama başıyla onayladı. Telefonumu cebimden çıkarıp Dez’e uzattım.

Hızlı bir incelemeden sonra kılıfını çıkardı. “Kılıfın arkasında da çalışacak. Bu şekilde çok fark edilmez.” Zayne’den gelen hafif bir homurtuyla birlikte bakışlarını ona çevirdi. “Bak, seni anlıyorum dostum. Onun kaçırılma ihtimali hoşuna gitmiyor ama bu gerçekten mantıklı bir önlem.”

“Biliyorum” diye çıkıştı Zayne. “Ayrıca haklısın. Onun kaçırılması fikrinden hiç hoşlanmıyorum.”

“Ben de.” Telefonumu geri alıp cebime koydum. “Ama teşekkür ederim. Bu gerçekten akıllıca.”

“Bir şey değil. Umarım işe yarayacağı bir durum hiç olmaz.”

Dez dışarı çıktığında Zayne’e döndüm. “Melek bıçaklarının kaybolduğuna inanamıyorum.”

Hâlâ çenesini sıkıyordu. "Ben de öyle ama Gardiyanlardan birinin yaptığını da sanmıyorum."

Şakaklarımı ovuşturup içimden küfürler savurdum. "En azından hâlâ Lucifer yanımızda." Elimi indirip Jada'ya döndüm. "Ah..."

"Biliyoruz" diye yanıtladı Jada. "Onu getirdiğinizi duyduk."

"Ve onu kaybettiğinizi" diye ekledi Ty.

"Lucifer'ı kaybettiğimizi söyleyemem" diye açıkladım. "Kısa bir süreliğine kayboldu ama onu bulduk."

Jada başını iki yana salladı. "Babam Lucifer'ı öğrenirse kesinlikle çılgına döner."

Thierry'nin çoktan çıldırdığına bahse girerdim.

Arka cebimdeki telefonum çaldı. Alıp hızla mesajı okudum. "Hey." Zayne'e baktım. "Roth zaten Lucifer'm, Bael'in nerede saklandığını bilen bir adamı olduğunu söylüyor."

Kaşları kalktı. "Kahretsin. Hızlı çalışıyor."

"Evet öyle." Telefonumu cebime geri koydum. Eğer Lucifer birini bulduysa, hemen oraya gitmemiz gerekiyordu. Jada ve Ty'ı yarı yolda bırakmaktan nefret ediyordum.

"Lucifer" diye fısıldadı Jada. Başını tekrar iki yana salladı. "Lucifer'la çalıştığınıza inanamıyorum."

"Evet" dedi Zayne. "Biz de inanamıyoruz. Bu yüzden her şey bittiğinde olmamış gibi davranacağız."

Sırıttım. "İyi bir plana benziyor."

"Şey... o nasıl biri?" diye sordu Jada. Ardından yüzünü buruşturdu. "Bu soruyu sorduğuma bile inanamıyorum."

"Merak etmen çok normal" dedi Zayne gülümseyerek.

Lucifer'ı nasıl tanımlardık ki? "O... şey, kendine özgü biri" dedim.

Zayne alayla güldü.

"Kendine özgü mü?" diye tekrarladı Ty.

Başımla onayladım. "Beklediğin gibi değil ama bir yandan da *tam olarak* Şeytan'dan bekleyeceğin gibi. Biraz... karmakarışık." O anda bir fikir geldi aklıma, hem Lucifer'ın kimleri ayarladığını öğ-

renebilir hem de arkadaşlarımla biraz vakit geçirebilirdik. “Onunla tanışmak ister misiniz?” diye sordum umutla. “Güvende olursunuz, sanırım. Bizi ciddi anlamda tehdit etmedi.”

“Ciddi anlamda tehdit etmedi mi?” Ty gözlerini Zayne’le bana çevirdi. “Yani ne yaptı? Sizi gayet sıradan bir şekilde mi tehdit etti?”

“Biraz atıştık” diye açıkladı Zayne. “Ama şimdi her şey yolunda.” Kısa bir an durdu. “Sayılır.”

“İçim ne kadar rahatladı anlatamam” diye mırıldandı Ty.

“Ee? Bizimle gelmek ister misiniz? Roth’un evinde.”

“Cehennem Veliaht Prensi olan Roth’un mu?” dedi Jada.

Başımınla onayladım. “Layla da orada olacak. O hem Gardiyan hem de... şey, aynı zamanda Lilith’in kızı. Evet, o Lilith’den bahsediyorum. Ayrıca Cayman da olabilir. O da...”

“Dur tahmin edeyim” diye araya girdi Ty. “O da bir iblis.”

“Orta düzey yönetici. Vay canına, ne tuhaf arkadaşlarımız var bizim” dedim.

“Kesinlikle” diye onayladı Zayne.

İç çektim. “Her neyse, gelmek istemezseniz tamamen anlarım. Sonra sizinle buluşuruz.”

Ty yüzünü ovuşturdu. “Evet, alınma ama ben bunu pas geçip Dez’in teklifini kabul edeceğim.”

Jada önce Ty’a, sonra bana baktı. “Bu muhtemelen ‘kötü bir hayat seçimi’ olacak ama evet, onunla tanışmak istiyorum.”

Ty onun seçiminden hiç memnun kalmadı. Babası öğrenirse aklını kaçıracağını hatırlattı ki bu cidden doğrudu. Thierry'nin yaşayacağı haklı öfkeyi hayal etmek bile istemezdim ama Jada bunu babasının öğrenmesine gerek olmadığını savunuyordu. Ben de bu konuda ona katıldım. Ty sert davranmaya çalıştı ancak bu onun için iyi bitmedi. Tartıştılar. Garip bir andı ama sonunda Jada kazandı ve Ty da ileriye dönük çok fazla telafi borcuyla baş başa kaldı.

“Biraz kötü hissediyorum” dedim Jada’ya bakarak. Zayne’in Impala’ında Roth’un evine giden yolda ilerliyorduk. “Seni buraya getirmeyi hiç teklif etmemeliydim.”

Jada elini boş vermemi söyler gibi salladı. “Ty üstesinden gelir. Ayrıca zaten Dez’le şehri keşfetmek istiyordu. Sanırım ona hayran.”

Gülmeye başladım ama ani bir farkındalık tüylerimi diken diken etti ve tekrar dikkat kesildim. Roth’un evine o kadar yakın değildik, bunu hissetmem mümkün değildi.

“Sem de hissediyor musun?” diye sordu Zayne, onu başımla onayladım.

Yolun kıvrımını dönerken Jada iki koltuğun arasına eğildi. "Aman Tanrım" diye fısıldadı. "Burada kaç tane iblis yaşıyor demiştin?"

Gözlerim kocaman açıldı, gösterişli malikânenin bahçesini inceledim. Her yerde iblisler vardı. Basamaklarda oturuyorlardı. Çimlere yayılmışlardı. Giriş yolunun iki yanına dizilmişlerdi. Bazıları insana benziyordu. Cayman gibi, daha çok orta kademe ya da Üst Düzey iblisler olabilirlerdi. Diğerleri kesinlikle insan derisi giymiyor ya da insan başı taşımıyordu çünkü bazılarının iki ya da üç başı vardı.

"Aman Tanrım" diye fısıldadı Jada. "O da ne?"

Yolcu tarafından dışarı baktım. Üç metreden büyük olmayan, kızıl renkli bir yaratık oradaydı, boynuzları ve kuyruğu vardı. "Hiçbir fikrim yok" diye fısıldadım. Görünüşü tam bir karikatür iblisine benziyordu. "Bu sabah ayrılırken böyle değildi."

Zayne büyük iblislerden bazıları bizi fark edince yavaşlayıp dikiz aynasına baktı. Ben de onun bakışını takip ettim. İnsan görünümünde birkaç iblis arkamızda belirivermişti. "Jada" dedi. "Arabada kalman en iyisi olur."

Arkama uzanıp ona vermek için hançerlerime uzanmıştım ki bir ses duydum, "Hey! Arabadan uzaklaşın. Hemen! Kış kış!"

Layla'nın sesini tanıyınca öne eğilip gözlerimi kıstım ve platin sarısı saçlarını bir anlığına görebildim. Sonra iblis kalabalığı iki, dört... ve sekiz bacak üstünde giriş yolundan geri çekildi.

"Bu... dev bir örümcek mi?" diye fısıldadı Jada. "Eğer öyleyse, hemen kendimi bu dünyanın dışına fırlatacağım."

Arabanın yarısı büyüklüğünde bir örümceğe benzeyen yaratığın evin yan tarafına hızla gidişini izledim. "Hemen arkanda sıraya giriyorum."

Layla bize doğru yürümeye başladı ama kırmızı tenli, karikatür gibi görünen iblis giriş yolundan sekerek geçince olduğu yerde donup kaldı. Kollarını havaya kaldırırken siniri gözle görülebilir düzeye ulaşmıştı.

"Halüsinasyon mu görüyorum?" diye sordu Jada.

"Açıkçası bunların başka tarifi yok." Başımı iki yana salladım.

Zayne camı indirdi, Layla'nın yüzü onun yanında belirdi. "Burada neler oluyor böyle?"

"Gelmiş gelmiş en kötü mahalle partisi?" dedi Layla, saçlarım yüzünden geriye itti. "Bir saat kadar önce gelmeye başladılar. Görünüşe göre Lucifer'in varlığını hissediyorlar ve 'Yaşasın Şeytan' teması benimseyen herkes eve gelmeye başladı." Arka koltuğa bir göz attı, sonra emin olmak için bir daha baktı. "Sen bir Gardiyansın."

"Evet" dedi Jada çekinerek.

"Jada, bu da Layla" dedim hemen. "Potomac Dağları topluluğundan."

"Çıkmana izin mi verdiler?" dedi Layla hayretle.

"Şey..." dedi Jada. Ne söyleyeceğini bulmaya çalıştı.

"Tehlikeliler mi?" Zayne araya girdi. "Sorun çıkarıyorlar mı?"

"Pek sayılmaz." Layla kaşlarını çatı. "Ama yerinde olsam üstüne oturmamaları için arabayı garaja çekerdim... ya da yememeleri için" diye ekledi.

Zayne ona dik dik baktı. "Arabama zarar verirlerse onları öldürürüm."

Layla sırtıttı. "Garaja ya da eve girmelerine izin vermiyoruz, o yüzden kıymetlin güvende olmalı. Gidip garajı açayım."

Sonra dönüp eve yürümeye başladı. "Yoldan çekilin. Yoksa biri sizi ezecek ve umursayan da olmayacak."

Bazı homurdanmalar duyuldu ama Layla eve koşarken iblisler dağıldı.

"Hayatımda birçok garip şey gördüm" dedim. "Ama bu... bu aşırı garip. Muhtemelen listenin en tepesine çıkar."

"En azından hepsi giyinik" dedi Zayne sırtarak.

"Şu küçük kırmızı şeyler değil" diyerek gösterdim. "Ne tür iblisler olduklarını bile bilmiyorum."

"Sanırım bunlar cin?" dedi Zayne. "Daha önce hiç görmemiştim."

Kırmızı iblisin araba yolunda seksek oynamasını izledim. "Dört yaşında falan mı?"

"Bence... çok tatlı" diye itiraf etti Jada. "Bu tuhaf, yani iblislere göre."

Garaj kapılarından biri sarsılarak açıldı ve Zayne arabayı dikkatle ileri sürdü, gözünü bir an olsun iblislerden ayırmıyordu. Impala tamamen garaja girip park edilene kadar nefes bile almadığını düşündüm.

Layla bizi kapıda bekliyordu. "Normalde evimiz böyle değildir" dedi yanına geldiğimiz anda. "Buna inanmak zor gelebilir ama genelde her yerde iblis olmaz."

Jada başıyla onayladı. Bütün bu olanları çok iyi karşılıyordu, gerçi her zaman meraklı biri olmuştu. "Önemli değil" dedi gülümseyerek. "Dışarıdaki dev örümcek hariç. O hiç iyi değil."

"Değil mi ama?" Layla'nın kocaman açılmış gözleri Jada'yla aramızda gidip geldi. "Roth'a onun ne olduğunu sordum, biliyor musunuz ne dedi? Sıradan bir ev örümceğiymiş."

"Ev örümceği mi?" diye bağırdım. "Kimin evi için? *Godzilla*'nın mı?"

"Aynen öyle." Bizi dar ve kısa bir koridordan geçirdi. "Ayrıca daha büyük örümceklerin de olduğunu söyledi."

"O örümcekten daha büyüğünü görürsem kendimi yakarım" dedi Jada. Vücudumdan bir ürperti geçti.

"Peki burada ne işi var?" diye sordum. Zayne parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Cehennem'den mi geldi?"

Layla geriye dönüp bana baktı. "Bu sorunun cevabını gerçekten duymak isteyip istemediğinden emin değilim."

"Ben istiyorum" dedi Zayne.

"Söylentiye göre, uzun zamandır metro tünellerinde yaşıyor-muş" diye cevapladı. "KÜÇİ'leri yiyormuş."

"Bir daha asla metroya binmem" dedim Zayne'e. "Asla. Umu-rumda değil. Hayır, hayatta olmaz."

"Not edildi." Bana dönüp sırtıttı. "Ama bak, en azından KÜ-Çİ'leri yiyor."

"Bu konuda biraz daha iyi iş çıkarsa fena olmaz" diye mırıldandım. "Eee, Lucifer birini bulmayı başardı mı? *Supernatural* izleme-yeyi bunu yapacak kadar ara verebildi mi?"

“Evet ve bunun yüzünden huysuzlaştı.” Layla bizi mutfaktan geçirerek dar bir koridora yönlendirdi. “Bu yüzden salondayız. Oranın zemini fayans.”

Fayansın neden önemli olduğunu sormama gerek kalmadı çünkü salonda olanları görmem yeterliydi. Odanın ortasında zangır zangır titreyen bir adam vardı. Ceketinin kollarından ince kan şeritleri süzülüyor, yere damlıyordu. Pantolonunun arkası ıslaktı ve nedeninin kan olmadığından emindim.

Lucifer kollarını çıplak göğsünde kavuşturmuş bir şekilde adamın karşısında duruyordu. Odaya girdiğimizi fark etmiş gibi görünmüyordu, tüm dikkati adamdaydı. Oval şekilli odayı hızlıca değerlendirdim. Roth ve Cayman karşı taraftaydı, iblis simsar bir dilim pizza yiyordu.

Jada olduğu yerde donup kaldı. Gözleri büyümüş, Lucifer’a kilitlenmişti.

“Bak küçük Johnny” dedi Lucifer. Sesi odayı serin bir ipek gibi sarmaladı. “En ufak bir motivasyonla bile ne kadar yardımcı oldun. Ayrıca ben, yeni arkadaşlarımdan önünde işin çirkinleşmesini gerçekten istemem. Küçük Johnny, yeni arkadaşlarıma merhaba de bakalım.”

Adam titreyerek bize baktı. “M-merhaba.”

Zayne elimi bıraktı. “Bu adama ne yapıyorsun?”

“Ah, merak etme Sürgün. Zaten onun kaderinde benimle yüzleşmek vardı.” Lucifer gülümsedi ve o gülümseme öyle etkileyiciydi ki göğsümde bir sıkışma hissettim. “Yalnızca biraz erken gerçekleşti. Johnny senatör Josh Fisher’la çok yakın çalışıyordu.”

Bakışlarım hızla adama kaydı. Fisher’ın hayaletini kilisenin dışındaki o geceden beri görmemiştim.

“Ayrıca bize, Gabriel’a yardım eden senatörle çalışan herkesin adını verdi bile, tabii hâlâ hayatta olanları. Onlarla ilgileniliyor.” Lucifer parmağını kaldırıp adamın yanağına bastırdı. “Seninle ilgilenilmesini istemezsin, değil mi küçük Johnny?”

Lucifer’ın parmağının altındaki deriden duman yükseldi. Odaya yanık et kokusu yayılırken bir parça deri kararak yere düştü. Adam irkildi, boğuk bir inilti çıkardı.

“Yüce İsa” diye fısıldadı Jada. Büyük ihtimalle buraya gelme kararını şu an deli gibi sorguluyordu.

Ben de sorguluyordum.

“Hiç sanmam” dedi Lucifer. İlerleyip pencere kenarındaki koltuğa yerleşti. “O sızlanıp duran, çok konuşup az iş yapan altın çocukla uzaktan yakından alakam yok.”

Jada sanırım bayılmamak için kanepeye oturmaya karar vermişti.

Lucifer’a döndüm. “Şey... İsa’yı falan tanıyor muydun?”

O anlaşılmaz gözler bakışlarıma kilitlendi, koltuğun kolçağına bacağına attığını gördüm. “Sence Yahuda’nın kulağına kim fısıldıyordu?”

Gözlerim büyüdü.

Lucifer’ın dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı, sonra da gülümsemesi büyüdü.

“Vay be” diye fısıldadım, Jada’nın yanına geçmiştim. “Çok ür-kütücüsün.”

“Teşekkür ederim.”

“Bu iltifat değildi” diye mırıldandım. “Ama neyse.”

Lucifer dikkatini tekrar adama çevirdi. “Bilmem gereken bir şey var, Gabriel nerede?”

“B-bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?” Lucifer başını hafifçe yana eğdi. “Peki ya Bael?”

“İ-ikisinin de şu an nerede olduğunu bilmiyorum. Oteldeydiler, senatörün kaldığı” dedi adam aceleyle. “Ama artık o-orada değiller.”

Lucifer adamı incelerken ben akıllıca davranarak susmayı tercih ettim. “O zaman bana artık faydasız olduğunu söylüyorsun?”

“Ha-hayır! Hiç öyle bir şey demiyorum” diye atıldı adam. “Nerede olduklarını bilmiyorum ama bir şeyler planladıklarını biliyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi Lucifer. Sesi bir çöl kadar kuruydu.

Adam başıyla onayladı. “Evet. Bir portalları var...”

“Canımı sıkıyorsun.” Lucifer parmaklarımı şıklattı.

Adamın derisi vücudundan sıyrılıp düştü, kaslar ve kemikler açığa çıktı.

“Aman Tanrım!” Ayağa fırladım ancak koltuk minderinin üstünde dengemi kaybettim. Ben kanepenin üzerinden aşağı yuvarlanırken Jada kıpırdamadan öylece kalakalmıştı. Zayne inanılmaz bir hızla hareket etti ve yere düşmeden önce beni yakaladı. Johnny titreyerek yere yığılmıştı. Kan yoktu. Ama geriye sadece... çiğ et yığını gibi bir şey kalmıştı.

Layla ellerini ağzına kapatarak öğürmeye başladı.

“Yapma!” dedi Cayman parmağını ona doğrultarak. “O sesi çıkarma. Ben...” Layla tekrar öğürdüğünde omuzları seğirdi ve hareket etmeyi kesti. “Ben empatik bir kusucuyum.”

“Aman Tanrım” diye inledi Layla. “Koku...”

“Dur!” diye bağırdı Cayman.

Layla aniden döndü ve odadan koşarak çıktı.

“Eh, adam artık süper ölü.” Roth koltukta oturan Lucifer’a sert bir bakış fırlattı. “Eline sağlık.”

“Ne? O zaten... ah, evet. Önceden ölmüş değildi.” Lucifer omuz silkti. “Benim hatam.”

“Bunu nasıl unutursun?” Zayne derin bir nefes aldı, göğsü kalıp indi. “Gerçekten. Bunu bilmek istiyorum.”

“Eh... biraz yalan söyledim. Unutmadım.” Lucifer kumandayı aldı. “Sadece beni ölümüne sıkıyordu. *Supernatural*’ın son bölümü de acayip kötü bir yerde bitti.”

Ona hayretle baktım ve hayatımda asla kuracağımı düşünmediğim bir cümle ağzımdan döküldü. “Bir insan seni sıkı diye derisini yüzemezsin.”

“Yüzemez miyim?”

“Hayır!”

“Ama az önce yaptım.” Lucifer başını Jada’ya çevirdi. “Öyle değil mi?”

Silkinip şaşkınlığımdan sıyrıldım. Zayne’in elinden kurtulup Jada ve Lucifer’ın arasına geçtim. Şeytan’ın gülümsemesi biraz daha büyüdü. “Öldüyse bize ne faydası olacak?”

“Hayattayken ne faydası vardı ki?” Lucifer eğitimli bir dansçının zarafetiyle sandalyeden kalktı. “Bildiği her şeyi söyledi. Diğer insanların isimlerini verdi. Onlar da sorgulanacak.”

“Derilerini soyarak mı sorgulayacaksın?” diye sordu Roth.

“Gerekirse.”

Başımı iki yana sallarken kapıda bir iblis belirdiğini fark ettim. Odaya girerken yaydığı aura, onun kesinlikle bir Üst Düzey iblis olduğunu belli ediyordu. Bize tek bir bakış bile atmadan, Johnny’nin kalıntılarını dışarı taşıdı.

Kokunun gitmesi daha uzun sürdü.

Roth odadan çıkarken, “Ben oda spreyi almaya gidiyorum” diye homurdandı. “Bir de dezenfektan.”

“Verdiği isimlerden herhangi biri Gabriel ya da Bael’in nerede olduğunu biliyor olabilir mi?”

Lucifer bunu bir an düşündü. “Size karşı dürüst olacağım, başından beri hep olduğum gibi” dediğinde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Bu ikisinin yerini tespit etme konusunda özgüvenimi biraz abartmış olabilirim. Gabriel ya da Bael’in nerede olduğunu bilen birileri olduğuna dair ciddi şüphelerim var. Yani onları ortaya çıkarmaya yönelik planınız işe yaramalı.”

Bu sözlerin ardından rahat bir tavırla odadan çıktı.

“Senin planın neydi, tekrarlar mısın?” diye sordu Cayman.

“Gabriel’in egosuna oynayarak ortaya çıkmasını sağlamak” diye açıkladı Zayne.

“B planı var” diye hatırlattım.

“B planı masada değil.”

“Masadan tamamen kalkmış da sayılmaz.” Gözlerimi adamın düştüğü noktadan çekip Jada’ya döndüm. “İyi misin?”

Jada başıyla onayladı.

“Bunu yapacağını bilseydim seni getirmezdim” dedim.

Jada bana baktı. “Yani, beni Lucifer’la tanıştırmaya getirdin. Örgü örmesini falan beklemiyordum zaten.”

“Örgü örmeyi sever aslında ama... insan derisiyle” dedi Cayman. Bu bilgiyi aniden bizimle paylaşmaya karar vermişti. “Bu

arada ben Cayman. Bu ikisi, arkadaşlarını tanıştırma konusunda tam bir felaket."

"Jada" dedi arkadaşım.

Tam o sırada Roth oda spreyiyle geri döndü. Layla da yanındaydı, elinde bir paspas ve dezenfektan mendil kutusu tutuyordu.

"Dikkatli ol" dedi Zayne. Layla yere diz çöküp hızla temizliğe başlamıştı. "Melek bıçakları vardı ya? Kayıplar."

Roth sprey sıkmayı yarıda kesti. "Ne?"

Zayne ve Roth, bu işin arkasında bir Gardiyan olup olmayacağı üzerine konuşmaya koyulmuşken Jada sonunda yerinden kalkıp pencerelerden birine yöneldi. Sohbeti dinlediğini fark etmemiştim bile, ta ki sonunda konuşana kadar. "Biliyor musunuz, bir Gardiyan'ın onları almasına hiç şaşırmazdım."

Herkes ona döndü.

"Seni tanımıyorum" dedi Roth. "Ama sevdim seni."

Jada biraz rahatsız göründü. "Bir Gardiyan'ın onları alıp saklamasına hiç şaşırmam. Çünkü çoğu Gardiyan... iblislerle pek dost değil ve burada durum biraz farklı gibi görünse de... ki sizi yargılamıyorum" diye hemen ekledi. "Ama her Gardiyan'ın buna onay verdiğini sanmıyorum."

Zayne'e bakarak, "Vermiyorlar" diye onayladı Layla. "Bunu biliyorsun."

Zayne derin bir nefes verdi ve başıyla onayladı. "İçlerinden biri, kılıçların Gideon veya Nic'in bilmediği bir yerde daha güvende olacağını düşünmüş olabilir."

"Ya da bize karşı kullanmak istemiş olabilir" dedi Roth. "O bıçakların bulunması lazım."

"Bunu sürekli uzayan yapılacaklar listemize ekledik" dedi Zayne.

Roth kaşlarını çatarak odaya baktı. "Lucifer nerede?"

"Sanırım salondadır." Esnedim. "Yine *Supernatural* izliyordur herhalde."

"Hah. Gerçekten sinir bozucu bir çocuğa bakmak gibi sanki" diye yanıtladı Roth.

Layla gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Bugün bundan daha tuhaf olamaz herhalde.”

“Eee, çocuklar?” Jada pencereden dışarı bakıyordu. “Sanırım gerçek iblislerden oluşan bir lejyon dışarıda... badminton oynuyor? Bir...” Pencereden bir adım geri çekildi. “Şu adamın kafasıyla oynuyorlar. Lucifer’ın derisini yüzdüğü adam.” Bize döndü. “Gerçekten badminton oynuyorlar, o adamın kafasını top olarak kullanıyorlar.”

Hepimiz Layla’ya döndük.

“Özür dilerim” dedi gözlerini açarak. “Bir daha asla konuşmayacağım.”

* * *

Lucifer’ın yaptıklarını gördükten sonra şehirdeki bir restoranda akşam yemeğine çıkabilmemiz garipti.

Bu durumun üçümüz hakkında ne anlattığını bilmiyordum ama Jada’yla daha fazla vakit geçirebildiğim için mutluydum. Haberci’yle ilgili olmayan şeylerden konuşup tekrar yakınlaşmıştık, Jada ve Zayne’in etkileşimini izlemek güzeldi.

Böyle zaman geçirmek... çok normal hissettirmişti.

Bir gelecek gibiydi ve Zayne’le benim için yaşlanma meselesi göz önüne alındığında zor bir gelecek olacaktı ama keyfimi yerine getirmeye yetmişti. O hissi, Jada’yı yerleşkeye bırakıp Zayne’le birlikte şehri dolaşırken korudum. Gabriel’in adamlarından birini dışarı çıkarmayı umuyorduk.

“Kahvaltıda ne yiyeceksiniz?” diye sordu Zayne. Gece kapalı olan birkaç dükkânın önünden geçiyorduk.

Kahvaltı için Jada ve Ty ile buluşacaktım. Tabii eğer hâlâ kavgaya etmiyorlarsa, pek sanmıyordum. Birkaç gün içinde yerleşkeye dönmeleri gerekecekti. Hâlâ Thierry veya Matthew’un buraya gelmesini bekliyordum.

“Bilmiyorum.” Karanlık ağaçları taradım, tek bir iblis bile hissetmiyordum. Hepsi ya Lucifer’ın ya da Gabriel’in etrafında top-

lanmıştı muhtemelen. “Seçici değiller. Ben de değilim, o yüzden aklında güzel bir yer varsa iyi olur.”

“Peki ya sadece yumurta akı ve ıspanak yapan bir yer seçersem?”

“Seninle konuşmayı keserim.”

“Ama beni sevmeye devam edersin.”

“Gönülsüzce” diye cevabı yapıştırdım.

Zayne güldü ve eğilerek yanağımı öptü. “Bol kızarmış pastırma yiyebileceğimiz bir yer bulurum.”

“Bir de *waffle*.”

“Peki ya pankek?”

“İyy, hayır.”

“Ne?” Tepemden bana baktı. “*Waffle* sevip pankek nasıl sevmezsin?”

“Sevmiyorum işte.”

“Tuhafsın.”

“Kendi rızasıyla yumurta beyazı yiyen ben değilim.”

“Bu nasıl tuhaf olabilir? Sağlıklı...”

“İddiamı kanıtlamak için söylemen gereken tek şey bu.” Bir kavşağa varmak üzereydik. “Atardamar tıkanıklığından ölmeyeceksin, o yüzden biraz hayatını yaşa ve yumurtanın sarısını da ye.”

Zayne elini belime koyup güldü, sokağın karşısına geçtik. Biri-lerinin konuşmamızı duymasına engel olacak kadar kalabalıktan uzaklaşmayı bekledi. “Gabriel’ı nasıl dışarı çıkaracağımızı düşünüyordum. Onu son gördüğünde okuldaydı. Elbette bu bir tuzaktı ama ya o tuzak iki taraflı çalışıyorsa?”

Hemen ne demek istediğini anladım. “Okula, portala gitmeyi düşünüyorsun. Gabriel’in dikkatini çekmek için.”

“Birileri orayı izliyordur.”

“Eminim izliyordur. Ben de bunu düşünüyordum.” Kolumu tutunca durdum, önümden geçen biri hızlı adımlarla markete girdi. “Ama okul hâlâ hayaletlerle, tayflarla ve Gölge Varlıklarla dolu. Aslında sayıları artmış bile olabilir.”

“Ama onları ben de görebiliyorum artık. Onları sadece senin kontrol etmene gerek kalmayacak” diye hatırlattı.

Bunu düşünürken adımlarımız yavaşladı ve şehrin parkına açılan girişteki taşlardan yapılmış soyut şekillere yaklaştık. “Okul, gitmek istediğim son yer. Tüylerimi ürpertiyor” diye itiraf ettim. “Yine de amaçsızca sokaklarda dolaşmaktan daha fazla yol kat edebiliriz.” Oval bir *donut* gibi görünen taşa dayanarak Zayne’e baktım. “Özellikle de Gabriel senin ölmediğini bilirken.”

“Yeni ve gelişmiş bir sürüm olduğumu da” diye ekledi.

Ona sııttım. “Roth’un evindeki iblisler Lucifer’ın varlığını hissettiyse, Gabriel’la işbirliği yapanların gelişini de hissetmiş olmaları gerekir.”

“Lucifer’m dün geceki ateş gösterisini unutmayalım.”

Başımla onayladım, bunun dün gece olduğunu duyunca şaşır-mıştım. Sanki bir hafta önceydi. “Muhtemelen artık daha dikkatli olacak.”

“Artık bir planımız var.” Zayne kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yem olup yakalanmaktan daha iyi.”

“Fena bir fikir değil ve hâlâ masadan kalkmış sayılmaz” diye cevap verdim, sokak lambası sayesinde Zayne’in dişlerini sık-tığını gördüm. “Bunu sevmediğini biliyorum ama okula giderek ne onu ne de Bael’i dışarı çıkaramazsak, bunu denememiz gerekecek. Başkalaşım’a günler kalmışken onu durdurmaya çalışmak istemiyorum. Bu şekilde işi fazlasıyla riske atmış oluruz ve bu da...” Duraksadım, kavşağı geçen küçük bir grup insan dikkatimi dağıtmıştı. Yüzlerini seçebileceğim kadar yakın değillerdi ve ortam yeterince aydınlık değildi ama onlara bakarken kollarımda ürpertiler gezindi.

Üçü kendi aralarında konuşup gülüyordu ama arkalarında biri vardı, gölgesi bana hiç de normal görünmeyen biri.

Zayne bakışlarımı takip etti. Grup, parkın aydınlatmasına ulaştı. Üçü yürümeye devam etti. Biri hariç.

Daha net görebilmek için bir adım attım, sonra bir adım daha.

“Aman Tanrım” diye fısıldadı Zayne.

Daha net görebilmek için adım attım ve bir tane daha.

Ama keşke yapmasaydım.

Adamın sadece başının yarısı normal görünüyordu. Diğer tarafı çöküktü, şekli bozulmuştu ve görebildiğim kadarıyla kan içindeydi.

Onu tanımıştım.

Senatör Fisher.

“Bunu gerçekten görüp görmediğimi doğrulamayı istediğimden emin değilim” dedi Zayne.

“Gerçekten görüyorsun” diye fısıldadım, onun hâlâ görebilmesine şaşıırıyordum.

“Her zaman böyle mi görünürler?”

“Bazıları evet, maalesef.” Zayne’in yanından dolanarak öne çıktım. “Senatör Fisher.”

Hayalet yerinden kıpırdamadı ama o bozuk televizyon yayınlarındaki gibi bir an belirdi, bir an kayboldu. “Seni bulmaya çalışıyorum.” Sesi uzun bir tünelin öteki ucundan geliyormuş gibi yankılandı. “Ama kendimi sürekli burada buluyorum, her seferinde.”

Zayne dönerek hafif bir ısıık çaldı. “Otel hemen karşıda. Fark etmemiştim bile.”

“Tasadüf mü?” Kollarımı göğsümde kavuşturup senatöre odaklandım. “Burada öldüğün için buraya dönüp duruyorsun.”

Hayalet bana süzüldü. “Onunla da ilk kez orada tanışmıştım.”

“Bael ile mi?”

Hayalet başını iki yana salladı ve gördüğüm manzara midemi bulandırdı. “Hayır, o. Haberci.”

"Sadece Bael'le görüştüğünü söylemiştin" dedi Zayne.

"Bael'in ona geldiğini söylemişti" diye hatırlattım Zayne'e.

"Haberci'yi yalnızca bir kez gördüm. Sonra da Bael'i" dedi senatör. Biraz daha yaklaştı, keşke yaklaşmasaydı. "Onun dualarıma cevap veren bir melek olduğunu sandım. Bir melek o. Bana yardım edeceğini düşündüm. Natashya'yı geri getireceğini söyledi."

Eskiden adama biraz acımış ama çoğunlukla öfkelenmişim. Peki ya şimdi? Neler hissettiğini deneyimledikten sonra? Şimdi öfkeden çok acıma vardı içimde. "Özür dilerim" dedi adam. "Sana yalan söylediği için üzgünüm. Ona inandığın için üzgünüm."

Gözlerinden biri bana odaklandı. Diğerinin... açıkçası nereye baktığını bilmek bile istemiyordum. "Karım benim her şeyimdi... gücüm, cesaretim. Dayanağım ve sağduyumun sesi. Beni seçmeseydi, bulunduğum yere asla gelemezdim..."

Genç bir adam içinden geçince hayalet formu dağıldı. Nefesimi tuttum, senatör yeniden belirene kadar vücudum gergindi.

Zayne genç adamın sırtına bakakaldı. "İçinden geçtiğinin farkında bile değil." Tepemden bana baktı. "Hayaletlerin içinden kaç kez geçtim acaba?"

"Muhtemelen bunu duymak istemezsin" dedikten sonra tekrar Fisher'a odaklandım.

"Onu bir daha asla göremeyeceğim, değil mi?" diye sordu ışık gibi titreyerek. "Siz gittiğinizde fark ettim. Artık elimde hiçbir şey kalmadı."

Kalbim sıkıştı. "Sen.."

"Senin gibiydi. Sulien. İzliyordu. Her zaman izliyordu." Sesi zayıflayıp geri geldi. "Sizi bulacaktım, ikinizin peşine düşecektim ve bildiklerimi anlatacaktım. Ama Sulien oradaydı... Şimdiyse beni takip eden bir şey var. Bir ışık."

"Ve o ışığa gitmek istemiyorsun" diye tahmin yürüttüm. Otel penceresinden atıldığı için rahatlasam mı bilememiştim. Işığı reddettiği için aslında onu pek suçlayamazdım. Senatör artık neyle karşılaşacağını biliyordu ve onu bekleyen şey muhtemelen hiç de hoş olmayacaktı. Yalan söylemek istedim. Sırf daha önce sakladığı

bir bilgiyi bizimle paylaşmasını sağlamak için değil –ki evet, bu da vardı– Fisher çok iğrenç bir şekilde kandırıldığı için. Belki de bu şekilde avlanmamış olsaydı, bu zararı verecek bir konuma hiçbir zaman gelmezdi. Yine de bu tercihi yapmıştı ve durumuna üzülmem, yaptıklarının affedilebilir olduğu anlamına gelmiyordu.

Ayrıca söz konusu bu mesele olduğunda yalan söylemezdim. “Karını görebileceğini sanmıyorum” diyerek derin bir nefes verdim. “Haberci acını sömürdü ve bunu sana karşı kullandı ama sen de bir şeylerin ters gittiğini hissetmeye başlamana rağmen bazı seçimler yaptın. Bunun bedelini ödemek zorundasın. Burada kalamazsın. Eğer kalırsan, şu an olduğundan daha da kötü bir hale geleceksin.”

“Peki Tanrı... bağışlayıcı mı?” Fisher şekilleri yarı belirgin olan ellerini kaldırdı. “Her zaman öyle olduğuna inandım. Bana hep böyle öğretildi ama...”

Ama katil bir başmelekle karşılaşmıştı. Bu yüzden Tanrı hakkındaki her şeyi ve öğrendiklerini sorguluyordu. Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek Zayne’e baktım.

“Bilmiyoruz” dedi söze girerek. “Bence neyin affedilip neyin affedilemeyeceğini gerçekten kimse bilmiyor. Ama bundan kaçınmak? Muhtemelen sana bir faydası olmayacak.”

Senatör sessizliğe büründü. Bakışlarını karşı kaldırımındaki otele çevirdi.

Derin bir nefes aldım. “Beni arıyordun, değil mi? Bizi? Söylemek istediğin bir şey mi vardı? Eğer varsa, onu şimdi söyleyen iyi olur. Muhtemelen yakında buradaki tutuşunu kaybedersin...”

“Ve süzülürüm” diye tamamladı. “Bazen sadece süzülüyorum.”

“Bu kulağa... rahatsız edici geliyor” diye mırıldandı Zayne.

“Yalan söyledim. O kadar çok insana yalan söyledim ki. Temsil ettiğim insanlara, o umut dolu çocukların ailelerine” diye devam etti Fisher. Artık sabrım tükenmek üzereydi. “Natashya’ya yalan söyledim. Ona devam edeceğime, kendimi kaybetmeyeceğime, inancımı yitirmeyeceğime söz verdim. Size de yalan söyledim.” Karşı kaldırıma bakmaya devam etti. “İşte orada... Işık.”

Zayne oraya döndü, gerçekten ışığı görüyorsa aklımı yitirdim. Neyse ki benim gibi göremiyordu çünkü tekrar döndüğünde yüzü buruşmuştu.

"Neden bizi arıyordun? Sulien ortaya çıkmadan önce bize geleceğini söyledin." Onu konuya döndürmeye çalıştım. "Haberci'yi durdurmamıza yardımcı olabilecek bir şey biliyorsan..."

"Bu yaptığım hiçbir şeyi geri almaz. Hiçbir şeyi düzeltmez."

"Hayır" dedim yumuşak bir sesle. "Sanmıyorum. Ama bu konu senden büyük, hepimizden büyük. Haberci'nin planladığı şey bu dünyayı ve Cennet'in bazı kısımlarını yok edecek. Her şeyin sonu olacak. Bunu durdurmamız gerekiyor."

"Beraberler." Senatör Fisher'ın silueti birbirine geçti. "Haberci ve Bael. Nerede olduğunu bilmediğimi söylediğimde yalan söyledim. Korktum. Bir ödlektim. Fakat artık korkamam."

Zayne'le nefes almayı unuttuk.

"Gaithersburg'daki bir çiftlikte kalıyorlar." Bilmediğim bir adresi ezbere söyledi. "Orada olmalılar." Yine titredi, bu sefer daha net ve belirgin görünüyordu. "Yaptığım her şey için üzgünüm, artık ektiğimi biçme vakti geldi."

Bir adım daha attı, teşekkür bile edemedi gözlerimin önünde yok oldu.

"Gitti." Zayne yavaşça döndü. "O..."

"Işığa gitti." Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. "Yargılanmaya gitti."

İnsanlık tarihinin en garip sesli konferans görüşmesindeydik. Bir uçta Roth, Layla ve Lucifer. Diğer uçta Nicolai ve birkaç Gardiyan vardı.

Görüntülü olmadığı için fazlasıyla şükreliyordum.

"Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta" dedi Zayne. Senatör Fisher ışığa gittikten sonra adresi telefonundan kontrol etmişti. Şimdi dizlerinin üzerinde açık bir bilgisayar vardı ve kanepede yan yana oturuyorduk. İki tarafla da aynı anda konuşmanın en iyisi olacağına karar vermiştik. Şimdilik herkes iyi geçiniyordu.

Muhtemelen sebep Lucifer'ın hâlâ *Supernatural* izliyor olmasıydı. Şoke ediciydi.

"Ev kısa süre önce satışa çıkarılmış" dedi Zayne. "İlan hâlâ emlak sitelerinden birinde duruyor."

"Şu anda kimsenin ev almak istediğini sanmıyorum" diye atıldı Roth.

"Çok yazık, oysa daha güzel bir eve geçmeyi düşündüğünü sanıyordum" diye karşılık verdi Zayne. Gözlüğümü burnumun üstüne itip gülümsedim. "Bunu gündeme getirmemin sebebi" dedi Zayne. "Mülk detaylarında son teknoloji video gözetim sisteminin yer alıyor olması. Gabriel'in farkına varmadan araziye girmek zaten yeterince zor olacak fakat ahır dâhil her yerde kamera var."

"Peki Gabriel'in orada olduğundan ne kadar eminiz?" diye sordu Nicolai.

"Olabildiğimiz kadar" diye araya girdim. "Senatör Fisher'ın doğruyu söylediğine inanıyorum. Şu an elimizdeki en sağlam ipucu bu."

Gardiyan tarafından gelen telefonda bir uğultu oldu. Ardmdan Nicolai'nin sesi geldi. "Peki, plan ne o zaman?"

Zayne bana döndü.

Ne? dedim dudaklarımı oynatarak.

Kaşlarını kaldırıp çenesiyle telefonu işaret etti ve bu işin sorumluluğunun bende olduğunu belli etti.

Bu hoşuma gitmişti.

Ama yine de biraz kıpırdandım çünkü böylesine büyük bir konuda kontrol sahibi olmaya alışık değildim. "Bence bizim..." Boğazımı temizleyip dikkatimizi telefona verdim. "Hemen harekete geçmemiz gerekiyor. Onu olabildiğince hazırlıksız yakalamalıyız, Zayne'le yaşananlar ve Lucifer'ın yüzeye çıkması Gabriel'in kulağına zaten gitmiştir. Ne kadar beklersek, güçlerini toplayıp hazırlanmak için o kadar çok zamanları olur."

Başımı kaldırdığımda Zayne'in bakışları benimkilere kenetlendi. "Katılıyorum" dedi başıyla onaylayarak. "Ona hızlı ve sert bir hamle yapmamız gerekiyor."

"Bu kulağa biraz müstehcen geldi Taş Kalpli" diye şehvetle mırıldandı Roth.

Telefona başımı salladım.

"Yani diyorsunuz ki... Ne? Yarın mı yapıyoruz?" diye sordu Nicolai.

Midem altüst oldu. *Yarın*. Yirmi dört saatten az bir zaman vardı ve Gabriel'la yeniden yüz yüze gelmeye kendimi hazırlamak için hiç yeterli değilmiş gibiydi.

Oysa tüm hayatımı zaten buna hazırlanarak geçirmiştım.

Düşüncelerim sakinleşti, midem de. "Yarın" dedim başımla onaylarken. "Muhtemelen günbatımına yakın. Akşam saatlerinde eve daha kolay yaklaşırsınız. Zayne'in bulduğu fotoğraflara göre etrafı ağaçlarla çevrili. Bu da işimize yarar..."

"Ama bir yere kadar" diye ekledi Zayne. "Etrafta gözcüler olduğuna eminim. Ayrıca ilan bilgilerine göre mülk özel bir yolun sonunda, ağaçlık bir bölgede."

"Bu da bana en yakın ve en güvenli noktada buluşmamız gerektiğini düşündürüyor" dedim.

"Aynı fikirdeyim" dedi Nicolai. "Bu konuda tüm klan seni destekliyor."

"Ve buraya gelen tüm iblisler bizde" dedi Roth. "Bu bir sorun yaratacak mı? Gardiyanlar ve iblislerin birlikte çalışması?"

Zayne'le birbirimize bakıp Nicolai'ın yanıtını bekledik.

"Şu an iblislerden çok daha büyük sorunlarımız var" dedi Nicolai. "Aynı amaç için çalışan hiçbir iblisle çatışmayacağız, yeter ki uslu dursunlar."

"Uslu duracaklar" diye temin etti Roth.

"Güzel" diyerek konuyu kapattı Nicolai.

Gülümsedim. Dünyayı yok etmeye kararlı bir başmeleği durdurmak için Gardiyanlar ve iblisler birlikte çalışacaktı. Kim tahmin ederdi ki böyle bir şeyi?

"Bence önce beni tek görmesine izin vermeliyiz" dedim. "Yanımda başkalarının olduğunu anlar ama umarım herkesi fark etmez. Bir sürpriz avantajına ihtiyacımız var."

Zayne buna karşı çıkmayınca devam ettim. “O noktadan sonra, Gabriel’ı etkisiz hale getirmek bize düşecek.”

Konuşma bir süre daha devam etti, ardından zaman kararlaştırıldı ve toplu görüşme sona erdi. Zayne dizüstü bilgisayarını kapatıp bana dönerken, “Bu konuda ne hissediyorsun?” diye sordu.

Bunu iyice düşündüm. “İyi sanırım. Umutluyum. Yirmi dört saat içinde her şey bitebilir.”

Bakışları yüzümde gezindi, sonra başıyla onayladı. “İyi bir plan. Gabriel’ı durduracağız.”

“Evet.” Gözlerimiz buluşunca kalbim bir anlığına tekledi.

Yarın gece her şey sona erecekti. Ya başaracaktık ya da başarısız olacaktık. Başka bir şans yoktu.

O anda, Zayne’e bakarken bunun gerçekliği yüzüme tokat gibi çarptı. Eğer başarılı olamazsak, bir daha saldırıya geçecek fırsatımız kalmayacaktı çünkü bu çatışmada yaralananlar olacaktı. Başarısızlık demek, Gabriel’in beni ele geçirmesi demekti. Buna izin veremezdim, ya Gabriel ölecekti ya da...

Bu düşüncenin sonunu getirmedim ama ağırlığı hâlâ oradaydı. Başarısız olursak yapmam gereken şeyin yükü, çoktan omuzlarıma çökmüştü.

Kalbim göğsümde çırpınırken gözlüklerimi çıkardım ve dikkatlice katlayıp sehpaaya bıraktım.

Bilgisayarı alıp yakındaki mindere bıraktığımda Zayne’in ne düşündüğünü bilmiyordum. Ama gözlerinde yanan bir ateş vardı. Gözbebeklerinin ardında, parlak bir şekilde yanan altın beyaz bir ışıltı...

Parmaklarının uçları elmacıkkemiğimin hattı boyunca, ardından çenemin kıvrımında kayarken parmaklarımla altdudağına dokundum. “Seni seviyorum” diye fısıldadı.

Başımı eğdim, parmaklarımla yerini dudaklarım aldı. Bu öpücük yavaş ve nazik başladı, dudaklarımızın şekillerini ezberlercesine her kıvrımı tanımaya çalışarak kendimize zaman tanıdık. Sonra dokunuşlarımız şiddetlendi; ruh yakan bir özlem ve hafif bir umutsuzluk yüklü, ikimizi de içine çeken bir tutkuya dönüştü.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama yatak odasına vardık, giysilerimiz etkileyici bir hızla üzerimizden çıktı ve sonra... sonra bedenlerimiz bütünleşti.

Her dokunuşta, her öpücükte adını koymaktan kaçındığım bir ihtimal vardı, sanki dile getirsem gerçek olacaktı. Ağzımla, ellerimle ve bedenimle, ona asla söyleyemeyeceklerimi anlattım.

Eğer Gabriel'ı durduramazsak, Zayne'le eve geri dönmeyecektim. Bu birlikte geçireceğimiz son gün olacaktı.

Ertesi sabah, her zamanki gibi normal ve güzel bir güne uyandık.

Jada ve Ty'la kahvaltımıza Zayne de katıldı, buluşmamız öğleye kadar sürdü. Bu gece yammızda olmak istiyorlardı ama Ty ne kadar eğitilmiş olsa ve Jada kendini savunabilse de, buna hazır değillerdi. Memnun olmamışlardı ama durumu anlıyorlardı.

Yollarımız ayrılırken Jada'ya sarılmak zordu çünkü dün gece dile getirmek istemediğim sözler içimi kemiriyordu. Jada'yı son kez görüyor olabilirdim.

Zayne'le kalan zamanı yalnız geçirdik. Birkaç bölüm *Fresh Prince* izledik. Onu bir kutu gazoz içmeye ikna ettim, süper enfes meyveli İtalyan dondurmasının ardından yeniden birbirimizde kaybolduk.

Herkesle buluşmamız gereken zamandan bir saat önce giyinmeye başladım, Fıstık'ı bulmak için sesleniyordum. Hançerlerimi takıp saçlarımı örerken ondan gelecek herhangi bir işareti duymak için kulak kesildim. Kapıdan çıktığımızda bir kez daha onu aramak için durdum... belki gelir diye.

Ama yoktu.

Çiftliğe yolculuk sessizdi, buluşmamız gereken yere yaptığımız yürüyüş de. Impala'dan iner inmez el ele tutuştuk, ikimiz de aynı anda birbirimize uzandık. Gruba yaklaştığımızda Zayne adımlarımızı durdurdu.

Ve beni öptü.

Duygularımızın tamamını hissettiren türden bir öpücüktü. Derin, sahiplenici ve hafif bir çaresizlik taşıyan bir öpücüktü. Daha fazlasını vaat eden, daha fazlasını talep eden bir öpüştü. Başını kaldırdığında biraz sarsılmıştım, ikimiz de uzun bir süre kıpırdamadık. Sanırım tam orada, o anda kalmak istiyorduk ama yapamazdık. Bunu biliyorduk ve sonunda yürümeye devam ettik.

Gruba yaklaşırken sadece Dez ve Nic'in orada olduğunu gördüm; diğer üçlüden uzak duruyorlardı. Onları suçlayamazdım çünkü içlerinden biri Lucifer'dı ve... Gözlerimi kıstım. Sanırım bir iPad'den bir şeyler izliyordu.

"Geldiniz demek." Nicolai bize döndü, sesindeki rahatlamayı kesinlikle fark etmiştim.

"Diğerleri nerede?" diye sordum.

"Biraz geride durmalarının daha iyi olacağını düşündük" dedi Nicolai. Lucifer'ın tünediği devrilmiş ağaca göz attı. "Bir şeylerin kötüye gitme ihtimali azalır."

"İyi bir karar" dedi Layla. "Onun istenmeyen ev misafirleri ordusu da geride duruyor."

"Bunun hiçbirisi gerçekten gerekli değil bence" dedi Roth. "Lucifer şu anda neler olduğunu bile fark etmiyor gibi."

Bizi duyuyormuş gibi bile görünmüyordu.

"Kulaklığı var" diye açıkladı Zayne. "Tahmin edeyim mi? *Supernatural*?"

Layla başıyla onayladı.

"Lucifer'ın şurada bir iPad'le oturduğuna inanamıyorum" diye mırıldandı Dez. "Sanki bilinçli rüya görüyorum."

"Hayatımın son birkaç günü bilinçli bir rüya gibiydi" diye yanıtladı Layla.

Roth sırtıp bana döndü. "Hazır mısın?"

Kalbim bir an için durdu. "Evet. Peki ya o?"

"Evet, planı biliyor. Destek burada. Eh, aslında neredeyse hepsi destek." Roth elini göğsünün ortasından aşağı indirdi. "Oyun zamanı geldi."

Roth'un tişörtünün altından ince bir siyah duman yükselerek etrafına yayıldı. Gölgeler, binlerce küçük siyah noktaya dönüşerek mini hortumlar oluşturdu.

İlk olarak Bambi derisinden çıkıp şekil aldı. Devasa yılan hemen sürünerek yanımıza geldi.

Dönen taneciklerden oluşan üç gölge yere düştü: biri siyah, biri beyaz, biri ise iki rengin karışımıydı. Çok geçmeden üzerlerinde mavi ve altın renkli pullar belirdi, bir ejderhanın karın ve sırt derisine yayıldılar.

Vay canına, duyduğum ejderhaydı bu. İçim heyecanla dolup taşı, *bir ejderhaydı!*

Gözlerimi heyecandan kocaman açtım. Koyu kırmızı kanatlar, uzun ve gururlu bir burunla pençeli arka bacaklar belirdi. Gözleri Roth'unkilerle aynıydı, parlak sarı tonundaydı.

Ama... neredeyse küçük bir köpek boyundaydı.

Aşağı baktım. Üç küçük kedi paytak paytak etrafta dolaşıyordu; biri tamamen beyaz, biri tamamen siyah ve üçüncüsü de siyah-beyazdı. Beyaz olan, siyah-beyazın üzerine atlayıp onu devirdi ve bu sırada sırtüstü düştü. Siyah olan da zıplayarak minyatür ejderhanın kuyruğuna pati savurdu.

Yavaşça başımı kaldırıp Roth'a baktım. Hayatımda hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım.

"Dışarı çıkmıyorlar pek" dedi omuz silkerek.

"Yavru kediler mi?" diye fısıldadım. "Bir yavru ejderha mı? Ciddi misin? Destek olarak üç yavru kedi ve bir bebek ejderha mı getirdin? Bambi için atıştırmalık mı bunlar?"

Siyah kedi bana tısladı.

"Bekle ve gör" dedi Layla, Bambi ayağımın üstünden kayarak elmas şeklindeki kafasını kaldırdı. Neyi bekleyip göreceğimden emin değildim. Bu sırada Bambi elimi dürterek okşanmak istedi. Başını sevdim ama beyaz kedi küçücük pençelerini uzatıp esneyince elim dondu.

Gerçekten esnemişti.

"Nitro daha yeni ısınıyor" dedi Layla, Dez ve Nicolai bakıyordu.

“Bu hızlanabilir mi sence?” diye fısıldadı Zayne. “Çünkü bu durum giderek garipleşiyor.”

Küçük tüy yumağı mırladı, sırtındaki tüyler diken diken oldu. Ağzını tekrar açtığını gördüm. Tanrı’ya yemin ederim, eğer bir kez daha esnerse Roth’a tekme atmayı planlıyordum.

Tam yüzüne.

Sonra da o ufaklıkları kapıp ayak altında ezilip ölmemeleri için saklayacaktım.

Ama çıkan ses bir miyavlama değil, derin ve hırıltılı bir hırlamaydı. Tüm vücudumdaki tüyleri diken diken etti. Siyah olan, vücuduyla uyuşmayan bir hırlama çıkardı; siyah-beyaz olan ise çok büyük, çok sinirli bir yırtıcı gibi tısladı.

Hemen sonra *değiştiler*.

Beyaz tüy yumağı büyüdü, uzadı, bacakları inceldi ve omuzları genişledi. Pürüzsüz kaslar belirirken, narin tırnaklar kalm ve keskin pençelere dönüştü. O sevimli mırlama, Nitro’nun burnu uzayıp ağzı açılarak köpekbalığı büyüklüğündeki dişlerini gösterdiğinde kükremeye dönüştü.

Dört ayaklı yavru kediler belime geliyordu artık. Beni tamamen yiyebilecek kadar büyüklerdi.

“Aman Tanrım” diye fısıldadım.

Roth siyah-beyaz olanın elini nazikçe okşadı, ejderha ise Layla’nın omzunda minicik kalmaya devam etti. “Bu Fury. Siyah olan Thor” dedi Roth. “Ayrıca normalde yememeleri gereken şeyleri yemeyi seviyorlar, değil mi? Gardiyanlar mesela?”

Gardiyanlara dönmeden önce, “Roth” diye uyardı Layla. “Sadece şaka yapıyor.”

Fury’nin iki Gardiyan’a bakışını görünce pek emin olamadım.

Dikkati başka yöne çekmenin vakti gelmişti. “Peki ya Robin?” diye sordum. “O da büyüyor mu?” Dev tilki görüntüsünü düşünmek beni ürküttü.

“Büyüyünce yapabilecek.” Layla örtülü koluna dokundu. “Hâlâ bir bebek sayılır. Onu serbest bıraksam sadece kuyruğunu kovalar.”

Keyifle güldüm.

“Hepiniz etrafta dikilip olaya dikkatimi vermediğimi mi sanıyorsunuz?” diye sordu Lucifer ve hepimizi korkuttu. Göğsündeki iPad’i tutmuş bize bakıyordu. “Güneş batıyor. Zamanı geldi.”

Sonraki nefesimi aldığımda, gölgeler ormanın içinde büyüme-ye devam etti ve nefesim göğsümde takılı kaldı. Lucifer haklıydı.

Zamanı gelmişti.

Yemyeşil çimenlerin oluşturduğu engebeli tepeler alacakaranlıkta bir kartpostal kadar güzel görünüyordu ama ağaçların arasına adımımı atınca iblisleri sezen örümcek hislerim harekete geçti.

Her nasılsa bunun Lucifer'm birkaç adım arkamda durmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Zayne'in bakışlarını üzerimde hissederek ilerledim ve önümdeki bulanık evi süzdüm. Hiç hareket görmesem de kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Geniş kolonyal tarzı çiftlik eve bir futbol sahasının yarısı kadar mesafe kalmışken durdum. Güneşin son ışıkları çekilip gittiğinde gözlerimi kısarak baktım; gölgeler beyaz sütunlara ve birinci katın duvarlarma yapışarak, evin ön verandası boyunca hızla büyüyordu.

Ancak bunlar normal gölgeler değildi. Çok hızlı hareket ediyor, bir sütundan diğerine pinpon topları gibi fırlayarak geçiyorlardı.

Gölge Varlıklar.

"Hey" diye seslendim. Ense kökümdeki sıcak karıncalanma arttı.

Gölgeler durdu.

Bu biraz sinir bozucuydu. "Aşırı Uzun Monologların Habercisi evde mi?"

Rüzgârın taşıdığı fısıltılar kulağıma ulaştı ancak Gölge Varlıkların sesleri o kadar alçaktı ki ne söylediklerini anlayamadım. “Öyleyse” diye bağırdım. “Sürpriz bile olsalar, ziyaretçileri bekletmenin ayıp olduğunu ona söyleyin.”

“Bir sürpriz mi?” Gabriel’in sesi her tarafta yankılanıyordu ama onu göremedim. “Sersem nefilim.”

Vücudum gerildi ve bakışlarım evden, yol kenarını sıralayan ince ağaçlara gidip geldi. Herhangi bir yerde olabilirdi ve görüşüm yüzünden bunu asla bilemezdim ama çok daha iyi görüşü olan desteklerim vardı.

Bir anda eve ve yan bahçelere yerleştirilmiş onlarca projektör yanıp sönmeye başladı. Parlak beyaz ışık, çökmekte olan karanlığın içinde süzülüyordu. Gözlerim kamaştı ve onları ışıktan koruma içgüdüme direnmedim. Elimi kaldırdığım sırada gözlerim keskin ışıktan yaşarmaya ve yanmaya başladı. Görüşümde bulanık lekeler belirdi, *asaletim* içimde büyüyerek derimi zorladı. Gözlerimin alışacağını umuyordum ama birkaç dakika sürecekti bu.

Evin arkasında bir şekil belirip havaya süzüldü. Kanatların genişliğini seçebiliyordum. Kalbim bir an için durdu. İşte tam oradaydı. Derin bir nefes aldım ama neredeyse boğuluyordum. *Çürümüşlüğü*n keskin, tatlımsı kokusu öyle baskındı ki.

Bu nereden geliyordu? Çevreme hızla bakındım, gördüğüm kadarıyla yakında hiçbir şey yoktu. Varsa da ben farkında değildim, Zayne saniyeler içinde burada olurdu. Acaba o koku Gabriel’den mi geliyordu?

Elimi indirdim, keşke onu görebilseydim. Anladığım kadarıyla evin üzerinde delirmiş bir koruyucu melek gibi uçuyordu.

Hakareti duymazdan gelip ellerimi zorla iki yanıma indirdim. “Beni arıyordun, ben de sana gelmeye karar verdim.”

“Bunu takdir ediyorum.” Gabriel’in kanatları sessizce havada hareket etti. “Hayatımı çok kolaylaştırıyor.”

“Bundan emin misin?”

Kahkahası bana ulaştı, içimde buz gibi bir ürperti yarattı. “Ah, bundan eminim.” Evin üzerinde süzülerek verandanın önünde durdu. “Yalnız gelmediğinden emin olduğum kadar.”

Uyarı tenimi karıncalandırdı ama onun bunu bildiğine şaşırmadım. "Tek başıma buraya gelmem aptallık olurdu ve ben aptal değilim."

"Bu konuda anlaşılamayacağız Michael'ın çocuğu."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kurşun yaraların nasıl Gabriel?"

Kanatları aniden durdu. "Daha sonra sana detaylı bir şekilde göstereceğimden emin olabilirsin."

"Sanırım bunu pas geçeceğim" dedim. "Ama sana bir hediye getirdim. *Spoiler* uyarısı: Ben değilim."

"*Spoiler* mı?" Başmeleğin ses tonunda şaşkınlık vardı.

İç çektim. "*Spoiler* uyarısının ne olduğunu bile bilmiyor musun? Yani... Hadi ama, bu saçma bir hal almaya başladı."

Gabriel aniden öne atıldı. Hemen sonra Zayne'in arkamda beliren sıcaklığını hissettim. Kanatlarının altın beyaz parıltısı beni sarmaladı.

Gabriel birkaç adım uzağımızda durdu. "Bana bunu mu getirdin?" diye sordu. "Kanatları ve *asaleti* alınması gereken bir Sürgün? Onu öldürmekten büyük mutluluk duyacağım." Kısa bir an durdu. "Tekrar."

Öfke damarlarıma hücum etti ama ona teslim olmanın bedelini biliyordum. Bunu acı bir şekilde öğrenmişim. "O bir armağan" dedim sakın bir sesle. "Ama senin için değil."

Zayne'in sağ kanadı sırtıma hafifçe dokundu, ardından yanıma geldi. "Pek iyi görünmüyorsun Gabriel" dedi tiksintiyle. Üstelik haklıydı, Gabriel artık kanatlarında ve teninde ışıltılı bir parıltıdan çok yağlı bir tabaka olduğunu görebileceğim kadar yakındı. "Bu çürük kokusu senden mi geliyor?"

"Sen de mi alıyorsun?" diye sordum. "Çünkü Gabriel altına mı yaptı diye merak ediyordum."

"Kardeşim altına sıçmadı" dedi Lucifer. Ellerimi yumruk yaptım, elbette beni dinlememişti. Gelip sol tarafımda durduğunu fark ettim. "Henüz."

"İşte sürprizin bu" dedim heyecanın sönük kaldığını hissedererek. "Sürpriz" diye haykırırken ellerimi salladım.

"Bu hediye kabul etmiyorum" diye hırladı Gabriel.

"Çok yazık" dedim. "İade ve değişim kartı yok."

Gabriel kardeşine odaklandı. "Varlığının pisliğini hissettiğimi biliyordum."

"Varlığımın pisliği mi? Son zamanlarda kendini hiç kokladın mı?" Lucifer onu baştan ayağa süzdü. "Özün, İhtişam'ın çürüyor."

"İhtişam'ım çürümüyor" diye tersledi Gabriel.

"Hımm" diyerek uygun bir cevap aradım. "Üstündeki bir şey kesinlikle çürüyor."

"Benimki bile hiç bu kadar kötü kokmadı" dedi Lucifer hayranlıkla. Gabriel'a bakmaya devam etti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Ne ima ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok" diye karşılık verdi Gabriel.

"Bu da ne anlama geliyor?" diye sordum Lucifer'a dönerek.

Şeytan gülümsedi. "Bir şekilde öğreneceğimizden eminim."

Gabriel biraz daha geri çekildi. "Ne planladığımı biliyorsun kardeşim. Sen... her şeyden önce sen, yapılması gerekeni kutlamalısın. Ben buna son vereceğim. Bu âlemi sarmış yozlaşmaya son vereceğim. Gerekeni yapacağım. Peki neden arkamda değil, karşımda duruyorsun hâlâ?"

"Evet, şey... bu benlik bir eğlence aslında" dedi Lucifer. "Ama bu benim partim değil. Anlatabiliyor muyum?"

"Bence o benzetmeyi anlamadı" dedim.

"Anladım" diye çıkıştı Gabriel. "Sana bir şans veriyorum Lucifer. Babamızın sana verdiğinden daha fazlasını. Bana katıl, bu işi birlikte sonlandıralım."

Lucifer başını hafifçe yana eğdi. "Bak, babamın bana saçma denecek kadar çok şans verdiğini sen de çok iyi biliyorsun. Ben bile bunu kabul edebiliyorum, peki ya sen? Ah, Gabe... kendine ne yaptın?"

Lucifer'ın sesindeki o hafif ama gerçek hüznü dikkatimi çekti.

Başını iki yana salladı. "Sen sadece Tanrı'nın sesi olmalıydın. Ne fazlası ne de azı. Ama bu sana yetmedi. Acılaştın. Kıskançlığa büründün. Kibirle dolup taştın."

"Daha fazlasını istemekten bahseden sen misin? Gururdan?" Gabriel'in sesi gök gürültüsü gibi patladı. Dürüst olmak gerekirse, şaşırmakta biraz da haklıydı. "Sen mi? Tanrı'nın yanında hükmetmek isteyen sen?"

"Eee? Bunda hâlâ yanlış bir şey görmüyorum. İstediğim tek şey, bana layık olan kudretti. Bunun için yeryüzüne sürüldüm." Teninden bir ışıltı yayılmaya başladı. "Ama ben hiçbir zaman Cennet'ten uzaklaştırılmadım. Söyle bana kardeşim, en son ne zaman Cennet'e girebildin? En son ne zaman Tanrı'yla konuştun? İlahi Sesi ne zaman duydun? Ben şimdi duyuyorum. Ya sen?"

Bekle bir saniye. Ne?

"Yalan" diye tısladı Gabriel. "İlahi Sesi duyduğun yok."

"Neye istersen inanabilirsin ama seni bu gece öldüreceğim." Lucifer'ın gözleri kısa bir an kapandı. "Bilmeni istiyorum, yalnızca birkaç an için bile olsa, derinden yas tutacağım."

Kaşları kalktı. Birkaç an mı? Birkaç an için mi yas tutacaktı? *Hadi ya!*

Gabriel tokat yemiş gibi geri çekildi. "Öyle olsun Şeytan."

Lucifer'm gözlerinde kızıl çizgiler belirdi. "Ah, hayır. Az önce bana öyle hitap etmedin."

Başmelek geriye uçarak kollarını kaldırdı. "Michael'm çocuğu bu gece bana geleceğini biliyordum."

Gergin bir halde başımı hızla onun yönüne çevirdim.

"Ben de sana kendi hediyemi hazırladım" diye devam etti. "Yine de yazık çünkü değer verdiklerinin birçoğunun yok oluşuna tanık olmak zorunda kalacaksın."

Zemindeki hareket dikkatimi evin yan taraflarına çekti. Bu mesafeden sadece farklı renk ve şekillerde lekeler gibiydiler ama yeterince görmüştüm. Çok sayıda iblis olduğunu anlamıştım.

"Kaç tane?" diye sordum Zayne'e.

"Yüzlerce" diye cevapladı Gabriel. Bu sırada kardeşine bakıyordu. "Sana kızgın çok fazla iblis varmış."

"Kurallardan memnun olmayan iblisler her zaman olacaktır" diye cevapladı Lucifer. Gittikçe büyüyen kütle evden dışarı dökül-

meye devam ediyordu. “Gabriel hazırlanmak için zamanın olacağını biliyordu” diye belirtti Lucifer. “Bu gece geleceğimizi gerçekten biliyordu. Birisi sana ihanet etti.”

Göğsüm sıkıştı. Kesinlikle birisi ihanet etmişti.

“O melek bıçaklarını düşünmeden edemiyorum” dedi Zayne.

“Ben de” diye fısıldadım, derin bir nefes alıp yavaşça verirken.

“Lejyonundan kaçını kontrol altına alabildin?”

“Yeterince” diye yanıtladı Lucifer.

“Ne zaman gelecekler?” diye sordu Zayne.

“Umarım çok yakında.”

“Sürgün’ü öldürün” diye emretti Gabriel. “Nefilim hayatta kalmalı.”

“Biraz hayal kırıklığına uğradım.” Lucifer dudak büktü. “Ya ben?”

Cevap gelmedi çünkü çoğu zeminden, bazıları da havadan gelen bir iblis dalgası hızla üzerimize saldırdı. Birazı implere benziyordu ama diğerleri... kanatları ay ışığında beyaz bir parıltı yayıyordu.

“Peki ya biz?” diye bağırdı Roth. Ağaçlarından arasından çıkarken yanında Layla vardı. Siyah tüylü kanatları her zaman şaşırtıcıydı ama omzunda tüneyen küçük ejderha kadar dikkat çekici değildi. Dev kedicikleri göremedim.

Gardiyanları yemediklerini umuyordum.

“Çok iblis var.” Layla elinde demir hançerler tutuyordu.

“Başaracağız” dedi Zayne bana bakarak. “Öyle değil mi?”

Kalbim hızla atsa da başımla onayladım. “Evet.”

İblisler ilerlemeye başlayınca *asaletimi* kullanmak için hazırlandım. Tam o sırada Roth’un omzundan havalanan Thumper uyarıyla ciyaktı. Bir an sonra, bu ses o kadar güçlü bir kükremeye dönüştü ki kemiklerimin zangırdadığını hissettim.

Thumper’ın büyümesini izlerken nefesim kesildi. Kütük boyutunda bacaklar ve ellerimden daha büyük pençeler çıkardı.

Zayne beni kapıp açılan kıpkırmızı kanatların yolundan çekti, o kanatlar Zayne’inkinin üç katı uzunluğa ulaşmıştı. Ejderhanın kuyruğu yere çarptı, zemindeki çimen ve toprağı çatlatıp parçaladı.

Kocaman gözlerle iki tank büyüklüğündeki ejderhanın boynunu uzatıp bir kez daha kükremesini izledim. Burnundan kıvılcımlar fırladı, hava kükürt kokusuyla doldu.

Cehennem Aslanları ve Gecesolucanları üzerimize saldırdı. Thumper'ı gördüklerinde yavaşlamadılar. Bunun yerine ikiye ayrıldılar.

Roth'un evcil hayvanları bunu hiç umursamadı.

Thumper başını sağa çevirip ağzını açtı. Etrafa ateş püskürdü, iblisler grubuna çarparak onları yakıp kül etti.

Geri sendeleyip Zayne'ye çarptım. "Bu bir ejderha."

Zayne beni tutarken Roth gülümsedi. Thumper ağzıyla bir iblisi daha yakaladı, kemik çıtırtıları duyuldu. "Üstelik acıkmış" diye gözlemledi Zayne.

"Çok" diye onayladı Roth.

"Dikkat edin." Layla'nın kanatları kalktı. "Gelenler var."

Artık küçük bir at büyüklüğüne ulaşan beyaz kedi ormandan fırlayıp havaya sıçramıştı. Bir Cehennem Aslanı'nın üzerine çıkıp dişlerini iblisin boynuna geçirdi ve Cehennem Aslanı'nı yere serdi. Thumper da havalandı, yanındaki bir iblisi kapıp uzaklara götürdü.

"İmpler" diye seslendi Roth, öne yürürken teni inceldi. Sırtından kanatlar, başının üstünden boynuzlar fırladı. "Lezzetli impleri ye Thumper."

Bunu düşünmeye bile vaktim olmadı. Bir grup iblis üzerimize gelince Zayne'in kollarma altın beyazı döküldü ve orak biçiminde kılıçlar ortaya çıktı.

"Planı hatırla" dedi Lucifer. "Gabriel'i zayıflatmamız gerekiyor."

"Anlaşıldı" dedi Zayne. Onu başımla onayladım.

Bir hançer çıkarıp *asaletimi* çağırdım. Zayne bir Yaygaracı'nın kafasını keserken, Michael'ın Kılıcı'nın ağırlığını avucumda hissettim.

Bir Cehennem Aslanı, yavru kedilerle ejderhanın yanından hızla geçip bana uzandı ama kolunun altından kayarak döndüm ve

ateşli kılıcı sırtına savurdum. Lucifer elini Gecesolucanı'nın göğsüne sokarken tekrar arkamı döndüm.

"Her şeyi mahvettin" diye hırladı Lucifer. İblisin kalbini söktüğünde avucundan ve Gecesolucanı'nın bedeninden alevler fışkırdı.

Bambi o anda biriken sisin içinde ortaya çıkıp yakaladığı impi uzun çimlerin arasına sürükledi.

İleri atıldım ve bir Yaygaracı'nın karnına tekme attım. İblis geriye sendeledi, ağzı açıktı ve boşluğu ısırmaya çalışıyordu. İleri atılıp hançeri tüysüz göğsüne sapladım, elimi geri çekince yüzüme sıcak kan sıçradı. Mücadelenin ve adrenalinin içinde kaybolarak ilerlemeye devam ettim. İblisler etrafımızda yere yığılırken Thumper gökyüzünde hızla ilerliyor, impleri sağdan soldan yakalıyordu.

"Karnı ağrıyacak" dedim.

Roth bir Gecesolucanı'nın boynunu parçaladı. "*Pepto* bunun için var."

Kıkırdadım. "Büyük bir şişeye ihtiyacın olacak..."

Roth uzanıp örgümü kavradı ve başımı geri çekti. Bir anda kanatlı bir genç iblisin yüzüne baktığımı fark edince nefesim kesildi.

"Yakalandın" diye hırladı iblis, kanatları aşağı süzülürken havaya kalktı...

Aniden başı aşağı düştü, vücudu çökerken saçlarımdaki tutuş gevşedi.

Zayne yukarıdan, "Yakaladım seni" diye bağırdı.

"Bu çok seksiydi" diye fısıldadım, Roth kolumu tutup beni iblisin yolundan çekti. "Teşekkür ederim."

Zayne yanıma indi. "Sonra edersin."

Gülümsedim. "Planlarımın arasında."

"İğrençsiniz." Roth havaya fırlayarak Layla'nın yanına gitti.

Arkamızdaki ağaçlar, yüzlerce kuş kanat çırpıyormuş gibi hışırdadı. Gardiyanların karanlık silüetlerinin gökyüzüne yükseldiğini, Lucifer'ın lejyonunun ise ağaçların arasından fırlayıp bize koşmaya başladığını gördüm.

Zayne sırtarak gözlerime baktı. Bir Gardiyan yere inince gülümsemem bir kat daha arttı.

Arkamızda o kadar yüksek bir alev duvarı yükseldi ki, arkasındaki ağaçları göremedim. Sıcaklık geriye doğru eserek cildimizi yaktı. İlk önce Lucifer yapıyor sandım ama o önümüzde duruyordu.

Sonra bağırışları ve çığlıkları duydum. Kalbim burkuldu. *Gardiyanlar*. Dez, Nic, Jordan...

Zihnim ele geçirilmeden önce düşüncelerimi susturdum. şu anda o yola giremezdim.

"Bael!" diye bağırdı Lucifer etrafa bakarak. "Neredesin seni düzenbaz, hain..."

Köşeden dönen bir alev topu neredeyse siyah kedinin arka bacaklarına çarpıyordu. Gökyüzünden başka bir alev topu geldi. Thumper zıpladı ama yeterince hızlı değildi. Alevler kanatlarını yakınca ejderha bir çığlık attı.

Roth hemen döndü. "Evciller!" diye bağırdı. "Bana dönün. Hemen!"

Evcil hayvanları gölgeye dönüşerek Roth'a uçtular ve çıplak teline boncuklar halinde düştüler. Kükreyerek dönen Roth, ellerini yakındaki bir iblisin göğsüne sapladı.

Zayne arkasını dönerek bahçeyi taradı. "Teller nerede?"

"O muydu?" Eğilip bir Yaygaracı'nın arkasına sıçradım ve iblisin kafasını uçurdum.

"Az önce buradaydı." Zayne aramaya devam etti. "Onu göremiyorum."

"Alevler mi aldı onu?" Hançerimi bir impin göğsüne sapladım.

Zayne başını sallayarak bana döndü. "Lütfen *asaletini* içeri çek" diye emretti. "Zayıflamaya başlıyorsun." Yanıma gelip parmaklarıyla burnumun altını sildi. "Geri çek Trin."

Yüzümü sildim ama Zayne kanı temizlemişti. İtiraz etmek istesem de haklıydı. *Asaleti* kullanmak beni zayıflatıyordu. Gücü elimden bıraktım ve Michael'ın Kılıcı alevli közlere dönüştü.

Layla çömelerek zemine inip yavaşça doğruldu. "Aman Tan-

rım" diye soludu. Yüzünde ve saçlarında yağlı kan lekeleri vardı. "Hiçbir ilerleme kaydedememişiz gibi." Omzunun üzerinden arkaya baktı. "Onlara ihtiyacımız vardı." Lucifer'ın durduğu yere döndü. "Desteye ihtiyacımız var."

Yakaladığı bir impin kanatlarını hırlayarak kopardı. "Geçemiyorlar."

Kalbim göğsümde çarparken sise ve parlak ışığa baktım. İleride daha kalın, daha karanlık şekiller seçebiliyordum.

Bu kötüydü.

Gerçekten çok kötüydü.

Ama yapmamız gereken şeyi etkilemezdi.

Yutkunarak Zayne'e döndüm ve uzanarak ensesini kavradım. Başını kendime çekip onu öptüm. Ama bu masum ya da nazik bir öpücük değildi. Dudaklarımız birbirine çarptı. Bedenlerimiz birbiriyle bütünleşti. O öpücükle Zayne'i içime çektim, o da beni.

Dudaklarımız ayrıldığında nefesi düzensizdi, alnını benimkine yaslamıştı. "Sadece Gabriel'a ulaşmamız gerekiyor." Aşağı uzanıp diğer hançerimi çıkardı. "Hepsi bu kadar. Ona ulaşırsınız ve bu işi bitiririz."

Başımınla onayladım. "Hadi gidelim."

"Size destek oluruz" dedi Layla biz uzaklaşırken. "Onları sizden uzak tutarız."

"Teşekkür ederim." Zayne'in bana uzattığı hançeri aldım.

Zayne ona dönüp yanağına hafifçe dokundu. "Dikkatli ol."

"Sen de." Layla gökyüzüne yükseldi.

İblisleri yarıp geçerek Lucifer'a yetiştik.

Bize bakarken tenini kan kırmızısı çizgiler kaplamıştı. "Sadece bir atışa ihtiyacımız var ama önümüzde geçmemiz gereken bir yığın iblis duruyor." Kanatları açılmıştı ancak vücuduna yakın, sırtına yapışık bir noktada duruyorlardı. "Ne olursa olsun, Bael bana ait."

"Onu alabilirsin." Zayne bıçağını savurup bir Gecesolucanı'nı ikiye böldü.

Hançerimi bir Cehennem Aslanı'nın göğsüne sapladım ve öfkeme teslim oldum. İçimdeki gazap, hançerim başka bir iblisin

boynunu keserken bana güç verdi. Pençeler kollarımı tırmalayıp içimi acıyla doldurduğunda ne duraksadım ne de geri çekildim. Roth'un arkamdan küfürler savurduğunu duyduğumda bile durmadım, geriye hiç dönmedim. Üçümüz ilerlemeye devam ettik. Yerden güç alarak havaya sıçradım, Zayne'i yakalamaya çalışan kanatlı bir iblisin bacağına hançerimi sapladım. İblis sırtüstü düştü ve Lucifer'ın postalları altında ezildi. Hızlandım, parçalanmakta olan bir cesedin üzerinden atlayarak bir Yaygaracı'nın kürkünü tutup kafasını geriye çektim. Hançerim sırtının ortasına saplanmıştı. Yaygaracı çığlık attı ve onu bıraktığımda bedeni alev aldı.

Zayne'e fazla yakın bir noktada bir başka alev duvarı yükseldi. Alevler Lucifer'a çarptığında kalbim duracak gibi oldu, Şeytan kükreyerek inledi.

Alevler bedenini sararken sendeledi, kasları ve dokuları açığa çıktı. "Bu beni gerçekten sinirlendirdi" diye bağırdı. Bedeninin kendini onardığı görülüyordu ama kanatları...

Yarısı gitmişti.

Boğazımda biriken paniği zor bastırdım fakat alev duvar yükselmeye devam etti. Ne göreceğimi bilerek yolunu takip ettim.

Layla ve Roth'un önü kesilmişti, sadece üçümüz kalmıştık.

"Vazgeç" diye seslendi Gabriel. "Kazanamayacaksın. İnsan günah işlediği ilk gün savaşı kaybettin. Artık çok geç. Hep çok geçti."

Bundan nefret ediyordum, hem de delicesine çünkü Gabriel... belki de haklıydı. Dışarıya baktığımda zeminin sis ve dumanla kaplı olduğunu görebiliyordum, bir sürü iblis bize doğru ilerliyordu. Bir ordu kadar geniş bir topluluktuk ve onları üç kişilik grubumuz karşılayacaktı.

Zayne yanıma indiğinde korkunç, derin bir gerçeği fark ettim ve çalkalanan midemle hançerime baktım. Ardından tekrar Zayne'e dönüp o güzel mavi gözlerini okumaya çalıştım.

Bakışları yere indikten sonra tekrar bana döndü. Aklımdan geçen anlamıştı. "Hayır."

"Mecburum." Boğazım yanıyordu.

"Hayır, Trin. Kesinlikle hayır..."

Gözlerim doldu. "Beni portalı açmak için kullanamaz Zayne. Kullanamaz, bunu bitirmeliyim ve yapabilirim. Eğer beni portalı açmak için kullanamazsa..."

"Portal umurumda değil." İleri atılıp bileklerimi yakaladı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Kalbim parçalandı. "İstemiyorum ama tek yol bu."

"Şimdi gidersek, eğer kaçarsak ikinci turu kazanamayız" diye uyardı Lucifer. "Şimdi ya da asla. Bir şekilde olacak bu iş."

"Çeneni kapat" dedi Zayne ve Lucifer'm buna karşılık vermesine şaşırdım. "Bunu unut. Bunların hepsini unut. Kaçacağız. Bütün dünya yıkılana kadar kaçmaya ve saklanmaya devam edeceğiz."

"Ne önerdiğini duyuyor musun?" Gözlerim büyüdü.

"Umurumda değil" dedi Zayne. "Bunların hiçbiri umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey sensin."

"Gerçekten bunu demek iste..."

"Nasıl demek istemiyor olabilirim!" diye bağırdı Zayne.

Dönecek gibi oldum ama bileklerimi tuttuğu için çok uzağa gidemedim. Bakışlarım bir kez daha Lucifer'la buluştu, yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Şimdi olması gerekiyordu, daha sonrası yoktu. Gabriel beni yakalayacaktı. Zayne'i öldürecek. Roth'u, Layla'yı ve yaşan kim varsa öldürecek. Buna izin veremezdim.

"Seni seviyorum Zayne. Seni varlığımın her zerresiyle seviyorum" dedikten sonra Lucifer'a başımla işaret verdim.

Tüm gücümü kullanarak elinden kurtulduğumda Lucifer da ileri atılarak Zayne'i yakaladı. Zemine doğru savruldu ve...

Bu gerçeküstü bir andı, sanki bedenimin dışından izliyordum. Sanki orada dimdik duran ben değildim. Zayne bağıırken, Lucifer onu yere bastırıp başını yana çevirdi. Üstelik bu hareket, Şeytan'dan asla beklemeyeceğim bir incelik taşıyordu. Hançeri kaldırırken hiçbir şey hissetmedim. Belki her şeyi hissediyordum ama fazla yüklenmiş duygular beni baskılıyordu. Bakışlarımı kaldırdım, hiçbir şey görmek istemiyordum ama tek gördüğüm gri dumandı ve ben...

Aniden bir borazan sesi duyuldu ve her yerden geliyormuş gibi yankılandı. Etrafımızdaki yer ve hava sarsıldı, Lucifer bir yana savruldu. Zayne hızla ayağa fırlayıp saniyeler içinde kollarını etrafıma dolayarak beni sıkıca kavradı ama ona karşı koymadım. Sadece başımı göğ'e kaldırıp gökyüzüne baktım.

Yıldızlara.

Lucifer oturduğu yerden, “Birileri başını belaya sokmuş” diye şakıdı. “Üstelik o kişi ben değilim.”

Zayne’le ona döndük, Şeytan başını geriye atıp kahkahalarla güldü.

Gabriel havalanarak iblislerden ve Gardiyanlardan oluşan orduya yukarıdan baktı. “Hayır, hayır!” diye bağırdı. “Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

Borazan sesi üçüncü kez çaldığında yeniden yukarıya baktım. Gökyüzündeki parlak ışıklar hızla yaklaşıyordu.

“Bunu görüyor musun?” dedim fısıldayarak.

“Görüyorum.” Zayne beni sıkıca sardı.

Yıldızlar gökyüzünden art arda düşüyordu.

Dünyaya hızla gelirken birer yıldız gibi görünüyorlardı. Onlarca, belki de yüzlerce. Melek. Gerçek savaş melekleri.

Gözlerime inanamadım.

Kanatları *asaletle* parlıyordu ve altın alevlere sahip silahları vardı. İblisler dönmeye, kaçmaya başladı ama her şey için çok geçti. O yıldızlar, Gabriel’la aramızda duran iblis sürüsünün içinden geçti.

Gabriel bir kez daha, "Benimle dalga geçiyor olmalısın!" diye haykırdı. Kanatlarını açıp havaya yükseldi. "Şimdi mi? Şimdi mi bir şeyler yapmaya karar verdin?"

"Birisi sinir krizi geçirmek üzere" dedi Zayne.

Gabriel'in etraftaki birkaç ağacı devirdiğini gördüm.

"Üzere mi?" diye sordum.

Evin çatısına bir ağaç devrilirken ilerideki zemin ilahi bir ışıkla aydınlandı.

"Bitmedi" dedi Lucifer. "Henüz değil."

Haklıydı.

"Hızlı hareket etmemiz gerekiyor" diye devam etti. "Savaş meleklerinin kalacağını sanmıyorum. Gabriel'm da."

Meleklerin etrafını saran parlak ışık noktaları çoktan kaybolmaya başlamıştı, tekrar göğe yükseliyorlardı.

"Bunu bitirmeye hazır mısın?" Zayne alınlarımızı buluşturdu. "Doğru yolla?"

"O an doğru olanı yapacaktım" dedim kalbim kaburgalarımın çarparken. "Doğrusu bu değil."

"Bunu sonra tartışacağız" diye söz verdi. Ona gözlerimi devirdim.

"Bunu gördüm."

"Hayır, görmedin."

"Gözlerini devirdin." Kollarımı bıraktı.

"Devirmedim." Elbette devirmiştim.

"Yalan söyleme alışkanlığımı da sonra tartışacağız."

"Ön sevişmenizi bitirdiğinizde bana haber verin" dedi Lucifer. Yavaş yavaş kendini onaran kanadını silkeledi.

Buna cevap vermeye bile tenezzül etmedim, hızlanarak arazide koşmaya başladık.

Lucifer havaya fırlayıp ince bir ıhlamur ağacının yanına indiğinde saklanan bir iblis olduğunu ancak fark ettim. Lucifer ıhlamurun arkasından uzun boylu iblisi çekip çıkardı.

"Merhaba Bael." Lucifer elini iblisin...

Sendeledim. Lucifer'ın eli Bael'in kafasının içinden geçiyordu, gerçek kafasından. Yüzünden. Kafatasından. *Aman Tanrım.*

Lucifer cansız iblisi yere bırakınca alev duvarı çöktü. "Hoşça kal Bael."

Gabriel elinde ateşli kılıçla dumanların arasından bağırarak fırlayınca Zayne elini uzatıp beni yakaladı.

"Yüce İsa." Aniden durup *asaletimi* çağırdım. Başta titrese de şiddetle parladı. Bedenimde güçlü bir nabız gibi attı. Michael'ın Kılıcı elimde patlarcasına belirdi.

"İnanılmaz!" Gabriel öfkeyle saldırdı. Zayne onun hamlesini hilal kılıçlarıyla engelledi. "Beni öldürürsen gerçekten kazanacağını mı sanıyorsun! Zaten insanlık mahvolmaya mahkûm..."

"Susmayı beceremiyor musun?" dedim.

Gabriel geri çekilerek başını bana çevirdi. Bir an sonra, bir Gardiyan arkasına indi. Kim olduğunu anlamam bir an sürdü.

Teller.

Elinde bir melek silahı vardı.

"Öldür onları" diye emretti Gabriel. "Onları öldür ama nefilimi sağ bırak."

İki şey birden dikkatimi çekti.

Teller onun emrine uyuyordu. O kadar hızlı bir şekilde ileri atılıp bir melek bıçağını savurdu ki hiçbirimiz anında karşılık vermedik.

Lisede olduğumuz gün Gölge Varlıklardan birinin Teller'a çarparak onu bayılttığını hatırladım. Gardiyan'ın içine girmişti ve bir daha asla çıkmamıştı.

İlk kendine gelen kişi bendim. Elimdeki hançeri çevirdim ve kolumu geriye çekip tüm gücümle fırlattım. Tam isabet etti, adamın kafatasının içine gömüldü. Teller, Zayne'e ulaşmadan yere yığıldı.

Bunu kutlamaya ya da sisli zeminde o lanet melek silahını bulmaya vakit yoktu. Gabriel yanıma gelmişti.

Ateşli kılıcı havayı keserken eğilerek kaçtım. İleri doğru atıldım, eğildim, döndüm, tekmeledim ve dizini tutmayı başardım. Ben ayağa kalktığımda sendeleyip yumruğunu savurdu. Darbeden tamamen kaçabilmem için yeterli zaman yoktu. Yine de geriye

sıçrayarak şansımı denedim ama karnımda bir ağrı patlak verdi. Derin bir nefes alıp dişlerimi sıktım. "Sanırım artık bundan vazgeçmenin zamanı geldi. Her şey bitti."

"Bitti mi?" Gabriel güldü ancak Lucifer başmeleğin arkasında belirmişti. Haberci küçümseyerek devam etti. "Sen zaten öldün."

"Bir yara aldım" dedim midemden yukarı ve sırtıma yayılan yanmayı görmezden gelerek. "Ama senin için aynısını söyleyemem."

Kaşlarını çattı ama Lucifer fırsatı görmüştü.

Ve bunu kullandı.

Gabriel arkasını döndüğü anda öne fırladı, hamlesini gördüm. Lucifer kanlı elini geri çektiğinde, rahatlamayla neredeyse dizlerimin üstüne düşecektim. Avucunda bir nabız gibi atan et kütesini ben bile görebiliyordum.

"Şimdi!" diye bağırdı Lucifer.

Zayne yukarıdan süzülerek indi. Hilal şeklindeki ikiz kılıçları alev alev yanıyordu, ben de öne atıldım. Michael'ın Kılıcı'nı kaldırırken bana her zamankinden daha ağır geliyordu. Bu ağırlık eskisi kadar hoş değildi. Kabzayı iki elimle sımsıkı kavrayarak bir çılgılla hamle yaptım, Zayne de aynı anda kılıçlarını havada savurdu.

Michael'ın Kılıcı, Gabriel'in sırtına saplandı ve bedenini boydan boya kesip geçti. Başmeleğin vücudu kasıldı, kolları iki yana savruldu. Elindeki kılıç dağıldı ve hançeri yere düştü. Bir an sonra, Zayne'in hilal biçimli kılıçları Gabriel'm boynunu keserek başım gövdesinden ayırdı.

Aman Tanrım.

Bir sonraki nefesim ciğerlerime yumruk yemişim gibi çıktı dışarı. Başmeleğin başı yere düşerken olanları seyrettim.

Gabriel'm boynundan yoğun bir ışık fışkırdı. Öyle parlaktı ki bir elimle gözlerimi kapatana kadar hiçbir şey göremedim. Yine de yukarı yükselen ışık sütununu izlerken gözlerim yaşardı. Işığın içinde... simsiyah parçacıklar dönüp duruyordu. Bu hiç de doğru değildi. *Asaletim* geri çekildi ve Michael'ın Kılıcı yok oldu.

Gabriel'in bedeni alev alıp kül olurken geride hiçbir şey kalmadı. Kutsal ışık gökyüzünü yarararak yukarıya, Zayne'in bile görebileceğinden daha uzaklara yükselmişti. Işık huzmesinin içinde gece yarısı yağ gibi kıvrılan ve atan çizgiler vardı.

Bu Gabriel'm *asaletiydi*, kaynağına geri dönüyordu. Aldığım bir sonraki nefes çok zayıftı.

İlahi ateş, hiç kimsenin göremeyeceğini düşündüğüm bir şeye çarptı. Görünmez bir... enerji kalkanı mıydı bu? Saçma geliyordu ama bir şeye çarpmıştı. Beyazımsı altın ateş, yankılanan bir gök gürültüsü gibi patladı. *Asalet* dalga dalga etrafa yayıldı.

İşte oluyordu.

Dengemi kaybederek bir adım geri sendeledim. Tanrı'nın eli üstümüzdeydi iblis ordusuna karşı savaşmaları için o melekleri gönderen oydu ama bunu da yapmıştı. Kirli *asaleti* fani dünyaya geri göndermişti. Korkudan başımın döndüğünü hissettim, göz alabildiğine uzanan sonsuz bir dalga halinde gökyüzünde ilerleyen ışığı izledim.

Böyle bir manzarayı kim açıklayıp insanlara unutturacaktı ki?

Boğazımdan histerik bir kahkaha yükseldi ama o çarpık kit-
le yayılırken kendimi büyük bir çabayla durdurdum. *Başardık. Gabriel'ı durdurduk. Cennet'i kurtardık.*

Artık dünyada bambaşka bir Cehennem hüküm sürecekt.

Vücudum inanılmaz derecede yorgundu. Zayne'e dönmeye başladım. Diğerlerinin bize yaklaştığının belli belirsiz farkındaydım, Zayne'in sertçe nefes aldığını duydum.

"Tanrım" diye fısıldadı gökyüzüne bakarak.

Başımı hemen yukarı kaldırdım ve gözlerimi kırptım, gördüğüm şeyin gerçekten doğru olup olmadığından ya da hayal gücümün bir oyunu olup olmadığından emin değildim.

Asalet hareket etmiyordu.

"Görebiliyor musun?" dedi Zayne yanıma gelerek. "Sanki... donup kaldı."

"Görebiliyorum." Gözümü ondan ayırmaya cesaret edemedim. "Bu ne Lucifer?"

Cevap gelmedi.

Belki de geldi ama sesi bastırılmıştı. O ses, gökyüzüne fırlayan binlerce havai fişekten çıkan cızırtıyı ve çatırdama sesini hatırlattı. Birkaç saniye boyunca sadece bunu duyabildim, sonra bozuk *aset* kütlesi milyonlarca ışık kıvılcımına bölündü.

Aniden irkilip uzanarak Zayne'in kolunu yakaladım. Elimin altındaki teni sıcak ve sağlamdı.

"Trin?" dedi Zayne.

Bu muydu? Bildiğimiz dünyanın sonu, altın rengi bir ışık gösterisiyle mi geliyordu? "Ne?" dedim kıvılcımlar aşağıya düşmeye başladığında.

"Elin." Zayne bana döndü, kanatlarından biri kolumu okşuyordu. Elleriyle elimi sarmaladığını hissettim. "Buz gibi."

Şu anda elimdeki his çok da öncelikli gelmiyordu. Parmaklarımı kendi parmakları arasında ovuşturduğunun hayal meyal farkındaydım ve izlediğimiz şeyin ağırlığıyla ayakta kalmaya çalışıyordum. Parlayan iplikler çok güzeldi, bana ateşböceklerini hatırlatıyordu. Ama yere inip bir insana dokundukları anda, Gabriel'in içindeki şey tarafından bozulacaklardı.

"Elin ısınmıyor." Zayne kolumu tuttu. "Kolun..."

"Tanrı yaptı bunu" dedi Lucifer şok içinde. "Tanrı gerçekten yaptı. Bak..." Lucifer çoğunlukla beyaz olan taneciklerden biri üzerimize süzülünce elini uzattı. "Bu... bu kar mı?"

Ona karın görünüşünü nasıl bilmediğini soracaktım ama sonra düşündüm. Ne kadar süredir Cehennem'deydi? Binlerce yıl mı? Cehennem'de kar yağdığını pek sanmıyordum. Belki de karın neye benzediğini hatırlamıyordu.

"Bu... kar." Zayne'in elleri hâlâ kolumdaydı. "Bak, Trin. Kar yağıyor."

Kar taneciklerinden gözlerimi çekip koluma, ellerine baktım. Küçük beyaz pulcuklar tenine konuyor, dokunur dokunmaz buharlaşıyor ve geride parıldayan küçük bir izler bırakıyordu. "Kirli mi?"

"Kötü bir his vermiyor." Zayne'in ultra parlak gözleri benimkiyle buluştu. "Sana kötü hissettiriyor mu?"

Kar kollarıma düşmeye devam ederken başımı salladım. “Kar gibi.”

“Kötü değil” dedi Lucifer, sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Ben kötülüğü bilirim. Bu kar ve...” İğrenerek inledi. “Ah, kahretsin.”

“Ne oldu?” Ona baktığımda kalbim bir an için durdu.

Ellerini beline koymuş bir halde dikildi. “Kirli değil.”

“Neden sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun?” diye sordu Zayne.

Zayne yanımda durmasına rağmen sesi neden tünelde duruyormuş gibi duyulmaya başlamıştı? Ona döndüm. Yüz hatları bulanıktı, yani normalden daha bulanıktı. Ben...

“İyilikle dolu” diye tükürdü Lucifer. “Bu kar *saf* ve her yerimi kaplıyor. Bunu ancak iyi bir duş temizler.”

Bu güzeldi... Bu iyinin de ötesindeydi, umut etmekten korktığımız şeyin de ötesindeydi. Tanrı devreye girmişti. *Tanrı devreye girmişti!* Gözlerim yaşlarla doldu ama ben...

“Eminim yukarıda keyifle gülüyorsunuz!” diye bağırdı Lucifer. “Üstüme ilahi sim bombası mı yağıdırıyorsun? Gerçekten mi?”

Kolumda biriken kara baktım. Erimiyordu.

“Senin için yaptığım onca şeyden sonra karşılığın bu mu?” Lucifer öfkeyle söylenmeye devam etti. “Beş kez duş alsam bile üzerimden insanlık ve iyiliğin kokusunun çıkmayacağından eminim.”

Zayne bana döndü. “Başardık Trin” dedi küçük bir kahkaha atarak.

Gerçekten başarmıştık ama...

Yutkunmaya çalıştım. Boğazımda bir gariplik vardı, sanki daralıyordu. “Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Zayne’in kanatları bir anda sırtında toparlandı ve bağırmaya başladı. Neden adımı bağırdığını bilmiyordum ama bir anda kendimi kollarımda buldum. Üzerimdeydi, yüzü netleşip bulanıklaşıyordu.

“Trin! Neyin var?” Zayne cevabımı beklemedi. Eli göğsümden karnıma kayıp duraksadı ve küfrederek tişörtümü yukarı çekti. “Yaralanmışsın.”

"Sadece... bir yumruktu" dedim.

Zayne'in eli karnımda titriyordu, başını çevirip bağırdı. "Lucifer! Sızlanmayı bırak ve buraya gel!"

"Ne oldu?" dedim ya da dediğimi sandım. Emin değildim, elimi kaldırıp aşağı bakmaya çalışırken zorlanıyordum. Karnımı gördüm ama garipti. Sanki derim... zamanla grileşiyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Zayne. "Neler oluyor?"

Zayne'in kanatlarının arasından Lucifer'in bulanık yüzü belirdi. Başını yana eğdi, sonra arkasını dönüp hızla gözden kayboldu.

Başım fazlasıyla ağırlaşıyordu... geriye düştüğünü hissettim ve Zayne'in güzel kanatlarının ucunun ötesine, hâlâ yağan kara baka kaldım. İçimi bir uyuşukluk kapladı, iliklerime kadar işleyen bir farkındalık.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Zayne. Lucifer bedenimi yan çevirmişti. "Lucifer!"

"Bir şey arıyordum, buldum." Bir sessizlik oldu. "Lanet olsun."

"Lanet olsun mu? Neye?" Zayne'in sesi endişeliydi.

Lucifer'in sesi artık daha yakındı. "Bununla mı bıçaklandın? Bu melek bıçaklarından biriyle?" diye sordu.

Elinde tuttuğu kazıktan soluk, altın rengi bir parıltı yayılıyordu. "Teller'in elindeydi" diye zorla konuştum. "Gabriel ise... sadece yumruk attı."

"Demek ki o Gardiyan bıçağı Gabriel'a verdi ya da zaten onun elindeydi" dedi Lucifer. "Sana yumruk atmadı. Bunlardan biriyle hafifçe seni çizdi."

"Bu..." Zayne'in sesi kısıldı, ardından kanatları hızla açıldı. "Hayır, hayır." Bana dönüp kolunu daha sıkı sardı. "Trin. İyi olacaksın."

"Ne oldu?" Layla korkuyla iç çekti.

"Trin iyi. Ona bir şey olmayacak" dedi Zayne. "Hiçbir şeyin yok. Sadece bul..."

"Bulunacak hiçbir şey yok" diye sözünü kesti Lucifer. "Yapılacak bir şey yok."

"Olmalı" diye çıkıştı Roth. Bu aptal iblis prens ve Layla sapa-sağlam olduğu için sevindim.

"Bu bir melek bıçağı" diye itiraz etti Lucifer. "Bu..."

"Söyleme" diye bağırdı Zayne. "Sakın bunu söyleme."

Lucifer sessizliğe büründü ama söylemesine gerek yoktu, devamını zaten biliyordum. Kalbimin yavaşlayan atışlarında hissediyordum. Roth ne demişti? Melek bıçakları ölümcüldü. Herhangi bir şeyi öldürebilirlerdi, bir meleği bile.

Asilkan dahil.

Bunu biliyorduk.

"İyi olacaksın." Zayne yanağımı avucuna aldı, elinin yanağımda olduğunun farkındaydım ama onu hissedemiyordum. "İyi olman gerek. Tamam mı? Sadece dayanman gerekiyor. Benim için. Duyuyor musun beni Trin? Sadece dayanman gerekiyor, ben de bir yolunu bulacağım."

Sen zaten öldün.

Gabriel bana yumruk attıktan sonra bunu söylemişti. Ama yumruk atmamıştı. Çoktan biliyordu, kaybedeceğini biliyordu ve...

Beni de yanında götürüyordu.

Piç kurusu.

Onu durdurmak için ölmeye razıydım. Melekler gelmeden önce planladığım buydu, peki ya kazandıktan sonra? Buna hazır değildim.

Fakat artık çok geç olduğunu biliyordum. İçimdeki her şey sanki pes ediyor, kepenkleri indiriyor ve dükkânı kapatıyordu.

Ölüyordum ve ölümün her zaman acı verici olacağını düşünmüştüm ama bu... uykuya dalmak gibiydi. Gözlerimi kırptırdım.

"Hayır!" Zayne beni sarsınca ürktüm. "Gözlerini kapatma. Sakın uyuma. Bana bak. Trinity, lütfen! Bana bak. Gözlerini açık tut. Bana bak Trin."

Dönüp ona baktım. Yüzünün her bir çizgisini, her bir düzlemini ve açısını hafızama kazıyana kadar gözlerimi kırptırdım. Onu tekrar görebilecek miydim? Panik, bir saçmalık gibi içimde patladı ama çok geçti. "Seni... seni seviyorum." Kelimeleri söylemekte zorlandım, her biri ayrı bir çabayla döküldü dilimden. "Seni seviyorum."

“Biliyorum. Biliyorum Trin. Sen de benim seni sevdiğimi biliyorsun. Sonsuzluğu bunu sana söyleyerek geçireceğim. Bunu duymaktan bıkacaksın.” Sesi çatladı. “Söz veriyorum. Beni bırakmayacaksın. Böyle bir şeyin olmasına izin vermiyorum.”

Ama bırakıyordum, dahası kollarını artık hissedemiyordum. Bir kalp atışı sonra onu *göremediğimi* fark ettim. Panik yerini dehşete bıraktı. “Neredesin?”

“Ben tam buradayım Trin. Seni tutuyorum. Ben tam buradayım. Hiçbir yere gitmedim.”

Gerçekten de öyleydi. Yanımdaydı. Yalnız değildim. Korkumun bir kısmı hafifledi. “Beni... bırakma.”

“Asla” diye yemin etti.

“Lütfen.”

“Her zaman buradayım.” Sesi çok uzaktan geliyordu.

Göğsümün yükseldiğini hissettim ama nefes alamadım. Hiçbir ses yoktu. Hiçbir ışık yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Sonra içine düştüm.

Yok oldum.

“Uyan Trinnie.”

Sesten uzaklaşmak ister gibi başımı çevirdim, rüyaya geri dönmek istiyordum. En azından rüyada olduğumu sanıyordum çünkü Zayne’in kollarındaydım ve beni göğsüne bastırırken öylesine sıcaktı ki... Bu bir rüya olmalıydı çünkü Gabriel’la savaşıyorduk. Lucifer onu öldürmüştü ve Tanrı... muhteşem bir şey yapmıştı ama ben...

“Trinnie” dedi ses tekrar. Sesi tanıdığımı fark ettim. “Sana bakıyorum. Seni izliyorum.”

Fıstık.

Ona uyurken beni izlemesi konusunda ne demiştim?

Ama bu mantıklı değildi. Fıstık savaşta değildi ve ben uyuyor olamazdım. Teknik olarak imkânsızdı. Belki mecazi anlamda olabilirdi. Semantik durum şu an pek önemli değildi.

Ölmüştüm.

Resmen ölmüştüm.

Öfke tüm bedenimi sardı. O piç, psikopat başmelek beni öldürmeyi başarmıştı. Ben ölmüştüm ve Zayne yaşıyordu. *Aman Tanrım, Zayne.* Göğsüm sıkıştı, sanki nefesimle boğuluyordum. Zayne

oradaydı, beni tutuyordu. Böylece yalnız değildim ve şimdi yine oradaydı ama ben... artık her neredeysem, işte oradaydım. Bir ölüydüm.

“Trinity!” diye bağırdı Fıstık.

Gözlerim birden açıldı ve nefesim boğazımda kaldı. Fıstık’ın şeffaf suratı tam karşımda, benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

“Ne var?” diye bağırarak doğrulmaya başladım. Ellerimi indirdiğimde yumuşak ve kuru bir şeye dokundu, ıslak çimenler yoktu.

Fıstık görüş alanımdan çıkarken gözlerimi kırıştırdım. Zayne Takımyıldızı’nın soluk parıltısına baktığıma fark ettiğimde kafam karıştı.

Yatağımızda yatıyordum.

Yüzüm düştü. “Fıstık?” dedim boğuk bir sesle.

“Evet” diye cevap verdi bulunduğu yerden.

“Bizim evde miyim?”

“Evet.”

Neler oluyordu?

Ayağa kalkıp yatak odamıza bakındım. Fıstık havada, bacak bacak üstüne atmış bir şekilde sol tarafa süzülüyordu. Sağ tarafımda başucu lambası yanıyordu. Annemin en sevdiği kitabın yıpranmış, yırtık kopyası komodinin üstünde duruyordu. Elimizi uzatıp parmaklarımızı yumuşak kapağın üstünde gezdirdim. Ben... ben bir hayalet miydim? Bu yüzden mi buradaydım? Bu bir yönden mantıklıydı. Kesinlikle diğer dünyaya geçmeye hazır değildim ve yakın zamanda... ayrılanlar genellikle kendilerini rahat hissettikleri yerlere geri dönerdi. Kalbim tekledi.

Bekle bir saniye.

Aynı elimi göğsüme bastırınca kalbimin düzensiz attığını hissettim. Eğer ölseydim ve şimdi bir hayalet olsaydım, kalp atışlarımı hisseder miydim? Herhangi bir şey hissedebilir miydim?

Fıstık’a döndüm.

Bana el salladı.

“Yatağı hissedebiliyorum. Kitabı hissettim” dedikten sonra

göğsüme vurdum ve irkildim. Bu göğsümü acıttı, gerçekten acıttı. Hayaletler acı hisseder miydi? Aman Tanrım, eğer öyleyse Fıstık nasıl oluyor da tavan vantilatörlerinin ve diğer şeylerin içinde süzlebiliyordu? “Kalbimi hissedebiliyorum.”

Kaşları kalktı. “Umarım öyledir.”

Ona dik dik baktım. “Kalbini hissedebiliyor musun?”

“Aptalca bir soru.”

“Bu nasıl aptalca bir soru olabilir?” diye sordum sertçe. “Ben ölüyüm. Ben öldüm Fıstık. Ben süper ölüyüm ve eğer bir hayaletsem, nasıl kalbimi...”

“Sen hayalet değilsin” diyerek sözümü kesti. “Sen ölmedin.”

Ona dik dik baktım.

Bana baktı.

Ona bir süre daha baktım. Muhtemelen ne söylediğini idrak edebilmem için bir dakika kadar beklemem gerekti ve o zaman bile anlamadım. Hem de hiç. “Nasıl?” diye fısıldadım. “Nasıl ölü olmam?” Odanın hâlâ yatak odası olduğundan emin olmak için etrafa bir kez daha baktım. Yanılmamıştım. “Ben buraya nasıl geldim?”

“Aslında bu biraz karmaşık bir hikâye” dedi Fıstık.

Dizlerimin üstünde doğruldum. “O zaman basitleştirerek anlat.” Zayne’in yüzü birden zihnimi doldurduğunda yatağın kenarına kaydım. “Bak, boş ver. Önemli değil. Zayne’i bulmam gerek. O...”

“Aklını mı kaybetmiştir?” diye tamamladı Fıstık. “Kalbi mi kırılmıştır? Lucifer’dan seni geri getirmesini mi istemiştir?”

Gözlerim havada süzüldüğü yere fırladı ve donup kaldım.

“Lucifer ona hayat verme gücü olmadığını, ruhların bekçisi olmadığını söyleyince Azrail’in bizzat kendisiyle konuşmasını mı istemiştir?” diye devam etti Fıstık. Ama sesi... sesinde bir sorun vardı. Bu sadece Ölüm’ü melek ismiyle anmasından ibaret değildi ve bu bile başlı başına tuhaftı. Sesi güçlenmiş ve daha az şımarık, daha ciddi bir hale gelmişti. Normalde konuştuğu melodik tını yoktu.

“Azrail onunla konuşmazdı çünkü konuşması için bir neden olmadığını biliyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sen gücünün ötesindeydin.”

Tüylerim diken diken oldu. “Beni ürkütmeye başlıyorsun Fıstık.”

Başını hafifçe yana eğdi. “Sanırım bu konuşma bittiğinde daha fazla ürkeceksin.”

Tenim karıncalandı ve yatağı aramıza alacak şekilde ayağa kalktım. “Neler oluyor?”

Belki de sadece benim tuhaf gözlerimden kaynaklanıyordu ama arkasındaki pencere giderek daha az görünür hale geliyordu. “Tanrı hakkında insanların en çok yanlış anladığı şey ne biliyor musun? Onun ihmalci bir baba olduğu. Çocuklarıyla ilgilenmediği ve onları her gün, her an özenle izlemediği. Küçük küçük müdahalelerde bulunmadığı... çoğu zaman fark edilmeyen ama önemli küçük dokunuşlarla. İşe giderken sağa değil, sola dönmek? Aniden evde kalmaya ya da geç saatlere kadar dışarıda kalmaya karar vermek? Planlanmamış bir seyahat, beklenmedik bir telefon, alışveriş ya da hediye? Bunların hiçbirisi rasgele ya da bilinmez değil. Bunlar Tanrı’nın işi, iyi bir ebeveyn gibi. Elinden geldiğince müdahale eden, sonunda ise yapacak bir şey olmadığını bilen. Tanrı’nın bunu nasıl yapabildiğini, her şeyi göze alıp çocuklarının yanında olmak isterken onlardan uzak durmayı nasıl başarabildiğini asla tam anlamıyla anlayamadım.” Omuzları derin bir iç çekişle yükseldi. “Her zaman çok fazla kural var Trinity. Çok fazla beklenti. Tanrı için bile, özellikle de onun için.”

Üzerimde bir ürperti gezindi. *Hayır. Böyle bir şey imkânsız...*

Fıstık bana baktı ve evet, yüzü kesinlikle daha *katıydı*. “Haklıydın, biliyor musun? Gabriel’da bir şeylerin fena halde ters gittiğine dair söylediklerinde. Önceden bazı işaretler olması gerekiyordu.”

Geri adım atınca duvara çarptım.

“İşaretler vardı da. Kendin için, var olan bir boşluk olduğunu söylerken haklıydın. Kimseye zarar vermeme yeminini çiğneyip geçebilecek bir silah.... En azından başlangıçta sen sadece bir boş-

luktun ama sonra, Tanrı'nın çocukları için her şeyi nasıl, neden yapabileceğini ve yapacağını öğrendim." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Tanrı bile bazen kuralları esnetiyordu."

Duvara tamamen yaslanmışım, kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki hayatta olduğum resmen kesinleşmişti.

"Bir başmeleğin dünyada, insanların arasında uzun süre kalması imkânsız. Sorumluluklar çok fazla ve sonuçları ağırdır. Varlığı her türün dikkatini çeker." Göğsünün tam ortasında hafif beyaz bir parıltı belirmeye başladı. "Ama ben de tıpkı Tanrı gibi, kendi yarattığımdan uzak duramazdım... etimden ve kanımdan."

Göğsünün ortasındaki parıltı tüm vücuduna yayıldı. İlahi ışık yoğun bir beyazlıkla titreşti. Ruhların diğer tarafa geçmeden önce gördüğü türden... Sıcak ve dayanılırdı, şahit olmak etkileyiciydi.

Fıstık *değişiyordu*.

Vücudu uzadı, omuzları genişledi. Kahverengi saçlarının rengi açılarak güneş tonlarını aldı. Yüz hatları sertleşti, aşına olduğum gençliğin dolgunluğunu ardında bıraktı. Eski Whitesnake tişörtü, beyaz kolsuz bir tuniğe dönüştü, yırtık kot pantolonu ise inci rengi keten pantolona evrildi. Teni ise... insan teninin tonları arasında sürekli değişip durdu ve ara bir tonda sabitlendi.

"Sonuç olarak" dedi artık Fıstık'a ait olmayan sesiyle. "Seni korumak için elimden geleni yaptım."

Başmelek Michael karşımda duruyordu. *Babam*.

"*Yok artık!*" diye fısıldadım.

Michael güldü, gerçekten güldü ve bu garip bir sestti. Tamdık ama bir o kadar da yabancıydı. Bana Fıstık'ın kahkahasını hatırlattı, eğer yaşlansaydı böyle gülerdi.

"Bu cevaba şaşırmadım."

Gözlerim sanki kafamdan fırlayacakmış gibi hissediyordum. "Sen... orada..." Başımı iki yana salladım. "Bu gerçek mi?"

Başıyla onayladı.

"Peki Fıstık nerede?"

O bembeyaz gözlerdeki bakışlar ısındı. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama mümkündü ve olmuştu. "Fıstık benim."

"Bu imkânsız. Fıstık genç bir oğlandı. Genç bir oğlan ve 80'lerde ölmüş biri."

"Whitesnake konserinde, bir hoparlör kulesinin tepesine tırmanıp düşünce mi?" diye tamamladı benim için. "Bundan daha saçma bir şey duydun mu?"

Eh, hayır.

"Şunu söyleyeyim, insanlar inanılmaz tuhaf şekillerde ölüyor ve bu şekilde ölen biri vardı. Ancak o daha büyüktü ve ölüm hikâyesi beni eğlendirmişti. Uzun yıllar aklımdan çıkmadı."

"Ölümünün hikâyesi... seni eğlendirdi mi?"

"Evet, ben de ölümünü ödünç aldım" diyerek başını eğdi. Aman Tanrım, Fıstık'ın sık sık yaptığı gibi başını eğmişti. "Otursan iyi olur."

Hareket edemedim. "Fıstık gerçek değil miydi?"

"Fıstık gerçek" diye düzeltti. "Eh, o aslında benim hayal ürünü. Benim bir tezahürüm ya da yansımam. Daha genç, çok daha sinir bozucu ve her türlü şeye meyilli bir melek olduğum zamanlardan kalma."

"Zayne duş alırken banyoya gizlice girmek ne alaka peki?" derken tam bir pterodaktil gibi çığlık attım.

"Böyle söyleyince sapıkça oluyor."

"Çünkü sapıkça." Aman Tanrım, bunu neden birine, özellikle de bir *başmeleğe* açıklamam gerekiyordu ki?

"Kızımın kalbini kazanacağını bildiğim adamı merak ediyordum. Nerelere bakmamam gerektiğine dikkat ettim" diyerek omuz silkti. "Zaten bu dünyada milyonlarca kez görmediğimiz bir şey yok."

"Bu her şeyi bir şekilde daha kötü kılıyor" diye mırıldandım.

Dudaklarının bir kenarı kıvrıldı. "Her şeyin arkasında mutlaka cinsel bir motivasyon olduğunu ima etmen çok insanvari. Son dakika haberi Trinnie!" dediğinde vücudumdaki her kas kasıldı. O kadar çok Fıstık'a benziyordu ki... "Böyle bir motivasyon yok."

"Oturmam gerek sanırım."

"Otur öyleyse."

Oturmadım. “Beni uyurken izliyordun yani! Peki konuşma şeklin? Ağzından çıkanlar.”

“Dediğim gibi, Fıstık gençliğimin bir yansıması” diye açıkladı. “Genç bir melekken çok sinir bozucuydum. Lucifer’a sorabilirsin, o da bunu onaylar.”

“Ama o 80’ler tarzı şeyler...”

“80’ler her zaman beni eğlendirirdi. Müzikler ve saçlar.” Kısa bir an durdu. “Mayolar. Çok ilginç bir on yıld, her şeyi gördüğümü sanırken aslında görmediğimi kanıtlar nitelikteydi.”

Aman Tanrım.

Fıstık benim babamdı.

Babam Fıstık’tı.

İşte o anda hemen oraya, odanın zeminine oturdum. “Acaba kalp krizi mi geçiyorum? Belki bu her şeyi açıklar?”

“Bu hiç mantıklı değil.” Aradan bir an geçti ve *babam* yatak kenarından başını uzattı. “Beni Fıstık olarak görmem daha mı kolay olurdu? Tekrar ona dönüşebilirim. Ama o yansımayı çok uzun süre sürdüremiyorum.”

Birden farkına vardım. “Bu yüzden sürekli ortadan kayboluyordun! Yerleşkedeyken bile. Ben senin sadece hayalet işleriyle meşgul olduğunu sanıyordum.”

“Yansıtma dikkatimi gerektiriyor. Çok değil ama yeterince, bu da bazen dikkat dağıtıcı olabiliyor. Fıstık’a tekrar dönüşmemi ister misin?”

“Hayır. Bu... bu daha da garip olurdu ve sanırım onunla başa çıkamam.”

Başıyla onayladıktan sonra yatağın ucuna oturup sessiz kaldı.

O yüzden ben konuştum. “Peki ya şu Araf meselesi? İçine çekildiğini söylediğin?”

“Zayne düştüğünde bu gerçekten oldu. Bana değil ama diğer tarafa geçmeyenlere.” Ellerini dizlerinin üstüne koydu. “Zayne’in düşüşünün etkisini bilmen önemli olur diye düşündüm, geçici de olsa.”

Pekâlâ. Pekâlâ, etkisi anlaşıldı. Ama bunun neyi değiştirdiğinden

emin değilim. Nedense bu, bir ebeveynin çocuğuna öğretmeye çalıştığı rasgele, anlamsız bir ders gibi gelmişti.

"Düşüşten sonra Zayne'den bu yüzden kaçtın, değil mi? Çünkü seni anlardı, değil mi?"

"Ben olduğumu bilmezdi ama bir şeylerin görüldüğü gibi olmadığını hissedirdi. Bu da gereksiz bir karmaşa yarattırdı."

"Peki ya Gena? O bir hayalet değil. Sadece neden ortalarda olamadığınla ilgili bir bahaneydi." Her şey netleşmeye başlamıştı. "Gabriel'in burada olması yüzünden mi? O yüzden mi... daha az ortalıktaydın?"

Başıyla onayladı.

Bir şey daha dank etti. "Annem..."

"Huzur içinde" diye cevapladı hemen. "Mutlu ve güvende."

Kalbim yeniden hızla atmaya başladı, hatta daha önce yavaşlayıp yavaşlamadığından bile emin olamıyordum. "Onu görüyor musun?"

"Evet" dediğinde beni gerçekten şaşırttı. "Onu severim, rasgele seçilmiş biri değildi."

"Seçilmedi mi?"

Michael başını iki yana salladı. "Hayır."

Aşk hikâyeleri hakkında daha fazla soru sormak üzereydim ama... sonra vazgeçtim. Şu anda bunu kaldıramazdım.

Belli bir noktaya kadar dayanabiliyordum.

Sormam gereken başka bir şey vardı. "Neden hiç ziyaretime gelmedi?"

"Zayne'in, Cennet'teyken babasını görmemesinin sebebiyle aynı" dediğinde irkildim. "Çünkü annen onunla vedalaşamayacağını biliyordu. Orada sıkışıp kalırdın. Çekeceğin o acı, yas, sevgi ve özlem onu da bağlardı. Bunu sana asla yapmazdı."

Boğazımda kocaman bir düğüm oluştu. "Ne kadar üzgün olduğunu biliyor..."

"Başına gelenler senin suçun değildi. Annen asla böyle düşünmedi. Bir saniyeliğine bile. Eğer senin böyle hissettiğini bilse çok ama çok sinirlenirdi."

Gözlerim yaşlarla doldu. Evet... kesinlikle çok sinirlenirdi.

"Onun ölümüne başkalarının eylemleri sebep oldu. Sen de o zincirin sadece küçük bir halkasıydın, tıpkı annen gibi. Suçlu olanlar o zinciri tutanlar. Bunu kalbinin derinliklerinde biliyorsun." Sesi yumuşadı. "Ama bazen... sonucun sorumluluğunu taşımamak, sebep olmak kadar suçluluk duygusu yaratır."

Off.

O kadar... bilgece konuşuyordu ki. Hem tuhaf hem de harikaydı. Ama daha çok tuhaf sayılırdı.

Gözyaşlarımı sildim. "Neden?"

Ne sormak istediğimi biliyor gibiydi. "Çünkü seninle bir ilişkim olabilmesinin tek yolu buydu. Seni tanıyabilmemin tek yolu buydu."

Boğazımdaki düğüm büyüdü. "Peki ya Zayne?" dedim kısık bir sesle. "Benimle olabilmesi için düşmesini sağladın."

"Sunabileceğim küçük bir hediye idi."

Küçük bir hediye mi? Gözyaşlarımın arasında güldüm. "Peki ya yıldızlar? O da sendin."

Başıyla onayladı.

"Ve... şu anda hayatta olmamın nedeni de sensin."

"Kısmen."

Gözlerimi kırıştırdım. "Kısmen mi?"

"Yeni bir hayata adım atan bir insandan yardım aldım."

"Başcadı" dedim.

Michael başım hafifçe eğerek beni doğruladı. "Sana verdiği iksir sadece Zayne'i sana getirmedi. Zayne'le bağlanmanızı sağladı. Koruyucu bağına benziyor ama çok daha güçlü. Zayne'in özünden bir parça taşıyorsun içinde. O yaşadıkça sen de yaşayacaksın. İşaretlendin."

Hafifçe karıncalanan parmaklarımı göğsüme bastırdım. Zayne'den gelen ışığın çarptığı yerde oluşan o garip yara izine. Sonra da... Başcadı'nın, kendi kanımı dökmem gerektiğini söylediğinde Tony'nin ona nasıl baktığını hatırladım.

Gözlerim kocaman açılırken Michael'ın oturduğu yere döndüm. "Yani... o zaman, aslında hiç ölmedim mi?"

Başını iki yana salladı. "Bağ içindeki hasarı onarana kadar zayıf düştün ve bilincini kaybettin sadece."

"Ama bir melek kılıcı her şeyi öldürebilir sanıyordum?"

"Zayne'le arandaki bağ her şeyin üstünde." Kısa bir an durdu. "Yani... hemen hemen her şeyin. Eğer başın kesilseydi, o zaman..."

Yavaşça gözlerimi kırptırdım.

"Onun ömrü sana ait Trinity." O bembeyaz gözler benimkilere kilitlendi. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Kalbim bir an için durdu. "Ben... ben ölümsüz müyüm?"

Michael o anda gülümsedi ve göğsümde bir sızı hissettim. Dudaklarının kıvrımında öyle tanıdık, ailevi bir sevgi vardı ki... beni derinden etkilemişti. "Sen de melekler gibi ölümsüzsün."

"Yaşlanmayacak mıyım?"

Tekrar başını iki yana salladı. "Çoğu melek, belli bir olgunluğa ulaştıktan sonra yaşlanmayı durdurur" diye açıkladı. Bu neden birçoğunun yirmili yaşlarının sonlarında görüldüğünü açıklıyordu. "Ama sen bağ kurulduğu anda yaşlanmayı bıraktın."

Ona sadece bakabildim ve bunu birkaç dakika boyunca sürdürdüm. Zihnim şu anda, Zayne genç ve kemikleri sapasağlam kalırken, benim yaşlanıp kalça kırıklarıyla uğraşmayacağım gerçeğini sindirmeye çalışıyordu. On dokuz yaşından sonra yaşlanmayacak olmak muhtemelen sonsuza dek kimlik sorusu alacağım anlamına geliyordu...

Aman Tanrım, gerçekten *sonsuzluk*... ya da kafam *Highlander* usulü kesilene kadar ya da Zayne... *Hayır, oraya girmeyeceğim*. Şu anki halinden daha yaşlı görünmekten kötü şeyler de vardı.

Mesela şimdi ya da yaşlılıkta ölmek ya da Zayne'in kollarında hayata veda etmek... "Dur bir saniye" dedim aniden. Bacaklarımı göğsüme çekip ayağa kalktım. "Şimdi iki bedenim mi var? O arazide ve şimdi burada?"

Michael'ın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Çok tuhaf bir zihne sahipsin. Hayır, iki beden yok."

"Peki Zayne burada olduğumu biliyor mu?" diye sordum. "Çünkü öldüm ya da bayıldım falan. Her neyse. Zayne'le birliktedim."

"Sadece seni burada görmek istedim."

"Beni burada görmek mi istedin?" diye sersemce tekrarladım.
"Yani birden *puf* diye yok mu oldum?"

Tek kaşım kaldırdı. "Evet."

"Aman Tanrım, Zayne gerçekten çıldırmış olmalı!"

"Muhtemelen." Bunu sıradan bir şeymiş gibi söylemişti. Sanki *puf* diye her gün insanların kollarından kayboluyorduk.

Birini bulunduğu yerden alıp başka bir yere götürebilme yeteneği, akıllı zorlayan başka bir gerçektir. "Bu tüm başmeleklerin yapabildiği bir şey mi?" Eğer öyleyse, Gabriel neden beni olduğu yere istememişti ki?

"Sen benim kanımdan ve etimdensin" dedi Michael. Keşke bunu söylemeyi bıraksaydı.. "Yapabilmemin nedeni bu."

Bu da ancak yaşananlar kadar mantıklıydı. Elimle yüzümü ve gözlerimi ovuşturdum. *Gözlerim*. Midemde bir yumruyla elimi indirdim. Sormaya neredeyse korkuyordum ama bilmem gerekiyordu. "Gözlerim kötüleşmeye devam edecek mi?"

"Etseydi bir şey değişir miydi?" diye sordu. "Bağın, sana sonsuz bir karanlık getireceğini bilseydin?"

"Hayır." Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. "Kör olmak, ölmekten daha kötü değil. Zayne'le birlikte, ömrümün ötesinde bir hayat yaşama şansı... Bu görebilmekten çok daha fazlası. Kör olarak yaşamayı öğrenebilirim." Zayne bu yolda bana yardım ederdi. "Ölümden dönmeyi öğrenemem."

"O zihnin..." Başını sallayıp yumuşak bir kahkaha attı. "Bağ, yaşlanmanı durdurdu. Yüzde yüz emin olmak imkânsız" diye belirtti. "Çünkü bu daha önce hiç yapılmadı ama gözlerindeki bozulmayı da durdurmuş olabilir."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım. Tüm vücuduma iğneler batıyordu sanki.

"Bu bir sihirli çözüm değil. Sahip olduğun genetik bozukluğu anladığım kadarıyla, tamamen kör olacağının da bir garantisi yok" dedi Michael ve çok haklıydı. Körlüğün garantisi yoktu. Retinitis Pigmentosa herkeste farklı şekilde ilerliyordu. Bunu bilmesine biraz şaşırmıştım.

Sonra fark ettim. Bunları biliyordu çünkü Fıstık her şeyi biliyordu.

Ve o Fıstık'tı.

Şimdi bayılabilirim.

"Kötüleşebilir de Trinity. Yaşlanman durdu ve bunun genetik olarak ne gibi etkileri olabileceğini bile bilemem. Bu bilinmeyen bir şey. Başka bazı şeyler gibi... mesela çocuk sahibi olabilme yeteneğin gibi..."

"Oraya girmeyelim lütfen."

Kaşlarını çattı. "Doğurganlık hayatın basit bir gerçeği Trinity. Bunda utanılacak bir şey yok. Son yaşadığınız panikten haberim olmadığını mı sanıyorsun?"

"Tamam. Bu kadarı yeterli. Konuyu kapatsak mı? Zihnim bunu kaldıramaz." Titredim ama beynim çoktan oraya gitmişti. Ölüm, bizimle konuştuğunda yaşanacak her şeyi biliyordu aslında. İkimizin bir çocuğu olursa bir Asilkan olacağını söylemişti ama bu çok *öncedendi*. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım fakat şimdi anlıyordum.

O konuşma bağdan, Zayne'in özünden bir parça taşımamdan önceydi. "Şimdi ben neyim?" diye sordum. "Hâlâ Asilkan mıyım?"

"Öylesin" diye doğruladı. "Ama sen aynı zamanda bambaşka bir şeysin. Yeni ve etiketsiz bir şey. Daha önce de söylediğin gibi, sen eşsiz bir kar tanesisin."

Başımı duvara yaslanıp titrek bir kahkaha attım. Bunu defalarca... Fıstık'a söylemiştim. Tüm bunlar... çok fazlaydı. İyi anlamda fazlaydı, evet ama hâlâ büyük bir yükü. Michael'a baktım, boğazım bir kez daha düğümlendi. "Teşekkür ederim dışında ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve bu yetersiz geliyor..."

"Teşekküre gerek yok. Görevini yerine getirdiğin için verilmiş bir ödül değil bu. Sana bir silahtan ibaret olmadığını göstermenin tek bir yolu vardı. Trinity Marrow'sun sen. Zihinsel ve fiziksel olarak bir savaşçısın. Yemek konusunda tartışmalı bir damak zevkin var ama dizi zevkin mükemmel. *Supernatural* hariç. Beni bu şekilde

tanıtmalarından hoşlanmıyorum. Ama sen birçok şeydin... ve bunlardan biri de benim kızım olman."

Aman Tanrım.

Gözlerim yaşla doldu, boğazım yandı. "Böyle olma... bir baba gibi."

"Anlamıyorum" dedi şaşkınlık içinde.

"Senin umursamadığını ya da her şeyden hoşnutsuz olduğunu düşünmek... daha kolaydı" dedim aceleyle. "Çünkü o zaman... babalık yapamayışın bu kadar haksız gelmiyordu kulağa. Bir şeyler kaçırmışım gibi gelmiyordu. Çünkü aslında kaçırıyorum, değil mi? Çünkü bundan sonra gideceksin? Burada kalamazsın. Benimle kalamazsın."

"Hayır, burada kalamam."

Gözyaşlarım taşıp yanaklarımı ıslattı. "Peki ya Fıstık?"

Sonra yanıma gelerek diz çöktü. Dikkatlice elini uzatıp gözyaşlarımı sildi. "Bence artık Fıstık'a ihtiyacın yok."

Ama vardı.

Onun o şapşal ama sevilesi halini özleyecektim ve şu an için Fıstık'ın aslında Michael olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

"Şu an bunu kabul etmek zor olabilir ama içten içe, bir gün veda etmek zorunda kalacağını biliyordun. Fıstık'ın ışığa gitmesini istiyordun, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Bu aslında pek de farklı değil. Fıstık yok olmadı. Her zaman orada olacak. Ben her zaman burada olacağım" dediğinde nefesim kesildi. "Bu son görüşmemiz değil. Sana söz veriyorum."

Yutkundum, tekrar başımla onayladım. Ne demek istediğini anlamıştım. Fıstık ölmemişti, zaten başından beri oydu. Bunu anlıyordum. Benim için artık yola devam etme zamanı gelmişti.

"Ayrıca" dedi sıcak elini yanağıma koyarak. "Hâlâ bir amacın var. Hem senin hem de Zayne'in. Muhtemelen sandığınızdan daha erken gerçekleşecek."

Buna odaklanıp burnumu çektim. "N-ne demek istiyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. “Kardeşim kısa süreli ikameti sırasında çok ama çok yaramazdı.”

“Ah” diye fısıldadım. Sonra kaskatı kesildim. “Ah, hayır.”

Michael başıyla onayladı.

“Bir Deccal bebek avlayıp öldürmek zorunda mı kalacağız?”

Donup kaldı. “Beyninin A noktasından B noktasma nasıl olduğunu anlamıyorum.”

“Ama...”

“Hiçbir çocuktan, hatta Lucifer’in çocuğundan bile umut kesilmez. O bir insan çocuğu. Başına ne geleceğine insanlar karar verecek.”

Kahretsin, bu pek iyiye işaret değildi.

“Her zaman umut vardır” diye tekrarladı.

“İnsanlarla tanıştın mı?” diye sordum. “İnsanlar genelde berbattır.”

Michael gülümsedi. “İnsanlar değişme yetenekleriyle şaşırtır. Bazıları bundan çok uzak, evet ve yargı gününde bunun hesabını verecekler ama çoğu... çoğu değişebilir. Çoğu zaten iyidir ama eğer bu çocuk babasının kaderini yerine getirirse, o zaman büyük ve nihai savaş günü gelecek.”

“Harika” diye mırıldandım.

“Her iki durumda da, bu biraz zaman alacak. Çocuk uzun yıllar önceden bir seçim yapmak zorunda kalacak. O zamana kadar, şimdiye kadar gösterdiğin cesaret ve azimle hayatını yaşa. Bir amaçla yaşa kızım.”

Göz açıp kapayıncaya kadar yatak odasından “puf” diye yok oldum ama öncesinde... babam Lucifer’ı çağırdı. Lucifer kaybolduğunda gerçekten bir işe yarıyordu.

Ama şu anda buna sinirlenecek değildim.

Babamın onu hak ettiği yere geri döndürmek için elinden geleni yaptığından epey emindim. Lucifer’ın ağzından çıkan ilk sözler, “*Cennet’i kurtardığım için şahsen teşekkür etmeye mi geldin? Şeref duy-dum*” olduğu için her şey kesinlikle yolunda gidiyordu.

Lucifer beni canlı görünce pek şaşırılmış görünmedi. “Nasıl gidiyor?” dedikten sonra tekrar Michael’a döndü.

Şimdi bir yerin ortasında duruyordum...

“Neresi...” diye fısıldadım yavaşça dönerek.

Beni tarlaya değil de apartmanın... çatı katına mı göndermişti?

Gözlerim hafifçe parlayan ışık zincirlerine, düzgünce dizilmiş plaj sandalyelerine ve küçük bistro masalarına takıldı. Beni neden buraya göndermişti? Zayne apartmanın çatı katına yakın bile değildi. Kü-kürt ve mide bulandıracak kadar tatlı bir çürük kokan o arazideydi.

Ellerimi havaya kaldırıp tekrar dönerek kapıya yöneldim. Bir araba çağırıp beni... ıssız bir yere bırakmalarını sağlamam gerekecekti.

Zayne'i de arayabilirim. Hımm. Telefonuma uzandım ve kaçırıldığımdan beri telefonumu hiç görmediğimi fark ettim.

"Kahretsin." Yanından geçtiğim masayı alıp öfkeyle çatının diğer ucuna fırlatma isteğimi zar zor bastırdım.

Babamın yaptığı her şeye gerçekten minnettardım, bazılarını aklım almıyordu ve biraz ürkütücü şeyler de vardı ama ciddi... Beni Zayne'in yanına değil, çatıya ışınlamak zorunda mıydı ciddi?

İki seçeneğim vardı. Ya o araziye yürüyecektim ya da Zayne'i dairede bekleyecektim. Pekâlâ. Aslında iki seçenek yoktu. Oraya yürüyerek gidebileceğimi sanmıyordum ve Zayne eninde sonunda eve dönecekti. Ama onu beklerken aklımı kaçıracaktım.

İçimde dönen karmaşanın arasında aklımı yitirmiş gibiydim zaten. Bu yüzden çatıda huzursuzca yürüdüm. Üstesinden gelmem gereken çok şey vardı ama şu anda aklım sadece Zayne'deydi. Onun neler yaşadığını tam olarak biliyordum çünkü ben de yaşamıştım ve o acıyı gerekenden fazla çekmesini istemiyordum. En azından gözümün önünden kaybolmamıştı, paniklemiş ve...

"Trinity?"

Nefesim kesilirken sendeledim. Kendimi toparlayıp hızla döndüm.

Çatının diğer ucunda, Zayne geniş bir sütunun üzerinde duruyordu. Rüzgâr saçlarını ve o muhteşem kanatlarının tüylerini savuruyor; parıltıyan ve titreşen *asalet* çizgilerini ortaya çıkarıyordu.

İşte o anda, Potomac Dağları'ndaki Büyük Salon'un tavanını süsleyen savaş meleklerine ne kadar çok benzediğini fark ettim. Neredeyse gerçek değilmiş gibi görünüyordu.

"Trinity" diye tekrarladı. Sesi kısıktı ama hâlâ duyduğum en güzel şeylerden biriydi.

Kalbim hızla atarken ileri sendeledim. "Benim."

Zayne o kadar hızlıydı ki kenardan indiğini bile görmedim. Bir anda önümdeydi ve aradan birkaç kalp atışı bile geçmeden kollarını etrafıma sardı. Beni göğsüne çekti, elini ve yüzünü saçlarımın içine gömdü, kanatları etrafımı sardı.

"Gerçekten sensin, buradasın." İçinden bir titreme geçti, onun nane kokusunu içine çektim. "Bu gerçek. Bir rüya değil. Seni gerçekten tutuyorum. *Hayattasın.*"

"Evet."

Zayne taparcasına yüzüme dokunduktan sonra parmaklarını boynumun yanından aşağı kaydırıldı. Nabzımın deli gibi attığı yerde durdu ve aşağı inerek avucunu kalbimin tam üstüne, göğsümün ortasına bastırdı.

Vücudu bir kez daha titrerken önümde diz çöktü. Kalbim burkuldu. O muhteşem kanatlar, yerdeki karoların üstüne serilmişti. Zayne belime sarılmış halde bana bakıyordu.

"Sen, ne istediğimi bilmeden önce bile istediğim her şeydin. Senmişsin. Hep sendin" diye fısıldadı boğuk sesiyle. "Ama seni kaybettim."

"Hayır, kaybetmedin." Önünde diz çöktüm, yanaklarını avuçlarıma aldım. Parlak mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda ısıldı, gözlerindeki yaşları görünce göğsüm sıkıştı: Panik ve keder, umut kıvılcımı ve en zoru, korku doluydu o bakışlar. Bunların hepsini tanıyordum ve ondan hepsini almak istiyordum. "Bu bir rüya değil. Kesinlikle çok çılgınca ama gerçek. Ben iyiyim. Hayattayım. Gerçekten canlıyım ve seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Bunu yeterince söylemediğimi biliyorum. Garip ve çekingen olduğum için ama seni seviyorum..."

Zayne dudaklarımı kendine hapsetti. Bu öpücük, ölmek üzere olduğuma inandığım zamanki tüm korku ve paniği içimden silip süpürdü. Kafamdaki karmaşayı ve düşünceleri bir kenara itti, geriye kalan tek şey dudaklarının teması, tadı ve bana olan derin sevgisiydi. O öpücük, hissettiği tüm korku ve kederden besleniyordu, aynı zamanda tüm sevgisinden de. Bu sevgi, çirkinliği sadece gölgede bırakmamış, tamamen yok etmişti. Bir öpücüğün, birbirini seven iki insan arasında ne kadar çok şeyi açığa çıkarabileceğine şaşıırıyordum.

Öpüşmeye devam ettik, yanaklarımdaki yaşlar onunkilere karıştı. Zayne sonunda geri çekildiğinde ben bir şekilde onun

kucağındaydım, göğsü sırtıma yaslanmıştı ve kanatları beni tüm dünyadan gizliyordu. Öpüşmeyi nasıl bırakabildiğimizi hiç bilmiyordum. Bunu bir daha yaşayacak kadar çok yaklaştığımız için bir sevinç, tatlı bir rahatlama ile dolmuştuk. Sonsuza kadar öpüşsek bile birbirimize doymazdık.

"Sensin." Nefesinin sıcaklığı dudaklarıma dokundu, alnını benimkine yasladı. Göğsü arkamda yavaşça inip kalkıyordu. "Başka kimse birkaç saniyede bu kadar çok kelime söyleyemez."

"Bu bir yetenek" dedim.

Gülüştü rahatlama doluydu. "Bu nasıl oldu Trin? Sen..." Sesi sertleşti. "Seni tutuyordum. Neredeyse nefesini bile hissedemiyordum ve beni duymuyordun. Sonra da ortadan kayboldun." Ellerini yanaklarımda gezdirdi. "Bir anda yok oldun."

"Özür dilerim."

"Tanrım. Özür dileme Trin. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Biliyorum ama yaşadıklarını da biliyorum ve keşke hiçbirini yaşamasaydın." Başımı çevirip avucunu öptüm. "Keşke bunu değiştirebilsem."

Burunlarımız dokundu. "Ne oldu?"

"Babam" dedim çenesinin kıvrımına dokunarak. "Garip ve uçuk bir şey ama haklıydın. Senin için yaptığı şey... onun değer verdiğini gösterme yoluymuş ve ölmememin sebebi de o. Başcadı'nın bana verdiği büyü var ya? Seni bana getirmekten daha fazlasını yapmış. Bizi birbirimize bağlamış. Göğsümdeki o izi hatırlıyor musun? Bu bir bağ işareti. Koruyucu bağı gibi ama tersten çalışıyor ve daha güçlü. Melek bıçağı da beni bu yüzden öldürmedi, sadece yaraladı. Asla yaşlanmayacağım. Sana bir şey olmadığı sürece ölmeyeceğim." Altdudağına parmağımı bastırdım. "Yani sonsuza kadar benimle sıkışıp kaldın. Tebrikler."

Zayne göz göze gelebilmemiz için biraz geri çekildi. "Eğer... eğer sen öyleysen... Böyle bir şeyde yalan söylemezsin, değil mi?"

"Söylemem." Onu hiç bu kadar şaşkın görmemiştim.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Ben... Tanrım, Trin. Ne desem bil-

miyorum... Bunu nasıl... seninle sıkışıp kaldığımı nasıl düşünürsün?"

Ona güldüm, kaslarımdaki gerginlik biraz azalmaya başladı. "Yaşlanmam önemli değildi, öyle mi? Kırık kalçalarım ile bile beni sever miydin?"

"Evet, kırık kalçaların ile bile seni severdim" dedi son derece ciddi bir ifadeyle. "Seni şimdi nasıl seviyorsam seksen yaşında da o kadar severdim. Seninle geçireceğim zamana engel olmalarına asla izin vermezdim ama yavaş yavaş benden uzaklaşmanı izlemek kolay olmayacaktı... her gün, her geçen yıl. O gün geldiğinde, seninle buluşmanın bir yolunu bulurdum. Seni takip ederdim. Hiçbir şey önümde duramazdı."

Boğazım duygularla düğümlendi. "Biliyorum."

Gözlerime baktı. "Ama bunu düşünmek zorunda olmamak? O günü korkuyla beklememek? Elli yıl sonra da yanımda olacağını bilmek? Yüz yıl sonra?"

Deccal konusunu şimdi açmak pek iyi olmazdı. Onu sonraya bırakacaktım.

"Bir yanımda bunun gerçek olduğuna inanamıyor. Bu kadar şanslı olduğumuza." Gözleri yüzümde dolaştı. "Bir geleceğimizin olduğuna. Seni kaybedeceğim günü korku içinde beklemediğim, senin de kırık kalça takıntının olmadığı bir hayata."

Tekrar güldüm, omuzlarımdaki yük biraz daha hafifledi.

Zayne beni hızlı ve derin bir şekilde öptü. "Bu sesi seviyorum."

"Belli oluyor" diye fısıldadım.

Dudaklarımız ayrılmadan gülümsedi. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Henüz her şeyi anlatmadım."

"Sanırım bundan daha şaşırtıcı bir şey olamaz." Yanağımı öptü.

"Fıstık aslında Michael'dı. Yani babam."

Zayne arkasına yaslandı.

"Babam, Fıstık'tı" diye tekrarladım. "Başından beri Fıstık'mış. Gençliğinin bir yansıması ya da bir tezahürü, son derece tuhaf ve kafa karıştırıcı bir şey."

“Ne?”

Başımla onayladım. “Doğru duydun. Hayatımın bir parçası olabilmesinin tek yolu buymuş” dedim uzun bir nefes vererek. Ardından babamın bana anlattığı her şeyi ona anlattım.

Her şey aynı derecede saçmaydı.

“Tamam, haklıymışsın” dedi anlatmayı bitirdiğimde. “Bu... ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

Kıkırdadım.

“Ama sık sık... duş alırken beni izlemeye girerdi, değil mi?” diye sordu Zayne.

İçim ürperdi. “Korkunç bir şey olmadığını, söylediği kadar çok yapmadığını iddia ediyor ama bilmiyorum işte.”

“Bunu düşünmeyeceğim.”

“Muhtemelen en iyi seçenek bu.”

Eliyle bir yanağımı okşadı ve bir saç tutamını yakaladı. “Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?” Dudağımın köşesine küçük bir öpücük kondurdu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Ben... Tanrım, bilmiyorum. Sanırım henüz hiçbirini kavramaya başlamadım bile” diye itiraf ettim, saçlarıyla oynarken. “Özellikle de Michael’ın... babamın benim için yaptıklarını. Hiçbirini bilmiyordum ve burada durmuş ondan, Fıstık’tan nefret ediyordum. Bu da kendimi birinci sınıf bir aptal gibi hissetmeme neden oluyor.”

“Kendini birinci sınıf bir aptal gibi hissetme” dedi Zayne. Beni tekrar ettiği için sııttım. “Bence neden böyle hissettiğini anlıyordur. O senin baban. Seni seviyor.”

“Seviyor” diye fısıldadım. Bakışlarımı yüzüne çevirip uzun bir nefes verdim. Zihnimde çok şey dönüyordu ama... Tüm bunları sindirebilmem için sonsuza kadar zamanım vardı. “Gabriel’ı yendik.”

“Evet.” Burnumun ucunu öptü. “Cennet’i kurtardık.”

“Tanrı insanlığı kurtardı.”

“Bence biz de bunun için biraz takdir hak ediyoruz.” Dudakları alnımda gezindi. “Lucifer yine ortadan kayboldu.”

"Michael yaptı" dedim. Ona *baba* demenin bir gün normal gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. "Cehennem'e geri götürülüyor. Bu arada, burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Lucifer ortadan kaybolduktan sonra Ölüm ortaya çıktı." Dudaklarını şakaklarıma bastırdı. "Eve dönersem aradığımı bulacağımı söyledi. Umut etmekten çok korksam da senden bahsettiğini biliyordum."

Alnımı onunkine yasladım. "Lucifer'dan beni geri getirmesini istediğini ve Ölüm'ü çağırdığını duydum. Bunu yaşamak zorunda kalmış olman içimi acıtıyor."

"Ben öldüğümde senin yaşadıkların çok daha kötüydü. Evet, o birkaç dakika bana bir ömür gibi geldi ama sen günlerce o acıyı yaşadın." Parmaklarıyla boynumu kavradı. "Ama artık böyle bir şey için endişe etmemize gerek yok. Artık beraberiz."

"Sonsuza dek."

"Sonsuza dek" diye tekrarladı ve beni tatlı tatlı öptü.

Gülümsedim. "Diğerlerine iyi olduğumu haber vermemiz gerekiyor."

"Vereceğiz." Sırtımı okşarken kanatları açıldı. "Ama şimdi değil. Şu anda önceliklerim çok farklı ve seninle ilgili. Eğer bu beni bencil yapıyorsa, umurumda bile değil."

Eli kalçamı okşayınca nefesim kesildi. "Sanırım bencil olmanı seviyorum."

Zayne beni kollarına alıp ayağa kalktı. "Ben işimi bitirdiğimde bayılacaksın."

Yanılmıyordu.

Hem de hiç.

Zayne Takımyıldızı'nın parıltısı altında, odamızda yalnızca sevişmedik. Birbirimizi ne kadar sevdiğimizi göstererek soyunduk. Sevgimiz oradaki her temasta, her öpücükte, her dokunuşta gizliydi. Her öpücükte ve usulca çıkan her nefeste parlayan aşkımız, bedenlerimiz birbirine karışırken tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştı. Birlikte hareket ederken önümüzde bir ömür; belki birden fazla hayat olduğunu bilmenin verdiği coşkuyla, sevgiyle, kabulle, say-

gı ve tutkuyla doluyduk. Yine de... garip bir şekilde, bu bile yeterli görünmedi.

Sonrasında göğsünde yatmış ve sırtıma kanadını örtmüş halde yatarken, "Görüşüne ne olacağını biliyor musun?" diye sordu Zayne.

"Bilmem. Sordum ama o da bilmiyor. Hücre ölümü durmuş da olabilir, devam da edebilir. Bekleyip göreceğiz."

"Daha önce olduğu gibi."

"Evet."

Üst kolumda tembel tembel daireler çizmeye devam etti. "Ne olursa olsun, bunun üstesinden geleceksin."

Sırıttım. "Üstesinden geleceğiz."

"Evet, geleceğiz." Boynunu uzatıp başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Uzun bir sessizlik oldu. "Cennet'in bana nasıl koktuğunu söyledim mi hiç?"

Başımı kaldırıp loş ışıktaki yüzünü okumaya çalıştım. "Hayır, söylemedin."

"Yasemin" dedi. "Cennet yasemin gibi kokuyordu."

Bir an sürdü... Tamam, muhtemelen idrak etmem bir andan daha uzun sürdü ama sonuca vardım. "Duş jelim yasemin kokuyor."

"Biliyorum" diyerek onayladı. "Cennet senin gibi kokuyordu."

Kalbim gümbür gümbür atarak dans etti. "Seni seviyorum."

Öpüştük ve o loş ışıklarla aydınlanan saatlerin geri kalanını birbirimize olan sevgimizi göstererek geçirdik.

"İblislerle barbekü yapacağım hiç aklıma gelmezdi" dedi Jada. Sonraki günün akşamı, piknik masasında hep birlikte oturuyorduk. Başını iki yana salladı. "Hatta Gardiyanlarla iblislerin bir arada takıldığını göreceğimi de."

Roth ve Layla'nın evindeydik. Arka bahçelerinde bir iblis prensine layık, görkemli bir havuzun kenarında toplanmıştık. Havuzda bir kaya şelalesi bile vardı! "Bir de Sürgün." Omzumla onu

dürttüm ve Zayne'e baktım. Havuzun hemen yanındaki veranda da Ty ve Roth'la konuşuyordu.

Ty'in gelmesine şaşırmıştım, Roth'un ardından Cayman'la to-
kalaştığını görünce daha da çok şaşırdım. Nicolai da Danika'yla
geldiğinde, Dez'in yanında eşini getirdiğini görünce... bir anlığı-
na nefes alamadım. DC klanının liderinin yanında iki kadınla boy
göstermesi de inanılmazdı. Evet, bu Gardiyanlar evrendeki her ib-
listen nefret etmiyorlardı ancak bu, onlarla samimi oldukları anla-
mına da gelmiyordu.

Oysa şu anda diğerleriyle birlikte bahçede takılıyor, konuşup
gülüşüyorlardı. Jasmine ve Danika havuz kenarındaydı, ayaklarını
suda sallandırıyorlardı. Cayman ve Stacey voleybol oynuyorlardı.

Belki de dünyamn cidden sonu gelmişti.

Ama kutlama yapmak için bir neden vardı. Gideon ley hatları-
nı bozacak kadar değerli taş toplamayı başarmıştı. Hafta sonuna
kadar elimize geçeceklerdi.

"Yeni bir başlangıç gibi hissediyorum" dedi Jada. "Yeni bir
çağ."

"Gerçekten öyle." Jada'ya baktım. Tüm anlattıklarımı iyi kar-
şılaşmıştı, hatta Fıstık'ın babam olduğu kısmım bile. Sanırım tüm
bunları benden daha iyi karşılamıştı ama Jada her zaman çok
pragmatik biriydi zaten. "Sence Ty ne zaman resmen DC klanına
atanır? Sonraki Kılıç Kuşanma Töreni'ne kadar bekleyecekler mi
sence?"

"Keşke beklemeseler ama babam diğer türlü bunu yapar mı ki?"

Sırıttım. "Muhtemelen hayır."

"Bizi ziyarete geleceksin, değil mi?"

"Elbette geleceğim. Zayne ve ben biraz dinlenmeyi hak ediyor-
uz ve portal konusunu halledince bir tatile çıkacağız." Zayne'in
plaj topunu Cayman'a geri atışını izledim.

Konuştuğumuz yerlerin hepsini görecektik. Roma. Edinburgh.
Hollywood tabelası. Her yeri. Ama sonrasında tekrar buraya dö-
necektik. Şimdilik bölgede kalmayı planlıyorduk, özellikle de
Deccal buralarda bir yerde olduğu için ama belki de ayrılırdık.

Henüz emin değildik ve geleceğin bu kadar planlanmamış olması heyecan vericiydi. İşler her zaman kolay olmayacaktı. Bunu biliyordum. Okula geri dönüp portalı bozmak zorundaydık. Hayaletleri ve Gölge Varlıkları orada tutan melek mühürlerini nasıl kıracağımızı hâlâ çözmemiz gerekiyordu. Kurallara uymak istemeyen daha çok iblis ve iblislerden daha kötü şeyler yapacak daha çok aptal insan olacaktı. Sonra başa çıkmam gereken bir Deccal ve gelecekte kör olabileceğim gerçeği vardı. Her zaman hayat güvenli ya da eğlenceli olmayacaktı. Riskler olacaktı, bu geceye benzemeyen geceler yaşayacaktık ama beraber olacaktık. Arkadaşlarımız vardı.

İşte önemli olan tek şey buydu.

Bir süre sonra ateş çukurundan çıtırtılar yükseldi. Gerçek *s'more*'lar mı? Hazırlanıyorlardı. Zayne'in kollarındaydım, başım onun göğsüne yaslanırken karanlık gökyüzüne bakıyordum.

Hiçbir yıldızı göremiyordum ama sorun değildi. Her gece bakabileceğim Zayne Takımyıldızı bana aitti. Göz kamaştıran, pırıl pırıl ışıklarla dolu o güzel görüntüyü asla unutmayacaktım. O anı asla solmayacaktı. Gökyüzüne baktığımda hep orada olacaktı. Her ne olursa olsun onun sayesinde yıldızları hep görebilecektim.

Fıstık.

Babam.

Teşekkür ederim baba, dedim dudaklarımı oynatarak. Seslenmemiştim ama sanırım babam yine de ne söylediğimi duydu.

Teşekkür ederim.

Teşekkür

Bir seriyi bitirmek her zaman buruktur ancak bu serinin yeri benim için ayrı. Trinity kalbimde her zaman özel bir yere sahip olacak ve onun aracılığıyla retinitis pigmentosa (RP) ile yaşamamın nasıl bir şey olduğunu biraz daha fazla öğrendiğinizi umuyorum.

Menajerim Kevan Lyon'a, editörlerim Natashya Wilson ve Melissa Frain'e; Inkyard Press'teki muhteşem ekibe ve asistanım Stephanie Brown'a sıkı çalışmaları ve destekleri için teşekkür ederim. Aklımı korumama ve gülmemi sağlayan Jen Fisher, Malissa Coy, Stacey Morgan, Lesa, Jillan Stein, Liz Berry, JR Ward, Laura Kaye, Andrea Joan, Sarah Maas, Brigid Kemmerer, K.A. Tucker, Tijan, Vonetta Young, Mona Awad, Kayleigh Gore, Krista ve Valerie'ye (Zayne'e olan bitmeyen sevgileri için) ve daha birçok kişiye çok teşekkür ederim. Destekleri ve dürüst yorumları için ARC ekibine teşekkür ederim ve bir yazarın sahip olabileceği en iyi okur grubu olduğu için JLanders'a büyük bir teşekkürü bir borç bilirim.

Okurlarım, siz olmasaydınız bunların hiçbirini başaramazdım. Teşekkür ederim.

